WULF DORN

KARABASAN

ROMAN

"Dorn sizi kıskıvrak yakalıyor ve
en derinlerde sakladığınız kâbuslarınızı
gün yüzüne çıkarıyor."
Paul Cleave

PEGASUS

Pegasus Yayınları: 1515
Bestseller Roman: 664

Karabasan
Wulf Dorn
Özgün Adı: Die Nacht gehört den Wölfen

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Murat Demirci
Düzelti: Cengiz Alkan
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2016
ISBN: 978-605-299-048-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © Wulf Dorn, 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla
AVA International GmbH Germany'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

WULF DORN

KARABASAN

Almancadan çeviren:
M. Sami Türk

PEGASUS YAYINLARI

Rod Serling'in hatırasına.

Umarım bir gün Alacakaranlık Kuşağı'nda rastlaşırız.

Bir de Anita için.

Her defasında senin için!

"Kurt her zaman bir kurt değildir."

Bir İtalyan deyişi

BİR VARMIŞ BİR YOKMUŞ...

...güneşli bir haziran günüydü. Her ikisi de beş yaşında olan bir oğlan ile bir kız bahçenin çitlerinin oraya dikilmişti ve bir kuş yakalamış olan, komşunun kedisini gözetliyorlardı. Kedi, avını çimlere sürükleyip bir müddet onunla oynamıştı. Şimdi de kuşun kafasını koparıyordu.

Kız tiksinerek yüzünü ekşitti ve oğlanın elini tuttu. "Biliyor musun?" dedi. "Bize yalan söylediler."

Oğlan ona merakla baktı. "Yalan mı? Kim?"

"Kim olacak, büyükler. Bize yalan söylüyorlar. Bize masal anlatıyorlar ama anlattıklarının hiçbiri doğru değil."

Kız, avını birkaç lokmada yutup sonra da halinden memnun bir şekilde oradan uzaklaşan kediyi gösterdi. Geriye yalnızca koparılmış bir kanat ile bir yığın kanlı tüy kalmıştı.

"Şimdi kedinin karnını açsak, kuş oradan çıkıp uçamaz. Uçamaz çünkü ölü."

Oğlan, annesinin geçen akşam arkadaşı ile ona okuduğu masalı hatırladı. "Doğru. Kırmızı Başlıklı Kız ile büyükannesini kurt *gerçekten* yeseydi onlar da böyle görünürlerdi."

"Aynen." Kız başını salladı. "Ayrıca kurdun dişleri kediye göre daha keskin. Demek ki masal yalanmış, annen de bize yalan söylemiş."

Oğlan, "Ya da annem başka bir şey kastediyordu," diye itiraz etti. "Masal niye anlatılır? Ders çıkarmak için."

"Sence öyle mi?"

"Evet, babam hep böyle söyler."

Kız gözlerini kanlı tüy yığınından ayırmadan düşündü. Sonra, "O zaman belki kurt da gerçekte kurt falan değildir," dedi. "Belki de başka bir anlamı vardır?"

Oğlan omuz silkti. "Olabilir. Ama ne?"

"Kurt kötüdür," dedi kız. "Belki de Kırmızı Başlıklı Kız kötü bir şey yapmıştır. Kötü davrandığı için de cezalandırılmıştır. Kuş gibi onu da yiyorlardır."

Bu, oğlanın aklına pek yatmadı. "Ama büyükanne hiçbir kötülük yapmadı ki. Neden onu da cezalandırıp yiyorlar?"

"Büyükannenin elinden bir şey gelmedi," dedi kız. "Ama Kırmızı Başlıklı Kız kurda inanıp kötülük yaptığı için büyükannenin başına da fena işler açıldı."

"Kötülük," diye tekrarladı oğlan.

Kız ciddiyetle, "Kötülük her yerde," dedi. "Babam böyle diyor. Kötülükten sakınmak lazımmış."

Oğlan alnını buruşturdu. "Ya avcıya ne oldu? Kötü olan kurtsa avcı ne?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi kız. Sonra da oğlanın elinden çekiştirdi. "Hadi, canım sıkıldı. Oyun oynayalım."

Verandaya döndüler, çok geçmeden kediyi, kuşu ve masalı unutmuşlardı.

Daha sonra ikindi rüzgârı bahçede kalan tüyleri de uçurdu. Çimendeki bir parça kan ancak iyice bakıldığı zaman fark edilebiliyordu.

1. Bölüm

KÖTÜ RÜYALAR

"Here in the black, it comes.
Here in the black, it comes for me.
*Here in the black, I'm lost."**
GARY NUMAN

---

* (İng.) Burada karanlıkta, geliyor / Burada karanlıkta, benim için geliyor / Burada karanlıkta, kayboldum (yay. n.)

1.

Hiçbir şey sonsuza dek sürmez, güvenlik bir yanılsamadan ibarettir. Simon Strode de mart ayının bir cumartesi günü bu acı tecrübeyi yaşamak durumunda kaldı.

Göz açıp kapayıncaya kadar hayatı bambaşka bir hal aldı. Sevip değer verdiği ne varsa elinden alındı – hem de haber verilmeden.

Oysaki o cumartesi de diğer bütün cumartesiler gibi başlamıştı. Simon kahvaltıdan sonra biraz pazartesi günkü İngilizce sınavına çalıştı, ardından bir oyun forumundaki son konuları okudu ve annesi onu öğle yemeğine çağırana kadar müzik dinledi.

Her şey aynıydı ama akşam olmadan hayatının en kötü gününü yaşayacaktı.

Gece, Fahlenberg Şehir Hastanesi'ndeki bir yatakta yatmış, hastane odasının tavanındaki gölgeleri izlerken düşündüğü tek şey vardı. Bu düşünce bir karabasan gibi üzerine çökmüştü, bir türlü geçmiyordu.

Neden hayatta kaldım?

2.

Saat bir buçuğa doğru nihayet yola koyulmuşlardı. Simon'un babasının, Tilia Hala'nın hediye sepetini almaya gitmesi gerekmiş ve babası, her zamanki gibi Stuttgart trafiğini küçümsemişti. Normalde Lars Strode gideceği yerlere toplu taşımayla gider, işini çabucak hallederdi ama bu sepet şehrin bir ucundan diğer ucuna peşinden sürükleyemeyeceği kadar büyük ve ağırdı.

Epey gecikmiş bir halde, Tilia'nın yaş günü partisine doğru yol aldıkları sırada kırmızı kurdelelerle süslü sepet steyşın Ford'un bagajında kocaman bir dev gibi duruyordu. Simon hışırdayan jelatinin altında şarap şişeleri, çikolatalar ve babasının müdavimi olduğu İtalyan pastanesinden alınma türlü türlü şekerlemeler olduğunu gördü, ayrıca sepetin kulpunda iri bir gümüş elli sent sallanıyordu.

Tilia önümüzdeki birkaç hafta boyunca yiyecek içecek alışverişi yapmak zorunda kalmayacak, burası kesin, diye düşündü Simon. Fakat Tilia ellinci yaş gününde kendisine bir hediye sepeti verilmesine sevinir miydi, Simon işte bundan şüphe ediyordu. Böyle şeyler ancak çok yaşlı insanlara, o da aklına bir şey gelmezse, hediye edilirdi. Ama babasının da zaten hediye konusunda hiç iyi fikirleri olmamıştı. Annesiyse kendini konunun dışında tutmuştu, neticede Tilia babasının kardeşiydi.

Normalde Simon, eğer kaçabiliyorsa aile içindeki kutlamalardan kaçardı ama Tilia için bir istisna yapmıştı. Bunun sebebi Tilia'yı gerçekten sevmesiydi ama daha da önemlisi halasının dâhiyane kekler pişirebilmesiydi. Sırf bunun için bile "Ne kadar büyümüşsün

öyle!", "Okul nasıl gidiyor, bakalım?", "Büyüyünce ne olacaksın, karar verdin mi?" veya "Kız arkadaşın var mı?" gibi sorularını öyle veya böyle duymazdan gelebiliyordu.

Ayrıca ağabeyi Mike'la da görüşebilecekti. Simon özellikle buna çok seviniyordu.

Mike iki sene önce Fahlenberg'in dışına taşınmıştı ve Simon o günden beri ağabeyini çok özlüyordu.

Kendinden altı yaş büyük bir ağabeyinin olması harika bir şeydi. Mike, Simon'la birlikte futbol sahasına gidiyor, sinemaya giderken kardeşini yanma alıyor ve onu aslında yaşının tutmadığı filmlere kaçak sokuyordu.

En önemlisi de Mike, sırf onlardan *farklı* olduğu için eskiden hayatı ona zindan eden arkadaşlarının Simon'a saygı duymasını sağlamıştı.

Mike evden ayrıldığından bu yana okuldaki çocuklar yine sorun çıkarmaya başlamışlardı. "Spastik", "hanım evladı" veya "süt çocuğu" gibi hakaretleri hazmetmek, işin nispeten kolay yanıydı.

Ama çift dikiş gittiği için sınıftakilerden bir yaş daha büyük olan Ronny isimli iri yarı çocukla karşılaşmaları çok daha feci oluyordu. Simon'un ona karşı çok dikkatli davranması gerekiyordu. Sanki Ronny'nin zevk aldığı tek şey Simon'u aşağılamaktı. Hemen her derste sınıfın en iyisi olmasına rağmen cılız yapısıyla bütün spor dallarında geri kalan Simon gibiler tam da Ronny gibi tipler için ideal birer kurbandı.

Bir defasında Ronny ile iki arkadaşı onu okul tuvaletine kadar takip etmişti. Tuvalette Simon'un sırt çantasını çekip almış, Simon'u yere yatırıp çantasında ne varsa üstüne boşaltmışlardı. Sonra Ronny, Simon'un sandviçini idrara bulayıp onu ekmeği yemeye zorlamıştı.

Elbette Simon karşı koymuştu ama Ronny onun üstüne oturup külotunu hayalarını sıkıştırana kadar yukarı çekmişti.

Simon bağırmış ama kimse imdadına yetişmemişti. Çocuklar ancak, Simon, tadı tuvalet taşı gibi gelen yumuşamış ekmekten büyük bir ısırık alıp tiksine tiksine yutunca onu serbest bırakmış-

lardı. Sonrasında Simon kitaplarının üstüne istifra edince çocuklar kahkahalar atarak oradan ayrılmışlardı.

Simon'un bu konuda öğretmeniyle veya ailesiyle konuşacak cesareti yoktu. Zaten konuşursa her şey daha da beter bir hale gelirdi, bundan emindi. Bunun yerine kitaplarının ve oyunlarının dünyasına dalıp elinden geldiğince o çocukların yoluna çıkmamaya çalıştı.

Bundan Mike'a da bahsetmemişti. Ağabeyinin, o olmadan işlerin üstesinden gelemediğini düşünmesini istemiyordu. Mike onun idolüydü, Simon ağabeyinin kendisiyle gurur duymasını istiyordu ve bugün Mike'ı görmeyi iple çekiyordu.

Arka koltukta sabırsızca oturuyor, kaç eldir durmadan Crossy Road oynuyordu. Tavuğu kimseye çarpmadan karşıdan karşıya geçirmek için bir hayli zahmet çekti. Aptal hayvan hep çok yavaş tepki veriyor, durmadan arabaların altında kalıyordu.

İşin aslı Simon'a göre cep telefonu oyunları çok aptalcaydı ama en azından bu sayede uzun yolculuklar sırasında dikkatini dağıtabiliyordu.

Yolda geçirdikleri süre uzadıkça telefonunun saatine daha sık bakmaya başladı. Sanki saatlerdir yoldaydılar. Otobanda trafik sıkışıklıklarının ardı arkası kesilmemiş, bir de üstüne Fahlenberg sapağına girdikten sonra radyodaki trafik haberleri bir kamyonun kaza yaptığını duyurmuştu. Spiker ekspres yolun dışından dolanmayı tavsiye ediyordu çünkü kazanın sebep olduğu tıkanıklık on beş kilometreyi bulmuştu.

Lars Strode şoseye sapmayı teklif etti. Simon ise, *al işte, lanet kamyonlar! Yol şimdi daha da uzun sürecek*, diye düşündü.

Hâlbuki Simon şimdi, olup bitenler sürekli rüyasına girdiği için, keşke ekspres yoldan sapmasaydık, diye düşünmeden edemiyordu.

Keşke o lanet trafikte kalsalardı da yol daha uzun sürseydi – en azından gidecekleri yere varırlardı.

Tabii ki böyle düşünceler işe yaramıyordu, Simon bunun farkındaydı. Zamanı geri döndürmek mümkün değildi. Ama yine de...

Bazen insan dilekte bulunmaktan başka bir şey yapamıyordu.

3.

Çok geçmeden bir yere vardılar, Simon buraya daha önce hiç gelmemişti. Ara sıra camdan bakıyordu, dışarıda geniş tahıl tarlaları ile ormanlık alanlar uzanıyordu. Aralarında da birkaç ev, bir lokanta ve bir kiliseden ibaret küçük küçük mahalleler vardı. Bazen de bir süpermarketin veya benzinliğin yanından geçiyorlardı.

Telefonunun şarjı bitmek üzereydi. Simon iç geçirdi. Bu eski cihazı sürekli şarj etmek gerekiyordu. On altıncı yaş gününde yeni bir telefona kavuşmayı sabırsızlıkla bekliyordu.

Önlerinde daha gidecek uzun bir yol olduğundan şarjının biraz daha idare etmesini umuyordu. Şu an oyun iyi gidiyordu, tavuk kendini ispat etmiş, Simon neredeyse dört yüz puan toplamıştı. Belki de en sonunda rekorunu kırıp beş yüz puana ulaşabilirdi.

Tam o sırada annesi ile babası çığlığı bastılar.

Lars ile Maria Strode sanki korkunç bir şey görmüşler gibi aynı anda bağırmışlardı. Her şey çok hızlı geliştiği için Simon'un göremediği bir şeydi bu.

Göz açıp kapayıncaya dek kıyamet koptu.

Acı fren sesleri duyuldu.

Araba savruluyordu.

Her şey dönüyordu.

Bir anlığına Simon orman yolunun kenarındaki bayırı fark etti. Derken araba oraya düşüp takla üstüne takla atmaya başladı. Her şey tepetaklak olmuştu...

Yetmezmiş gibi bir de kulakları sağır eden bir gürültü vardı, sanki bir dev arabayı yumrukluyordu.

Simon çamaşır makinesinin kazanındaki çamaşırlar gibi bir o yana bir bu yana savruluyordu. Panik halinde ön koltuğun arkalığına tutundu ama araba bir daha takla atınca dengesini yitirdi; etraftan metal gıcırtıları ve cam şakırtıları geliyordu.

Her şey aslında birkaç saniye sürmesine rağmen bu düşüş, Simon'a sanki asla son bulmayacakmış gibi gelmişti. Emniyet kemeri her seferinde canını yakarak onu koltuğuna yapıştırıyordu.

Eşyalar havada uçuşuyordu. Hediye sepeti, şarap şişeleri, şekerleme kutusu, konserveler, bir baton salam, ceket, bir tükenmez kalem, güneş gözlüğü... Simon'un yanağına bir şey çarptı, küçük ve sertti, bir an için cep telefonunu hatırladı.

Sonra çarpışma anı geldi, o kadar şiddetli ve aniydi ki Simon bilincini kaybetti.

4.

Ne kadar süre baygın yattığına dair bir fikri yoktu. Belki sadece birkaç saniye veya dakika, belki de daha uzun sürmüştü.

Tekrar kendine geldiğinde, korkunç bir biçimde başı ağrıyordu. Tamamen sersemlemişti, doğru dürüst düşünemiyordu bile. Gözleri tam açılmıyordu, çünkü gözkapakları şişmişti. Daha doğrusu bütün kafası balon gibi olmuştu.

Yetmezmiş gibi bir de kulaklarında şiddetli bir basınç hissediyordu. Sanki kalın bir pamuk tabakasının arkasından kornanın bitmek bilmeyen uğultusunu duyuyordu.

Nefes alamıyordu, emniyet kemeri çelikten bir şerit gibi göğsüne baskı yapıyordu. Boynunun sağ tarafına dolanan kemer canını yakıyor, Simon nedendir bilinmez kımıldayamıyordu.

Başı dönüyordu çünkü kan başına hücum etmişti. Baş dönmesini atlatmak için sabit bir noktaya odaklanmaya çalıştığında gözüne tuhaf bir şey ilişti: Kolları yukarı kalkmış, arabanın tavanına değiyordu. Ellerinin arasında annesinin yolculuk esnasında arkaya uzattığı küçük bir paket Vivil şekerlerinden vardı.

Bunun aslında paspasta durması gerekirdi, diye düşündü şaşkınlıkla. Zihni tamamen berraklaşıp baş üstü durduğunu kavrayana kadar bir an daha geçti.

Benzin kokusu alıyordu ve paniğe kapıldı.

Buradan çıkmam lazım!

Buradan hemen çıkmam lazım!

5.

"Sonra yine bayılıyorum. Ne kadar süre baygın kaldığımı bilmiyorum."

Simon kazayı ne zaman anlatsa göğsünde bu tarifsiz sıkıntıyı hissediyordu. Sanki yine baş üstü arabada asılı kalmış da kemer nefes almasını engelliyormuş gibiydi.

"Sonra kendimi orman yolunda buluyorum. Korna, çalmaya devam ediyor. Susmak bilmiyor. Arabadan nasıl çıktığımı bilmiyorum ama asfaltın üstünde emekliyorum, bütün bedenim ağrıdan sızlıyor. Arkamda yangının sesini duyuyorum. Dönemiyorum, dönmeyi bir türlü beceremiyorum. Annemle babam... onlar... şey, onlar hâlâ arabadalar!"

Yutkundu, konuşmaya devam edemiyordu. Her seferinde aynısı oluyordu. Her gece kazayı rüyasında görüyor, rüyaları son bulmak nedir bilmiyordu. Ama sıra bunun hakkında konuşmaya geldi mi, durum daha da fena oluyordu.

Her seansta olduğu gibi Dr. Forstner sustu ve ona vakit tanıdı, Simon da her seferinde olduğu gibi bunun için ona tekrar minnettarlık duydu.

Yeniden sakinleşmeye çalıştı, pencereden dışarı baktı ve bileklerindeki yaraları kaşıdı. Yaraları artık iyileşmişti ve kaç zamandır da kaşınmıyordu ama kaşımak aptalca bir alışkanlık halini almıştı. Bunu yine yaptığı dikkatini çekince kaşımayı hemen bıraktı.

Terapi odası, çocuk ve genç psikiyatrisi koğuşunun ikinci katındaydı. Bu boğucu derecede sıcak ağustos gününde, oda, ormanın

içindeki kliniğin parkına bakan güzel bir manzara sunuyordu. Koğuş binalarının arasında çok sayıda ağaç, yuvarlak çiçek tarhı ve çalılık vardı, böylelikle insan kendini klinikten ziyade şehirdeki bir parktaymış gibi hissediyordu. Son beş ay boyunca Simon bu parkta sık sık gezintiye çıkmıştı.

Parkın biraz gerisinde Fahlenberg Koruluğu, yani Simon'un hayatını ilelebet değiştiren o mekân vardı.

Bir müddet, yusufçuk gibi ormanın üstünde gezinen helikopteri izledi, helikopter sanki birini veya bir şeyi arıyordu. Güneş helikopterin kabinine yansıyordu ama Simon kısa bir süreliğine de olsa yeşil boyayla yazılmış POLİS yazısını gördüğünü sandı.

Kendi kendine, *acaba bizim kazaya da bir helikopter, bir kurtarma helikopteri göndermişler miydi*, diye sordu ama böyle bir şey olduğunu hatırlayamıyordu.

Aslında birçok şeyi hatırlayamıyordu. Mesela arabadan nasıl çıktığını da bilmiyordu.

"Hafızamdaki bu boşluklar," deyip tekrar Dr. Forstner'e baktı. "Geçirdiğim şokla alakalı demiştiniz, değil mi?"

Dr. Forstner başını salladı. Zayıf, koyu renk saçlı biriydi ve Simon'u dikkatle süzen dostane gözleri vardı. Simon onu seviyordu, özellikle de kafasındaki psikiyatr tasavvuruna benzemediği için seviyordu. Simon'un seyrettiği filmlerde psikiyatrlar genelde kalın gözlüklü ve Einstein gibi karman çorman saçları olan, beyaz önlüklü yaşlı adamlar olurlardı. Oysa Dr. Jan Forstner daha çok, anlayışlı bir dosta benziyordu. Gerçek yaşını pek göstermiyordu ve nedendir bilinmez Simon'a Mike'ı hatırlatıyordu. *Ama Mike asla bu kadar zaman bir koltukta sakince oturmayı beceremez*, diye düşündü. Mizaçlarına gelince, tez canlı kardeşi ile psikiyatr taban tabana zıt kişiliklerdi.

"Evet, geçirdiğin şokla alakalı," dedi Dr. Forstner, "bir de geçirdiğin beyin sarsıntısıyla. Bu hafıza boşluklarına aynı zamanda kongrad amnezi de deniyor. Ama önceden de söylediğim gibi, sendeki çok

hafif bir çeşidi. Endişelenmen gereken bir şey değil. Oldukça güzel iyileştin ve sağlığına tekrar kavuştun."

"Evet, belki." Simon iç geçirdi. "Ama ya rüyalarım? Hiç bitmeyecekler mi?"

"Bitecekler. Tamamen kesilmeyecekler belki ama sıklıkları azalacak. O zamana kadar bu konuyla alakalı söylediklerimi unutma: Kötü rüyaların da iyi yanları vardır, onlar da bir amaca hizmet ederler. Kafanda yapılan bahar temizliği, yaşadıklarını anlamana yardımcı olan bir nevi ruh hijyeni gibidir. Bu yüzden sana zor da gelse sabretmen gerekiyor."

Simon yine pencereden dışarı baktı. Helikopter artık bir hayli küçülmüştü ve ormanın üstünde başka bir yerde duruyordu.

"Ya kapı?" diye sordu, bununla rüyalarında gördüğü ama onun için hiçbir anlam ifade etmeyen kısmı kastediyordu.

Dr. Forstner ona doğru eğildi. "Onu hâlâ rüyanda görüyor musun?"

"Evet, onu hep en son görüyorum. Orman yolunun ortasında duruyor ve açılmıyor. Saçmalık, değil mi?"

"Hayır, değil," diye cevap verdi Dr. Forstner. "Rüyada görülen her şey bir anlam ifade edecek diye bir şey yok. Bu durum, senin gibi büyük oranda gerçek olayları rüyasında gören kişiler için de geçerli. Bazen rüyalar sadece rüyadır, o kadar. Elbette o kapı, senin kayıp hatıranın sembolü olabileceği gibi, orman yolunun ortasında duran sıradan bir kapı da olabilir."

"Sahiden mi?"

Dr. Forstner ona göz kırpıp odanın öbür ucunda çalışma masasının üstünde asılı duran takvimi işaret etti. Takvimde o ay birbirine doğru ilerleyen, leylek bacaklı ve sırtlarında kule benzeri yapılar taşıyan iki sivri kulaklı filin olduğu bir tablo görünüyordu.

"Dediklerine göre Salvador Dali rüyasında sık sık böyle filler görürmüş," diyen doktor gülümseyerek ellerini kaldırdı. "Yanan zürafalar, insan kılığında çekmeceler veya akıp giden saatler... Bu

rüyalar onu meşhur etti, buna rağmen kimse ona *deli* demedi. Bence onun hakkında söylenecek bir şey varsa o da en fazla *provokatif* ve *eksantrik* olduğudur. Peki, sen neden kendini deli ilan etmek zorunda kalmadan orman yolunda duran bir kapı görmeyesin ki?"

Birinin onu bu kaçık sanatçıyla kıyaslaması Simon'un sırıtmasına yol açtı. Simon şimdiye kadar Dali'nin sadece akıp giden saatlerin olduğu resmini biliyordu. Resim dersinde bu konuda konuşmuşlardı. Bu resmin "sürrealizm" diye yerleşik bir sanat akımının örneği olduğunu öğrendiyse de ona göre böyle abuk sabuk fikirler bulmak için insanın epey sıyırmış olması gerekirdi. Ama Simon, Dr. Forstner'in lafı nereye getirmek istediğini anlıyordu ve yorumunu kendine sakladı.

"Belki sen de ressamlığı denemelisin?" diye teklifte bulundu Dr. Forstner; Simon buna gülmeden edemedi.

"Denemesem daha iyi." Aklına bütün eserlerini ilgiyle inceleyen ama Simon'un yeteneksizliğine duyduğu acımayı saklayamayan sanat terapisti geldi. "Dr. Grünberg bunu duysa saçına ak düşer."

Buna Dr. Forstner de güldü. "Mizahi yönünü yeniden keşfediyorsun, bu iyi." Duvar saatine baktı. "Şey, seansımız bittiğine ve halanı daha fazla bekletmememiz gerektiğine göre sana gelecek için güzellikler dilemekten başka bir şey kalmıyor bana."

Kısa ama samimi bir vedalaşma oldu. O zamana dek Simon asla böyle bir şey düşüneceğine imkân vermezdi ama klinikten ayrılması kolay olmadı.

Dr. Forstner çocuğun düşüncelerini okumuş gibi Simon'a tekrardan, muayenehanesine istediği zaman gelebileceğini hatırlattı. Gerçi gelecek üç hafta boyunca tatilde olacaktı ama yardıma veya konuşacak birine ihtiyacı olursa Dr. Grünberg her zaman oradaydı.

Simon gizlice, acil bir şey olursa Dr. Forstner'i beklemenin daha iyi olacağına karar verdi. Dr. Grünberg'le arası pek de iyi değildi. Simon, bu psikoterapistin kendisine güvenmediğini düşünüyordu,

6.

Toparlanması beş dakikadan bile kısa sürdü. Kazadan beri Simon'un sahip olduğu tek şey küçük çantasıydı: Diş macunu, diş fırçası, duş jeli, birkaç kot pantolon, tişört ve iç çamaşırı, hepsi bu kadar.

Eşyalarını Tilia'nın verdiği bir spor çantasına tıktı, yanma yine halasından hediye olan *Kaygılanma, Yaşa!* adında bir kitap koydu ve fermuarı kapadı.

Beş ay boyunca onun için bir tür yuvaya dönen odayı terk etmeden önce Simon bir kez daha Lennard'a uğradı. Çoğunlukla olduğu gibi oda arkadaşı yatağında oturuyor, boş boş önüne bakıp devasa kulaklıklarından dışarı taşacak kadar yüksek sesle müzik dinliyordu. Dediğine göre bunun, kafasındaki seslere karşı yardımı dokunuyordu.

Lennard on sekiz yaşındaydı ama rastalı uzun saçları ve ayva tüyü sakalıyla yirmili yaşların ortasında gibi duruyordu. İki yıldan biraz fazla bir zaman önce bir rock grubunda davul çalmak için fırıncılık eğitimini bırakmıştı. Fakat işi hiç oraya vardıramamıştı. Onun yerine günün birinde uyuşturucularla uğraşmaya başlamış, bunlar da onda bir tür şizofreniye yol açmışlardı. Böylelikle o da, kendi deyişiyle, "aklını kaçırmışların saygıdeğer kulübünün" bir üyesi olmuştu. Gerçekte olmayan şeyler görüyor, başka kimsenin duymadığı yığınla ses duyuyordu.

İddiasına göre bunlar öylesine sesler değil, ölen aile fertlerinin sesleriydi. Amcası, büyükannesi ile büyükbabası ve iskele inşasında

hayatını kaybeden babası durmadan onunla konuşuyordu. Lennard insanların öldükten sonra cennete ya da başka bir yere gitmeyip onları çok seven başka insanların zihinlerinde yaşamaya devam ettikleri gibi bir teoriyi savunuyordu. Bu kısmen Simon'un da aklma yatıyordu, yine de Lennard'ın gecenin bir yarısı ölülerle tartışmaya tutuşması sinirlerini bozuyordu.

Simon elini Lennard'ın yüzünün önünde salladı ve oda arkadaşının onu fark etmesi çoğu zaman olduğu gibi birkaç saniye aldı.

"Başardın galiba," diye bağıran Lennard kulaklıkları çıkardı. "Sonunda çıkarıyorlar mı seni?"

"Evet, artık oda yalnızca senindir."

"Saçmalama oğlum," diyen Lennard manidar bir sırıtmayla parmaklarını şakaklarına vurdu. "Ben hiç yalnız kalmam, biliyorsun. Gerçi bazen sinir bozucu oluyor ama bir bakıma iyi bir his. Başka kimse olmasa da bunun içinde bana eşlik eden birileri hep oluyor. Kaçığın teki olmak da fena değilmiş."

"Onun da güzel yanları var," diyen Simon üstüne üşüşen bütün o belirsizlikleri düşündü.

Gerçi Mike ile Tilia'ya bir şey olmamıştı ama yine de ortada şu boşluk ve yalnızlık hissi vardı. Evinin ve ebeveyninin artık olmamasını aklı hâlâ almıyordu ve Lennard'dan farklı olarak Simon onların seslerini bile duyamıyordu. Annesi ile babası her nerede iseler, onun yanında değillerdi.

"Oğlum, öyle bakmasana!" Lennard yumruğunu sıkıp Simon'un omzuna arkadaşça vurdu. "Şunu hiç unutma, sen özel birisin. Bu kulübün bir şeref üyesisin." Dişlerini göstere göstere sırıtıp Simon'a elini uzattı. "Hadi moruk, çak bir beşlik!"

Simon, Lennard'ın sırıtmasına karşılık verdi ve çaktılar. Lennard ona, kafasının diğer sakinleri adına da şans diledi. Sonra kulaklıklarını tekrar takıp Simon'un şu an imrendiği bir hayalî dünyada kayboldu.

Simon odadan çıkıp Tilia'yı koridorun sonunda görünce çantasının kayışına sıkıca sarıldı. Tilia koğuşun girişinde duruyor, Hemşire Marion'la sohbet ediyordu. Simon'un şimdiye dek gördüğü en şişman kadınlardan biri olan hemşirenin yanında, halası çöp adam gibi bir etki bırakıyordu. Halası da tıpkı babası gibi uzun ve sıskaydı, onda da aynı köşeli yüz hatları vardı. Halası Simon'u görünce sevinçle el sallayıp yeğeninin adını bağırdı.

Artık geri dönüş yoktu. Artık yeni ve başka bir hayata başlamak zorunda olduğunu tamamen fark ettiği andı bu.

Aslında Lennard'ın yanına koşup onunla rock grupları veya ölüler âlemindeki son havadisler hakkında sohbet etmeyi yeğlerdi. Kliniğin korunaklı alanından çıkıp belirsiz bir geleceğe gitme düşüncesi onu bir hayli geriyordu.

Hayır, bu pek doğru değildi. Dürüst olması gerekirse bu onu yalnızca *germiyordu*. Ödünü patlatıyordu.

7.

Hastane binasından çıkarlarken Tilia, "Senin muhakkak daha çok yemek yemen lazım," dedi. "Nerdeyse bir deri bir kemik kalmışsın. Hastane yemekleri gerçekten o kadar kötü müydü?"

Hem de ne kötüydü. Ama Simon daha cevap veremeden Tilia yine konuşmaya başlamıştı. Halası, Simon'un iyileşmesine ne kadar da sevinmişti. Misafir odasını onun için boşaltmıştı. Ağabeyi akşam yemeğe gelecekti vesaire.

Hiç durmadan konuşuyordu, Simon onun yine güvensizliğini saklamaya çalıştığını fark etti. Son beş aydır bu konuda değişen bir şey olmamıştı. Tilia her ziyaretinde sanki yanlış bir şeyler yapacağından veya söyleyeceğinden korkuyormuş gibi davranmıştı; bugün, taburcu olduğu gün ise hepten tedirgindi.

Durumu bir yakınını psikiyatri koğuşundan çıkarıp evine götüren çoğu insanınki gibiydi. Dr. Forstner'le yaptığı grup seanslarında Simon diğer hastaların bu konu hakkında sık sık konuştuğunu duymuştu – özellikle de "aklını kaçırmışların saygıdeğer kulübünde" uzun süredir bulunanların.

Kırık bir kolu veya apandis iltihabını herkes anlardı çünkü bunlar hakkında insanlar somut şeyler düşünebiliyordu. Ama birisi canına kıymaya kalkıştıysa bu bambaşka bir şeydi. Depresyonun ve kötü rüyaların ne kadar dayanılmaz olduğunu başkalarına anlatmaksa imkânsız olmasa da çok zordu. Tıpkı hiç başı ağrımamış birine baş ağrısının ne olduğunu anlatmak gibi bir şeydi bu.

Simon'un kendi koğuşunda tanıştığı bütün gençlerin yakınları gibi davranıyordu Tilia da. Hiçbir şey olmamış gibi hareket ediyordu, hâlbuki yaptığı aşağı yukarı bir masa örtüsündeki lekeyi çiçek vazosuyla kapamak kadar anlamlıydı ancak. Gerçi masa örtüsünün temizlendiği öne sürülebilirdi ama buna rağmen herkes lekenin vazonun altında bulunduğunu bilirdi.

Halası, "Eve gidince sana önce güzel bir yemek hazırlayacağım," dedi ve kliniğin park alanında yürürlerken Simon'a ışıldayan gözlerle baktı. "Sana bir de kek yapacağım. Limonlu kek sever misin?"

"Hem de nasıl," diye cevap veren Simon pek keyfi olmasa da zorla gülümsemeye çalıştı.

Tekrardan hastane binasına baktı. Bina artık çok sayıda iri kestane ağacının dallarının arkasına yarı yarıya gizlenmiş vaziyette, uzaklarda kalmıştı. Sonra Tilia'nın anahtarlığının şakırtısını duydu. Ses irkilmesine yol açtı ve bu öğleden sonrasındaki yaz sıcağına rağmen Simon'u bir titreme aldı.

Tilia'nın Fiesta model arabasına vardıklarında Simon'un kalbi daha hızlı atmaya başladı. Birden dizlerinin bağı çözülmüştü, arabanın tavanından destek almak zorunda kaldı.

Tilia bunu fark etmemiş gibi yaptı. Çantasını bagaja koyup arabaya bindi.

Simon duraksayarak ön kapıyı açtı ve ağzı bir anda kupkuru oldu. Alnından soğuk terler boşalmaya başladı.

"Yolunda gitmeyen bir şeyler mi var?" diye sordu Tilia, Simon hayır anlamında başını salladı.

"Hayır, sadece unuttuğum bir şey var mı diye düşündüm," diye yalan söyledi, sonra da arabaya bindi.

Kazadan beri ilk defa arabaya biniyordu ve durumu korkunçtu. Kapıyı kapatmakta çok zorlandı. Arabanın içi yaz sıcağıyla kavrulmuş ve havasız kalmıştı, bu yüzden, hele kemeri de takınca, nefes alamayacak gibi oldu.

İşte rüyalarındaki ve hatıralarındaki o çelik şerit hissi yine gelmişti ama bu defaki *gerçekti.*

Yola koyuldular; Tilia klimayı çalıştırdı. Serin hava akımı iyi bir his veriyor ama arabalara has o kokuyu da yayıyordu etrafa. Annesi ile babasının arabası da aynı böyle kokardı. Simon'un midesi bulandı.

Hastane arazisini geçip çıkışa doğru giderlerken Tilia ona Mike'tan bahsetti ve tıpkı Simon'un ailesinin de her zaman yaptığı gibi ağabeyinin gerçek adını, yani Michael'i kullandı. Ama ağabeyi Simon için hep Mike olarak kalacaktı. Mike, Mike'tı çünkü ağabeyi adını hep böyle söylerdi.

Yolda geçirdikleri her dakika Simon'un durumu daha da ağırlaştı. Artık Tilia'nm sözlerine odaklanamıyordu. Anlattıkları hem Tilia'nın hem de Mike'm çalıştığı bir araba galerisiyle alakalıydı ama Simon söylenenleri pek işitmiyordu. Gözlerini pencereden dışarı dikmiş, bu dar arabada oturmadığını, dışarıda bir yerlerde yürüyüş yaptığını hayal etmeye çalışıyordu.

Dışarıda.

Bütün gücüyle bu düşünceye odaklandı.

Dışarıda, açık havada.

Uçsuz bucaksız göğün altında.

Özgürce.

Dışarıdayım ve özgürüm.

Ben...

Eli kapının tutacağını sıkıca sardı, kalbi küt küt atıyordu. Derin ve karanlık bir gölden çıkan bir canavar misali bir panik belirdi içinde.

Dışarıda, diye düşündü yeniden. *Dışarıdayım ve özgürüm, dışarıdayım ve özgürüm, dışarıdayım ve özgürüm!*

Ama o panik canavarı bu düşünce karşısında geri adım atmıyordu. Yüzeye bir hayli yaklaşmıştı.

Tilia yine bir şeyler söyledi fakat Simon onu anlamıyordu. Tilia'nın sesi birden çok uzaklardan gelmeye başladı.

Simon ona doğru baktı, demin ne söylediğini soracaktı... Ama korkudan âdeta taş kesildi.

Yanındaki artık halası değildi. Şu an şoför koltuğunda oturan babasıydı ve dehşet verici bir görüntüsü vardı. Simon onu ancak kıyafetinden tanıyabilmişti. Babasının yüzü yanıklardan tanınmaz hale gelmişti. Sanki başından aşağı et renginde balmumu dökmüşlerdi ve bu mumdan da tüyler ürpertici kırmızı çıbanlar çıkmıştı. Yalnızca gözleri aynı kalmıştı. Simon babasının gözlerini son defa kazadan *önce* dikiz aynasından görmüştü. Şimdi de kazadan *sonra* yüzünden geriye kalanları görüyordu.

Hayal edilemeyecek kadar korkunçtu.

Aklından, *deliriyorum*, diye geçirdi. *Hepten keçileri kaçırıyorum!*

Gözlerini sıkıca yumdu ve bu korkunç görüntünün kaybolmasını umdu. Ama oraya tekrar baktığında o şey hâlâ yanında oturuyordu.

"İyi değil misin, oğlum?"

Bu, babasının sesi olamayacak kadar kalındı. Bu ses kulağına bozuk geliyordu, sanki babası onunla bir çukurdan konuşuyormuş gibi sesi yankılanıyordu.

"Terlemişsin. Klimayı daha çok açayım mı?"

Sonra o şeyin gözleri değişti. Gözleri büyüdü, balmumuna benzeyen yuvalarında iyice uzadı, karardı, derken kapkara oldu. Biraz sonra bu gözlerin insan gözüne benzer yanı kalmamıştı. Yağ birikintisi gibi parıldıyorlardı, Simon bu gözlerin bakışında sonsuz bir öfke gördü.

Bu babası değildi! O olduğuna nasıl inanabilmişti?

O yanıklarla dolu canavar, dudaksız ağzını hiç kıpırdatmadan, *seni götürmeye geldim*, diye bağırdı. Sesi artık yalnızca Simon'un kafasındaydı.

Evet, oğlum, senin de bizim gibi ölmen lazımdı!

Simon bir çığlık atıp kapıyı açtı. Lastikler asfaltta gıcırdadı ve araba aniden durdu. Emniyet kemeri onu koltuğuna yapıştırınca Simon o çirkin ve tanıdık sarsılmayı hissetti.

Yeniden bir ses duydu ama bu seferki gerçekti. Tilia onunla konuşuyordu. Şoför koltuğundaki canavar kaybolmuştu.

"Simon, tanrı aşkına, neyin var?"

Simon nefessiz kalmıştı. Kalbi hâlâ göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi küt küt atıyordu. Derinlerde bir şey can havliyle bağıran bir hayvan gibi inliyordu.

Dışarı çık!

Dışarı çık!

DIŞARI ÇIK!

"Benim... buradan çıkmam lazım!"

Telaş içinde kemeri çıkarmaya uğraştı ama beceremedi. Elleri zangır zangır titriyordu.

"Lütfen," diye bağırdı, "buradan çıkmam lazım!"

Kemerin tokası nihayet tık etti, Simon artık özgürdü. Hiçbir şeye takılmadan arabadan atlayıp otoyolu bisiklet yolundan ayıran yeşilliğe gitti.

Orada diz üstü çöktü, başını masmavi göğe kaldırıp derin bir nefes aldı.

Gökyüzü, diye düşündü. *Ne kadar mavi. Ne kadar büyük.*

Tilia arabadan inip Simon'un yanına koştu. Yanına diz çöküp ona sarıldı.

"Kusura bakma," diye ağlamaya başladı. "Kusura bakma! Anlayamadım."

Simon ona bakıp başını salladı. "Özür dilemek zorunda değilsin. Bu panik... çok ani geldi. Ben de anlayamadım."

Bir müddet daha, konuşmadan, ince çimen şeridinin üstünde oturdular. Simon, Tilia'nın dörtlülerini yaktığı ve yolun sağ tarafını kapatan Fiesta'ya dikti gözlerini.

Arabalar durmadan korna çalıyordu. Akşam trafiği başlamıştı. Bir şoför camı açıp sövdü, bir başkası da eliyle aklınızı mı kaçırdınız anlamında bir işaret yaptı.

Simon, halasının başına dert açtığına üzülüyordu ama bir daha asla o arabaya binemezdi. Ne pahasına olursa olsun.

8.

Fahlenberg ile Kössingen arasındaki yol yayan gidilemeyecek kadar uzundu, hele de bu boğucu sıcaklıktaki ikindi vakti hiç yürünmezdi. Bu yüzden Tilia arabasını tekrar kliniğin park alanına çektikten sonra belediye otobüsüne bindiler.

Durak çok uzakta değildi. Otobüs yaklaştığı sırada Simon'un gerginliği tekrar nüksetti. Dr. Forstner'in *korkudan korkmak* hakkında anlattıklarını hatırladı. Asıl mücadele edilecek düşman bu korkuydu. Onun için Simon bütün cesaretini toplayıp otobüse bindi.

İşe yarıyordu. Panik atak gelmemişti. Otobüsün içi ferahtı, arabalardaki gibi boğucu değildi.

Simon arka kapının yanında ayakta beklemeyi seçti. Yolculuk boyunca tutacağı bırakmadı. Başparmağı kırmızı acil durum düğmesinin yanında bekliyordu.

Düğmedeki STOP yazısına odaklanmıştı. Bu dört büyük harf onu sakinleştiriyordu. Dayanamayacak gibi olursa düğmeye basıp açılan kapıdan kendisini hop diye açık havaya atabilirdi.

En azından kendini buna ikna etti. Elbette şoförün yalnızca en yakın durakta inmesine izin vereceğini biliyordu. Dr. Forstner buna, *kendine telkinde bulunmanın gücü* demişti. İnsan kendine durmadan bir şeyler söylerse buna kendi de inanmaya başlardı.

Simon bu gücün, gelecekte, peşine düşen canavarlardan onu koruyacağına karar verdi.

9.

Tilia'nın evi Fahle Nehri'nin kıyısının yakınlarındaki küçük Kössingen semtinin doğu yakasında bulunuyordu. Öne doğru uzatılmış çatısıyla bu eski çiftlik evi L formunda, sevimli bir yapıydı, arka kısmında da küçük bir gündelikçi dairesi bulunuyordu. Mike iki yıl önce buraya taşınmıştı.

Eskiden burası Simon'un dedesinin eviydi. Babası ve halası burada büyümüşlerdi. Simon bir bakıma köklerinin olduğu yere döndüğünü düşünüyordu.

Buna rağmen kendini burada yabancı hissediyordu. Halasının ona hazırladığı misafir odası küçüktü ve içine bir sürü eski mobilya tıkıştırılmıştı. Köy resimleriyle süslü elbise dolabı herhalde geçen yüzyıldan kalmaydı, avluya bakan pencerenin yanındaki masadaysa Simon'un babası ev ödevlerini yapmıştı muhtemelen.

Tilia etrafı temizlemiş, toz almıştı ama deterjanın limon kokusu odanın asıl kokusunu bastırmaya yetmiyordu. Oda lavanta ve naftalin karışımı bir şey kokuyordu, Simon'a büyükannesine dair anılarını hatırlatmıştı bu.

Ansızın Stuttgart'taki evinde sahip olduğu odasına duyduğu bir özlem belirdi içinde, anne babasını da çok özlemişti. Eski hayatının geri dönmeyecek biçimde kaybolduğunun ona sürekli hatırlatılması, Simon'un bedeninde âdeta acılara yol açıyordu.

İnsanların "yüreğim parçalandı" derken neyi kastettiklerini bir kez daha anlıyordu.

"Beğendin mi?" diye soran Tilia, Simon'un çantasını yatağa koydu.

Simon, "Güzelmiş," dedi ve Mike'ın hep söylediği şu cümle ;eldi aklına: *'Güzel', 'berbat'ın küçük kardeşidir.* Nankör görünmek stemediği için de hızla ekledi: "Yanında kalmama izin verdiğin için ;ok teşekkür ederim."

Halası ciddiyetle başını salladı. "Lafı bile olmaz. Umarım kendini ıurada rahat hissedersin."

Simon tekrar etrafına baktı. Yabancı bir muhitte yabancı biriydi.

"Bir şey soracağım, bizim daireye ne oldu?" dedi.

"Şey..." Tilia ona kısa bir bakış attı, sonra da gözlerini kaçırdı. Biz, yani Michael'le ben, daireyi satmanın en iyisi olduğunu düşünlük. Parasını da ikinize ait bir hesaba yatırdık. İleride üniversiteye ;idersen veya başka yönden bir desteğe ihtiyacın olursa diye."

"Ne?" Simon duyduklarına inanamıyordu. "Daireyi sattınız mı? Hem de bana sormadan?"

Tilia yine gözlerini kaçırdı. "Biz... şey... biz seni bununla uğraşırmamak gerektiğini düşündük. Durumun pek iyi değildi. Canını ıkabilir, diye kaygılandık."

Aklını kaçırmışların saygıdeğer kulübünün bir üyesinin fikrini :iddiye alamayız demenin ne kadar da nazik bir yolu, diye düşünen Simon öfkeden bütün vücudunun titremeye başladığını hissetti.

"Ya eşyalarımız? Mobilyalar, babamın kitapları..."

"Mike onları babanızın desteklediği bir hayır kurumuna verdi. Eminim Lars da buna razı olurdu."

"Gerçekten her şeyi verdiniz mi? Her şeyi..."

Simon'un sesi kesildi, yumruklarını sıktı ve derin bir nefes aldı. Bakinleşmesi lazımdı. Şimdi çileden çıkarsa başına daha fazla dert açacaktı; zaten yeterince dert vardı başında.

Buna rağmen karar alırken onu pas geçmeleri ve eski yuvasından geriye hiçbir şeyin kalmamış olması düşüncesi canını feci yakıyordu. Ömrü boyunca bir ilişki kurduğu bütün eşyaları yitip

gitmişti – onlarla ilişki kurması eşyaların insanlardan daha güvenilir, özellikle de daha anlayışlı olmalarındandı. Bir CD her zaman CD, bir kitap da her zaman kitap olarak kalırdı, asla değişmezdi. İnsanlarsa değişiyordu ve bu onu sık sık rahatsız ediyordu. Tam da bu yüzden etrafında, aşina olduğu şeylerin bulunması onun için çok önemliydi. Onlardan asla ayrılamazdı, en azından hepsinden birden.

Halasına katıldığı tek husus vardı: Babası da kesinlikle eşyaların hayırda bulunulmasını isterdi. Senelerce kanserli çocuklar için kurulmuş bir organizasyonda görev almıştı. Bir şeyler Simon'u bu derneğe bağlıyordu, bir hatıra vardı ama ne olduğu aklına gelmiyordu bir türlü. Hatırası tıpkı insanın dilinin ucunda olup da söyleyemediği meşhur bir söz gibi yakındaydı ama Simon ona bir türlü ulaşamıyordu.

O nefret ettiği hafıza boşluklarından biri daha işte. Bu boşluklar Simon'a beyninin İsviçre peynirleri gibi delik deşik olduğu hissini veriyordu.

Ama neden böyleydi?

Bunun tek sorumlusu şok geçirmiş olması mıydı?

Kendini yine yaralarını kaşırken yakalayıp ellerini cebine soktu.

"Tabii ki *senin* eşyalarını sakladık," diye çabucak ekledi Tilia. "Michael her şeyi kutulara koydu. Buranın bodrumunda duruyorlar. Misafir odası eşyalar için maalesef çok küçük."

Tam adını andıkları sırada Simon, Mike'ın zemin kattan gelen sesini duydu. "Merhaba, neredesiniz?"

Sonra merdivenden gelen hızlı ayak sesleri işitildi ve Mike kapıda belirdi. Doğrudan işten geliyordu ve mavi üniforması hâlâ üstündeydi.

Tilia'nın yılbaşı kutlamasında son kez görüştüklerinden beridir pek değişmemişti. Yalnızca yüzü güneşten biraz yanmıştı, koyu renk saçları kısa kesilmişti ve kendisi de son defaya göre daha bakımlı duruyordu ama tıraş makinesiyle hâlâ iyi geçinemediği belliydi.

Mike, Simon'u görünce yüzünde güller açtı. "Hey, ufaklık."

Simon'un yüreği sevinçten pırpır ediyordu. "Mike!"

Birbirlerinin kollarına atıldılar. Simon biraz titriyordu. Ağabeyini ne kadar özlediğini ancak şimdi tam anlamıyla fark edebiliyordu. O, eski hayatından geriye kalan her şeydi.

"Mike," diye fısıldadı Simon, sonra bir kez daha, "Hey adamım, Mike!" dedi.

"Seni yeniden görmek güzel ufaklık. Dürüst olmak gerekirse bana kızmandan korkmuştum."

"Kızmak mı? O niye?"

"Hastanede hiç ziyaretine gelmedim de ondan."

"Saçmalık," dedi Simon. "Belki hayal kırıklığı ama kızgınlık olmaz. Hastanelere tahammülün olmadığını biliyordum zaten. Ama hiç olmazsa bana mesaj gönderebilirdin."

Mike kardeşinin kollarından ayrılıp bir süreliğine Simon'a baktı. "Evet, onu yapmam gerekirdi. Ama sana ne... seninle nasıl... uf, nasıl açıklayacağımı bilemiyorum." Çaresizce omuzlarını silkti.

"Anlıyorum," dedi Simon. En azından ağabeyi dürüsttü ve bahane aramıyordu. "Kaçık olduğumu düşünme yeter, önemli olan o."

Mike sırıttı. "Her zaman kaçık biri olsan bile mi?"

"Aynı senin gibi." Simon sırıtmaya karşılık verdi, sonra yine ciddileşti. "Mike, bana bundan böyle hep beraber kalacağımıza söz vermelisin."

"Her zaman yanındayım ufaklık. Şeref sözü! Bunu sakın unutma."

Mike'ın gözlerinde Simon'un yorumlayamadığı bir şey vardı. Ama fark etmezdi. Yine birlikteydiler, şu an önemli olan tek şey de buydu.

Yanında Mike varken kötü rüyaları kaybolup giderdi. Her şeyden çok bunu umuyordu.

10.

Az sonra Simon mutfak masasına oturmuş, ağabeyini dinliyordu. Dinlerken Mike'm bütün ciddi konulardan kaçındığı ve anne babalarının ölümünden bu yana geçen aylarda durumunun nasıl olduğu hakkında tek kelime etmediği dikkatini çekti.

Mike bu noktada da hiç değişmemişti. Bu zamana kadar içinde olup bitenleri hep kendine saklamış ve kendi işini kendi görmüştü. Sanki zaaf olarak yorumlanabileceği için hislerini çok fazla göstermekten korkuyordu. Mike hep eski çocuk odasında asılı olan posterlerdeki idolleri gibi olmak istemişti – Bruce Willis, Vin Diesel, Schwarzenegger ve Dwayne "The Rock" Johnson, bütün bu adamlar burunlarından kıl aldırmayan sıkı tiplerdi. Bu yüzden Mike tüm ciddi konuları es geçip bunun yerine heyecan içinde 1969 model bir klasik olan ve şu sıralar bir müşterisi için restore ettiği kırmızı bir Ford Mustang'den bahsetti.

"Tam bir şaheser. Yakında yine fabrikadan çıktığı gibi olacak. Yarın yeni cilası atılacak. İki bileşenli tek tabakalı cila. En iyisinden."

Mike her zaman bir araba tutkunu olmuştu. Gerçi Simon bu konudan pek anlamazdı –hele de arabaların içlerine yönelik ciddi bir fobi sahibi olduktan sonra– ama ağabeyinin arabalardan bahsederken yüzünün aldığı şekilden hoşlanıyordu. Mike o kadar tutkulu ve heyecanlı olabiliyordu ki Simon bu yüzden ona hayranlık duyuyor, sık sık da imreniyordu. Ağabeyi onun tam zıddıydı.

Tilia ocağın başında durmuş büyük bir tencereyi karıştırıyordu. Odada kızarmış et, baharat ve biber kokusu vardı, koku Simon'a babasını hatırlatıyordu. Ev yapımı hamur köftesi ile sığır etinden yapılan gulaş ve büyükannesinin tarifine göre hazırlanan tereyağlı sebze babasının en gözde yemeği olmuştu. Babası Simon'a bir defasında, "Tadı 'evdekine' benziyor," demişti.

Bunu düşünürken Simon'u birden bir titreme aldı, hâlbuki evin içi hamam gibiydi. Simon'un aklma yine Tilia'nın oturduğu koltukta gördüğü ürpertici görüntü gelmişti. O korkunç halüsinasyon... Babasının artık surata benzer yanı kalmamış suratı, tıpkı eriyen bir mum gibi kemiklerin üzerine akmış bir deri yığınını andırıyordu.

Bir de o insani olmayan gözler.

O nefret dolu bakış.

Öfke saçan o sözler.

Senin de ölmen lazımdı!

İçinden yine yaralarını kaşımak geldi ama bu dürtüyü bastırabildi. Mike'a arabadaki hadiseyi anlatmadığı için Tilia'ya gizliden gizliye teşekkür ediyordu Simon. Çok utanmıştı.

Ama zihnini daha çok meşgul eden, bu canavarı neden gördüğü sorusuydu.

Canavar rüyalarındaki kapının arkasına kısa bir bakış atmasını mı sağlamıştı?

Simon artık hatırlayamadığı *gerçek* bir şey mi görmüştü?

Şayet durum öyleyse, Simon onu bir daha asla hatırlamamayı umuyordu.

Tilia üzerinde hâlâ buharı tüten hamur köfteleriyle dolu kâseyi masaya koydu. "Michael, Simon'a büyük havadisi verdin mi?"

"Havadis mi?" diye sordu Simon.

Mike boğazını temizledi ve masa örtüsünün üstündeki çatal bıçağı düzeltti. "Şey, durum şöyle..." Tekrar boğazını temizledi, sonra ışıl ışıl parlayan gözleriyle Simon'a baktı. "Ben biriyle birlikteyim."

"Yeni bir kız arkadaşın mı var?"

"Adı Melina."

"Vay canına," diyen Simon kendine, *bunun neresi büyük havadis*, diye sordu. Mike'ın zaten durmadan kız arkadaşları olurdu.

"Evet, ufaklık, gönlümü fena kaptırdım. Altı aydır beraberiz."

Mike'm gözlerinde yine bir heyecan ışıldadı. Tıpkı demin klasik arabadan bahsederkenki gibi. Belki biraz daha fazla. Anlaşılan bu defaki ciddi bir şeydi.

"Vakti de gelmişti hani." Tilia, Mike'ın tabağını alıp yemek koymaya başladı. "Kastettiğim şey şu, artık ayakların yere basıyor. Öncekilerin adlarını bile aklımda tutamıyordum, o kadar hızlı değiştiriyordun ki."

"Şimdi biraz abarttın," dedi Mike, sonra tekrar Simon'a döndü. "Melina'yı görsen kesin hoşlanırsın, ufaklık. Tam hayallerimdeki kadın."

Simon, buna ne cevap versin, bilemiyordu. Şimdiye kadar hiç gerçek bir kız arkadaşı olmamıştı ve çekingenliği devam ederse buna şansı da olmayacaktı. Bu yüzden böylesi durumlarda hep yaptığı gibi sadece gülümsedi. Gülümsemek güvensizliği gizliyordu, bunu öğreneli çok oluyordu.

Tilia şimdi de Simon'un önüne koca bir tabak koydu.

"Afiyet olsun, çocuklar. Tabağınız az gelirse tencerede daha çok var."

Simon gulaşa ve köfte, mercimek, havuç, karnabahar ve şekerle karışık sosa baktı. Tilia'nın niyeti iyiydi, Simon da açtı ama bundan tek lokma bile yiyemezdi.

Tilia, Simon'un bakışlarını fark etti ve ona endişeyle baktı. "Yolunda gitmeyen bir şey mi var? Yanlış bir şey mi yaptım? Yoksa gulaş sevmiyor musun?"

Simon tabağa dik dik baktı.

"Yok, severim de..."

Önündeki karmaşa onu şaşkına çevirmişti. Hiç iştah açıcı değildi. Annesi vaktiyle Simon'a, midesinde her şeyin zaten karıştığını açıklamaya çalışmıştı ama Simon'un tabakta yine de düzene ihtiyacı vardı. Her şey yerli yerinde olmalıydı yoksa tek lokma yiyemezdi.

"Tüh," dedi Mike. "Tamamen unutmuşum." Ayağa kalkıp Tilia'ya göz kırptı. "Endişelenme, birazdan hazır olur."

Mike mutfak dolabına gitti, üç küçük tabak çıkarıp bunları Simon'un önüne koydu. Sonra tencerelerden yeniden yemek koydu: bir tabağa gulaşı, öbürüne köfteyi, sonuncusuna da sebzeyi.

Simon rahatlayarak ona gülümsedi. "Sağ ol, Mike."

Tilia'ya ne diyeceğini bilemiyordu, bu yüzden çatalını sebzeye batırıp ağzına soktu ve özür niyetine de omuzlarını silkti.

Mike gülümsedi. "Benim küçük kardeşim. Hep böyleydi. Kafanı takma halacığım. Simon'un düzene ihtiyacı var, o kadar. Her şey her zamanki gibi olmalı. Simon ancak o zaman mutlu olur. Değil mi, ufaklık?"

Simon yüzünün kıpkırmızı kesildiğini hissetti. Gulaştaki biber parçaları kadar kızardığından emindi.

Tilia yerine oturdu ve çekinerek iç geçirdi. "Anladığım kadarıyla hakkında öğreneceğim daha çok şey var, Simon. Ama sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Birlikte hayatına yeni bir düzen getireceğiz."

"O mesele hallolur," diyen Mike, Simon'un omzuna vurdu. "Simon akıllı çocuktur. Günün birinde Einstein'a rakip olacak, her iddiasına girerim. Bu yüzden de insanın değişikliklerden korkmaması gerektiğini öğrenecek."

Sana söylemesi kolay, diye düşündü Simon. *Hayat sanki matematik gibi de. Keşke öyle olsaydı! O zaman her şey tam olarak hesaplanır ve anlaşılır bir düzene sahip olurdu.*

Fakat daha bir şey diyemeden Mike'ın telefonundan bip sesi geldi. Mike mesajı okuyup masadan fırladı.

"Geç oldu! Kusura bakma Tilia, gitmem lazım. Melina'yla bugün sinemaya gideceğiz. Harika yemeğin için teşekkürler. Her zamanki gibi muhteşemdi." Mike, Simon'un saçlarını sıvazlayıp ona göz kırptı. "İyi ki buradasın ufaklık. İyi uyumaya çalış ve unutma: Yeni bir yatakta, ilk gece gördüğün rüya gerçekleşirmiş. Yani güzel rüyalar gör, tamam mı?"

"Tamam, denerim."

"Aklına bir şey gelmeyecek olursa ağabeyine piyango çıktığını gör."

"Piyangoyu kazanan biri olursa, o ben olurum," diye cevap verdi Simon. "Ama kazanırsam sana o klasiklerden birini alırım."

"Anlaştık," diyen Mike güldü. Kapıdayken durup etrafına bakındı. "Hey ufaklık, şunu hatırladın mı?"

Mike gözlerini devirip yanaklarını şişirdi ve ağzını kolunun iç tarafına bastırdı. Hemen ardından kulakları sağır edici bir osuruk sesi taklidi duyuldu.

Simon ile Tilia tiz bir kahkaha koparınca Mike, kendisini alkışlayan seyircilerin karşısında duran bir aktör gibi reverans yaptı. Sonra tek ayağı üzerinde çark etti –sendeleyen bir file benziyordu– ve elini sallayarak gözden kayboldu.

Simon ağabeyinin arkasından baktı. Mike gibi olmayı ne çok isterdi. Rahat, komik ve her zaman şaka yapmaya hazır.

Bunun yerine o kendi kafasında mahpustu, korku ve sıkıntılarının kıskacında, hekimlerin "hafif otistik bozukluk" dediği o hapishane müdürünün gözetimindeydi. O zamanlar küçüktü ama diğer herkesten farklı olduğunu çok iyi anlamıştı. Bu rahatsızlık ne kadar hafif de olsa fark etmezdi; var olması yeterliydi ve hayatı ona zindan ediyordu. Hem de her gün yeniden.

Bu farklılık kendisi ile normal hayat arasında bir duvar gibiydi. Onu Ronny gibilerinin kurbanı yapıyor, şimdiyse yeni hayatına alışmasını başka herkeste olacağından çok daha zor bir hale sokuyordu.

Farklı olmamak için neler verirdi. Hayat o zaman Simon için çok daha kolay olabilirdi.

11.

Simon daha sonra Tilia'nın yanına, oturma odasına geldiğinde bölge televizyonunda akşam haberleri veriliyordu. Halası bir bardak buzlu çayla kanepeye kurulmuş, televizyon dergisini yelpaze gibi kullanarak serinliyordu. Gün boğucu ve rüzgârsız geçmiş, akşam olurken bile termometre yirmi altı derecenin altına inmemişti.

"Kendine de mutfaktan bardak alsana," diyen Tilia elindeki dergiyle, içinde birkaç buz küpünün cazip şekilde çatırdadığı çay şürahisini gösterdi.

O sıra haber yayını Berlin'deki bir gösteriden sarışın bir kızın fotoğrafına geçti. Kız güzeldi, masmavi gözleri vardı ve fotoğrafçıya gülümsüyordu. Fakat fotoğrafın altındaki o tek kelime neşeli izleniminı yok ediyordu: KAYIP.

"Aman tanrım! Leonie bu!" Tilia aniden ayağa kalktı, dergiyi kenara atıp sesi açtı.

"Fahlenberg Polis Karakolu yardımınızı bekliyor," diyordu spiker. 'Fahlenberg'de yaşayan on altı yaşındaki Leonie dün akşamdan beri kayıp. Babası saat on dokuz otuza doğru onu arkadaşlarıyla buluşacağı sinemaya götürmüş. Fakat Leonie bu buluşmaya gitmemiş. Şahitler kızın, babasının arabasından indiğini gördüklerini söylüyor. Leonie indikten sonra ardında hiçbir iz bırakmadan kayıplara karışmış."

Ekranda çok sayıda polis arabası görülüyordu. Sonra bir helikopter gösterildi.

Simon Dr. Forstner'in odasından gördüğü helikopteri hatırladı. Artık polisin ormanda kimi aradığını biliyordu.

Spiker devam etti: "Leonie şu ana kadar yapılan bütün arama çalışmalarına rağmen bulunamadı. Leoni'ye cep telefonu üzerinden ulaşma çabaları da boşa çıktı. Bir polis sözcüsü, kızın kaybolmasının sebepleri hakkında şu anlık hiçbir bilgi olmadığını söyledi. Fahlenberg Koruluğu'nun doğu tarafında, kayıp kızın boş çantası bulunduğu için olayın bir cinayet olması da ihtimaller dâhilinde."

Tekrar Leonie'nin fotoğrafı göründü, bu kez altında bir de telefon numarası vardı. "Leonie Wilke bir altmış iki boyunda ve zayıf; omuzlarına gelen düz, sarı saçları var. Son olarak üstünde siyah kot pantolon, siyah tişört, kırmızı deri ceket ve kırmızı spor ayakkabılar vardı. Konuyla alakalı bildirimde bulunmak için lütfen Fahlenberg polisine veya diğer polis karakollarına başvurunuz."

Haber böylelikle bitmişti; yayın, hava durumuyla son buldu. Yaz sıcakları devam edecekti.

Tilia gözünü televizyondan ayırmadan, "Umarım tahmin ettiğim şey gelmemiştir başına," dedi.

Bu sırada düşündüğü kelimeyi telaffuz edememişti. Jessica da edemezdi. Jessica, Simon'un klinikte tanıştığı bir kızdı. Tam da Tilia'nın Leonie için kaygılandığı şey gelmişti başına. Jessica için de olan biteni telaffuz etmek mümkün değildi, çünkü kimliği belirsiz saldırgan asla yakalanamamıştı. Jessica yüksekokuldaki bir resim kursundan eve döndüğü sırada saldırgan, kızı merdiven boşluğunda beklemişti. Kimse bir şey görmemiş, adam da ortadan kaybolup gitmişti.

Jessica o günden sonra hiçbir erkeğe güvenmemişti. Bir keresinde Simon onunla konuşmaya çalıştığında kız, "Beni rahat bırak," diyerek çıkışmıştı. Simon'un da diğerleri gibi "kuzu postuna bürünmüş bir kurt" olduğunu söylemişti. Bu, Jessica'nın erkeklere taktığı standart

isimdi. Grup terapilerinde ve muhtemelen başka yerlerde de bu ismi sıkça kullanıyordu.

"Sen Leonie'yi tanıyor musun?" diye sordu Simon.

Tilia televizyonu kapadı. "Yok, pek değil. Bir defasında bizim galeride staj yapmıştı. Belki iki yıl oluyor. Kibar bir kız. Umarım başına bir şey gelmemiştir."

Simon pencereden dışarı baktı, güneş ağaçların ardında kan kırmızısı bir renge bürünmüş, batıyordu. Dışarıda bir yerlerde Simon'un yaşında bir kız vardı.

Yalnız.

Korkmuş.

Belki de ölü.

12.

Simon yatakta dönüp duruyordu. Bir türlü uyuyamıyordu. Küçük misafir odası fazlasıyla sıcak ve boğucuydu. Simon ince şort giymesine rağmen terliyordu. Vakit gece yarısını geçmesine ve pencere de açık olmasına rağmen oda pek de serinlememişti.

İç geçirerek ayağa kalkıp pencereden dışarı sarktı. Yumuşak bir rüzgâr tenini yaladı.

Dışarısı daha serin olmasa da hava bariz şekilde daha iyiydi, naftalinden eser yoktu. Dışarıdan gecenin neminin ve yakındaki ormanda bulunan çamların kokusunu aldı.

Avlu neredeyse tamamen karanlıktı, Simon yalnızca Mike'ın dairesinin girişinin yanında tek başına duran kırmızı bir motosikleti seçebiliyordu. Başını kaldırınca yukarıda yıldızlarla kaplı görkemli bir gökyüzünün ışıldadığını gördü.

Bazen yazın büyükbabasını ziyarete geldiklerinde babası ona yıldızları gösterirdi.

Babası ona, "Köydeyken yıldızlar şehirdekinden çok daha iyi görünür," diye açıklamıştı. "Burada ışık salımmı çok daha az. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Simon gecenin sessizliğine, "Sokak aydınlatması ve arabalar," diye fısıldayıp gülümsedi. Tuhaf bir şekilde o an kendini tıpkı eskisi gibi hissetti, ama tek bir farkla: Babası artık yanında değildi.

Gözlerini gökyüzünde gezdirdi ve babasının gösterdiği yıldız kümelerinin biçim ve adlarını hatırlamaya çalıştı.

Güneydoğuda kuğu takımyıldızını seçebiliyordu. Kümedeki en parlak yıldızın adı Deneb'di, bu takımyıldıza kuzey haçı dendiğini de hatırladı.

Hemen yanında lir takımyıldızı vardı. Bunun şekli paralelkenar gibiydi, en parlak yıldızı da Vega'ydı.

Altında kartal takımyıldızı vardı. Burada da Altair isminde çok parlak bir yıldız vardı.

Hatırasında babasının, "Şimdi Altair, Deneb ve Vega arasında bir üçgen olduğunu hayal et," dediğini duyuyordu. "Peki ne görüyorsun?"

"Bir üçgen."

"Doğru," demişti babası. "O üçgene yaz üçgeni de denir."

Simon üzülerek başını eğdi. Neden bu hatıralar böyle acı verici olmak zorundaydı? Tıpkı yıldızların ışığı gibiydiler: Görülüyorlardı ama çoktan yok olup gitmişlerdi.

Simon bu düşüncelere öyle dalmıştı ki avluya giren eski Mercedes'i başta hiç fark etmedi bile. Ancak farlar gözünü alınca Simon odaya doğru geri çekildi.

Motor istop edildi, Simon arabanın iki kapısının açıldığını ve sessizce tekrar kapatıldığını duydu.

Mike ile kız arkadaşı eve gelmişlerdi.

Simon dikkatle avluya doğru bakmaktan kendini alamadı. Mike'ın hayallerindeki yeni kadının nasıl göründüğünü merak ediyordu.

Yukarıdan bakınca karanlıkta pek bir şey belli olmuyordu ama Melina hoş birine benziyordu. En azından zayıf, sarışın ve uzun boyluydu, yani tam da Mike'ın tipiydi.

Melina motosikletin yanma giderken çakıl taşları topuklu ayakkabılarının altında gıcırdıyordu.

Kısık sesle Mike'a, "Motoru gerçekten de topladın mı?" dedi.

Mike kızın yanma gidip kolunu beline doladı. "Tabii ki, tek eksiği benzin hortumuydu."

"Sen bir harikasın!"

Melina, Mike'ı dudaklarından öptü, Simon tekrar pencereden çekildi. Birden kendini röntgenci gibi hissetmişti; biri onu gizlice gözetlese kendi de bu durumdan nefret ederdi.

Gerindi, tam yatağa dönecekti ki Melina'nın, "Küçük kardeşin geldi mi?" dediğini duydu.

"Evet, bugün öğleden sonra."

Simon şimdi pencerenin yanında kalıp dinlemeye karar verdi. Mesele kendisi olunca dinlemekte sorun görmemişti.

"Ee? Nasıl peki?" diye sordu Melina.

"Simon düzgün çocuktur. Ona toz kondurmam."

"Şey, psikiyatri koğuşundaydı ya, onun için sormuştum..."

"Tilia diyor ki, doktoru ondan çok memnunmuş. Ufaklık tabii henüz zorlanıyor çünkü onun için her şey çok yeni, zaten değişiklere karşı hep sıkıntıları olmuştur. Bir defasında çocukken annemler mobilyaların yerini değiştirdi diye çileden çıkmıştı, sırf onun yüzünden yemek masasında hep aynı yere oturmak zorunda kalıyorduk. Alışkın olmadığı şeyler onu paniğe sevk ediyor. Bundan dolayı şu sıra kendisiyle mücadele etmek zorunda kalmasına şaşmamalı. Zaten kaza hepimize büyük bir darbe indirdi ama özellikle de ona. Simon annemlere zaten hep çok bağlı olmuştur. Ama bir şekilde üstesinden gelecektir."

Onlara bağlı değildim, diye düşündü Simon. *Onları seviyordum. Senin sevdiğinden daha fazla, Mike. Mobilyalara gelince: Eski halleri daha pratik ve simetrikti ama sizin umurunuzda değil tabii.*

Melina'nın, "Ona söyledin mi?" diye sorduğunu duydu.

"Hayır. Bugün ilk günüydü. Bu ona biraz fazla gelirdi. Ya sen? Sen *o çocuğa* söyledin mi?"

Mike söyleyince bu "o çocuğa" kelimesi âdeta küfür gibi geliyordu.

"Evet, onunla konuştum," diyen Melina göğüs geçirdi. "Tabii deliye döndü. Keşke artık yeni bir hayat sürdürdüğümü ve *seninle* birlikte olduğumu kabul etse."

"Ama anlamıyor, değil mi?"

Melina yine göğüs geçirdi. "Başka çaresi yok."

Ortalığa bir an sessizlik hâkim oldu. Simon kımıldamaya cesaret edemedi, dikkatle nefes alıyordu. İkisi Simon'un yukarıdan onları dinlediğini asla fark etmemeliydiler.

Sonra Mike dedi ki: "Gel, içeri geçelim."

Çakıl taşlarında ayak sesleri duyuldu, derken dairenin kapısının kilidi açıldı ve ardından kapı kapandı.

Simon yatağa uzandı. Gözlerini tavana dikip demin duyduklarını düşündü.

Farklılığını anlama noktasında, ağabeyinin zorlandığını her zaman biliyordu. Ama en azından Mike bunu açıkça dile getiren ve Simon'a yanaşan nadir kimselerden olmuştu. Bu yüzden de Mike'ın demin ne kastettiği şimdi kafasını daha çok yoruyordu.

Mike'ın, *söyleseydim ona çok fazla gelirdi*, dediği şey ne olabilirdi?

13.

Kaçamayacaksın! Asla!

Karanlık, tamamen art niyetli bir ses. Hemen arkasında.

Simon daha çabuk sürünmeye başladı. Bütün vücudu yara bere içindeydi. Her yanı ağrıyordu. Burnu kanıyordu, ağzına paslı çiviyi andıran iğrenç, metalik bir tat yayılmıştı.

Kornanın susmayan iniltisi beyninde uğulduyor, nabzı can yakıcı şekilde şakaklarını dövüyordu. Sanki beyni şişiyordu – kafatasını patlatana kadar şiştikçe şişecekti.

Daha fena olan şeyse sersemliğiydi. Dik yürümeyi beceremiyordu. Doğrulmaya çalışınca dünya etrafında dönmeye başlıyordu. Sonra dengesini kaybediyor, sarhoşlar gibi sendeleyip tekrar yere düşüyordu.

Seni yakalayacağım!

Yine o art niyetli ses.

Simon daha çok acele etti. Buradan ayrılmalıydı. Elleri ve dizleri yara olmuştu. Panik içinde asfaltta sürünürken ateş gibi yanıyorlardı.

Git buradan!

Git buradan!

Git buradan!

Çünkü gerçek ateş arkasındaydı. Ateşi sırtında cehennem gibi sıcak ve gürültülü hissediyordu. Yanlarına yaklaşan her şeyi yutmak için mavi Ford'un enkazından hırsla çıkan alevlerin tıslamasını duyuyordu. Yanık lastik, kor metal, benzin ve ne olduğunu bilmemeyi tercih edeceği başka bir şeyin daha, iğrenç kokusunu alıyordu.

Bir de onu takip eden şu şey vardı.

Kaçamazsın, Simon!

Arkasını dönmeye cesaret edemiyordu.

Gitmesi lazımdı. Uzaklara. Çok uzaklara!

Arka cam patladı, cam kırıkları dört bir yana uçuştu. Ateş bir lastiği daha patlattı, kaçan hava tiz bir çığlık gibi çıkmıştı. Sonra nihayet kornanın uğultusu da kesildi.

Aniden ortaya çıkan sessizlik deminki cehennemden daha tekinsizdi. Çünkü artık arkasındaki ayak sesleri duyulabiliyordu. Ses gitgide yaklaşıyor, gitgide yaklaşıyordu.

Simon sürünmeye devam etti; hiç durmadan, kendisini takip eden şeyden kaçmalıydı. Alev alev yanan meşale gibi ağaç gövdelerinin arasına sıkışan arabadan uzaklaşmalıydı.

İki yanında da gür ormanlar vardı. Gölgeleri bütün ışıkları yutan dev çamlar...

Karanlık çalılıkta Simon alevli gözler gördüğünü sandı. Bu gözler dik dik ona bakıyordu.

Simon başka sesler duydu.

Sessiz, tehditkâr, fısıltılı...

Bakın, orada!

Simon! Siiimon!

Kötücül bir kıkırtı, sonra: *Gel buraya, Simon!*

Evet, gel yanımıza!

Gel buraya, sen de bizdensin!

Simon yine ayağa kalkmak, oradan kaçıp kurtulmak istedi – ama bacakları yine tutmadı ve boylu boyunca yere uzandı.

Zor zahmet sürünmeye devam ediyordu.

İşte, orman yolunun ortasında önünü tıkayan kapı oradaydı.

Bu kapıyı biliyorum, diye düşündü. *Kapıdan içeri girmeliyim! Bu çok önemli!*

Kapının koluna uzandı, kolu nihayet tutmayı başarınca var gücüyle çekti. Ama kapı kilitliydi.

Birazdan yakalayacağım seni!

Arkasındaki kötü ses artık dehşet verici şekilde yakınlaşmıştı.

Kapının kolunu çaresizce zorladı, kapıyı tekmeledi, peş peşe darbeler indirdi. Kimse açmadı.

Kapının arkasında birinin konuştuğunu duyuyordu.

Bir kadındı bu.

Kadın heyecanlıydı, sesler birbirine karışıyordu. Simon onun ne dediğini anlayamıyordu.

Pes sesli o şey de Simon'un dibine kadar girmişti. Devasa adımları, altındaki zemini titretiyordu.

Burada kal Simon! Kalmalısın! Senin de ölmen lazımdı!

Simon panik içinde kapıyı tekmeledi, yardım çağırdı...

...ve sonunda uyandı.

Kendini yatağın yanında yere uzanmış vaziyette buldu. Önündeki karanlıkta, rüya görürken kapağına vurduğu küçük komodin uzanıyordu. Kapak fırlamıştı, arkasındaki göz ise boştu.

Nefes nefese doğrulup yatağa yaslandı. Vücudu buz gibi terlemişti.

Yine o rüya. Yine kapı.

Ama bu kez her zamankinden çok daha beterdi. Bu kez bir şey peşine takılmıştı. Pes sesli şey. Belki de Tilia'nm arabasında gördüğüyle aynı canavardı bu.

Dönüp arkasına bakmaya cesaret edememişti çünkü kim olursa olsun onu görürse aklını yitirecekti. Sadece rüya bile olsa bundan tamamıyla emindi.

Dr. Forstner'in ruh hijyeniyle alakalı söylediklerini hatırladı.

Bırak kafandaki temizlik timi işini yapsın. Ona biraz zaman tanı, sonrasında rüyalar ortadan kaybolacaktır.

Bunun doğru olmasını umuyordu. Tıpkı Mike'm yanılmış olmasını umduğu gibi.

Bu gece rüyasında gördükleri asla gerçekleşmemeliydi!

14.

Galiba Tilia, Simon'un o geceki çığlığını duymamıştı. En azından Simon ertesi sabah mutfağa geldiğinde Tilia ona konuyu açmadı.

Halası pencerenin kenarında dikilmiş, güneşli bahçeye bakıyor ve kahvesini yudumluyordu.

Mutfak lavabosunun üstündeki küçük duvar tipi radyoda haberleri okunan spikerin sesi duyuluyordu. Anlaşılan kayıp kızdan hâlâ bir iz yoktu. Leonie'ye ne olduğunu kimse bilmiyordu.

"Kahvaltıya ne istersin?" diye sordu Tilia. Radyonun sesini kıstı ve buzdolabını açtı. "Bir bakalım. Reçel, bal, biraz sosis ve peynirim var... Yumurta da haşlayabilirim istersen?.."

Simon başım iki yana salladı. "Mısır gevreğin de var mı?"

"Korkarım yok."

"Yazık."

"Alternatif olarak yulaf ezmesi versem?"

"Peki süt ve kakaon da var mı?"

"Maalesef sadece süt var."

Simon başıyla onayladı. "O da uyar."

Dolaptan bir kutu portakal suyu alıp bir bardağa doldurdu. Sonra oturup gözlerini bardağa dikti.

Bütün bu değişikliklerle nasıl başa çıkacaktı? Mike geçen gece söylediklerinde haklıydı: Simon'un kendisiyle çok fazla mücadele etmesi gerekecekti. Ama o asla Mike kadar güvenilir değildi. Simon bunun üstesinden gelirmiş, daha neler! Tam aksine Simon için bu

mücadele sonuçsuz görünüyordu. Çünkü o, kabuğundan çıkmayı beceremeyen lanet delinin tekiydi. Kendini kandırmak budalalık olurdu. Simon neyse oydu. Bu durumun değişecek bir tarafı yoktu. Günlük rutini ve Simon için yuvayı yuva yapan, bu yuvaya emniyet sağlayan alışageldik şeyler eksikti. Klinikte bu durumla bir nebze başa çıkabilmişti çünkü orası kısıtlı bir zaman içindi. Şimdiyse...

Her sabahki kahvaltısı, bol bol kakao serpiştirip üstüne süt döktüğü koca bir kâse mısır gevreğiydi. Yağlı süt ile şekerli kakaonun biraz kilo almasına yardımcı olacağını söylemişti annesi. O gün bu gündür annesinin bu sözünü dinliyor, hatta annesinin aldığı markaları alıyordu. Her şeyi her zamanki gibi doğru yapmak istiyordu. Klinikteki hemşireler bundan pek hoşlanmamışlardı. Bu şekerli kahvaltının son derece sağlıksız olduğunu ve günün birinde çok kilo alacağını söylüyorlardı.

Annesini ne kadar da özlüyordu!

Kendini ne kadar küçük ve çaresiz hissediyordu!

Kendinden en çok da bunun için nefret ediyordu.

"Sanırım en iyisi sevdiğin şeylerin olduğu bir alışveriş listesi yapman olacak," diye teklifte bulunan Tilia mutfak masasında Simon'un yanına oturdu. "Seninle konuşmak istediğim bir şey daha vardı aslında."

Bunu söylerkenki ses tonu Simon'un hoşuna gitmedi. "Ne hakkında konuşacaktın?" diye sordu.

Tilia, Simon'un eline uzandı. Bakışları ciddiydi. "Bütün bunların benim için de çok zor olduğunu anlaman lazım," dedi, sonra alt dudağını ısırdı. Bir an sanki gözyaşlarını zor bastırıyormuş gibi göründü. "Vaftiz annen olarak her zaman yanında olacağıma söz verdim, sözümü de tutacağım. Ama... şey... Bildiğin gibi benim hiç çocuğum olmadı. Onun için de bu sorumluluktan, bir şeyleri yanlış yapmaktan korkuyorum. Seninle ilgili hiçbir şeyi yanlış yapmak istemiyorum, anlıyor musun?"

"Endişelenme." Simon halasının elini sıktı, babası da Simon'a bir şeyleri özellikle anlaşılır kılmak istediğinde hep böyle yapardı. "Hiçbir şeyi yanlış yapmıyorsun. Ben durumu idare ederim."

Halası, "Evet, biliyorum," dedi ve gülümsedi. "Güçlü bir kişiliğin var. Buna rağmen bu çevrenin senin için doğru olmadığını düşünüyorum. Yaşıtlarınla muhatap olmalısın, günlerin düzenli geçmeli. İhtiyacın olan bu ama ben sana bunu sunamam. Şu an izindeyim ama iş başlar başlamaz... Şey, ben bazen daha çok çalışıyorum ve aslında oldukça düzensiz bir hayat sürüyorum."

Simon halasının elini bıraktı. "Ne demek istiyorsun?"

Tilia yine gülümsedi ama bu kez çok güvensiz bir gülümsemeydi bu. "Birkaç haftaya okullar açılıyor," dedi, "düşündüm de... Yani düşünüyordum da, belki yatılı okul senin için daha iyi olur."

Simon yıldırım çarpmış gibi irkildi. "Yatılı mı?"

"Evet, Fahlenberg Lisesi'nin yatılı kısmı da var. Çok nam salmış bir yer. Babanla ben de o okula gittik."

"Ama orada kalmadınız sanırım?"

"Hayır, elbette annemlerin yanında..." Tilia cümlenin sonunu getiremedi, anlaşılan Simon'un bakışlarına dayanmakta zorlanıyordu. "Lütfen anla bunu, senin için en iyisi neyse onu istiyorum. Fahlenberg sadece birkaç kilometre ötede."

"Sana fazla geliyorsam Mike'ın yanında da kalabilirim," diye teklifte bulundu Simon. Sesindeki titremeyi zar zor bastırıyordu. "Mike için sorun olmaz."

Tilia iç geçirdi ve Simon'un içine işlercesine baktı. "Simon, ben bunu Michael'le zaten görüştüm."

Simon yine yıldırım çarpmış gibi irkildi. "Yani Mike yatılı okula gideceğimi biliyor mu?"

Halası başını salladı. "Anlasana, ağabeyin de kendi hayatını yaşıyor. Artık senin de kendi hayatını kurmanın vakti geldi. Elbette

biz seni elimizden geldiğince destekleyeceğiz ama senin de bize bunun için fırsat tanıman gerek."

Dehşetten âdeta sersemleyen Simon gözlerini halasına dikti. Tilia'yla Mike'ın ona sormadan verdikleri bir karar daha. Çünkü onun gibi bir kaçığı heyecanlandırmamak lazımdı. Ve bu seferki konu annesi ile babasının eski evinden çok daha öte bir şeydi. Bu sefer konu onun geleceğiydi. Aklı almıyordu bunu!

"Bugün öğleden sonrası için bir görüşme ayarladım," diye ekledi Tilia. "Benimle oraya gelmeni istiyorum."

"Hemen bugün mü?"

Simon iki eliyle masaya sıkıca tutundu. Sanki zemin ayaklarının altından kayıyordu. Sanki dünya birden çok daha hızlı dönmeye başlamıştı. Kaza, klinik, şu an Mike ve Tilia'nın yanında olması, sonra da hemen yatılı okul... Bütün bunlar onu karşı konulamaz bir biçimde beraberinde sürükleyen çılgın bir nehir gibiydi. Ve tutunacağı bir dalı da yoktu.

Üstelik Mike da her şeye rıza göstermişti...

"Lütfen," diyen Tilia tekrar Simon'un eline uzandı. "Biliyorum, her şey çok ani oldu ama görüşme randevusu okullar tatil olduğu için maalesef başka zamana alınamıyordu. En azından okulu bir görmüş olursun, ne dersin?"

"Başka karar verme hakkım var mı sanki?"

Simon bu soruyu zaten cevabını biliyormuş gibi sormuştu. *Ama çıkmamış candan ümit kesilmezdi.* Annesi hep böyle derdi.

"Kesin hoşuna gidecektir," diye söz verdi Tilia, sesi neredeyse yalvarır gibiydi. "Göreceksin, bu senin için en iyisi."

Birden Simon görünmez bir el boğazını sıkıyormuş gibi bir hisse kapıldı. Aynı anda yine yaralarını kaşıma dürtüsü bastırdı – kan çıkana kadar haşince bir kaşıma. Bunun bir kâbus olmadığını anlamak için... Yaşadığının farkına varabilirdi böylelikle.

Mutfakta durmaya daha fazla dayanamadı.

"Biraz hava almam lazım," dedi aceleyle, sonra da ayağa kalkıp kapıya koştu.

Tilia onun peşinden, "Simon!" diye bağırdı.

Simon arkasına döndü. Gözlerinde yaşlar vardı.

"Görüşme saat üçte," dedi halası. "Vakitlice döneceğine söz verir misin?"

Simon bir an duraksadı, sonra başını salladı. Zaten başka seçeneği mi vardı?

Koştura koştura dışarı çıktı. Dış kapıya giderken beyninde bir ses uğulduyordu. Bu onu rüyasında takip eden kötücül sesle aynı sesti.

Ah zavallıcık. Kimse seni sevmiyor. Kimse sana katlanamıyor. Harika ağabeyin bile. Hepsi senden kurtulmak istiyor. Çünkü senin de annenler gibi ölmen lazımdı!

Simon'un içinden bağırmak geliyordu, kendine güç bela hâkim olabildi.

15.

Çocuk ve genç psikiyatrisi koğuşunun bodrumunda, içinde ağır bir kum torbasının asılı durduğu küçük bir terapi odası vardı. Kum torbasından insan sinirini çıkarabiliyordu. Torbaya yumruk ve tekme atabiliyor; nefesin tükenene, dermansız kalıp yere düşene kadar bağırabiliyordun.

Simon'un şu an işte bu kum torbasına ihtiyacı vardı. Onu becerebildiği kadar şiddetle döver, öfke ve çaresizliğinin dizginlerini boşaltır ve avazı çıktığı kadar şöyle bağırabilirdi:

"Hepinizin canı cehenneme!"

veya

"Eski hayatımı geri istiyorum!"

Belki de yalnızca hayvanlar gibi bağırıp çağırırdı.

Veya hepsini birden yapardı.

Odadaki yüksek ses yalıtımı sayesinde de kimseyi rahatsız etmezdi. Zaten birisi bağırdığını duysa da dert değildi. Ne de olsa bu oda "aklını kaçırmışların saygıdeğer kulübüne" aitti. Tek amacı da bağırıp çağırmaktı.

Simon, Tilia'nın evinin önünde dikilirken çığlıklarını bastırmak zorunda kaldı. Deli gibi nefes alıyor, suratı seğiriyordu. Bir şeyleri tekmelememek veya kırmamak için kendini zor tutuyordu. Kapının yanında duran kirpi şeklindeki paspas veya sebze bahçesinin kenarında el arabasıyla durmuş, Simon'a pis pis sırıtan bahçe cücesi bunun için biçilmiş kaftandı.

Ah şu lanet cüce yok muydu! Onun o muzır sırıtışını tekmeleriyle dağıtıp cüceyi un ufak etmeyi ne kadar da çok istiyordu. Ama o zaman Tilia onun kesin aklını kaçırdığını düşünürdü.

Belki de bir tur koşuya çıkmalıydı?.. Enerjisini boşaltmak için bu da işe yarayabilirdi.

Ama nereye koşacaktı? Buraları hiç bilmiyordu.

Sonra gözüne oradaki dağ bisikleti çarptı. Mike'ın akşamları Mercedes'ini park ettiği sundurmanın köşesinde, yağmur suyu kovasının ve bahçe alet edevatının yanında duruyordu.

Toz tabakasına ve örümcek ağlarına bakılırsa kardeşi bu bisikleti epey zamandır kullanmıyordu. Yine de zincirinde yeterince yağ vardı ve lastiklerin havası da tamdı.

Bisikleti bir süreliğine ödünç alsa Mike'm buna itirazı olmayacağına emindi.

Simon önce avluda bir deneme turu attı, sonra sokağa doğru sürdü ve bisikletin düzgün çalıştığına tamamen ikna olunca da anayol istikametine döndü.

Yol boyunca uzanıp Fahlenberg'e kadar giden bisiklet yolu çok uzakta değildi; aniden Simon'un aklına gidebileceği bir yer geldi.

Pedallara asıldı, gitgide hızlandı, hızlandı ve daha da hızlandı.

Gerçi kum torbası gibi değildi bu, Simon çığlığını da hâlâ bastırıyordu ama bisiklet, sinirini çıkarmak için yine de işe yarıyordu.

Güneş masmavi gökten tüm hararetiyle ışıldıyordu. Simon'un sırtından terler boşalıyordu ama bu umurunda bile değildi.

Nihayet Fahlenberg'in banliyösüne varıp mezarlık tabelasını gördüğünde artık bacaklarında derman kalmamıştı.

16.

Az sonra Simon büyük dökme demir kapının yanında bisikletten indi. Bacak kaslarını fazlaca yorduğunu ancak o an anlayabilmişti. Kasları ağrıyordu ama ağrı hoşuna gidiyordu.

Hareket terapisti, *insanın kendini sağlıklı biçimde idrak edebilmesi için beden hissi de lazımdır*, demişti. *"Mens sana in corpore sano", yani sağlam kafa sağlam vücutta bulunur.*

Geçen geceki rüyasından sonra Simon'un içinde, kafasının *gerçekten* sağlam olduğuna dair ciddi şüpheler belirmişti ama bu düşünceden kurtulmaya çalıştı.

Pedal çevirmekten titreyen bacaklarıyla dağ bisikletini çakıllığa itti. Bisikleti çaldıramazdı çünkü bisiklet Mike'ındı.

Sonra mezar sıralarını arşınlamaya başladı.

Annesi ve babasının mezar yerini aramak zorunda kalması ona çılgınca geliyordu ama cenazelerine gelmemişti. O sıra buna tahammül edememişti.

İki tabutun mezara indirildiği sıralarda Simon o küçük terapi odasına gitmiş ve kum torbasını delirmiş gibi yumruklamıştı – öyle yumruklamıştı ki daha yeni kapanmış yaralarından birinin dikişleri patlamıştı. Simon bunu başta hiç fark etmemişti. Ancak yumrukları kahverengi deriye ıslak kırmızı izler bırakınca durumun farkına varmıştı.

O gün de tıpkı bugün Tilia yatılı okuldan bahsederken yaşadığı çaresizliği yaşamıştı.

Hayat veya kader veya adına her ne deniyorsa, elinden her şeyini almıştı. Şimdi bir de onu sürgüne yollamak istiyorlardı – onu, Simon'u, kendi ayakları üstünde durmayı öğrenmesi gereken bu yetim çocuğu.

Yavaş yavaş mezar taşları arasında yürüdü ve isimleri okudu. Daha yeni tarihli mezar taşları mezarlığın batı kanadındaydı.

Acaba Tilia ile Mike nasıl bir mezar taşı beğenmişlerdi?

Kanatlarını, korumak istermiş gibi mezarların üstüne açmış, büyük ve yıkık dökük bir melek heykelinin yanından geçti. Meleğin kafasında Simon'a şüpheyle dik dik bakan bir karga duruyordu. Onun haricinde Simon günün bu saatinde mezarlıktaki tek canlıydı galiba.

Tam bir sonraki sıraya geçecekti ki kanını donduran bir şey oldu. Yanılmadığına emin olmak için bir kez daha oraya bakması gerekti.

Doğruydu, biri orada bacaklarını uzatmıştı! Yaklaşık yirmi metre uzağında birisi mezarlardan birinin üstünde yatıyordu.

Birden kalbi küt küt atmaya başladı, heyecandan dudaklarını yaladı. Bulunduğu yerden sadece bu zayıf bacaklarda siyah ve dar bir kot pantolon olduğunu ve orada yatan şahsın, üstünde sırıta sırıta gülen bir kafatası olan, eski püskü siyah spor ayakkabılar giydiğini seçebiliyordu.

Yavaş yavaş yürümeye devam etti. Sonra da kızı gördü.

Büyük bir salkımsöğüdün gölgesinde, bir mezara boylu boyunca uzanmıştı. Kız kımıldamıyordu, gözlerini kapamış, ellerini göğsünde kavuşturmuştu. Tişörtü ve boyalı saçları da tıpkı kot pantolonu gibi siyahtı, bununla birlikte teni beyaz mermerden yapılma mezar taşı kadar solgundu.

Şu yatışı, sedyeye yerleştirilmiş bir ölüye benziyordu. Kavuşturduğu ellerine konmuş sinek bile onu rahatsız etmişe benzemiyordu.

Simon kızın artık sadece birkaç metre uzağındaydı ve kalp atışları kulaklarında öyle şiddetli çınlıyordu ki çakıllıkta yürürken

çıkardığı ayak seslerini bile duymuyordu. Kız hâlâ kımıldamıyordu. Kız ya geldiğini duymamıştı ya da...

Ya sahiden de ölüyse?

Simon tam bu düşünceye kapılmıştı ki başını hayır anlamında salladı. Mümkün değildi bu. Kimse bir cesedi mezar taşının üstüne bırakmazdı. Hele de bu kılık kıyafetle.

"Hey?"

Simon kıza doğru bir adım daha attı.

"Hey, her şey yolunda mı?"

Kız birden doğrulunca Simon da geri sıçradı.

"Kahretsin!" diye bağıran kız, Simon'a sitem ederek baktı. "Ödümü kopardın."

"Ölü gibi duruyordun, ne yapayım. Sandım ki..."

"Ceset olduğumu mu sandın?"

Kız güldü, Simon davranışını çocuksu buldu.

Kız, "Günün birinde ceset olacağım," dedi, esnedi ve mezar taşının üstünde gerindi. "Sen de. Er veya geç sıra hepimize gelecek. Ölüm insan ayırmaz. Onun karşısında hepimiz eşitiz. Önceden kim olduğun umurunda bile değildir. Sanırım hayattaki bütün adaletsizlikler böyle telafi ediliyor."

"Olabilir," diye cevap verdi Simon. "Ama adalet o zaman epey gecikmiş oluyor."

Kız omuzlarını silkti. "Hep öyle olmaz mı zaten? Hem sen burada ne yapıyorsun?"

"Bir mezar arıyorum."

Kız yerinden doğrulup sırıttı. "Ee, rahat bir yer buldun mu bari?"

"Hayır, annemlerin mezarını arıyorum."

Kızın sesi hemen ciddileşti. "Kusura bakma! Baltayı yine taşa vurdum galiba ha, ne dersin?" Özür dilercesine bir jest yaptı. "Gerçekten kusuruma bakma. Sanırım doğru düzgün davranmak nedir, bilmiyorum."

Simon eliyle bir savuşturma işareti yaptı. "Boş ver. Ya sen ne yapıyorsun burada?"

"Görmüyor musun?" Kız iki eliyle mermer taşı ovaladı. "Yatma denemesi."

Kız ayağa kalktı. Boyu Simon'un omzuna geliyordu ve galiba... Evet, arkasına saklandığı şu gotik makyajı silerse belki güzel de sayılırdı.

"Yatma denemesi mi?" diye tekrar etti Simon. "Sence ölüm bu kadar güzel mi?"

"Hayır, kesinlikle değil," diyen kız, Simon'u süzdü. "Tam aksine, ölümden feci korkuyorum. Ama ölmenin ne demek olduğunu ara sıra hatırına getirirsen hayatı takdir etmeyi öğrenirsin."

Simon başını salladı. "Hakkın var. Bu arada ben..."

"Hay aksi!"

Kız, Simon'un omzunun üstünden bakıp gözlerini kaçırdı. Simon arkasına döndü ve mezar sıralarının arasından kendilerine doğru yaklaşan bir adam fark etti.

"Olamaz, Frankenstein geliyor," diye iç geçirdi kız. "Ben iyisi mi kaçayım. Görüşmek üzere."

Simon daha bir şey diyemeden kız uzaklaştı. Sonra Simon arka taraftan çakılların takırtısını duyup tekrardan adama döndü.

Kızın tasviri çok isabetliydi. Kısa fırça gibi saçları ve gaddar bakışıyla bu iri kıyım adam gerçekten de biraz Frankenstein'ın canavarına benziyordu. Üstünde göğüs kısmına Fahlenberg şehir armasının işlendiği yeşil bir iş kıyafeti vardı. Simon armanın altında MEZARLIK İDARESİ yazdığını okuyabiliyordu.

"Ne yapıyorsun burada delikanlı?"

Simon doğruyu söyleyerek, "Annemlerin mezarını arıyorum," dedi.

Frankenstein, Simon'un tam burnunun dibinde durdu ve başının üstünden ileri baktı. Boyu hayli uzundu, elleri Simon'un dikkatini çekti. *Mezar kazmak için küreğe ihtiyacı yok*, diye düşündü.

"Demek öyle," diye homurdandı Frankenstein. "Ya demin konuştuğun kimdi?"

Simon, neden yalan söylediğini tam olarak bilmese de, "Hiç kimse," diye karşılık verdi. Nedendir bilmiyordu ama kızın başına bela açılsın istemiyordu. "Bana yardım edebilir misiniz?"

Adam ona bakıp başını salladı. "Tabii ki, annenin ve babanın adı neydi?"

"Strode. Lars ve Maria Strode."

Adam kaşlarını kaldırdı. "Öyleyse sen Lars'ın küçük oğlu, Tilia'nın yeğenisin, değil mi?"

"Evet. Babamı tanır mıydınız?"

"Elbette, uzun süre komşuluk yaptık," dedi adam. "Ben babanın kısa pantolonlu halini bilirim. Maalesef sonraları ben semtin öbür ucuna taşınınca birbirimizi gözden kaybettik. O kaza gerçekten de çok feciydi, gerçek bir felaketti. Başın sağ olsun evlat. Bu arada benim adım Heinrich Pratt. Belki baban benden bahsetmiştir?"

Simon doğru hatırlıyorsa babası ondan hiç bahsetmemişti. Ama Simon sadece omuz silkerek karşılık verdi.

"Öyleyse gel bakalım," diyen Pratt ağır adımlarla ilerledi.

Pratt onu parlak taşı güneş ışığında ışıldayan bakımlı bir mezara götürdü.

"Burası," dedi Pratt. "Sanırım şimdi biraz yalnız kalmak istersin, haksız mıyım?"

Simon başını salladı, Pratt da teselli etmek ister gibi hafifçe çocuğun omzunu sıvazladı.

"Sana iyi şanslar evlat," dedi. Sonra hızla oradan uzaklaştı, çok geçmeden mezar taşlarının arasında gözden kaybolmuştu bile.

Simon ebeveyninin altın varakla yazılmış isim ve doğum tarihlerini okudu. İçini bir boşluk hissi kapladı.

Tuhaf, diye düşündü. *Neden hiçbir şey hissetmiyorum?*

Burasının onu sersemleteceğini; belki de artık ağlayıp içindeki hüznü atabileceğini düşünmüştü. Ama... hiçbir şey olmuyordu.

Mezar taşını yeniden okudu, sanki bu başkasının mezarıydı.

Sanki buraya gömülenler annesi ile babası değildi.

Sanki onlar bir yerlerde yaşamaya devam ediyorlardı.

17.

Söz verdiğin zaman sözünü tutman lazım. Yoksa söz vermeyeceksin.

Simon bu basit doğruyu dedesinden öğrenmişti ve bugün çok zor gelse de buna uyuyordu.

Bisiklet gezisinden ötürü kan ter içinde kalmıştı ama hemen duş alıp üstünü değiştirecek kadar vakitlice dönmüştü eve. Hemen akabinde görüşmeye gitmek için Tilia'yla yola koyuldu.

Çok sakin bir otobüs yolculuğu oldu. Simon ne hakkında konuşacağını bilmiyordu. Aslında konuyla alakalı her şey söylenmişti.

Tilia da pek konuşmuyordu ama düşünceleri, yüzünden okunuyordu.

Simon henüz küçükken diğer insanların mimiklerini pek anlamazdı. Karşısındaki kişi seviniyor mu yoksa üzülüyor mu veya kızgın mı, Simon için bunların hepsi birdi, bütün yüzler ona aynı görünürdü. Kendi yüzü de buna dâhildi.

Bir doktor ona, otistik bozuklukları olan kimselerde bu normaldir, diye açıklamıştı. Fakat üstünde çalışılırsa, doktorun deyişiyle, bu *eksiklik* azaltılabilirdi.

Simon da zorlu bir şekilde hırsla kendi üzerinde çalışmıştı. Şunun farkındaydı: Dışlanmak istemiyorsa başkalarıyla iletişim kurmaya çalışmalıydı. Bunun için de diğer insanları doğru anlamak lazımdı, sadece söylediklerini anlamak yetmiyordu. Çünkü insanlar sık sık bir şey kastederken başka bir şey söylüyorlardı. O yüzden dilin jest ve mimiklerden oluşan öbür kısmını da bilmek lazımdı.

Simon beden dili ve *sözlü olmayan iletişim* denen şeyin bütün türleri hakkında sayısız kitap incelemişti. Bunlarla alakalı videolar izlemiş, etrafındaki insanları iyice gözlemlemişti.

Yüz hatları, bedenin duruşu ve jestler insanlar hakkında neler ifade eder, bunları gitgide kavramaya başlamıştı. Tabii bu ifadelerin bazen insanların söylediği şeylerden çok farklı olduğunu da.

Böylelikle şimdi de Tilia'nın içini bir şeylerin kemirdiğini anlamıştı. Tilia bir yandan yatılı okulun Simon için doğru karar olduğuna emindi ama diğer yandan vicdan azabı çekiyordu. Herhalde Simon'un kendini dışlanmış hissettiğini anlamıştı ama bunu yine de gerekli görüyordu.

Durak ile Fahlenberg Serling Lisesi'nin arasında sadece kısa bir yürüyüş yolu vardı. Geniş bir yeşil alanın tam ortasında kırmızı tuğlalardan yapılmış devasa boyutlu bir T harfi gibi yükselen büyük bir binaydı bu.

Ana girişe yaklaştıkları sırada Simon lisenin arka tarafında futbol sahası olduğunu gördü. Sahanın yanında bir tenis kortu ve plaj voleybolu için de bir kum saha vardı. Ama tatilden ötürü arazi boştu. Sadece tek tük birkaç çim fıskiyesi hafifçe tıslayarak işini görüyordu.

Girişe yaklaştıkça Simon'un kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Her şey, üstünde bir hayalet etkisi bırakıyordu.

Bir defasında Mike'la birlikte izlediği bir film geldi aklma. Filmin konusu sürekli birilerinin ortadan kaybolduğu eski bir malikâneydi. Kimse bu insanlara ne olduğunu bilmiyordu, filmin sonunda da başlarına ne geldiği söylenmiyordu.

Simon'a bu çok ürpertici gelmişti. Hatta uzun zaman rüyasında bu filmi görmüştü. O evin, içeri girenleri yiyip mideye indirdiği kötü kâbuslardı bunlar.

Okul binasının görüntüsü ona bunları hatırlatınca aniden yine o karanlık ve kötücül sesi duyduğunu sandı.

Merhaba Simon. İçeri gelsene. Seni yiyip mideye indireceğim. Kaçmak işine yaramaz. Kimse kaderinden kaçamaz. Senin zaten çoktan ölmüş olman lazımdı. ÖLMÜŞ!

"Suratını buruşturma öyle," diyen Tilia, Simon'u karanlık düşüncelerinden kurtardı. "Burasını beğeneceğin kesin, bu konuda hiç şüphem yok. Bana baksana, okul bana bir şey yapmadı."

Tilia, Simon'a gülümsedi. Bunun güven veren bir gülümseme olması lazımdı ama Simon, Tilia'nın şüphelerini görebiliyordu. Tilia da buranın Simon'un hoşuna gideceğinden o kadar emin değildi.

Tilia binadan içeri girince Simon'un onu takip etmek için bayağı çabalaması gerekti. Koridorun taş zemininde sekreterliğe doğru yürürlerken ayak sesleri duvarlarda yankılanıyordu. Bu yankılanma Simon'un kulağına tekrar tekrar çalman tek bir sözcük gibi geliyordu.

Ölmüş.

Ölmüş.

ÖLMÜŞ!

18.

Tilia okul sekreterine bir kâğıt verdi, anlaşılan başvuru formuydu bu.

Simon öfkeyle, *"Hiç olmazsa bir bak," ve "Kesin senin de hoşuna gider," lafları buraya kadarmış demek ki*, diye düşündü.

Yatılı okula verilmesi meselesinin çoktan kararlaştırıldığını daha bu sabah anlamıştı ama buna karşı ne yapacağını da bilemiyordu. Tilia belki de, Simon'un klinikten çıkıp çıkamayacağı belli olmadan çok önce ayarlamıştı her şeyi.

Simon yine bileğini kaşıdı. Herkes durumdan haberdardı – Simon hariç herkes. Artık başka şansı kalmamıştı. Yoksa nereye giderdi?

Sekreter kadın, forma hoşnutsuz bir şekilde göz attı. Sekreterin bu sırada durup durup pencereye kaçamak bakışlar attığı Simon'un dikkatini çekmişti. Muhtemelen meslektaşları güzelim yaz havasının tadını çıkarırken onu tatil zamanı apar topar buraya çağırmışlardı.

Kadın kısa ve öz, "Tamamdır, sağdan ikinci kapı," deyip başvuru formunu bir klasörün içindeki diğer formların yanına koydu.

Herhalde tek yeni gelen ben değilim, diye düşündü Simon ama bu düşünce onu pek de teselli etmedi.

Yeni gelen diğerleri hafta sonları veya tatillerde evlerine, ailelerinin yanma gidebileceklerdi. Oysa Simon için yatılı okul onun yeni evi demek olacaktı.

Simon bu binayı sevmedi. Bina onun için çok büyük ve çok kasvetliydi. Ayrıca içerisi yaz sıcağına rağmen kiliselerdeki gibi serindi. Yüksek duvarlarında, havayı biraz yumuşatabilecek tek bir

resim bile asılı değildi. Yalnızca birkaç sınıf fotoğrafı ve tarihî kitap vardı. Psikiyatri koğuşu bile daha sıcak görünüyordu.

Koridorda Tilia'yı takip ederken, *bu soğuk duvarlar beni yiyip bitirecek*, diye düşündü.

Belki gerçek anlamıyla değil ama buradaki hayat beni kesinlikle değiştirecek.

Artık her şey değişmişti.

19.

Okul müdürünün ofisinde onları müdürün vekili karşıladı.

Adam, "Ben Richard Henning," deyip Tilia'ya elini uzattı. "Müdür Grass hâlâ yaz tatilinde, hak etmişti zaten."

Simon böyle bir okulun müdürünü –veya onun vekilini– başka türlü hayal etmişti. Kocaman bir maun çalışma masasına kurulmuş, ellili yaşlarda, kravatlı ve takım elbiseli, kır saçlı bir adam beklemişti. Bu kasvetli tuğla binaya ancak böylesi yakışırdı.

Oysa Henning kot pantolon, spor ayakkabı ve Serling Okulu'nun logosunun iliştirilmiş olduğu polo yaka bir tişört giymişti. Yaşı belki otuzlarının sonlarındaydı, boyu uzun, saçları sarı, teni bronzlaşmıştı, yapı bakımından da atletik duruyordu. Deniz mavisi gözleri ve inci gibi beyaz dişleriyle diş macunu reklamlarındaki artistler gibi gö-rünüyordu. Veya vasat pembe dizilerdeki zamparalar gibi.

Henning çok bir şey yapmasına gerek kalmadan kadınlara nüfuz edebilen tiplerdendi. Simon bunu bizzat Tilia'nın tepkilerinde görmüştü! Halasının kızarabileceğini asla düşünemezdi ama halası, Henning'le el sıkışırken olan tam da buydu.

Daha sonra Henning, Simon'la da tokalaştı, Simon tornavida tutuyormuş hissine kapıldı.

"Aramıza hoş geldin Simon. Lütfen, oturalım."

Henning masanın önündeki ne maun ne de kocaman olan, aksine sade ve düzenli iki sandalyeyi gösterdi.

"Halanın senin hakkında anlattığı onca güzel şeyden sonra seninle nihayet şahsen tanıştığıma memnun oldum," diyen Henning çalışma masasının ardındaki mütevazı dönen koltuğa oturdu. "İnan bana, burası hoşuna gidecek."

Simon, *bunu daha önce de duymuştum*, diye düşündü ama yorumunu kendine sakladı.

Henning'in klavyesinin yanındaki bir gazete gözüne ilişti. Gazete, Fahlenberg bölgesiyle ilgili kısım üste gelecek şekilde katlanmıştı. Manşet neredeyse tüm sayfayı kaplıyordu:

ON ALTI YAŞINDAKİ KAYIP KIZ HÂLÂ ARANIYOR

Bunun altında da biraz daha küçük bir puntoyla şunlar yazıyordu:

LEONIE'DEN HÂLÂ İZ YOK. MÜFETTİŞLER CİNAYETTEN ŞÜPHELENİYOR.

Simon, acaba Henning, Leonie'yi tanıyor mu, diye merak etti. Kesin tanıyordur, diye düşündü. Kız bu okula gitmediyse bile Fahlenberg, insanların yollarının kesişmediği bir büyükşehir değildi.

Henning, Simon'a önce okulu tanıttı. Bunu yaparken öyle coşkulu konuşuyordu ki Simon deminki reklam fikrinde haksız olmadığını düşündü. Tek farkla ki Henning *Pearl-o-dent* veya *Ultra White* reklamı değil, "çok sayıda ödül almış, bölgenin en iyi okulu" olan Serling yatılı okulunun reklamını yapıyordu.

Dediklerine göre bu yatılı okul on dokuzuncu yüzyılın başlarında kurulmuştu ve o günden beri öğrencileri arasından birkaç ünlü şahsiyet de çıkmıştı.

"Bakalım, belki de şeref duvarımıza asılan bir sonraki resim senin portren olur," dedi gülerek. "Ne de olsa bu sana bağlı."

Simon'un mimik danışmanları işe yaramıyordu. Henning'i boş yere değerlendirmeye çalışıyordu ama adamın bütün tavırları çok zorlama geliyordu. İyi bir dostmuş gibi davranan öğretmenlerdendi galiba. Simon böyleleriyle hiç anlaşamazdı.

"Gördüğüm kadarıyla harika bir öğrencisin." Henning, Simon'un arnelerinin olduğu dosyayı gösterdi. "Her derste notların dört veya eş, spor hariç. Ama bu durumu değiştirebiliriz. Merak duyduğun ir spor dalı var mı?"

Simon hayır anlamında başını salladı. Bu zayıf ve esneklik oksunu bedeniyle spor onun için kâbus gibiydi. Gerçi sık sık bisik-ete biniyordu, hatta eskiden Mike'a top sahasına giderken eşlik de derdi ama bisiklet sürmek onun için sadece bir yerden başka bir ere gitmek demekti, o kadar. Futbolda da sadece maçı seyrederdi. ir defasında beden eğitimi dersinde maça girmek zorunda kalmış, onny ile diğer çocuklar işi eğlenceye dökmüş ve tüm maharetlerini ullanarak ona sürekli faul yapmışlardı. Soyunma kabinlerindeki ayaklardan hiç bahsetmiyordu bile.

Burada Ronny gibi biri var mıydı acaba? Kesin. Ronny gibileri er yerde olurdu.

"Kürek çekmeye ne dersin?" diye sordu Henning.

"Şimdiye kadar hiç denemedim."

Halası, "Baban buranın kürek takımındaydı," diye ekledi ve imon babasının bir defasında gösterdiği bir fotoğrafı hatırladı. Muhtemelen artık olmayan bir albümdeki bir fotoğraftı bu. Kendisi e olursa olsun o resmi saklardı ama kimse ona bir şey sormamıştı ne de olsa ailenin delisiydi Simon.

"Peki denemek ister misin?" diye sordu Henning.

"Bilmem ki," diye cevap verdi Simon, sonra da bir kez daha abasını düşündü. Hatırasında onun, *ne zevkliydi ama*, dediğini uyar gibiydi. "Belki."

Henning memnuniyetle başını salladı. "Hiç de fena bir başlangıç eğil. Serling takımı gerçekten iyidir. Birkaç madalya kazandık. Çoğu aman Fahle Nehri'nde antrenman yapıyoruz ama ileri seviyedekiler una'da da kürek çekiyor. İstediğin zaman sen de bir deneme antren-manı yapabilirsin. Hatta canın isterse Kössingen kayıkhanesine de

uğrayabilirsin. Sizin eve yakın sayılır. Yazın ben hemen her akşam orada antrenman yapıyorum. İstersen bir uğra."

"Kulağa hoş geliyor, ne dersin?"

Şimdi halası da reklam filmlerindeki oyuncular gibi konuşmuştu. Dr. Henning'in diş macununu hayranlıkla test etmiş biri gibi. Simon'a baktı, sanki tezahürat bekliyordu.

Simon keyifsizce, "Bir düşüneyim," dedi.

"Peki," diye cevap verdi Henning. "O zaman halanla konuşacağım birkaç idari mesele kaldı, o kadar. İstersen bu süre zarfında sen de koridordaki şeref duvarına asılmış fotoğraflara bakabilirsin. Bazılarını tanıyınca sen de şaşıracaksın. Millî takımdan da birisi var."

Defetmenin ne kadar nazik bir yolu, diye düşündü Simon. Demek Henning şimdi Tilia'yla baş başa kendisi hakkında konuşmak istiyordu. Konu da muhakkak yaşadığı "bozukluklar" ve Dr. Forstner'in Simon hakkında söyledikleri olacaktı, acaba okulda Simon zorluk çıkarır mıydı. Bu gibi şeyler.

Simon yetişkinlerin böyle davranmalarından nefret ediyordu. Onlar bir yandan çok iyi birer dostmuş gibi davranır, muhataplarıyla aynı seviyede olduklarını vurgularlardı daima. Ama önemli konular açılınca insana hâlâ bir alt kümede oynadığını gösterirlerdi.

Yine de odada boş boş oturmanın anlamı yoktu. İkisinin birbirlerine söyleyecekleri ne varsa bunları kesinlikle ancak *o gidince* söylerlerdi. Ya şimdi ya da daha sonra.

Bu yüzden ayağa kalktı; tam gidecekken Henning onu geri çağırdı.

"Sana vereceğim bazı şeyler var," deyip duvardaki bir dolabı açtı. Sonra Simon'u baştan ayağa süzdü ve dolaptan bir ceket ile polo yaka bir tişört çıkardı. İkisi de jelatine sarılıydı ama Simon polo yaka tişörtün Henning'in giydiğinin aynısı olduğunu fark etti.

"Tekrardan hoş geldin!" Henning, Simon'a elbiseleri uzattı. "Sen le artık bizdensin."

Simon ürperdi. Aynı sözleri rüyasındaki sesler de fısıldamışlardı. Ormanın karanlığından onu gözetleyen alevli bakışlar.

Bizdensin.

Sen de bizdensin.

Simon, yanımıza gel!

20.

İçi sıkılan Simon ana girişin önündeki basamaklara oturdu. Başını kaldırdı, güneşin ışınları yüzüne geliyordu, Simon gözlerini kırparak gökyüzüne baktı.

Yukarılarda bir güvercin sürüsü geniş bir daire çiziyordu. Kanatlardan çıkan tekdüze ses nefes alıp vermeye benzer bir melodi oluşturuyordu.

Şartlar böyle olmasa buna harika bir yaz günü denebilirdi. Masmavi gökyüzünde tek bulut yoktu, ağaçların yaprakları yumuşak ve sıcak esintiyle hışırdıyor, kuşlar cıvıldıyor, yeşil alanlardaki çiçeklerin arasında arılar vızıldıyordu. Gerçek bir idildi bu.

Fakat burası Serling yatılı okulunun parkıydı. Burası artık ait olduğu yerdi çünkü ait olduğu başka bir yer yoktu.

Hayatımın şimdilik son durağı burası, diye düşündü Simon.

"Hey, kimler varmış burada?"

Simon sese doğru döndü. Mezarlıkta rastladığı kızdı bu. Kız spor tesisinin olduğu taraftan geliyordu, elinde bir kola şişesi vardı. Kola da kızın her tarafı gibi siyahtı. Sadece teni kar beyazı bir ışıltı saçıyordu.

"Yine mi sen," dedi Simon. Sesinin havalı çıkmasını istiyordu ama sevincini de gizleyemedi. "Ee? Bakalım bu sefer kimden kaçacaksın?"

Kız başını yana eğip bir kaşını kaldırdı. "Neden kaçayım?"

"Bugün öğle üzeri Frankenstein'dan kaçıyordun," dedi Simon. "Burada peşinden kim geliyor? Drakula mı?"

Kız omuzlarını silkti. "Bu eski binadan vampirler çıksa pek aşırmazdım. Ama üzerindeki yeni mahkûm elbisesine bakılırsa urada hayalet olup olmadığını kendin keşfetmek istersin."

Kız, Simon'un yanma koyduğu Henning'in hoş geldin hediye-erini başıyla işaret etti.

Simon iç geçirdi. "Şey, 'istemek' lafı pek doğru sayılmaz. Daha iyade 'mecbur kaldım'. Halam bunun benim için en iyisi olacağını öylüyor."

Kız, "Sürgünler kulübüne hoş geldin," dedi ve parktaki ağaçları österdi. "Benimle gölgeye gelir misin? Güneşte durup cilt kanseri lmaya hiç niyetim yok."

Sürgünler kulübü, diye düşündü Simon. Aklım kaçırmışların aygıdeğer kulübü *gibi geliyor kulağa. Artık iki kulüpte birden yeliğim var.*

"Tamam," diyerek ayağa kalktı ve kızla yürüdü. Ceketi ve amalajlı tişörtü merdivende bıraktı. Mahkûm üniformaları başkasına alabilirdi.

Ağaçların altına vardıklarında kız ona kola şişesini uzattı. "İster ıisin?"

"Sağ ol, istemem, kola çarpıntı yapar."

Kız güldü. "Kim demiş bunu?"

"Annem."

"Yetişkinlerin söylediği her şeye inanır mısın?"

"Her şeye inanmam ama annem çoğu zaman doğru söylerdi. u arada, adım Simon. Senin adın ne?"

"Caro."

"Peki tatilde neden evde değilsin?"

"Artık evim yok da ondan."

"Senin de mi annenle baban öldü?"

"Sayılır." Caro dallardaki gökyüzünü görmeyi tamamen engelleyecek kadar gür olan yapraklara doğru baktı. "Annemle babam değil ama ben ölüyüm."

"Bu da ne demek?"

Kız kolasından yudumladı. "Şu demek, artık ben yokmuşum gibi davranıyorlar. Annem ben dört yaşındayken bizi terk etti. Bir sanatçı topluluğuna katıldı, önce Berlin'e, oradan da Amerika'ya taşındı. Yedinci yaş günümde bana San Francisco'dan kendi çizdiği bir kartpostal gönderdi. Kargacık burgacık bir şey. Bir daha da ondan haber almadım."

"Ya baban?"

Caro derin bir nefes aldı ve önünde duran çakıllardan birine ayağıyla vurdu. "İnsanların 'hayattan kopuk' tabirini icat ettiği tiplerden biri. Eğer yeni bir kitap yazmıyorsa kesin okuma gezileri yapıyordur. Şimdiye kadar benimle ilgilendiği olmadı. Hikâyelerindeki karakterler onun için hep daha önemli olmuştur. Bir de kalkıp meşhur bir yazarın kızı olmak harika bir şey diyenler oluyor."

"Geçmiş zamanda konuşuyorsun. Artık görüşmüyor musunuz?"

Caro gözlerini devirdi. "Şöyle söyleyeyim Sherlock Holmes: Buraya geldiğimden beri beni hiç ziyaret etmedi."

Kolasını bitirdi ve şişeyi bir çöp kovasının kapağının üstüne koydu.

Şişe toplayanlar şişeleri daha kolay bulsun diye büyük şehirlerde yaparlar bunu, diye düşündü Simon ama Caro'nun aslen nereli olduğu sorusunu sormaktan vazgeçti. Daha ilk sohbetlerinde onu sorguya çektiğini düşünmesini istemiyordu.

"Bu yüzden de tatiller artık benim için tam bir kâbus oldu," dedi kız. "Sevinilecek bir şey değil yani. Buranın ne kadar sıkıcı olduğunu yakında sen de fark edersin. Hele de her yerin kapalı olduğu yaz ve kış tatillerinde. O zaman gitsen gitsen en fazla sinemaya gidersin, o da paran varsa."

"Ara sıra buluşabiliriz," diye teklifte bulundu Simon. "Halam, Kössingen'de oturuyor, buradan çok uzak sayılmaz."

Kız, Simon'a sanki ona güvenip güvenmediğini anlamak istermiş gibi baktı.

Simon bu bakışı kendinden biliyordu. Caro'nun hayatında da adı başka olsa bile bazı Ronny benzeri tiplerin olduğunu tahmin etti. Belki bu tipler kızdı. Kızlar da en az erkekler kadar gaddar olabiliyorlardı.

"Matematikten anlar mısın?" diye sordu Caro.

"Evet."

"İyi anlar mısın?"

"Hem de oldukça iyi. En iyi dersimdir."

"Harika. O zaman bana yardımcı olabilirsin. Matematikle aram hiç iyi değil. Geometriyi kim icat ettiyse benden nefret ediyor olmalı."

"Elbette olurum. Geometri o kadar da zor değildir."

Simon cebinden telefonunu çıkardı, rehberi açtı; ekranı kızın göremeyeceği şekilde tutuyordu. Caro telefonda sadece dört kişinin numarası olduğunu görmemeliydi, bunlar Mike, Tilia ve annesi ile babasının numaralarıydı. "Telefon numaran ne? Ben de sana benim numaramı mesaj atarım, böylece buluşma ayarlayabiliriz."

"Olmaz," diyen Caro ellerini kaldırdı. "Benim telefonum yok."

Simon ona şaşkın şaşkın baktı. "Telefonun yok mu? Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Peki niye?"

Caro eliyle büyük bir daire çizdi. "Sence her adımımın takip edilmesini ister miyim? Ne yaptığım ve kimlerle görüştüğüm gizli servisleri ve büyük şirketleri hiç ilgilendirmez."

Simon sırıttı. "Hiç sana çok paranoyak olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Tabii. Her gün." Caro da sırıttı. "Benden korkmaya mı başladın?"

"Hayır."

"İyi. O zaman bana adresinizi verebilirsin, ben de size gelirim."

"Fahle Caddesi, 19 numara."

"Tamam," dedi Caro. "Matematik dehasıyım derken yalan söylediysen vay haline! Acilen bana konuları anlatacak birine ihtiyacım var, yoksa önümüzdeki sene sınıfta kalacağım."

O sıra Simon, Tilia'nın kendisini çağırdığını duydu. Halası girişte dikilmiş, Simon'un yeni Serling tişörtünü ve ceketini koltuğunun altında tutuyor ve yeğenine yanına gelmesini işaret ediyordu.

"Halan mı?" diye sordu Caro.

"Evet, gitmem lazım."

"Öyleyse görüşürüz." Kız Simon'un cep telefonunu gösterdi. "Bence şu şeyi kullanmaya devam edecek misin, bunu iyice bir düşünmen lazım. Google, NSA ve Tanrı bilir daha kimler burada benimle takıldığından haberdarlar. Söylemiş olayım."

Simon başım hayır anlamında salladı. "İnan bana, nerede ve kimle takıldığım onların bile umurunda değil."

"Kimsenin umurunda olmamanın da belki kendine göre iyi yanları vardır," dedi Caro. "Yine de ben telefon almayacağım. Senin hatırın için bile olmaz."

Simon'un gözlerine bir bakış attı, sonra oradan uzaklaştı. Simon onun peşinden baktı ve telefonunu çantasına koydu. Caro binanın arkasında kaybolunca halasının yanına koştu.

Gün sanki biraz olsun daha iyi bir hal almaya başlamıştı.

21.

ın'a göre, asıl sebebi göz ardı edince halasının vicdan azabı
ıesinin iyi yanları da vardı.
Kössingen otobüsünü kıl payı kaçırdıkları ve bir sonraki otobüs
k bir saat sonra olduğu için Tilia ona yemek ısmarladı. Anlaşılan
ı için aşkın yolu tam anlamıyla mideden geçiyordu. Simon'a ne
ın sevgisini göstermek istese yiyecek bir şeyler ikram ediyordu.
Tilia gülümseyerek, "Lokantayı sen seç. İtalyan, Yunan, Çin...
n ne isterse," dedi.
Simon'un çok fazla düşünmesi gerekmedi. "İskoç olsun o zaman."
Simon'un ne kastettiğini anlayınca Tilia'nın gülümsemesi si-
eye başladı. Ama yine de sözünü tuttu. Şu an karınca köfteli
mış çekirgeye bile eyvallah ederdi, yeter ki Simon, halasının
/atılı okula sürgün etmesine alınmasındı.
Biraz sonra otobüs durağının yakınlarında bulunan bir McDo-
s şubesine oturmuşlardı. Tilia menüyü burun kıvırarak şöyle
eftiş etmiş, sonra da salata ve maden suyuna karar vermişti.
en sonrasında Simon, siparişini masaya koyduğunda halasının
ri fal taşı gibi açıldı.
'Aman tanrım! Gerçekten bu kadar acıktın mı?"
Simon omuzlarını silkerek, "Buraya gelince hep bundan yerim,"
ve halasının karşısına oturdu.
Sonra da ganimetini tepsiye özenle yerleştirmeye başladı: Sol
enara üç çizburgeri üst üste koydu. Ortaya küçük tavuk kanadı

kutusunu getirdi ve kutuyu tepsinin üst kenarına değecek şekilde yukarı itti. Köri sosu paketi de bunun önünde yerini aldı. Tepsinin sağ kenarına patates kızartmasını konumlandırırken kutunun ağzının tam olarak kendine bakmasını sağladı. Son olarak da vanilya *shake*'ini masanın sağ tarafına, tepsiye temas edecek şekilde koyarak pipeti dik konuma getirdi.

Sonra arkasına yaslandı, yemeğine göz gezdirdi ve derin bir mutluluk hissi duydu. Şimdi düzeni ve intizamı yakalamıştı ve her şeyin tadının her zamanki gibi olacağını biliyordu.

Oturduğu yer bile doğruydu. Şimdi Tilia'nın karşısında nasıl oturuyorsa annesiyle de hep bu şekilde yemek yerdi. Annesine alışveriş için ne zaman eşlik etse böyle olurdu.

Maria Strode de tıpkı halası gibi Simon'un fast food sevgisini pek anlayamazdı. Buna rağmen oğlunun arzusunu hep yerine getirmişti. Hem de her defasında. Çünkü bunun oğlunu ne kadar mutlu ettiğini biliyordu. Çünkü oğlunu sevmişti.

Bu bakımdan bu yemek Simon'u mutlu zamanlarına döndüren küçük bir zaman makinesi gibiydi. Tadı da zaten işte bu yüzden harikaydı.

Yemek bitince Simon kendine dondurma, Tilia'ya da kahve söyledi.

Tezgâhta beklerken ciddi bir ifadeyle şube müdürünü soran iki kızı gözlemledi. Görünüşe bakılırsa bir şey hakkında şikâyetleri vardı. Sonra kızlardan birinin sırt çantasından dışarı sarkan ve açık vaziyette duran bir kâğıt yığını gözüne ilişti.

Nihayet, beyazlamaya başlamış üç günlük sakalı olan ve yüzünde, ne istediğinizi bilmiyorum ama hallederiz gülümsemesi bulunan bir adam belirdi.

"Merhaba, ben Paul, sizin için ne yapabilirim?"

Bir an Simon'un dikkati dağıldı çünkü tezgâhtaki kadın siparişlerini uzatıp afiyet olsun diyordu. Simon tekrar Paul'e ve kızlara baktığında üçü, Simon'un yanından geçip girişe doğru ilerlediler.

"En güzeli buraya asmanız," dedi şube müdürü. "Burada herkes men fark eder."

Kızlar teşekkür etti, Paul de onlara bandı uzattı. Kızlar sırt ntasından çıkarttıkları afişlerden birini giriş kapısının camına pıştırdılar.

Şube müdürünün, "Arkadaşınızın şansı bol olsun, umarım onu ğ salim bulurlar," demesi üzerine kızlardan birinin gözlerinden şlar boşandı.

Müdür onlara bedava içecek ikram etti ama kızlar kabul etmeyip adan ayrıldılar.

Simon kapıya gidip afişe baktı. Kayıp kızın büyük bir fotoğra-'dı bu. Mangal partisindeyken çekilmişti. Arkadaşlarıyla mutlu bir şam. Çok eğlenmişlerdi, yüzlerindeki gülücüklerden anlaşılıyordu.

Bu neşeli fotoğrafın günün birinde, üzerinde KAYIP yazan bir işe konacağı Leonie'nin muhakkak aklının ucundan bile geçmezdi.

Simon'un aklına yine klinikteki Jessica geldi. Fahlenberg Hayva-ıt Bahçesi'ne yapılacak koğuş gezisine katılmayı reddettiği zaman ızünün aldığı hali hatırladı.

Kız endişeyle, "Olmaz," diye fısıldamıştı. "Buradan bir daha la ayrılmam. Dışarıda bir sürü kurt var. Kuzu postuna bürünmüş ırtlar."

22.

Eve dönünce Simon, Mike'a bakmak istedi. Ağabeyiyle konuşması lazımdı. Yatılı okul hakkında. Durumu hakkında. Belki bir de kâbusları hakkında.

Eskiden sürekli her şey hakkında konuşurlardı ve şu an ihtiyaç duyduğu da tam olarak eskiden hissettiği bu duyguydu. Üstüne çullanan bütün yeniliklerin ortasında aşina olduğu bir şey. Karanlık akıntıda, tutunabileceği bir dal.

Kardeşler arasında sohbet etmek işine yarardı. Tıpkı demin McDonald's ritüelinin işine yaraması gibi; bundan emindi.

Simon, Mike'ın paslı Mercedes'ini sundurmanın altında görünce içi rahatladı. Arabanın motoru, soğurken hâlâ ufak tıkırtılar çıkarıyordu. Anlaşılan Mike işten daha yeni dönmüştü.

Ama rahatlığı hemen kayboldu çünkü Mike'm dairesinin girişinde yine Melina'nın kırmızı motosikleti duruyordu.

Simon aralık duran mutfak penceresinin yanında kalakaldı. Burnuna sıcak yağ ve kızarmış et kokusu geliyordu. Tavanın cızırtısını, çatal bıçak tıkırtısı ve Melina'mn sesini duydu.

"Orta mı olsun, tam pişmiş mi, canım?"

Simon arkasına döndü. Keyifsizce, aslına bakılırsa onun olmayan, hiçbir zaman da olmayacak olan odasına yürüdü.

Misafir odası orası, diye düşündü, *geçerken uğrayanlar için.*

Yatağına oturdu ve yalnızlığın yine ağır ve karanlık bir örtü gibi üstüne çöreklendiğini hissetti.

Mike'ın ona ayıracak vakti yoktu. Belki Simon'un ziyaretine sevinirdi ama bu sevinç Simon'un ihtiyaç duyduğu şekilde olmazdı.

Mike kendi hayatını yaşıyordu, Simon'un bunu artık kabullenmesi lazımdı. Tabii bir de Melina'nın artık bu hayatın bir parçası olduğunu. Oysa bu kız Mike'ın, bifteklerini, her zaman dediği gibi "İngiliz usulü" sevdiğini bile bilmiyordu. Nerdeyse çiğ kalacaktı et.

"İyi bir veteriner eti tekrar canlandırabilmeli."

Bu söz annesini her defasında eğlendirirdi.

Simon gözlerinde bir yanma hissetti, ağlamaklı oldu. Ama gözlerinden yaş gelmiyordu. Belli bir sebepten ötürü ağlayamıyordu.

Sessizce, "En azından yalnız değilim," dedi ve kendini sırtüstü pikenin üstüne bıraktı. "Bugün itibariyle sürgünler kulübündeyim ve kulüpte en az iki kişi var."

Caro'yu düşündü ve sonunda bu düşünceyle uykuya daldı.

23.

O kötü rüya o gece de başına bela oldu, hem de bu kez hiç olmadığı kadar fenaydı.

Simon gerçek dünyada yatağında sağa sola dönüp hafif ve endişeli bir inilti çıkarırken rüya âleminde yine asfaltta sürünüyordu.

Arkasında araba enkazından püsküren alevler etrafa saçılıyordu ve Simon yine benzin, yanık lastik ve eriyen metalin yaydığı pis kokuyu duydu.

Yine ormandaki kötülükle parıldayan o gözleri gördü, bu gözlerin çıkardığı tekinsiz fısıltıyı işitti.

Simon.

Siiimon.

Buraya gel, Simon!

Sen de bizdensin!

Ama en tekinsiz olanı da onu takip eden şeydi. Arkasını dönüp de bakmaya cesaret edemediği o tehditkâr varlık.

Benden kaçamayacaksın!

Bu şey hemen ensesindeydi. Zemin, canavarın devasa adımları altında titriyor ve Simon onun pis pis güldüğünü işitiyordu. Derinden ve gayriinsani bir biçimde.

Bu şeyden kaçması neredeyse imkânsız bir hale gelince her seferinde olduğu gibi önünde yine o kapı peyda oluyordu. Sade, aslında dikkat çekmeyen ve hemen her evde olan cinsten, açık renk pervazlı, sıradan bir kolu olan ahşap bir kapı. Tek farkı Simon'un

rüyasında hiçbir anlamı olmamasına rağmen orman yolunun ortasında durmasıydı.

Ve Simon bu rüyaların hepsinde olduğu gibi o kapıya ulaşması gerektiğini biliyordu. Kapıyı açmayı başarırsa peşindeki şey karşısında emniyete ulaşmış olacaktı.

Bunu neden düşündüğünü bilmiyor ama bunun doğru olduğunu biliyordu. Rüyasının mantığı buydu.

Simon'un acele etmesi lazımdı. Ayağa kalkıp kaçmayı denedi tekrar ama hep olduğu gibi yine sendeleyip yere düştü.

Panik halinde elleri ve ayakları üstünde sürünmeye devam etti. Kaçması lazımdı, kaçması!

Yanan arabadan, pis kokulu nefesini ensesinde hissettiği bu şeyden kaçmalıydı.

Kaçmalıydı!

Seni yakalayacağım, Simon!

Ama rüyası şimdi normalden farklı ilerliyordu. Bir şeyler değişmişti. Bunu kapıya yaklaştıkça anlıyordu.

Bu defa kapının gövdesinde bir şey asılıydı. Büyük, gözden kaçmayacak bir şey.

Leonie'nin fotoğrafıydı bu. İki kız arkadaşının gerçek dünyada başka bir kapıya, arkadaşının kaldığı yeri bilen birileri çıkar ümidiyle astıkları afişti bu.

Simon kapıya iyice yaklaşınca fotoğraf değişti. Leonie'nin neşeli gülüşü değişti, yüzü ekşidi. Demin fotoğrafı çekene gülümseyen gözlerinde artık dehşetin yansıması vardı.

Acele et Simon, diye sesleniyordu kız. *Hadisene! Kapının arkasına bak!*

Simon, Leonie'nin sesini hiç duymamıştı ama rüyasındaki Leonie'nin sesi tıpkı Jessica gibiydi. Hayır, şimdi hepten Jessica'ya dönmüştü. Simon daha dikkatli baktı ve iki kızın birbirine ne kadar benzediği dikkatini çekti.

Kurtlara karşı dikkatli ol, diye bağırıyordu kız. *Onlara asla güvenme!*

Simon nihayet kapıya ulaşmıştı. Her defasında olduğu gibi kapının koluna uzandı, kolu yakaladı ve var gücüyle asıldı.

Kapı dayanamadı, açıldı. Bir parça daha açılınca sonunda kapının arkasında ne olduğunu görecekti.

Öbür tarafta yine bir kadının telaşlı sesini duyuyordu. Kadın bir şeyler diyor ve hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, derken sözleri ani bir bağırtıyla bastırıldı.

O şey!

Kapıya tutunup kalktı. Ayağa kalkması, kapıdan geçip öbür tarafa ulaşması gerekiyordu. O şeyden kaçmalıydı. Kapının arkasında ne olduğunu görmeliydi. Simon...

...uyandı.

Bir şey onu uyandırmıştı. Penceresinin önündeki bir tıngırtıydı bu. Rüyasında bunun tekinsiz takipçisinin böğürtüsü olduğunu sanmıştı. Gerçekteyse Melina'nın avludan ayrılan motosikletiydi.

Simon yüzündeki teri sildi. Sanki gerçekten de o esrarengiz kapıyı açmaya çalışmış gibi zar zor nefes alıyordu.

Dr. Forstner yanılmış, diye düşündü. *Bu kapı önemli. Biliyorum!*

Ama arkasında ne vardı?

Ve bu neden bu kadar önemliydi?

2. Bölüm

KURTLARIN SAATİ

"Tonight I'm feeling like an animal.
*Tonight I'm howling inside."**
THE CURE

---

* (İng.) "Bu gece kendimi hayvan gibi hissediyorum. Bu gece içimden uluyorum." (ç. n.)

24.

Simon ertesi sabah merdivenlerden inince evin terk edilmiş olduğunu gördü. Mutfak masasında koca bir paket mısır gevreği, bir kutu süt (üstünde gülen ineğin bulunduğu, en sevdiği marka), bir kutu kakao ve Tilia'dan bir not onu bekliyordu.

Günaydın uykucu ☺
Büroya gitmem lazım. Arkadaşım hastalanmış.
Ne zaman dönerim, bilmiyorum.
Eve dönerken alışveriş de yapacağım.
Listen yanımda ☺
Bu güzel günün ve kahvaltının tadım çıkar ☺

Simon kâğıdı masaya koydu. Mutfak saatinin tik takları hariç ev o kadar sessizdi ki iğne atsan düştüğü duyulurdu.

Yalnızım, diye düşündü Simon. *Yalnız başımayım. Geçici bir durum değil bu, hayır, artık hep böyle olacak.*

Bu düşünce kalbini felç eden ve nefes almasını zorlaştıran görünmez bir gaz gibi doldurdu odayı. Birden kendini Tilia'nın mutfağında yabancı bir cisim gibi hissetti. Tıpkı istemediği halde buraya sürüklenmiş biri gibi – ki bu bir bakıma doğruydu da.

Buraya ait değildi. Ama şimdiye dek ait olduğu yer de artık yoktu. Bundan böyle nereye gitse ancak misafir olacaktı. Önce

›urada, sonra yatılı okulda, ondan sonrasını ise hayal bile etmek stemiyordu.

İçinden kaçıp gitmek geliyordu ve şayet aklına kaçabileceği bir 'er gelse bunu yapardı.

Ama Simon mantığını dinledi, mutfak dolabından cam bir kâse ıldı ve aşina olduğu kahvaltıyı hazırladı.

Çikolatalı mısır gevrekleri kendi evlerindekiyle aynı tattaydı – onra birden tatları değişiyordu. Markalar aynıydı ama tıpkı klinikte olduğu gibi o belirleyici ayrıntı eksikti: Simon evde *değildi* ve *bir laha hiç* evde olamayacaktı.

...kahvaltının tadını çıkar J

Tilia'nın kâğıda çizdiği smiley'lere baktı. Kadın, Simon'u se-'indirmek istemişti. Kakao kutusunda ve mısır gevreği paketinde Kössingen'deki benzincinin marketine ait fiyat etiketleri vardı. Simon, Tilia'nın sabah erkenden markete gidişini hayal etti. Galiba ıcelesi vardı ve Fahlenberg'deki süpermarketlerden biri açılana kadar ›ekleyememişti. Yine de Simon için sevdiği kahvaltıyı hazırlamayı ›nemsemişti.

Sonra Simon'un aklına eski komşularının, evdeki kedisi hak-ında söyledikleri geldi. "Kedinin tek ihtiyacı maması, sonra derdi :almıyor."

Fakat komşu çok önemli bir şeyi gözden kaçırmıştı. Simon o :amanlar küçüktü ama kediyi çok iyi hatırlıyordu. Hele de kediyi ›kşadığı zaman çıkardığı mırıltıyı. Okşaması için kedi her gün aynı ;aatte evin kapısında Simon'u beklerdi. Her sabah okula giderken 'e her öğleden sonrası eve dönerken.

Kedinin mamadan *fazlasına* ihtiyacı vardı ve Simon o kediyi ;ok iyi anlayabiliyordu. Hele de şimdi kahvaltısıyla bir başına ma-;ada otururken.

Tilia onun istediği daha nice yiyecekler getirebilir, onu daha kaç kere McDonald's'a götürebilirdi... ama hiçbir şey keyfini kaçıran bu karanlık hisse karşı etkili olamayacaktı:

Yalnızlık.

Kahvaltıdan sonra Simon bulaşıkları yıkayıp her şeyi yerli yerine koydu. Sonra gözlerini dikip pencereden dışarı baktı.

Bu güzel günün tadını çıkar...

Söylemesi kolaydı. Evet, gerçekten de bu, güzel bir gündü. Güneşli ve sıcak. Ama Simon nasıl günün tadını çıkarsındı? Burada olan biten hiçbir şey yoktu. Kössingen, Lennard'ın da dediği gibi "in cin top oynayan" yerlerdendi.

Cebinden telefonunu çıkarıp chat yapmak istedi. Tanıdık birkaç kişi ona şu an iyi gelebilirdi. Ama şebeke zayıftı. Sayfa kaplumbağa hızıyla yükleniyordu, oysa batarya çubukları her geçen saniye hızla düşüyordu.

Boş ver o zaman.

Simon bağlantıyı kesti ve kendini burada nasıl olsa yeni bir oyunun demosunu deneyecek bir bilgisayar bulamayacağı düşüncesiyle avuttu. Kendi laptopu bodrumdaki kutulardan birindeydi. Laptopu bulsa bile Tilia'nm kablosuz ağ şifresini bilmiyordu. Sorması gerekecekti. Ama bir şekilde canı pek oyun da çekmiyordu. Daha ziyade...

Aniden kapı zili çaldı. Zil sessizliği öyle ani bozmuştu ki Simon korkup sıçradı.

Herhalde postacıdır, diye düşündü ve daha koridora çıkamadan zil yine çaldı. Kulaklarını ağrıtan tiz bir sesti bu.

Kapıyı açtığında onu bir sürpriz bekliyordu. Postacı yerine karşısında Richard Henning'i buldu.

"Merhaba Simon."

Okul müdürünün vekili Simon'a öyle bir gülümsemeyle baktı ki Simon'un annesi görse ona, en sevdiği komedinin başkahramanından hareketle *Prince Charming* yakıştırması yapardı.

Henning'in üstünde bugün bermuda ve adaleli kollarını bir hayli gören ve bronz tenini daha bir belirgin kılan Serling Okulu logolu beyaz bir tişört vardı.

"Umarım rahatsız etmiyorumdur," dedi. "Kayıkhaneye gidiyorlum da. Geçerken bir uğramayı ve benimle gelmek ister misin diye ormayı düşündüm."

"Olmaz."

Simon'un cevabı dudaklarından öyle hızlı döküldü ki buna kendi bile şaştı. İçinde bir şeyler Henning'e kayık turunda eşlik etme düüncesine karşı koyuyordu. Bunun sebebini bilmiyordu ama bildiği bir şey varsa, o da bu hisse kulak vermesi gerektiğiydi.

"Çok uzun sürmezdi," diyen Henning'in sesinde biraz hayal ırıklığı vardı. "Bir saat falan. Biraz dışarı çıkıp eğlenmek sana da yi gelir bence. Spor, enerjini atmak için bire birdir. Kürek çekerken lumsuz her şeyi tam anlamıyla denize atabilirsin. Sonrasında kenlini müthiş hissediyorsun, inan bana."

"Kusura bakmayın ama gerçekten olmaz. Halama, kendisine ahçede yardım edeceğime söz verdim. Birazdan alışverişten döner."

Düpedüz yalandı bu. Aslında Simon'un yalanlara pek tahammülü oktu ama bu durumda çok fazla açıklama yapmadan Henning'den urtulmanın tek yolu buymuş gibi geliyordu.

İstediği de tam olarak buydu: Henning'den kurtulmalıydı. Öğetmenin varlığı da tıpkı zilin deminki tiz sesi gibi aşırı derecede huzursuz ediciydi – fakat Simon bu huzursuzluğun sebebini tam olarak bilmiyordu.

Henning başını önce salladı, sonra da biraz yana yatırdı.

"Madem öyle, belki başka sefere o zaman."

Simon onun bakışlarından yalanını anladığını okuyabiliyordu. Buna rağmen Henning diş macunu gülümsemesini kaybetmedi.

Çabucak, "Evet, başka sefere," diyen Simon kızarmamış olmayı umuyordu.

Henning ona hâlâ rahatsız edici bir biçimde bakıyordu. Sanki kafası birden cam halini almış da Henning bütün düşüncelerini okuyormuş gibi geldi Simon'a.

"Biliyor musun Simon, şu an kendini nasıl hissettiğini çok iyi anlayabiliyorum. Benden pek hazzetmiyorsun, değil mi? Endişelenme, benim için sorun değil. Birbirimize dürüst davranabiliriz."

Simon şimdi gerçekten kızardı. Kızardığını çok iyi seziyor ve bu da ona acı veriyordu ama buna karşı koyamıyordu.

"Yok, hayır, sizinle alakası yok."

Yine yalan.

"Elbette yoktur," dedi Henning. "Bu benim senin için ne anlam ifade ettiğimle alakalı. Ben istemediğin halde gitmek zorunda olduğun yatılı okulu sembolize ediyorum. Sen kendini yalnız, terk edilmiş ve sürgüne gönderilmiş hissediyor, eski hayatını özlüyorsun. Doğru muyum?"

Simon cevap veremeyecek kadar şaşkına dönmüştü. Kafası gerçekten de cam hali almışa benziyordu, en azından Henning karşısında.

"Dediğim gibi, kendimi çok rahat senin yerine koyabiliyorum," dedi Henning. "Ben de ebeveynimi kaybettim. Ben daha yirmi yaşındayken peş peşe öldüler. Babam felç geçirdi, annemse bağırsak kanserinden öldü. Sonrasında kendimi çok boşlukta hissettim. Kaza dediğin çok ani bir olaydır. İnsanın sevdiklerini nasıl kaybettiği hiç fark etmiyor, sonrasında kendini köklerinden koparılmış bir ağaç gibi hissediyorsun, değil mi?"

Simon başını salladı. "Üstesinden gelmek zor."

"Gerçekten de öyle," diye katıldı ona Henning. "Ama seni anlayan ve yanında olan birileri varsa işin kolaylaşıyor. Benim senin için

böyle biri olabileceğimi bilmeni isterim. Canın konuşmak isterse her zaman yanıma gelebilirsin. Her zaman."

"Çok teşekkürler," diyen Simon içten içe Henning'in birazdan elini omzuna koyacağından korktu. Öğrencilerinin en iyi dostu olmak isteyen eski öğretmenlerinden biri bunu sık sık yapardı. Simon ise bundan nefret ederdi. İnsanların, kendisine, sormadan dokunmasına dayanamıyordu.

Fakat Henning ellerini yanında tuttu. "Belki günün birinde bana gerçekten kürekte eşlik edersin," dedi ve yine o meşhur diş macunu gülümsemesini gösterdi. "Bu beni mutlu ederdi, her iddiasına girerim ki senin de hoşuna giderdi."

"Muhakkak," dedi Simon. "Ama benim için kaygılanmayın. Halam, ağabeyim ve onun kız arkadaşı yanımdalar. Yalnız değilim."

"Ağabeyin ile kız arkadaşı," diye tekrar eden Henning, Mike'ın dairesine doğru baktı.

Bir an yüzü bir hayli ciddileşti ve düşüncelere dalmış gibi bir hal aldı. Sonra Simon'a tekrar güldü; o an Simon, Henning'de kendisini rahatsız edenin ne olduğunu anladı. Bu gülümsemeydi rahatsızlık veren. Çok zorlama bir gülümsemeydi bu. Sanki arkasında bir şeyler saklıydı.

Henning, "Şey, o zaman ben gideyim," dedi; Simon'un sırtından bir yük kalktı. "Gelememen çok üzücü. Sana iyi günler dilerim."

"Teşekkürler. Size de."

Henning arazi aracına geri döndü, arabanın açık duran bagaj kapağından iki küreğin sapı uzanıyordu.

Henning tekrardan Simon'a döndü ve çenesiyle Tilia'nın sebze bahçesini işaret etti. Bahçe tıpkı bahçe dergilerindeki fotoğraflar kadar kusursuz ve bakımlı duruyordu.

"Bahçe işlerinde kolay gelsin," dedi Henning, "halana da benden selam söyle."

Henning bunları söyledikten sonra avludan ayrılınca Simon rahat bir nefes aldı. Yalan söyleme yarışmasına girse asla birinci olamazdı. Buna rağmen şaşırtıcı bir şekilde suçluluk hissi duymuyordu. Derinlerinde bir şey tamamen doğru davrandığını söylüyordu ona.

İçinden bir ses, *kibar olanlar en tehlikelileridir*, diye fısıldıyor ve Jessica'nın sesini andırıyordu.

Kuzu postuna bürünmüş kurtlar.

25.

Bu olaydan kısa bir süre sonra Simon girişin yanındaki bahçe bankına oturdu. Canı sıkılmış bir halde günlük gazeteyi karıştırıyor, her zamanki manşetleri okuyordu: Ekonomik kriz, mülteci dramı, savaşlar ve tabii ki kalkınma ve sosyal adalet vadeden politikacılar – bunla her neyi kastediyorsalar artık.

Yerel haberlerde Fahlenberg belediye binasındaki bir sanat sergisinin açılışıyla ilgili bir yazı vardı, eski bir otel yeniden inşa edilmek üzere yıkılacaktı ve hava da yaz sıcaklarını sürdürmeye devam edecekti.

Leonie'nin kayboluşuyla ilgili yeni bir haber yoktu. O yüzden bununla alakalı bugünkü yazı da epey kısaydı. Arama faaliyetleri genişletilmişti. Kızın okul arkadaşları bir afiş eylemi ve Facebook kampanyası başlatmışlardı, Leonie'nin ailesi de kızlarını ararken halktan kendilerine yardım etmesini rica ediyordu.

Simon rüyasını hatırladı. Afişten kendisiyle konuşan Leonie'nin fotoğrafını. Onun Jessica'yla olan benzerliğini ve gözlerindeki dehşeti.

Acaba Leonie'nin başına da Jessica'yla aynı şeyler mi gelmişti? Birileri ona pusu kurup insanın söylemeye dilinin varmadığı şeyi mi yapmıştı?

Rüyasındaki kız, *kurtlara karşı dikkatli ol*, diye bağırmıştı. *Onlara asla güvenme!*

Çakıllardan gelen ani bir gıcırtı Simon'un arkasına dönmesine yol açtı. Caro alışkın olduğu şekilde bisikletini yana çevirerek Simon'un yanında durdurmuştu.

Bugün üzerinde, cılız bacaklarının beyaz birer sopa gibi ışıldadığı siyah bir şort ve bu hava için biraz fazla kalın olan koyu mavi bir mont vardı. Kapüşonu güneşten korunmak için yarıya kadar yüzüne çekmişti. Geçen görüşmeleriyle aynı olan tek şey üzerinde kafatası deseni olan spor ayakkabılardı.

"Ee? Dünyadan yeni havadisler var mı?" diye soran kız gazeteye bir göz attı.

"Hayır, her şey her zamanki kadar fena," dedi Simon. "Bence art arda iki kez aynı haberleri bassalar kimsenin dikkatini çekmezdi."

Caro omuz silkti. "Gazeteler beni depresyona sürüklüyor. Durmadan kötü haberler. Dünyayı değiştiremezsin ama gerçekleri değiştirebilirsin. Gerçekleri değiştirince de fikirler değişir. Fikirler değişince de dünya değişir. Veya öyle bir şeyler."

"Vay canına!" diye hayret etti Simon. "Bu söz sana mı ait?"

"Hayır, Depeche Mode'a."

"Annem de o grubu dinlerdi. Eski şarkıları sever misin gerçekten?"

"İyi güfteler eskimez."

Simon sırıttı. "İyi ki uğradın. Yoksa can sıkıntısından patlayacaktım."

Kız bisikletten indi ve evin girişindeki sundurmanın altında gölgeye geçti.

"Söylesene matematik dehası, Pisogor'dan anlar mısın?"

"Pisagor demek istedin galiba?"

"Öyle dedim zaten."

"Tabii, zor değildir."

"Anlat bakalım o zaman. İçeri girelim mi? Bu güneş bana fazla."

Simon daha da çok sırıtmaya başladı. Artık günün tadını çıkarabilecekti.

• • •

Bir sonraki yarım saatte Caro'yu Öklid'in geometrisinin harika dünyasına sokmak için elinden geleni yaptı. Ona iki ve üç boyutluluğu, dik kenarı ve dik açıyı anlattı. Hipotenüsün ne olduğunu ve günümüzde kendi adıyla anılan denklemin matematikteki delilini ilk bulanın gerçekten de Pisagor olup olmadığının çokça tartışıldığını açıkladı.

Bildiği sahadaydı. Konuşurken aklına konuyu süsleyip daha ilginç bir hale sokmasına yarayan başka başka şeyler de geliyordu ve bir kez daha, matematikteki düzeni ne kadar çok sevdiğinin farkına vardı.

Evet, matematik onun için güvenle eşanlamlıydı. Nesneler bir defa sabitlendi mi oldukları gibi kalırlardı. Elbette gelişmeye devam ederlerdi ama temelleri daima aynı kalırdı. Keşke hayat da böyle açık ve sabit olsaydı.

Caro yatakta yatmış, sabırla onu dinliyordu, bununla birlikte Simon'un heyecanını paylaşmadığı yüzünden okunuyordu. Kafası başka yerlerdeydi. Durmadan gözleri küçük misafir odasında dolanıyor, sonra da eski moda yazı masasının yanındaki sandalyede oturan ve anlattığı konunun heyecanına kapılıp sürüklenen Simon'a bakıyordu.

"...bu yüzden de a ve b kenarlarının karelerinin toplamının her zaman hipotenüsün karesine eşit olduğu mantıklıdır," diye bitirdi konferansını ve kıza beklentiyle baktı. "Aslında pek de zor değilmiş ha, ne dersin?"

"Senin için belki." Caro iç geçirip yatağın kenarına oturdu. "Ama bir şeyin artık tamamen farkına vardım."

"Ya? Neymiş o?"

"Burada kendini rahat hissetmemen mucize değil. Hayatın kaosa dönmüş, sen de buraya sıkışıp kalmışsın. Küflü bir ardiye odasına. Yalnız ve kayıp bir halde."

Bu laf cuk diye oturmuştu. Bu öğleden önce ikinci defadır durumuyla yüzleşiyordu ama bu kez darbe tam isabet kaydetmişti. Caro'nun fikrini önemsiyordu ve kızın sözleri onu gerçeğe geri döndüren bir tokat etkisi yapmıştı.

Ne cevap vereceğini bilemiyordu.

"Alınma ama burada bir gece bile kalamazdım." Caro ayağa kalktı, pencerenin yanına gitti ve dışarı baktı. "Hele gündüzleri asla. Burası tıpkı bizim yatılı okul gibi. Tatsız tuzsuz."

Simon sandalyede iyice büzüldü. "Başka şansım yok," diye mırıldandı. "O lanet araba kazası elimdeki her şeyi aldı. Annemi, babamı, evimi, her şeyimi."

Caro ona döndü. "Biliyor musun? Boş ver Pisagor'u falan! İçerisi çok sıcak ve boğucu. Gel, bir şeyler yapalım."

Simon heyecanını ona bulaştıramadığı için hayal kırıklığına uğramıştı. Bir süre daha matematik hakkında konuşabilirdi. Konuşmak onu eğlendirmiş ve dikkatini dağıtmasına yaramıştı.

Öte yandan Simon'un itiraf etmesi lazımdı ki kızın teklifi akıllıcaydı ve hayattan sürekli gizlenmeye çalışmanın bir şeye faydası yoktu.

"Peki. Nereye gidebiliriz, bir fikrin var mı?"

Caro ona derin derin bakıp esrarengiz bir biçimde gülümsedi. "Sana bağlı. Korkar mısın?"

Simon kızın bu sorudan maksadı neydi, bilmiyordu ama asla onun karşısında ödleğin teki gibi görünmek istemiyordu. "Hayır, sanmam."

"İyi." Kız ona göz kırptı. "O zaman sana çok sıkı bir şey göstereceğim."

26.

"Gel bakalım, hımbıl adam!"

Simon, Caro'ya ayak uydurmak için çok uğraşıyordu ama kızın bisikleti Mike'ın dağ bisikletinden çok daha eski olsa da Caro'nun kondisyonu çok daha iyiydi.

Simon nefes nefese pedallara abanıp dar yolda Fahlenberg Koruluğu'na giden yokuşu çıkan kızı takip etti.

Bugün öğleden önce, evvelki güne nazaran çok daha sıcaktı. Boğucu hava Simon'a öyle yoğun geliyordu ki âdeta içilebilecek kıvamdaydı, Simon'un yüzünden terler boşalıyordu.

Oysa sıcak Caro'ya hiç dokunmuyor gibiydi. Caro kapüşonunu güneşten korunmak için yine yüzüne çekmişti, etrafa zinde ve rahat bir hava veriyordu ve Simon'u sürpriz yere götürmek için âdeta yanıp tutuşuyordu.

Ormana vardıklarında yol düzleşti, artık gölgelikti. Gerçek bir nimetti bu Simon'a göre. Yüksek çamlar onları serinletiyordu, havada baharatlı bir reçine ve mantar kokusu vardı. Mıcırlı yolda artık yalnızca bisikletlerinin ve ormanın sesi duyuluyordu. Kuş cıvıltıları, bir ağaçkakanın takırtısı ve çalılıktan gelen esrarengiz hışırtılar vardı.

Aslında Simon ormanı severdi. Çocukken dedesine sık sık Fahlenberg Koruluğu'ndaki gezilerinde eşlik etmiş ve burayı insanların olmadığı büyük bir macera alanına benzetmişti.

Fakat bugünkü gürültü ve gölgeler ona tekinsiz geliyordu. Kötü rüyaları etrafı kaplamış gibiydi. Caro olmasa hayatta buraya gelecek cesareti bulamazdı kendisinde.

Az sonra yolun çatallandığı bir açıklığa ulaştılar. Simon sol tarafındaki yamaçtan yukarı bakıp olduğu yerde kaldı. Birden bütün sıcağa rağmen buz kesmişti.

Caro da durup ona baktı. "Hey, ne oldu?" Kendi istikametini gösterdi. "Buradan gideceğiz."

Simon orman yolunun kıvrımlı patikalarının uzandığı yamacı işaret etti. Biraz altlarında birkaç çamın kömür halini almış gövdeleri duruyordu.

"Tepede," dedi paslı bir sesle. "Tepede oldu her şey."

Caro onun yanma gelip bisikletinden indi. Kapüşonunu geriye atıp Simon'un bakışlarını takip etti.

"Kaza mı?"

Simon başını sallayarak gidonun kenarlarını sıkıca tuttu. Caro, titrediğini fark etmemeliydi.

"Oraya bakmak ister misin?" diye sordu kız.

Hâlâ titremekte olan Simon dudaklarını yaladı, dudakları birden kurumuş ve çatlamış gibi gelmişti.

Oraya gitmeli miydi?

Bunu gerçekten *istiyor muydu*?

Dr. Forstner ona, *doğru zamanı içgüdülerimizle anlarız*, diye açıklamıştı. *Akıl durmadan bir şeyi yapmamak için sebepler bulur, çünkü çoğu zaman korkarız. Ama sezgilerimiz aldanmaz.*

Bu yüzden Simon düşünmeyip sezgilerine kulak vermeyi denedi.

Caro'ya baktı. "Benimle gelir misin?"

Sanki bu, dünyanın en normal şeyiymiş gibi başını salladı kız. "Sen istersen elbette."

Simon hâlâ isteyip istemediğini bilmiyordu. Bir parçası bunu istiyordu ama öbür taraftan kalbi acayip sıkışıyordu. Kaza mahallini

görme fikrindeki bir şey onu paniğe sevk ediyordu. Rüyasında orada peşine düşen bir canavar vardı.

Ya gerçekte? Gerçekte de korkması gereken bir şey var mıydı?

İçindeki ses ona, *hadi, kendine güven*, diye fısıldadı. *Yalnız değilsin ve bu bir rüya değil.*

Evet, oraya gerçekten gitmesi lazımdı. Belki de orada içini huzursuz eden soruların cevaplarını bulacaktı. Belki de tepeye çıkınca nihayet hafızasındaki boşlukları doldurabilecekti.

Simon tekrardan bisikletine binip orman yoluna giden dar patikayı tırmandı. Giderken ağırdan alıyordu, bu kez takip eden kişi Caro'ydu.

Sonunda oraya vardıklarında Simon, dağ bisikletini yolun kenarına bırakıp etrafına bakındı. O korkunç cumartesiden sonra –en azından *gerçek* dünyada– ilk kez tekrardan buraya geliyordu ve her şey rüyalarındaki gibi görünüyordu. Her bir kare aynıydı. Sanki geceler boyu bir fotoğraf albümünde gezinmişti.

Rüya falan değildi, diye düşündü. *Hepsi hatıraymış.*

Çömeldi ve asfalta o kadar dikkatli dokundu ki sanki asfalt parmaklarını yakacaktı.

Evet, bu aşina olduğu, aynı histi. Serin ve sert. Aynı rüyasındaki gibi. İnsan bu yolu elleri ve ayakları üstünde sürünerek gitse elleri ve ayakları yara bere içinde kalırdı.

Tekrar ayağa kalktı ve yolun kenarından yürümeye başladı, Caro tek kelime etmeden onu takip ediyordu. Simon'un şu an konuşmak istemediğini –konuşamayacağını– yalnızca yanı başında birine ihtiyacı olduğunu seziyor gibiydi.

Arabanın yuvarlandığı yamaca yaklaştıkça yürümeye devam etmek için kendini zorlaması gerekti. Birisi ön tarafa bir haç diknişti –herhalde Tilia'ydı bu çünkü Mike hiçbir zaman çok dindar

olmamıştı– manzara Simon'un yüreğini dağlıyordu. Özellikle de haçın önünde duran iki mezar ışığını görmek.

Bunun hemen öncesinde Simon güneş ışığında çimlerdeki şebnemler gibi yolun kenarında ışıldayan ufacık cam kırıkları keşfetmişti. Kırıklar bir şişeye ait değildi, bunun için çok küçüktüler. Bunlar bir araba camının kırıklarıydı. Herhalde kazadan kalanlardı.

Acaba hangi camın kırıklarıydılar? Belki de arka camın. Tilia'nın her taklada sağa sola savrulan hediye sepetinin durduğu taraftaki camın. Simon da aynı onun gibi etrafa savrulmuştu. Tekrar tekrar, tekrar tekrar...

Simon annesi ile babasının çığlıklarını duyar gibi olunca irkildi. Fakat bunlar sadece ağaçların tepesinde birbirlerini kovalayan atmacaların bağırtılarıydı.

"Her şey yolunda mı?" Caro onu endişeyle süzdü. "Betin benzin attı."

Simon cevap verecekti ama tek kelime edemiyordu, sadece başını salladı. Tereddüt içinde sade ve siyah haçın yanına yürürken attığı her adımda bacakları titriyordu. İki mezar mumu da yana yana eriyip sönmüştü, Simon kısa bir süreliğine şöyle düşündü: *Üç tane mum olması lazımdı. Kader adil olsaydı burada üç mum olacaktı.*

Derin bir nefes alıp yamaçtan aşağı baktı. İsten kararan ağaç gövdeleri hariç kazayı hatırlatan hiçbir şey yoktu. Tabii ki üzerinden aylar geçmişti. Her şeyi çoktan özenle kaldırmışlardı. Yolun kenarındaki birkaç cam kırığı hariç her şeyi. Zaten başka şeyler de kalsa büyüyen çimler enkaz parçalarının üstünü örterdi.

Buna rağmen Simon'un içinde sanki hiç zaman geçmemiş gibi oldukça tuhaf bir his vardı. Yanan enkazı kafasında canlandırabiliyordu. Ezilmiş, baş aşağı halde, motor kaputu ile şoför mahalli paramparça olmuş ve ağaç gövdesini U şeklinde sarmalamış arabayı.

Rüyalarında peşini bırakmayan o dehşet verici sahne buydu. Arabadan fışkırıp ağaç gövdesinden yukarı tırmanan alevler. Az

ncesine kadar ön camlardan biri olan dar ve biçimsiz boşluktan ɔnük bir bayrak gibi sarkan beyaz hava yastığı.

Orası annesinin oturduğu yerdi.

"Acayip," diye mırıldandı Caro yanından.

Gerçi Simon'un şu an hafızasında canlanan dehşet verici şeyleri ɔrmüyordu ama yanan ağaçların manzarası ona yeterince kötü ɔrünmüştü.

"Peki sen arabadan nasıl çıktın?"

"Ben... hatırlamıyorum," diye geveledi Simon ve kafasındaki, ıkılı kalmış kornanın bitmek bilmeyen uğultusu gibi gelen sesleri astırmak için çabaladı. "Galiba yan camdan tırmanıp dışarı çıktım. ağ arkada oturuyordum. Dediklerine göre istatistikler bakımından rabalardaki en güvenli yermiş burası. Doktorum diyor ki hatırla-amama sebebim, şey olabilirmiş... fena bir şeyler görmüş olmam. klım beni korumak için bu sahneleri silmeye çalışıyor. Çünkü... ani ön kısım... tamamen ezilmişti."

Anlaşılır konuşmayı beceremedi ama Caro onu anlamış gibiydi. imon'a ciddiyetle baktı ve yavaşça başını salladı.

"Her zaman her şeyi bilmek zorunda değilsin," dedi yumuşak ir sesle. "Başarmışsın, önemli olan da bu."

Simon gözlerini ondan kaçırdı. "Gerçekten de öyle mi?"

"Elbette," dedi Caro, bu defa daha yüksek sesle konuşmuştu. Yani annenlerin başına gelen tabii ki kötü. Ama sen sağ kaldın. O azada şansın yaver gitti."

Simon başını kaldırıp tekrar ona baktı. "Buna şans denemez. ɪvet, ben sağ kaldım ama annemler kalamadılar. İşte bu çok berbat ir his. Ben niye ölmedim diye kendime sorup duruyorum. Aksi gibi eden ben kurtuldum ki sanki? Kendimi kabahatli hissediyorum. ɪnlıyor musun?"

Caro başını hafifçe salladı. "Biraz anlıyorum, biraz anlamıyorum. Bence hayat böylesi sorular için çok kısa. Hayattasın, önemli olan da bu."

Simon arkasını döndü ve bisikletlerin yanından geçip yolun kıvrımına kadar yürüdü, rüyalarındaki kapı işte burada duruyordu. Açamadığı kapı. Ondan önemli bir şeyler saklayan kapı. Gerçek hayatta tabii ki de bulunmayan kapı. Kapının yerinde asfalt üzerinde siyah fren izleri vardı.

Simon yine ürperdi, sonra da aniden bir şeyi hatırladı. Kazayı değil, ondan çok daha önceki bir akşamdı hatırladığı.

Dedesinin cenazesinin akşamıydı. Heinz Strode karısından yalnızca birkaç ay sonra ölmüştü. Sebebi ani kalp yetmezliği diye belirtilmişti ama Simon'un annesine göre durum farklıydı.

Annesi babasına, "İkisi neredeyse bir ömür beraber yaşadılar," demiş ve kocasını avutmak amacıyla ona sarılmıştı. "Genç evlenmişler, sonra da bir gün bile ayrı kalmamışlar. Karısının arkasından olabildiğince çabuk gitmek istemesi üzücü ama aynı zamanda anlaşılır."

Akşam geç vakitte dedesinin cenazesinden Stuttgart'taki dairelerine döndüklerinde Simon babasına insanların neden ölmeleri gerektiğini sormuştu. O sıralar daha yedi yaşındaydı ve hayat şartlarının aniden sonsuza dek değişebileceği düşüncesi ödünü patlatmıştı.

Oyuncak robotunu kucağına alıp –geçen yıl Noel'de Mr. Zerox robotunu ona dedesi hediye etmişti– yatağına oturmuş, babası da yanına bir sandalye çekmişti. Sonra uzun uzun ölüm ve dünyanın geçiciliği hakkında konuşmuşlardı. Konuşma sırasında Simon durmadan şiddetle başını sallamıştı.

"Ama ben her şeyin değişmesini istemiyorum," diye karşı koymuştu. "Bir şey iyiyse, o zaman iyi kalmalı. Neden her şey sonsuza dek olduğu gibi kalamıyor?"

"Biliyor musun evlat, bir gün geliyor, insan hayatında bir safhaya ulaşıyor ve bir şeylerin geri döndürülemez şekilde değiştiğini

görmek zorunda kalıyor," diye cevap vermişti babası. "Bizim görevimizse böylesi durumların üstesinden gelmek, yapabileceğimizin en iyisini yapıp tecrübe kazanmaktır. Ölümden kaçamayız ama bize kalan vakti kullanabiliriz. Tek bir günü bile israf edemeyiz çünkü o gün belki de son günümüz olabilir. Bence hayatın anlamı budur."

Simon ayaklarının önündeki fren izlerine dalmış bakıyordu. O zamanlar babasını anlamamış, belki de anlamak *istememişti*. Ama artık meseleyi kavrayabiliyordu.

İşte burası babasının bahsettiği o safhalardan biriydi. Gri asfalta siyahla işaretlenmişti. Burada Simon'un hayatı geri dönülmez bir biçimde değişmişti. Bir an içinde. Bu yol kıvrımında annesi ve babası çığlık atmışlardı. Araba burada savrulmaya başlamıştı.

Ama niye?

Niye?

Yolda bir şey mi görmüşlerdi?

Babası bir hayvandan mı kaçmıştı?

Kafasında bir ses, *kapı*, diye uğulduyordu. Bu ses, bütün rüyalarında onu yolun tam bu kısmına kadar kovalayan canavarınkine benziyordu. Canavar sanki şu an hemen arkasındaydı.

Cevap kapının arkasında gizli. Oraya bak, bak oraya artık, seni ödlek!

Çalılıktan ani bir çatırtı geldi. Simon arkasını döndü. Ormanın karanlığında bir şeyleri seçmeye çalıştı. Ama çamlar o kadar sıktı ki altları zifiri karanlıktı.

Rüyasındaki o alevli gözleri görmekten –nedendir bilinmez, aklından bir anda *belki de bu gözler kurtların gözleridir*, diye geçti– ve o sessiz, tekinsiz çağrıları duymaktan korktu.

Simon. Siiimon. Yanımıza gel!

Ama hiçbir şey yoktu. Tek gördüğü ağaç gövdeleri, fundalıklar, dallar ve yosun tutmuş kütüklerdi. Bir de kafasındaki şu pes ve kötü ses.

Senin de ölmen lazımdı!

Silkindi, sanki böylelikle o sesten kurtulabilecekti.

"Ee? Bir şeyler hatırlayabildin mi?"

Caro birden yanına gelmişti. Simon onun geldiğini duymamıştı.

"Yok, hatırlayamadım." Alnındaki ter damlalarının cazibesine kapılan bir sivrisineği eliyle kovaladı. "Ah, bir hatırlayabilsem! Ama kafam bomboş. Sanki tüm hatıralar silinip gitmiş."

"Kendini bu kadar zorlama. Kendine bununla eziyet edersen her şey daha fena bir hal alır."

Caro ona gülümsüyordu, bu gülümseme bir şekilde ona annesini hatırlatmıştı. Annesinin "durum o kadar da kötü değil" gülümsemesiydi bu.

"Biliyor musun, belki de insanın sürekli her şeyi hatırlayamaması güzeldir," dedi. "O zaman istediğin şeyi istediğin gibi hayal etme imkânın oluyor."

Simon alnını buruşturup Caro'ya baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Uyanıkken rüya görmek gibi. İnsan gerçeği kaldıramadığı zamanlar hayal kurma imkânı yetişir imdadına. Hayallerde her şey mümkündür. Ben bunu sık sık yaparım. Mesela annemlerin önümüzdeki hafta sonu beni ziyarete geleceklerini hayal ederim. İkisinin birden. O haftaya tahammül edebilmek için bu bana daha iyi duygular verir."

"Ama gelmeyeceklerse bu sana ne kazandırır? Hem ben annemleri artık geri getiremem. Onlar öldü."

"Onları yüreğinde yaşattığın müddetçe ölmezler." Caro omuzlarını silkti. "Basmakalıp bir lafa benziyor ama ben buna inanıyorum. Birileri bizi düşündüğü sürece gerçekten ölmüş sayılmayız. O zaman annenler yanında olurlar. Onları hayal etmen ve hayatının bir parçası haline getirmen lazım."

Simon'un aklına mezarlığa gidişi geldi. Annesi ile babasının mezarının boş olduğu, onların bir yerlerde yaşadığı hissi.

Elbette, diye düşünüyordu şimdi. *Çünkü yüreğimde yaşamaya devam ediyorlar.*

Caro haklıydı ve aslına bakılırsa Lennard da aynısını söylemişti. Tek bir farkla, o, yürek yerine akıl demişti. Ama fark eder miydi? İnsan bir şeyi aşkla düşününce akıl ile yürek bir birlik oluştururdu. Bu cümleyi bir yerlerde okumuştu, hoşuna giden bir cümleydi bu.

Caro tekrar bisikletine bindikten sonra, "Hadi gel," diye seslendi ona. "Gün kötümserliğe kapılamayacak kadar güzel."

Simon bir kez daha etrafına bakındı. Ormanın derinliklerinden yine bir çıtırtı geldi. Sanki onları gözetleyen bir şeyler dolanıyordu orada. Özellikle de Simon'u. Bilhassa onu.

Rüyasındaki canavar, *seni yakalayacağım*, demişti. *Benden kaçamazsın.*

Simon koşa koşa bisikletinin yanına gitti. "Evet, hadi tüyelim buradan. Belki de buraya çıkmak o kadar da iyi bir fikir değildi."

Caro sanki onun düşüncelerini okumak istermiş gibi Simon'u yeniden süzdü – kulağa delice gelse de o an Caro'nun bunu gerçekten yapabildiğini zannetti. Caro en azından Simon'un acilen biraz neşelenmeye ihtiyacı olduğunu anlamışa benziyordu çünkü yüzünü muzip bir sırıtış kaplamıştı.

"Hadi bakalım," dedi. "Aşağı son gelen eşektir."

Pedala abandı ve çığlıklar atarak geldikleri dar yoldan aşağı fırladı.

Simon da aynı tempoyla peşindeydi. Bu tekinsiz mekânı ardında bıraktığı için çok sevinçliydi. Ama içi ne kadar rahatlasa da yakın zamanda buraya geri döneceğini biliyordu.

Her gece olduğu gibi.

Hiç ara vermeden. Tekrar tekrar.

Ta ki kapının arkasına bakana dek.

27.

Yine Caro daha hızlı çıktı ve yine Simon kondisyonundan ötürü onu kıskandı. Galiba kız her boş dakikasını bisikletin tepesinde geçiriyordu. Şaşılacak bir şey yoktu bunda, şayet onun da dediği gibi tatilde burası "tatsız tuzsuz" oluyorsa başka ne yapabilirdi ki zaten?

Simon nihayet kızın koyduğu hedefe ulaştığında Caro onu muzaffer bir gülümsemeyle bekliyordu.

"Ne oldu bakalım, eşek, abartmış mıyım?"

Simon nefes nefese bisikletini kızın yanında durdurdu ve önlerindeki büyük açıklıkta yükselen binaya hayretler içinde bakakaldı.

"Vay canına, eski orman oteli," diyen Simon yüzündeki terleri sildi. "Tamamen unutmuşum."

"Buraya daha önce gelmiş miydin?"

"Evet ama çok zaman geçti aradan. O zamanlar altı yaşında falandım. Dedem sonbaharda burada mantar toplardı."

Caro parlak güneş ışığında gerçekdışıymış gibi görünen metruk otele baktı, bakarken de elini gözlerine siper etti. "Lanetli bir saraya benziyor, sence de öyle değil mi?"

Simon başını salladı. Küçükken geldiğinde de eski bina ona uyuyan güzelin sarayını hatırlatmıştı. Dedesinden öğrendiği kadarıyla burası hem turistler hem de yerliler için popüler bir gezi yeriydi fakat sonraları buranın sahibi hasta olup oteli kapatmak zorunda kalmıştı.

Simon'un dedesi, "Oğlu işleri devam ettirmeye gönüllü değildi," diye anlatmıştı. "Etrafta haytalık edip gördüğü her eksik eteğin pe-

şine takılırdı, haylaz. O yüzden otel belediyeye satıldı. Şey, belediye de burayı kendi haline bıraktı çünkü alıcısı çıkmıyor. Çok yazık."

O günden beridir otel gerçekten de yüz yıllık bir uykuya dalıp cümle âlem tarafından unutulmuş gibi duruyordu. Vaktiyle beyaz olan dış cepheyi yosun tabakaları, yabani asma ve sarmaşıklar kaplamıştı. Birçok yerinden sıvası pul pul dökülüyor, yılların soldurup pembe birer yaraymış gibi gösterdiği tuğla duvarları açığa çıkarıyordu. Paslanıp giden çatı oluğu boyunca kuşlar yuva yapmışlardı, altında da yırtık pırtık bir şemsiye, yıkılmak üzere duran ahşap balkonların birindeki çürüyüp gitmiş bir hezaren sandalyenin yanında sallanıyordu.

O zaman olduğu gibi Simon şimdi de tahtalarla kapatılmış giriş kapısına gidip kapının üstünde belki senelerdir eğri duran büyük 7 ÇAMLAR PANORAMA OTELİ levhasını düzeltmek gibi garip bir dürtü hissetti.

Çocukken bu isme hayret etmişti çünkü buradaki çam sayısı yedinin çok üstündeydi. Kendi kendine çamlardan hangilerinin kastedildiğini sormuştu.

Gerçi DİKKAT ÇÖKME TEHLİKESİ! GİRİŞ YASAKTIR! yazan köhne ikaz tabelasının asıldığı dikenli teller olmasa dahi Simon üstüne para bile verseler rüzgârın yamulttuğu levhanın bulunduğu kapıya gitmezdi. Kapalı panjurlarıyla Simon'a uyuyan birinin gözlerini andıran çok sayıdaki pencere onu bundan alıkoymuştu. Bugün, aradan dokuz yıl geçmişken bile bu pencereler ona hâlâ ürkütücü geliyordu.

Gürültü çıkarırsak bu eski bina uyanıp gözlerini açar, diye düşündü Simon.

Yazan kişi şaka maksadıyla yazmış olsa da panjurlardan birinin üstüne yapılan KORKU OTELİ grafitisi ona göre pek de yanlış değildi. Aklına küçükken Mike'la birlikte seyrettiği *The Haunting* adındaki eski bir korku filmi geldi. Filmin bir sahnesinde kapılardan biri nefes almış, sahne geçene kadar Simon korkudan koltuğunun ardına saklanmıştı.

Bu oteldeki kapılar da nefes alıyorsa hiç şaşmam, diye düşündü. *Ya da eski müşterilerin ruhları karanlık koridorlarda dolaşıyorsa.*

"Ne oldu? Kendine güvenin var mı?" diyen Caro, Simon'u düşüncelerinden çekip çıkardı.

"İçeri mi gireceksin?"

"Tabii ki. Hadi gel, asıl harika şeyi arka tarafta, güney cephesinde göreceksin."

Simon'un aklmdan, *duvarın altındaki gölgede horoz mantarlarının bittiği güney cephesinde*, diye geçiverdi. Dedesinin sesiydi bu.

Caro, "Bisikletleri saklasak iyi olur," dedi ve kendi bisikletini çalılığın arkasına itti. "Buralarda gerçi şimdiye kadar kimseyi görmedim ama emin olmak en iyisi. Bizi yakalayan olursa başımız derde girer."

Simon gözlerini otele ve tel örgüye dikti. İçi hiç rahat değildi. Ne de olsa ödleğin teki veya Ronny'nin dediği gibi *sefil hımbılın biriydi.* Yine de nefsine galip gelip bisikletini Caro'nunkinin yanına koydu.

Tam çalılığın arkasından çıkacaktı ki yerde, onu kuşkulandıran bir şey keşfetti.

Caro ondan tarafa baktı. "Bir şey mi var?"

"Baksana, her taraf hayvan izleriyle dolu."

"Ne olmuş? Orman hayvanla dolu. Yaban domuzları, karacalar, tavşanlar..."

Simon başını sallayıp diz çöktü. "Bunlar toynak veya tavşan izi değil. Onların nasıl göründüğünü dedem bana göstermişti. Tilki için de fazlaca büyükler."

"Ne izi o zaman bunlar?"

Simon çalılığın gölgesinde rahatsızlık verecek şekilde yumuşak ve nemli duran zeminde parmaklarını gezdirdi.

"Belki iri bir köpektir."

Lafını henüz bitirmişti ki birden aklında bir resim canlandı. Gözleri alev alev yanan, büyük, gri bir suret. Orman yolunun or-

tasında duruyordu. Resim hemen sonra yok oldu ama Simon buna rağmen ne olduğunu anlamıştı.

"Bir kurt," diye fısıldadı ve sırtından soğuk terler boşaldığını hissetti.

Bir hatıra mıydı bu?

"Kurt mu?" Caro alnını buruşturdu ve Simon'un yanına çömeldi. "Buralarda kurt falan olamaz."

"Öyle ama bazen yolunu şaşıran kurt haberleri de okumuyor değiliz."

"Bavyera ormanlarında olur belki ama Fahlenberg'de ne işleri var!" dedi Caro. "Ama haklısın, epey büyük bir köpek olmalı bu. Muhtemelen çoban köpeğidir."

Birden Simon'un aklına bir fikir geldi. "Arama faaliyetleri," dedi. "Tabii ya! Burada o kayıp kızı aramış olacaklar. Kesin yanlarında köpekler de vardı."

"Leonie." Caro ciddiyetle başını salladı. "Evet, mümkün."

"Onu tanıyor musun?"

Caro ayağa kalkıp çıplak dizlerindeki toprağı ve çam iğnelerini silkti. "Hayır, pek sayılmaz. Sadece görmüşlüğüm var. Gündüzcü. Ayrıca benim bir üst sınıfım."

Simon yine önündeki köpek izlerine baktı. "Haberlerde polisin kızın başına bir şey geldiğini sandığı söyleniyor. Sen ne dersin?"

Caro, "Umarım yanılıyorlardır," dedi ve üzerlerinde kafatası olan ayakkabılarına baktı. "Ama dünyanın bir hayli kötü olabileceğini ve insanın birilerine güvenirken çok dikkat etmesi gerektiğini sanıyorum."

28.

Bisikletlerini sakladıkları yerin bir parça uzağında paslı tel örgüde bir boşluk vardı. Önce Caro geçti oradan. Peşinden de Simon girdi ve yaban otları sarmış yeşil alanda yürüdüler.

Köhnemiş heykellerin, yosun kaplamış bir satranç sahasının ve sarmaşıklardan neredeyse tanınmaz hale gelmiş bir fıskiyenin yanından geçtiler. Oradan otelin arka tarafına doğru ilerleyen otların bürüdüğü, parke taşlı bir yol vardı.

Simon durmadan pencerelere bakıyordu. Panjurlar kapalı da olsa gözetleniyorlarmış gibi saçma bir hisse kapılıyordu.

Caro hedefinden emin ilerliyordu. Simon kıskanarak, kızın hiçbir şeyden korkmadığını tespit etti. Kız, Simon'a bir bakıma Mike'ı – ağabeyiyle birlikte dünyayı keşfetmek için yola koyuldukları zamanlarını hatırlatıyordu. Mike da her zaman onun bir adım önünde olmuştu.

Nihayet otelin arka tarafına vardıklarında Caro kollarını açıp bir defa kendi etrafında döndü.

"İşte bu," diye sevinç çığlığı attı. "İşte geldik!"

Simon'un hayretten dili tutuldu, Caro sırıtıyordu.

"Hoşuna gitti mi?"

"Hem de nasıl!"

Simon, Fahlenberg Vadisi'ne doğru harika bir manzara sunan geniş verandaya çıktı. Binanın, üzerinde bıraktığı tekinsiz intiba bir çırpıda unutulmuştu.

Gerçi çöküş yılları veranda da izlerini bırakmıştı –tahtaların çoğu kalkmış, aralarında eğreltiotları, karahindibalar ve otlar bitmişti– ama taş zemin hâlâ öyle parlak bir beyazlığa sahipti ki Simon kamaşan gözlerini zor açık tutuyordu.

"Bu daha hepsi değil," diyen Caro verandanın ucundaki geniş bir merdivene koştu. "Şuna bir bak."

Simon onun peşinden gitti ve büyük yüzme havuzunu gördüğünde gözlerine inanamadı. Havuz neredeyse ağzına kadar doluydu ve güneşte masmavi ışıldıyordu. Kenar kısımlardaki birkaç yarık ve suda yüzen yapraklar hariç otelin havuzu sanki son misafirler az önce oradan ayrılmış gibi görünüyordu.

Caro ceketini ve şortunu çıkardı, ayakkabılarından da kurtuldu. "Hadi, yüzelim!"

Simon daha cevap veremeden kız havuza inen basamaklardan aşağı koşarak üstünde sadece tişört ve külotla suya atladı. Balık gibi havuza dalıp nefes nefese havuzun öbür ucundan yüzeye çıktı.

Simon'a, "Gelsene hadi," diye seslenip güldü. "Su müthiş!"

"Ama biz buraya..."

"Ben girerim! Mızıkçılık etme. Yağmur suyu bu, tertemiz yağmur suyu."

"İyi, güzel ama... Su mikrop doludur! Tanrı bilir ne hastalıklar kaparız."

Kız yine güldü. "Tabii canım. Belki kayan bir yıldız da düşer kafamıza. Ben buraya sık sık yüzmeye gelirim, hiç hastalık bulaşmadı. Gel artık, yemem seni. İtiraf et, ben varım diye böyle kasılıyorsun."

Simon kıpkırmızı kesildiğini hissetti. Caro onun iç yüzünü anlamıştı. Gerçi bu sudan mikrop kapmaktan gerçekten de endişe ediyordu –annesi olsa, *bundan deri döküntüsü kaparsın*, derdi– ama her şeyden önce utanıyordu. Şimdiye kadar hiç, bir kızın karşısında soyunmamıştı.

Caro kesin onunla alay ederdi. Yüzme dersinde onunla hep alay etmişlerdi, hele de Ronny.

Ronny bir defasında, "İskeletor," demişti. "Gel de kaburgalarında piyano çalayım."

Sonra herkes gülmüştü, kızlar da dâhil –işin en utanç verici yanı da buydu zaten– ve Simon yer yarılsa da içine girsem diye dua etmişti. O günden sonra bulabildiği tüm şeker ve çikolataları tıkınmıştı ama bunlar mide bulantısı ve ciddi bir kabızlıktan başka fayda sağlamamışlardı. Simon sıska ve kemikliydi, böyle de kalacaktı. İskelet gibiydi.

Caro ona doğru yüzdü, havuzun kenarına dayanıp gözlerini ona dikti.

"En büyük problemin ne biliyor musun? Kendi kendine engel oluyorsun. Böyle yaparsan hayattaki en güzel şeyleri kaçırırsın. Günün birinde de artık çok geç olur, o zaman da, 'Ah, keşke...' dersin. Sırf cesaret gösteremediğin için. Öyle olsun istemezsin, değil mi?"

Simon kızın gözlerine bakamıyordu. Yüzü kesin kıpkırmızı kesilmişti.

"Ben biraz farklıyım işte, ne yaparsın," dedi sessizce.

Caro hayır anlamında başını salladı. "Hayır, aslında *çok* başkasın. Seni de bu yüzden seviyorum zaten. Sana en sıkıcı kişileri söyleyeyim mi, *normal insanlar*." Bu son iki kelimeyi söylerken yüzünü tiksinerek buruşturup elleriyle tırnak işareti yapmıştı. "Bunlar akıntı yönünde yüzen, uyum sağlamış budalalardır, o kadar. Yani farklı olduğun için sevinmen lazım."

"Sahi mi?"

"Tabii." Kız ona göz kırptı. "Peki, suya girene kadar gözümü kapasam, o zaman gelir misin?"

"Pekâlâ."

Simon ayakkabılarını çıkardı, Caro yine sırıttı. Sonra derin bir nefes alıp suyun içinde kayboldu.

Bu durum Simon'u çok zorlasa da sonunda havuza girdi. Güneş, suyu tatlı tatlı ısıtmıştı. Su teninde tatlı bir his bırakıyordu, havuzdaki yaprakların kokusu burnuna geliyordu. Ona yine buralarda mantar aradıkları o güneşli sonbahar gününü hatırlatan bir kokuydu bu.

"Muhtemelen eski havuzun üst kısmında çatlak var ve yağmur suyu içeri sızıyor," demişti dedesi. "Duvarın alt tarafındaki yamaç yıl boyu o kadar rutubetli oluyor ki orada bir sürü mantar bitiyor. Özellikle de kestane mantarı ama tabii çörek mantarı ve horoz mantarı da oluyor. Tanrım, bayılıyorum şu horoz mantarlarına!"

Caro onu havuzun karşı köşesinde bekliyordu. Sırt üstü yatmış bacaklarını çırpıyordu.

Simon yanma gelince, "Bazen bütün bunların bana ait olduğunu düşlüyorum," dedi. "Zengin bir süper starmışım, burası da benim villammış gibi."

Simon, "Ne starı olmak istersin?" diye sordu ve kızın yan tarafındaki duvardan destek aldı.

"Fark etmez, önemli olan zenginlik. O zaman hiçbir şey için kaygılanmama gerek kalmaz, istediğimi yapar istemediğimi yapmazdım."

Simon tekrar otele baktı. Kapalı pencereleri hâlâ huzursuz edici bulsa da aydınlık verandadan bakınca otel çok daha az tehditkâr duruyordu.

Tıpkı birazdan açılacak gözler gibi.

"Doğru," dedi. "O kadar zengin olmak güzel olurdu. İnsan kendi villasını satın alıp kendisini evinde hissettiği bir yere sahip olabilirdi."

"O zaman burası *bizim* villamız olsun," diyen Caro, Simon'a döndü. "Hayallerde her şey mümkündür. Ait olduğumuz yer burası ve bir daha asla yatılı okul hapishanesine dönmemiz gerekmeyecek. İçeri yalnız farklı olan ziyaretçileri sokacağız. Tıpkı bizim gibi."

"Güzel olurdu," diye iç geçirdi Simon. "Dürüst olmak gerekirse yatılıdan çok tırsıyorum. Doğrusunu duymak istersen hayatın kendisi beni çok korkutuyor. Çünkü artık tek başımayım. Gerçi hâlâ Mike

ve halam var ama onlar kendi hayatlarını yaşıyorlar ve ben onlara yük olmak istemiyorum."

Caro çenesiyle Simon'un bileklerini işaret etti. "Canına kıymak istemenin sebebi de bu mu?"

Simon irkildi. Ellerini hemen arkasına saklamak isterdi ama bunun için havuzun kenarını bırakması lazımdı.

"Kusura bakma," dedi Caro çabucak. "Gerçekten, özür dilerim. Lütfen kusuruma bakma. Bunu sormamam gerekirdi. Zaten beni ilgilendirmez."

Simon suyun serinliğiyle solgun ve ince bileklerinde kızıl bir renk alarak belirginleşen yaralarına baktı.

Caro havuzdan çıkıp kurulanmak için taş basamaklara oturdu. Simon da peşinden gitti, aceleyle sırtına tişörtünü geçirip kızın yanına oturdu.

Tekdüze bir sesle, "Hastanedeyken oldu," dedi. "Kazadan sonraki gece. Olup bitenlerin farkına varınca... tek sağ kalanın ben olduğumu görünce... Deliye döndüm. Gerçi hemşire uyumam için bir şeyler vermişti ama hapları gizlice tükürmüştüm. Yine dünyayla ilişiğimi kesip her şeyi unutmak istemiyordum. Gecenin yarısını uyanık geçirmeyi tercih ettim, gözlerimi tavana diktim. Çişimi yapmaya gidip de yıkanma kabinindeki aynada kendimi görünce bir şeyler kafama dank etti. Birden kendime karşı feci bir öfkeye kapıldım. Aynayı parçaladım, cam kırıklarından birini aldım ve... İşte, gerisini biliyorsun."

Önüne doğru, göz kamaştırıcı beyazlıktaki taş zemine dikti gözlerini. Ayaklarının dibinde güneşte yavaş yavaş buharlaşan bir su birikintisi oluşmuştu.

"Nöbetçi hemşire sesleri duyup hemen koşa koşa geldi," diye devam etti Simon. Her tarafta cam kırıkları ve kanım vardı. Hemşirenin ayağı kaydı, ikimiz de artık yerdeydik. Hemşire şok olmuştu. Öyle... utanç vericiydi ki. Bana kan nakli yaptılar ve hemşire bütün

gece yatağımın başında oturdu. Bir daha yapacağımdan korkuyordu. Hemen ertesi sabah, biraz düzelince, psikiyatriye götürdüler beni. Önce kapalı koğuşa; sonra açık olana geçtim."

Bu kez fazlasıyla Lennard'ı andıran bir sesin, içinden, *tımarhaneye amigo*, diye fısıldadığını duyuyordu. *Çünkü sen de aklını kaçırmışların saygıdeğer kulübünün bir üyesisin.*

Caro ellerine baktı. Simon bir anlığına kızın, yaralarına dokunacağını sandı ama Caro bunu yapmadı.

"Bundan dolayı utanıyor musun?" diye sordu Caro.

Simon başıyla onayladı, kıza bakmaya cesareti yoktu. "Evet, çünkü kahrolası aptalın teki gibi davrandım. Her şeyden korkan bir ödlek gibi. Kendi hayatımdan bile korkuyordum."

Caro yumuşak bir sesle, "Bunun utanılacak bir yanı yok," dedi. "Hepimiz korkarız. Ama bazıları bunu sadece daha iyi saklar."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Kız başıyla onayladı. "Bundan eminim. Hiçbir şeyden korkmadığını söyleyen yalan söylüyordur."

"Sen en çok neyden korkarsın?"

"Yalnızlıktan, aynı senin gibi. Bir de unutulmaktan."

"Seni unutabileceğimi sanmam."

"Ben de seni, Simon. Ben de seni."

Uzun uzun bakıştılar, tek kelime etmiyorlardı. Buna rağmen birbirleriyle konuşuyorlardı. Ta derinlerinde bir yerlerde gerçekleşen bir diyalogdu bu. Orada birbirlerine dünyadaki hiçbir dilin gönül dilinden daha iyi tasvir edemeyeceği şeyler söylüyorlardı.

Biz birbirimize aitiz. Çünkü farklıyız. Kimse bizi anlamasa da biz anlaşıyoruz. Birbirimize yardım ettiğimiz müddetçe ikimiz de artık yalnız kalmayacağız.

Paslı bir tıkırtı ikisini de gerçeğe döndürdü; Simon'a bir anlığına uzun bir uykudan uyanmışlar gibi geldi.

Kısa bir süreliğine böyle oturmuş olmalıydılar. O ana kadar Simon bunaltıcı ve sıcak bir rüzgârın çıktığını ve külotunun bu arada biraz kuruduğunu hiç fark etmemişti. Ayaklarının dibindeki birikinti de ortadan kaybolmuştu.

"Neydi o?" diye soran Caro korkuyla etrafına baktı.

O da aklı başka yerlerdeymiş gibi duruyordu. Zaten bir bakıma da öyleydiler.

Yine o tıkırtıyı duydular, derken tıkırtı bir menteşeden çıkan uzun bir gıcırtıya döndü.

Simon ayağa fırlayıp gürültünün geldiği tarafa gitti. Tıkırtı yine duyulunca sebebini anladı.

Taş verandanın çıkışının yanında küçük bir giriş vardı. Buradaki kapı muhtemelen verandadaki müşterilere hizmet eden personel için düşünülmüştü.

Sıcak esintide menteşeleri gıcırdayarak sallanan bu kapı da vaktiyle tahtalarla kapatılmış olmalıydı. Çürümüş ahşap çerçevedeki çivi delikleri bariz biçimde görülebiliyordu.

Fakat biri tahtaları çıkarıp girişin yanına koymuştu. Tahta yığınındaki yosun ve yapraklara bakılırsa bunun üzerinden de epey zaman geçmiş olmalıydı.

"Ne dersin?" diyen Simon eşyalarını yerden kaldırdı. "İçeri girip bakalım mı?"

O sırada üstünü giyinen Caro eğlenceli bir şaşkınlıkla baktı ona. "Bunu bana kendisine daha demin ödlek diyen biri mi soruyor?"

Simon, "Hayır, bunu sana senden bir şeyler öğrenmiş biri soruyor," diye karşılık verdi ve pantolonunu giydi.

Caro o kadar sesli güldü ki kahkahası paslı kapının yinelenen gıcırtısını bile bastırdı.

29.

Simon'un gözleri içerideki alacakaranlığa alıştığında duyduğu ilk his şaşkınlıktı. Burada yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Uyuyan güzel uykusuna daldığından beri buraya gelen ilk davetsiz misafirler onlar olmamıştı, bu mümkün olamazdı. Buna rağmen içeride daha önce birilerinin geldiğini gösteren hiçbir iz yoktu. Ne gizli bir partiden kalan şişeler, ne dışarıdaki panjurlarda olduğu gibi grafitiler ne de başka izler. Mekânın onlar üzerinde bıraktığı ilk intibaya bakılacak olursa onlardan önce buraya giren kimse olmamıştı.

Simon'un aklına yine nefes alan kapıların olduğu hayalet ev gelmişti.

Belki de burada *gerçekten* hayaletler olduğu için onlardan önce kimse içeri girmeye cesaret edememişti? Belki de burası gerçekten KORKU OTELİ'ydi ve spreyi sıkan kişi grafitiyi yaparken şaka etmiyordu?

Bebekler gibi davranma, diye geçmişten gelen Mike'ın sesini duydu. Kendisiyle birlikte ağabeyini, annesi ile babası dışarı çıkmışken evde kanepenin üstünde korku filmleri izlerken gördü yine hayalinde.

Bütün bunlar masaldan ibaret, demişti Mike. *Ne hayalet diye bir şey vardır ne de bebek İsa, Paskalya tavşanı veya bebekleri getiren leylekler. Bir dahaki filmi seyredince soracak olursan diye söylüyorum, zombi diye de bir şey yoktur.*

Ardından Mike avuç dolusu patates cipsini ağzına tıkmış ve sonraki videoyu oynatarak rahat rahat arkasına yaslanmıştı.

Mike, cesur ağabeyi Mike. Acaba burada olsa yine öyle kendinden emin olur muydu? Burada, fayans döşeli duvarlarını hanımellerinin sardığı, köşeleri karanlık ve lekeli olan bu loş odada. Burada, balo salonları kadar büyük olan bu boş ve terk edilmiş odada.

Evde kanepeye oturup cips atıştırmaktan ve bilmem hangi korku filmi yönetmeninin fikirlerini evinin güven ortamı içinde değerlendirmekten başka bir olaydı bu. Burada film hoşuna gitmeyince çabucak durdurma düğmesine basmak veya kanalı değiştirmek diye bir şey yoktu.

Buradaki kapılar gerçekten nefes alabiliyorlar, diye düşünen Simon kollarındaki tüylerin nasıl diken diken olduğunu hissediyordu. Korku hikâyesi yazarları da nihayetinde fikirlerini bir yerlerden buluyorlardı. Hem her hikâyede bir parça doğruluk payı da vardır denmiyor muydu?

Caro, "Vay canına," diye bağırdı, sesi çıplak duvarlarda yankılandı. "Galiba mutfağın tadilatı için bile *çok* zengin starlar olmamız lazım."

Simon nefes alan kapılar, etrafta dolaşan ruhlar ve insanların sıcak beyinlerine yönelik dindirilemez iştahları olan zombilerle dolu bütün hayallerinden sıyrılmaya çabaladı. Ama bunun yerine odaya daha iyi baktı ve Caro gibi o da buranın vaktiyle muhtemelen otelin büyük mutfağı olduğunu tespit etti.

Fayanslı duvarlarda ve zeminde hâlâ ocakların, davlumbazların, dolap ve sandıkların izleri seçilebiliyordu. Fakat bunun için içeriye iyice bakmak gerekiyordu çünkü loş ışıkta mantar ve yosun tabakaları duvarları tamamen kaplamış gibiydi.

Dört bir yanı örümcek ağları sarmıştı, eskiden muhtemelen muslukların ve bulaşık makinelerinin bağlantıları olan deliklerden de kendir lifleri sarkıyordu. Kendir lifleri alacakaranlıkta insan

saçını andırıyordu. Örümcek ağlarıyla birlikte bunlar da açık duran kapıdan esen bunaltıcı serinlikte hafifçe sallanıyorlardı.

Simon mutfak personelinin uzun zaman önce burada ocaklar ile tezgâhlar arasında nasıl sağa sola koşturduğunu hayal etti. Konukların bütün yemek arzularını karşılamak için muhakkak ellerinden gelen ne varsa yapmışlardı. O hummalı çalışmayı âdeta gözlerinin önünde görebiliyordu. Hayalinde siparişlerin verildiğini duyuyordu, kokuları çoktan kaybolup yerlerini rutubet ve küf kokusuna bırakmış olsalar da bir an Simon fırınlanmış ve kızartılmış yemeklerin kokusunu alabildiğini sandı. Caro'nun da söylediği gibi: Hayal gücü için her şey mümkündü.

"Tabii ki sadece en iyi aşçıları işe alacağız," dedi Caro. "En azından dört yıldızları olmalı. Veya varsa daha da fazlası. Mutfak da her zaman pırıl pırıl olmalı."

"Benim için mikrodalga ile set üstü ocak tamamen yeterli," diyen Simon esprisiyle Caro'yu kıkırdattı.

"Sakın mikrodalga yiyeceklerine bayıldığını falan söyleme," dedi Caro. "Yanında pilavla hindi yahnisi veya makarna ve salatayla birlikte sığır sarması..."

"Benim en sevdiğim patates püreli ve kırmızı lahanalı köfte," dedi Simon.

Caro bıyık altından sırıtarak, "Şu bölmeli tabaklarda," diye ekledi. "Hiçbir şeyin birbirine karışmadığı tabaklarda. Ben püre, sebze veya soslu pirince hiç tahammül edemem."

Simon'un nutku tutulmuştu. "Sen... bunda ciddi misin?"

"Tabii, neden sordun?"

"Ya mantı? Hazır mantıyı nasıl buluyorsun?"

"Eskiden doğum günümde hep onlardan isterdim," dedi Caro. "Tabii ki sadece et sosu olanları, öbürlerinin tadı yumuşamış kartonu andırıyor. Babam hep dehşete kapılırdı. Sağlıksız falan diye."

Simon'u bir ürperti aldı. Birbirlerine bu kadar benzemeleri neredeyse ürkütücüydü.

Caro, "Bana öyle bakmasana," deyip kendine has o küstah tarzıyla sırıttı. "Evlenmek için daha çok gencim. Biraz daha yürümeye ne dersin?"

Simon yüzünün bütün domateslere rakip olacak kadar kızardığını hissetti.

"Tamam, iyi fikir," dedi çabucak.

Caro yine kıkırdadı ama bu seferki gerçekten de Simon'la dalga geçmek içindi. Anlaşılan Simon'u utandırmak hoşuna gidiyordu.

İki kanatlı ve lombozlu bir sallanan kapıya doğru koştular. Kapının arkasında, önlerine eski yemek salonu açıldı. Pencereli uzun cephede panjur yoktu, tahtalarla örtülmüş pencerelerin arasından içlerinde toz zerreleriyle dolu bir evrenin oynaştığı güneş ışıkları giriyordu.

Uzun yıllar önce bu mekân müşterilerin sesleri ve tabak çanak takırtılarıyla doluydu. Belki de burada müzik bile çalmışlardı. Mum ışığında yenen romantik yemeklere piyanoyla eşlik edilmişti.

Şimdiyse yalnızca otelin etrafında dönen yaz rüzgârının yumuşak ıslığı duyuluyordu.

"Biraz ürkütücü," dedi Caro. Öyle sessiz ve huşuyla konuşuyordu ki gören kiliseye girdiklerini sanırdı.

Simon geride bırakılan az sayıda masaya baktı. Masalar üzerlerine on yılların tozunun çöktüğü beyaz örtülerle örtülmüştü.

Birden örtülerden biri havalansa ne olur, diye geçti aklından Simon'un. *Örtü havalanır ve altında bir insan sureti belirir. Örtü kaydıkça suret yavaş yavaş şekillenir. Çoktan ölmüş bir otel müşterisinin sureti olabilir mesela bu...*

...veya bir kazazedenin kömüre dönmüş cesedi... veya ormandaki o şey... Kurt!

Simon bu düşünceye öyle hızlı kapıldı ki elinde olmadan ürperdi.

"Evet," dedi, boğazı neredeyse acı veriyordu, o kadar kurumuştu. "Kötü bir korku filmindeymiş gibi."

"Ben de cesaretlendiğini sanmıştım." Caro ona meydan okurcasına gülümsedi. "Yoksa demin söylediklerin laftan ibaret miydi?"

"Sen başlattın," diye savundu kendini Simon.

"Olabilir ama beni korumak zaten senin görevin. Burada erkek olan sensin tatlım."

"Ben kadınları eşit görürüm."

"Eşit görürsün demek," diye tekrar etti Caro, sonra ikisi de dayanamayıp güldü.

Simon rahatladı. Caro'nun yakınında olmak ona iyi geliyordu. Caro ona güç veriyor, yüreğindeki boşluğu ve yalnızlığı kovuyordu.

Biz ikimiz dünyanın geri kalanına karşı, diye düşündü Simon, sonra da: *Ne oluyor bana böyle? Birine âşık olunca insan kendini böyle mi hissediyor?*

Durumu tam değerlendiremiyordu çünkü bir kız için ilk defa böyle şeyler hissediyordu. Yine de bunu tamamen mümkün görüyordu. Hem ne olduğunu da pek o kadar bilmek istemiyordu. Hissettiği ne olursa olsun harika bir şeydi ve önemli olan da buydu. Bazı şeyleri çok fazla sorgulamamak lazımdı, yoksa büyüsü kaçardı.

"Hadi!" diye bağıran Caro, üzerinde resepsiyona giden yönü gösteren bir okun olduğu pirinç bir levhanın bulunduğu kapıya doğru koştu. "Bir oda istiyorum. Yok, en iyisi mi süit olsun. Hem de en güzeli!"

Simon kızın arkasından bakıp gülümsedi.

Artık yalnızlık yok, diye düşündü. *İkimiz için de.*

Sonra kızın peşinden gitti.

Arkasındaki masalardan birinin örtüsünün hareket ettiğini fark etmemişti. Örtünün altından birisinin dışarı doğru süründüğünü de görmedi.

O sırada tam yemek salonundan çıkıyordu.

30.

Resepsiyonun oradaki panjurlar kapalıydı. İçeri sadece zamanın dişlerinin panjurlara delik açtığı bazı yerlerden bir parça güneş giriyordu.

Simon gözlerini karanlığa alıştırmak için bir an durdu. Yazın eski bir çatı katını andıran kuru ve tozlu bir koku dikkatini çekti.

Sonra önünde yavaşça resepsiyonun lambri tezgâhını seçmeye başladı.

Caro mahsustan öfkelenerek, "Ne berbat servis," dedi. "Etrafta kapıcıdan eser yok."

Tezgâhın önünde duruyordu, yüzü gölgede kalmıştı. Bir anlığına Caro ona hayaletmiş gibi geldi. Tıpkı oteli terk edemeyen eski bir müşterinin ruhu gibi – belki de burada halletmesi gereken bir şeyler vardı, hayalet hikâyelerinde de hep öyle olurdu ya.

Günün birinde önüne *hakiki* bir hayalet çıkacaksa bunun mutlaka Caro gibi olması gerektiğini düşündü Simon, sonra da kendini tutamayıp sırıttı.

Caro'nun yanına gitti, orada gözüne bir masa zili ilişti. Zil pirinçten olmalıydı, geçen yıllar, üzerinde yeşilimsi bir pasa yol açmıştı. Simon zili denedi ve resepsiyonun içinde tiz bir ding-ding-ding sesi yankılandı.

Aynı yalandan kızgınlıkla Simon da, "Gerçekten, burada kimse yokmuş," dedi. "Servis gerçekten berbat. Hâlbuki bugün buraya oteli satın almak isteyen iki para babası starın geldiğini bilmeleri gerekirdi."

Caro işaretparmağım ahşap tezgâha sürtüp parmağının ucundaki tozu üfledi.

"Belki de kapıcı temizlik bezi almaya gitmiştir? Resepsiyonun acilen tozu alınması gerekiyor." Merdivene doğru bir baş hareketi yaptı. "Bence lüks süiti kendimiz arayıp bulmalıyız. Yoksa burada bir asır beklememiz gerekecek."

"Otel hayaletleri de o zaman *biz* oluruz," diyen Simon sırıttı. "Düşünsene bir."

Caro, "Böööö!" diye hayalet sesi çıkardı, sonra güle gülc merdivenlere koştular.

Arkalarındaki yemek odası kapısı bir parça aralandı ve hafif bir gıcırtı çıkardı.

Fakat bunu ne Simon ne de Caro duydu. Kıkırdamaları ve merdivenin gıcırtıları diğer bütün sesleri bastırıyordu.

31.

Loş ışıkta peş peşe basamakları çıktılar. Yine öne geçen Caro aynı Simon gibi tırabzanlara tutunuyordu.

Cesur ama dikkatsiz değil, diye düşündü Simon. Caro da eski tahta basamaklara pek güveniyormuş gibi durmuyordu.

Birinci kata vardıklarında Caro, "Tanrım, yukarısı ne kadar karanlıkmış," dedi. "Şimdi süitimizi nasıl bulacağız?"

"Bir dakika, birazdan bulacağız!"

Simon abartılı bir jestle cebinden telefonunu çıkardı. Bir el feneri uygulamasını çalıştırıp telefonu etrafta gezdirdi.

"Telefonlara güvenin yok, biliyorum ama bazen çok pratik oluyorlar."

Caro yorum yapacakmış da kendini zor tutuyormuş gibiydi. Cevap vermek yerine sadece başını salladı.

Koridor Simon'un beklediğinden daha uzundu. Öbür uçta duran komodin koridorun sonu demek oluyordu. Üstünde de örümcek ağları bürümüş muazzam bir yağlıboya tablo asılıydı. Tabloda bire bir boyda yaşlı bir çift tasvir edilmişti. Sanki Simon ile Caro'nun direkt yüzüne bakıyorlardı.

Tabloda yanıltıcı bir şey vardı. Tuhaf bir şekilde adamın gözleri Simon'a tanıdık geldi. Sanki onu bir yerlerde görmüştü. Ama böyle bir şey tabii ki mümkün değildi. Resmin yaşma bakılırsa adamı olsa olsa Simon'un dedesi, belki de bir ihtimal babası ve halası tanımış

olabilirdi. Ne olursa olsun Simon bu çiftin artık sağ olmadığını düşünüyordu.

"Hangi oda numarasını isterdin?"

Caro'nun sorusu Simon'u düşüncelerinden kopardı.

"Bakalım."

Simon telefonun ışığını duvarlarda gezdirdi.

Koridorun sol tarafında tek sayılı tabelaların iliştirildiği dört kapı diziliydi. Sağda da çift sayılı dört oda vardı.

"Madem tercih hakkı bizim o zaman hepsine bakalım," diye teklifte bulundu Simon.

"Peki o zaman," dedi Caro. "Ama unutma: Lüks süitten aşağısı kurtarmaz."

"Merak etme, süper starsın sen, sadece en iyi odaya layıksın."

Kız ona göz kırptı. "Bunu açıklığa kavuşturmamız iyi oldu."

Simon ışığı sol taraflarındaki ilk kapıya doğrulttu.

"On bir numaradan başlayalım."

Caro alnını buruşturdu. "Tuhaf, burada bir numara yok."

"Bir numara ancak zemin katta da oda varsa olur," diye açıkladı Simon. "Ama anlaşılan yok. Birinci katta hep onlu, ikinci katta yirmili odalar vardır, böyle devam eder. Ve hep birle başlarlar. Sen hiç otele gitmedin mi?"

Caro omuzlarını silkerek, "Çok uzun zaman önce gitmiştim," dedi. "O zaman da numaralara dikkat etmemişim. Rakamlar zaten senin uzmanlık alanın."

"Şey, doğru." Simon mütevazı durmaya çalıştı ama pek başaramadı. Ne de olsa sonunda ağzından anlamlı laflar çıktığı için seviniyordu.

"Birazdan göreceksin, burada on üç numara da olmayacak," diye ekledi. "Her otelde böyledir çünkü insanlar batıl inançlı. Tıpkı yüksek binalarda da on üçüncü katın olmaması gibi. Aslında bu saçmalıktan ibaret çünkü on üç bütün kültürlerde uğursuz sayı değil..."

Caro sırıtarak, "Peki hocam," diye Simon'un sözünü kesti. "Hadi, önden sen git. Artık korkmadığını söylemiştin."

"Terapistim gibi konuşmaya başladın!"

"Belki de öyleyimdir. En azından birazcık. Hadi bakalım, terapi seansına başlayalım. İskelet falan çıkarsa önümüze, seni korumak için yanında olacağım."

"Haha, çok komik," diye mırıldandı Simon.

Oysa bu kapıların arkasında onları nelerin bekleyebileceğini düşünmek gerçekten de pek hoşuna gitmiyordu. Muhtemelen burada sıçanlar veya başka haşareler vardı. Terk edilmiş böylesi bir orman otelinde nelerin yuva yaptığını kim söyleyebilirdi ki?

Öte yandan korkmayacak kadar da merak ediyordu. Caro'nun iyi niyetli iğnelemeleri de üzerlerine düşeni yapıyorlardı.

Simon kararlılıkla on bir numaralı kapıya gitti. Kapının kolunu indirdi ve kapı gıcırdayarak açılınca telefonun ışığını kapının arkasındaki karanlık odaya doğrulttu.

Bir an için ormandaki alevli gözleri görmeyi bekledi. Rüyasındaki o tekinsiz kurt sürüsünün, üstüne çökeleceğini sandı.

Sonunda! Artık elimizdesin, Simon!

"Boşmuş," dedi içi rahatlayarak.

Caro, Simon'ın omzunun üstünden baktı. "Aman!" deyip burun kıvırdı. Sonra teatral bir hareketle kapüşonunu geriye attı, bu hareket onu şalını omuzlarına atan bir diva gibi göstermişti. "Zaten benim gibi bir Hollywood starı için çok küçük."

Simon, "Ben de seni Lady Gaga sanmıştım," diye alay etti, Caro onu eliyle savuşturdu.

"Hepimizde biraz gagalık var. En azından biz otel hayaletlerinde. Böööö!"

Simon da, "Böö!" yaptı, sonra gülerek bir sonraki odaya yöneldiler.

Burası da 11 numara kadar küçük ve karanlıktı. Burada da karşılarına ne hayalet kurtlar ne de başka korkulacak yaratıklar çıktı. Sonraki dört odada da durum farklı değildi.

Mobilyaları herhalde giderken götürmüşlerdi. 14 numaradaki karyola ve 15 numaradaki üç bacaklı sandalye ile eski masa hariç odalar boştu.

17 numaranın kapısındaki bir rakamı kopmuştu. Altın bir ok gibi aşağı sarkıyordu. Sadece 7 rakamı dik kalmıştı.

Simon, "Yedinin çok özel bir sayı olduğunu biliyor muydun?" diye sorup Caro'ya döndü. "Birçok dinde kutsal sayılıyor, mistikler de bu rakamın kaderi temsil ettiğini söylüyorlar. Bu rakam..."

"Simon!" Caro gözlerini devirip iç geçirdi. "Kapıyı aç yeter, tamam mı?"

Simon somurtarak kapıyı açtı, parlak gün ışığı birden gözlerini kamaştırdı.

İkisi de şaşkınlıkla geri çekilip gözlerini kapadılar. Aniden gelen aydınlık neredeyse acı vericiydi.

Tekrar içeri baktıklarında şaşkınlıkları daha da arttı.

Simon, "İnanılmaz," diye bağırdı. "Mükemmelmiş!"

Caro, "Anlaşılan burada sadece biz yokuz," dedi ve güneşin aydınlattığı odaya giren Simon'u izledi.

Pencere açık duruyordu. Panjur gerçi kapalıydı ama iki varağı eksikti. Oradaki geniş açıklıktan giren güneş doğrudan odayı aydınlatıyordu.

Simon dışarı, bisikletleriyle tırmandıkları katranlı giriş yoluna baktı. Sonra odanın ortasındaki geniş çift kişilik yatağın önünde duran Caro'ya döndü tekrar.

Griye çalan yeşil döşeklerin üstünde çok sayıda battaniye ve yastık vardı. Nevresimler iki kapağından biri açık duran duvardaki dolaptan alınmış olmalıydı. Biri kapağı zorlamış olmalıydı, kapak artık kapanmıyordu.

Yaz rüzgârı panjurdaki boşluktan esse de dolap ile yatağın yaydığı küf kokusu yüzünden Simon burnunu kıvırıyordu. Ama başka bir koku daha vardı.

Simon etrafı kokladı. Evet, orada Simon'a annesini hatırlatan taze bir çiçek parfümü vardı – annesi, babasıyla dışarı çıkmadan önce kullanırdı bu kokuyu.

"Parfüm," diye onayladı Caro. "Birileri yatağa koca bir şişeyi boca etmiş olmalı. Yatmadan önce ben de aynını yapardım. Tabii buraya yatacak olsaydım."

Simon alnını buruşturup battaniyelere baktı. "Kısa süre önce burada birisi yatmış gibi duruyor."

"O ben değildim."

Caro komodinlerden birine doğru eğilip kapağını açtı. Sonra bir şaşırma sesi çıkardı.

Simon kafasını uzattı ama Caro'nun sırtı görüşünü engelliyordu. "İçinde ne varmış?"

"Mini bar." Caro yana çekilip bulduğu şeyi gösterdi. "Kola ve patates cipsi mi istersin? Yoksa çikolatalı sütü mü tercih edersin?"

Simon, Caro'nun yanına eğilip dolabın içindekilere baktı. Son kullanma tarihine bakılırsa iki kola şişesi, bir cips paketi ve ucu koparılmış bir kutu çikolata dolaba kısa bir önce konmuş olmalıydı. Ayrıca hem bunlarda hem de komodinin üzerinde zerre kadar toz yoktu. Karyola da içerinin durumuna göre hayli temiz sayılırdı. Burada kim geceledi̇yse öncesinde iyice toz almıştı.

Simon, "Garip," diye mırıldandı. "Acaba birisi bu odada gizlice mi kalıyor?"

"Sanmam," dedi Caro. "Yoksa birkaç yiyecek ile battaniyeden fazlasını bulurduk. Ne düşündüğümü duymak ister misin?"

"Tabii."

"Şu bulduğuma bak."

Kız yatağın altındaki bir şeye doğru eğilip o şeyi parmaklarının ucuyla yukarı kaldırdı. Simon kızın baş ve işaretparmaklarının arasında tuttuğu siyah külota şaşkınlıkla baktı.

"Galiba bu kişi sadece ara sıra buraya uğruyor," dedi Caro. "Geldiğinde de yalnız olmuyor. Sence de burası romantik bir aşk yuvası değil mi?"

Simon'a ondan bir cevap bekliyormuş gibi baktı, Simon ise yüzünün tekrar kızardığını hissediyordu.

"Şey... Bilmem ki," dedi. "Kesin buradan daha romantik yerler de vardır."

Caro, "Tabii ki vardır," deyip ona göz kırptı. "Ama yolunu şaşırıp da buraya gelen pek olmaz. Gizlice buluşmak ve rahatsız edilmemek istiyorsan otel çok ideal."

Simon'a yine onu tereddüde düşüren bir şekilde baktı. Bakışlarında beklenti mi vardı? Simon kızın gözlerindeki bu ifadeyi çözemiyordu. Ne söyleyeceğini de o an nasıl davranacağını da bilmiyordu. Şimdiye kadar hiç bir kızla tek başına kalmamıştı, hele de bu şekilde asla. Bu yüzden çam devirmek de istemiyordu.

Caro yine onun düşüncelerini okumuştu galiba. "Seni geriyor muyum?"

"Hayır... Yani, şey..." diye geveledi Simon. "Belki... biraz."

Kız kıkırdayıp külotu pis bir mendil gibi yere bıraktı.

"Gel," deyip ayağa fırladı. "Bakalım başka ilginç odalar da var mı. Kim bilir, durum belki de daha heyecanlı bir hal alır?"

Koridora geri döndüler. Artık gün ışığı açık kapıdan içeriyi aydınlattığı için hiçbir şey o kadar tehditkâr durmamalıydı ama Simon birden yine rahatsız edici bir hisse kapıldı. Demin otele yaklaştıklarında hissettiğiyle aynı ürpermeydi bu.

"Bir şey mi var?" diye merak etti Caro.

"Hayır. Yani bilmiyorum..."

Simon dönüp merdivenlere baktı. Kapıdan gelen ışık üst kata kadar yetmiyor, karanlıkta pek bir şey seçilemiyordu.

Caro, "Bilmediğin neymiş?" diye sordu ve koridorun ucundaki merdivene çevirdi gözlerini.

"Sanki biri bizi gözetliyor," diye fısıldadı Simon.

Caro gözlerini kıstı, sanki böyle daha iyi görebiliyordu. Fakat merdivenin tırabzanı birkaç basamak sonra karanlığa gömülüyordu.

Sonunda, "Burada bizden başka kimse yok," dedi.

"Burada otele bakan biri olsa çoktan kendini belli ederdi. Bağırır veya bizi kovalardı ya da belki de polis çağırmakla tehdit ederdi. Ama öyle birinin olduğunu sanmıyorum." Çenesiyle 17 numaralı odayı işaret etti. "Hem o zaman şu çifte kumrular da kendilerine başka bir tenha yer bakarlardı."

"Ya o ikisiyse bizi gözetleyen?"

"O zaman bugünkü randevularını ertelemek zorunda kalacaklar. Yani kafana takma." Yumruklarını sıkıp sırıttı. "İnan ki bana bulaşmak istemezler."

Simon gözlerini merdivenden ayırmadan, "Evet, orası öyle," diye fısıldadı. "Ama buna rağmen hemen gitmemiz belki daha iyi olacaktır."

Bir şeyler yolunda gitmiyordu. Yalnız değillerdi. Birisi tam o anda onları izliyordu, Simon bunu çok bariz biçimde seziyordu.

Aklından, *merdivenlerin oradaki karanlıkta birileri var*, diye geçti. *Birazdan alevlenmeye başlayacak gözleri olan birileri...*

"Söz konusu bile olmaz, ana kuzusu." Caro kararlılıkla başını salladı. "Madem geldik, diğer odalarda da ne olduğunu görmek istiyorum. Sen istemiyor musun?"

Simon ona karşı çıkmak isterdi ama kız onun gururunu incitmiş ve ona meydan okumuştu. Ona böyle bir şeyi en son Ronny demişti. Asla Caro'nun da onu hor görmesini istemiyordu. Kız, bunu kaldı-

ramayacağı kadar değer kazanmıştı gözünde – her ne kadar daha yeni tanışmış olsalar da.

"Ben ana kuzusu değilim," diye itiraz etti. "Sadece temkinliyim. Ama sen devam etmek istiyorsan, önden buyur."

"Bu halini daha çok beğeniyorum," dedi Caro. Sonra koridorun ucundaki merdivene döndü yüzünü. "Hey! Orada kimse var mı?"

Simon korkuyla irkildi. "Hişt! Delirdin mi?"

Caro güldü ve bir kez daha bağırdı. "Hey, çık dışarı, göster kendini! Bizim yanımız oradaki karanlıktan daha eğlenceli "

Simon tutulmuş gibi merdivenlere bakıyordu. Hiç kımıltı yoktu.

"Ne demiştim sana?" Caro ona sırıtarak baktı. "Kimse yokmuş. Hadi ilerleyelim. Belki kıymetli bir şeyler buluruz?"

Simon yüksek sesle iç geçirip başını hayır anlamında salladı. "Yanımıza alırsak hırsızlık olur."

"Onlarca yıldır kimse aramamış olsa bile mi?" Caro gözlerini devirdi. "Bu kadar dar görüşlü olma lütfen. Biraz cesaretlen! Ayrıca burası artık *bizim* otelimiz, yoksa unuttun mu?"

Kız onun cevabını beklemeden 18 numaralı kapıya gitti. Simon yine iç geçirdi, sonra da kızı takip etti.

Yeniden telefonunun fenerini yaktı, sonra başka bir boş odanın onları beklediği kapının arkasına baktılar. Karanlığa gömülmüş pencerenin yanında iri bir siyah örümcek, ağını örmüştü. Simon'un telefon ışığı, üzerine gelince, örümcek aceleyle korunaklı karanlığa doğru kaçtı.

Caro silkindi. "Iyy! Üstüne para verseler gece burada kalmam."

Simon da beklemeden, "Ben de," diye itiraf etti ve karşı taraftaki 19 numaralı odaya gitti. Caro'ya ana kuzusu olmadığını ispatlayacaktı.

"Ona bakalım, sonra da ikinci kata çıkarız," dedi Caro. "Belki de gerçek bir süit buluruz. Filmlerdeki gibi olanlardan; bir soyunma odası, dev gibi bir yatak, kocaman yuvarlak bir küvet ve..."

Simon kapıyı açınca Caro'nun sesi anında kesildi, Simon da dehşet içinde geri çekildi.

"Üff!" diye çığlık atan Caro geriye sıçradı.

Simon da arkasını dönüp iki eliyle ağzını ve burnunu kapadı.

Karanlıktan yüzlerine çarpan tüyler ürpertici pis koku Simon'un nefesini kesmişti. Simon öğürdü ve bir anlığına kusacağını sandı.

Koku kusmuk kokusuna benziyordu. Yıllar önce midye yemeğiyle midesini bozduğunda klozete çıkardığı şey gibi tatlı ve keskin bir kokusu vardı bunun.

Caro kapıya atıldı, kapıyı kapayıp hemen arkasını döndü. Yüzü tebeşir gibi olmuştu.

"Aman yarabbi, bu da neydi böyle?" diye inledi.

"Bilmemeyi tercih ederim," diyen Simon tekrar gelen öğürtüyü bastırmaya uğraştı.

Caro duyulacak bir sesle nefesini bıraktı. "İshal olmuş fil bile bu kadar fena kokmaz be!"

Simon kendini tutamayıp güldü. Oldukça korkmasına –herhalde Caro'nun çığlığı on kilometre öteden duyulmuştu– ve midesi hâlâ bulanmasına rağmen gülmeden edememişti.

"Daha önce ishal olmuş fil kokusu duydun mu ki?"

Caro şaşırarak ona baktı. Onun durumu da fena görünüyordu. Ama sonra o da güldü.

"Yok ama şu içerdeki şeyden daha pis kokamaz herhalde. Galiba son gelen müşteri feci şekilde cırcır olunca oteli kapamak zorunda kalmışlar."

Simon yüzünü ekşitti. "Ah! Yeter, yoksa midem iyice altüst olacak!"

Caro, "Cırcır, cırcır," deyip ona dil çıkarıyordu. Sonra da aynı geçenlerde Mike'ın yaptığı gibi kolunun arasından şiddetli bir osuruk sesi taklidi yaptı.

İkisi de aynı anda kahkahayı bastı. Simon gözünden yaş gelene kadar güldü, bunun üzerine Caro bir osuruk taklidi daha denedi. Ama kendisi de o kadar gülüyordu ki yaptığı şey zayıf bir şapırdatma sesinden ibaret kaldı, hal böyle olunca daha da çok güldüler.

Sonra kızın yüzü birdenbire ciddileşti.

"Hişt!" Caro parmağını dudağına götürdü. "Sessiz ol!"

"Niye ki?"

Simon gözlerini ovalıyor, başka bir kahkaha nöbetiyle mücadele ediyordu. Ama Caro'nun bakışlarını görünce çocukluğu bıraktı. Kızın yüzündeki bu ciddi ifade mahsustan değildi.

"Orada bir şey gördüm!"

"Ne oluyor?" diye sordu Simon yine, Caro ona bir kez daha, "Hişt!" diyerek sessiz olmasını işaret etti.

Şimdi Simon da sessizliğe kulak kesilmişti. Ama biraz ötedeki 7 numaralı odanın açık penceresinden gelen boğuk kuş cıvıltıları hariç bir şey duyamıyordu.

Yoksa duyuyor muydu?

Duraksadı, başını yana yatırdı.

Evet, şimdi o da duymuştu! Tahta döşemeden hafif bir gıcırtı gelmiş, sonra hemen kesilmişti.

"Sanırım, haklıydın," diye fısıldayan Caro koridorun sonundaki merdiveni gösterdi. "Gerçekten de yalnız değiliz."

Simon telefonunu hızla yukarı kaldırdı. Işık gerçi merdivenin ötesine geçmiyordu ama gördüğü kimse de olmamıştı, bununla birlikte eğer karanlıkta biri onları gözetliyorsa Simon en azından onun gözlerini biraz kamaştırmış olacaktı.

Caro yumruklarını sıkıp bir adım attı. O sırada ahşap basamaklar bir daha gıcırdadı, bu kez daha sesliydi, sonra da birisi merdivenlerden aşağı koştu.

Hayvan değil, diye geçti aklından Simon'un. Sesler bir insanın aceleci ayak sesleriydi, burası kesindi.

"Kahretsin!" dedi birden, hemen sonra birinin resepsiyonun oradan koşarak geçtiğini duydular.

Sonra, göz açıp kapayıncaya dek ayak sesleri kesildi.

Sanki bu kişi her kimse aşağıda onlardan saklanıyordu.

Hayır, diye düşündü Simon. *Saklanmıyor. Bize pusu kuruyor. Yalnız başına, bize arkamızdan saldıracak.*

32.

"Şimdi ne halt edeceğiz?" diye fısıldadı Simon.

Merdiven tırabzanlarına kadar ilerlemeye cesaret etmişlerdi, Simon artık telefonun fenerini aşağı tutuyordu.

Resepsiyonun orası tamamen sessizdi.

Kimse kımıldamıyordu.

Zaten işin en ürkütücü yanı da buydu.

"Bence artık ortadan kaybolma vakti," diye Caro da fısıldayarak cevap verdi. "Bu bekçi falan değil, kim olduğunu da bilmek dahi istemiyorum."

Simon cesur yeni dostunun ilk kez korktuğunu fark etti. Şu an kolunu ona dolamayı çok isterdi ama buna cesareti yoktu. Kız asla onun fırsattan istifade edip kaba bir sırnaşma denemesine giriştiğini düşünmemeliydi.

"Tek çıkış yolunun aşağıda olduğunu biliyorsun," diye fısıldadı Simon. "Pencereden çıkmayı denemek hayatımıza mal olabilir."

Kız başını salladı, Simon'a sanki kız hafifçe yutkunmuş gibi geldi.

Caro zor duyulan bir sesle, "Farkındayım," dedi. "Ama biz iki kişiyiz. Sen hiç kavga ettin mi?"

"Evet, birkaç defa."

Sesinin tecrübeliymiş gibi çıkmasına uğraşıyordu, bir bakıma da zaten öyleydi. Yani öyle denebilirdi. Ronny ve arkadaşları karşısında sırtı yere gelen kişinin hep kendisi olduğunu ve çocukların onu adamakıllı dövdüğünü, kendisinin –savunma amaçlı birkaç

acınası denemeden sonra– gözyaşlarına boğulduğunu ise söylememeyi tercih etti.

"O zaman icabında aşağıdaki herifi öyle bir döveriz ki anasından emdiği burnundan gelir," diye fısıldayan Caro yumruklarını sıkıp merdivene yürüdü.

Simon ona, "Dur!" diye fısıldadı. "Bir fikrim var!"

Aceleyle 15 numaralı odaya koştu, geride bırakılan masanın önündeki üç bacaklı iskemle orada duruyordu.

İskemleyi devirdi ve bacaklarından birine, kırılana kadar tekme attı. Sonra iskemlenin ikinci bir bacağını daha koparıp bunlarla Caro'nun yanına döndü.

"Aşağıda bir değişiklik var mı?"

Kız başını iki yana salladı.

Tuhaf, diye düşündü Simon. *Oysaki ne kadar ses çıkardım. Aşağıdaki adamın bunu duymuş olması lazımdı.*

İçinden kötücül bir ses, *kesin duymuştur*, diye fısıldadı, sonra da kıkırdadı. *Ama onun yanına, aşağı inmeni bekliyor. Sonra senin icabına bakacak!*

"Al." İskemlenin ikinci bacağını kıza uzattı. "Hiç yoktan iyidir."

Caro bacağı aldı ve takdir duygusuyla gülümsedi. Bu gülümseme Simon'un içini gıcıklamıştı. Herhalde kız ondan böyle bir şey beklememişti.

Ben gerçekten de ana kuzusu değilim, gördün mü, diye düşündü Simon, böylelikle içindeki o kötücül sesi kesti.

"Önden ben giderim," diye fısıldadı kıza, Caro'nun gülümsemesinin kendisini nasıl cesaretlendirdiğine hayret etti.

Gıcırdayan ahşap merdivenleri adım adım, basamak basamak indi. Sol elinde telefon fenerini, sağ elinde de iğreti sopasını tutuyordu.

Caro onun hemen arkasındaydı.

Resepsiyon geldiklerindeki kadar boştu. Simon fenerini durmadan sağa sola oynatıyordu.

Ortalıkta kimse yoktu.

Ama burada birilerinin olduğuna şüphe yoktu. Demin ikisi de duymuştu bunu.

Merdivenin sonuna vardıklarında Simon tozla kaplı parke zeminde ayak izleri gördü. İzler spor veya günlük ayakkabılara aitti ve yemek salonunun kapısından başlayıp resepsiyonun yanından merdivenlere uzanıyorlardı.

Bunlar kendisinin ve Caro'nun izleri olmalıydılar. Ama bazı başka izler de vardı.

Simon kesinlikle sekiz yaşındayken tutkuyla okuduğu kitaplardaki Kızılderililer kadar iyi bir iz sürücü değildi ama yine de bu izin ne Caro'ya ne de kendine ait olduğuna emindi. Çünkü bu izler sadece öbürlerinin üzerinden geçmiyor, merdivenin oradan da devam ediyorlardı.

Simon izleri feneriyle takip etmeye başlamadan önce adamın nereye gittiğini anlamıştı. Burada saklanılabilecek tek yer resepsiyon tezgâhının arkasıydı.

Kendisine merakla bakan Caro'ya döndü. Sonra başıyla tezgâhı işaret etti, Caro başını salladı.

Resepsiyonu gözden kaçırmadan dikkatle yürümeye devam ettiler, olabildiğince sessiz kalmaya çalışıyorlardı.

Simon iskemleden kopardığı bacağı, savurmaya hazır bir şekilde tutuyordu. O kişiye gerçekten saldırmaları gerekirse elindeki sopayla pek bir şey yapabileceğini sanmıyordu ama demin Caro'ya da dediği gibi sopa hiç yoktan iyiydi.

Tezgâhın yanından geçtiklerinde Simon durup Caro'ya ilerlemesini işaret etti. Yemek salonuna açılan sallanan kapıya yalnızca birkaç metre kalmıştı.

Caro başını sallayıp Simon'un arkasından geçerek kapıya doğru süzüldü, Simon da o sırada tezgâhı göz hapsinde tutuyordu.

Hâlâ kımıldayan kimse yoktu ama Simon tezgâhın arkasından hafif bir nefes alıp verme sesi duyduğunu zannetmişti. Hayır, bu sadece bir zan değildi, oradan *gerçekten* nefes alma sesi geliyordu. Hızlı ve heyecanlı bir nefes.

Yalnız kalmamı bekliyor. Caro gider gitmez tezgâhın üstünden zıplayıp üzerime çöreklenecek.

Kalbi kaburgalarını patlatmak ister gibi küt küt atmaya başladı, Simon içinden bir yerlerden kâbuslarındaki ormandan gelen o tehditkâr fısıltıyı duyuyordu.

Simon! Siiimon! Birazdan benim olacaksın!

Kapı menteşelerinin gıcırtısı korkarak sıçramasına yol açtı. Sonra kapının iki kanadı gıcırtılarla içeri dışarı sallandı. Caro güvendeydi.

Aynı anda Simon tezgâhın arkasından bir hışırtı işitti. Sanki biri ayağa kalkıyordu.

Aklından hızla, *benim icabıma bakacak,* diye geçti.

Benimsiiin!

Paniğe kapılıp geri döndü ve sallanan kapıya koştu. Kapıya var gücüyle vurup yemek salonunun içine koştu.

Koşarken gözünün ucuyla masaları örten örtülerden birinin yukarı kıvrılmış olduğunu gördü.

Demek öyle!

Hayal kurmuyordu.

Burada birisi vardı.

Burada *bir şey* vardı.

Ve bu şey onun peşindeydi!

Bacaklarında ne kadar güç varsa hepsini kullanarak koşmaya devam etti, lombozlu kapıdan eski mutfağa geçti, oradan da verandaya çıktı.

Caro orada onu bekliyordu.

"Nihayet!"

33.

Simon kendini ancak tekrar bisikletlerine binince gerçekten güvende hissetti.

Sapağın başına kadar gidip sonra bir kez daha arkalarına baktılar.

Hâlâ nefes nefese olan Caro, "Vay canına, ne olaydı ama!" dedi. "Korkudan neredeyse altıma edecektim."

"Ben de," dedi Simon nefes nefese. "Kim olabilir acaba?"

"Bilmiyorum ama bence kim olduğunu öğrenmememiz daha iyi oldu."

"O şeyin tezgâhın arkasından nefes aldığını duydum," dedi Simon, sırtından yine buz gibi terler boşaldı.

"O şey derken?" Caro ona şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Yani, *adamı* kastetmiştim," diye lafını düzeltti Simon.

Kızın bakışlarında hâlâ merak vardı. "Orada tam olarak ne gördün?"

"Hiç."

"Gerçekten hiç mi?"

"Hiç, gerçekten," diye ısrar etti Simon. "Herhalde hayal gücüm devreye girdi, o kadar."

"Peki ne hayal ettin?"

Simon mahcup bir şekilde gözlerini indirdi. "Bu konuda konuşmaktan pek hoşlanmıyorum."

"Böyle diyerek merakımı kamçıladığını fark etmişsindir," diyen Caro bisikletini biraz daha ona yanaştırdı. "Ben de ikimiz her konuda konuşabiliriz sanmıştım."

"Orası öyle de..." Simon bir of çekti ve kıza baktı.

Bu gözler, bu bakış.

Evet, bu kıza gerçekten de her şey anlatılabilirdi. Bu konuda konuşulacak biri varsa oydu. Caro onu anlıyordu. Onu olduğu gibi kabul ediyordu. Çünkü birbirleriyle neredeyse aynıydılar.

Biz birbirimize aitiz, diye düşündü Simon yine. *Çünkü biz farklıyız.*

"Şey, mesele şu..." diye başladı, önce boğazını temizledi. "Bazen gerçekte olmayan şeyler görüyorum. Gerçek olarak değil tabii, rüyalarımda ve zihnimde görüyorum. Ama bu şeyler gözüme oldukça gerçekçi görünüyorlar... Hatta çok gerçekçi. Hele de korktuğum zamanlar. Ben küçükken de böyleydi ama tam anlamıyla başladığı zamanlar Mike'ın yanımızdan taşınmasına rast geliyor. Bazen annemler dışarı çıktığında ve ben evde tek kaldığımda korkudan ölüyordum. Delicesine bir korkuydu bu. Bir şeylerin odamın önünde, banyoda veya mutfakta pusuya yattığına kendimi ikna ediyordum. Tarif edemediğim bir şeydi bu, hâlâ da tarif edemem ama o şeyin beni yakalarsa mideye indireceğini çok iyi biliyordum. Kulağa delice geliyor, değil mi?

"Hiç de bile," dedi Caro yumuşakça. "Kulağa tek başına kalmaktan korkan bir çocuk gibi geliyor. Buna delice denmez."

Simon yutkundu. "Evet, galiba haklısın. Bugün o canavara isim verecek olsam bu isim herhalde *kaybetme korkusu* olurdu. Kazadan beri durumun neden bu derece fenalaştığını da açıklıyor bu."

Caro, "Bence de öyle," diyerek ona katıldı.

"Ama öbür yandan da her şeyi açıklamıyor," dedi.

"O niye?"

"Şöyle ki bazen sanki bir şey beni gerçekten takip ediyormuş gibi geliyor. Beni öldürmek isteyen kötü bir şey."

"Öldürmek mi?"

Simon başını sallayıp yere baktı. Şu an keçileri kaçırmış biri gibi durduğuna emindi. Ama konuşmaya devam etmesi lazımdı! Çünkü konuştuğu herhangi birisi değil, Caro'ydu.

"Beni öldürmek istiyor çünkü sağ kalmayı hak etmediğimi düşünüyor," diyerek tekrar boğazını temizledi çünkü boğazı birden kurumuştu. "Elbette biliyorum ki bu..." Lafını böldü, uygun ifadeyi aradı ama bulamadı. "...bu *şey* gerçekte yok," dedi nihayet. "Terapistimin dediğine göre bu şey benim suçluluk hissimi canlandırıyormuş çünkü tek sağ kalan bendim; annemle babamın ölümünün kabahatini de kendime yüklüyormuşum. Ona göre bunun kaza olduğunu ve sorumlunun ben olmadığımı –aslında arka koltukta oturduğum için hiçbir türlü sorumlu olamayacağımı da– günün birinde kabullenebilirsem bu durum bitecekmiş."

"Kesinlikle doğru söylemiş," dedi Caro, sesi yetişkinler gibi çıkmıştı. "Suçluluk dediğin göreceli bir şey zaten. Birilerinin gerçekten de geçirdiğiniz kazada suçlu olması muhtemel ama suçluyu bilsen senin için ne değişir? Suçluyu ortaya çıkarsan bile her şey olduğu gibi devam edecek. Yaşananları geri almak mümkün değil. Kimse için. Değişen bir şey olmayacak, istersen sen geçmişi kurcalamaya ve suçluyu aramaya devam et. Seni bu durumdan kurtaracak tek yol önüne bakmak. Geçmişle hesabını kapayıp geleceği düşün. Bunun için çok yürekli olmak lazım biliyorum ama o yürek sende var."

Simon boğazında bir düğümlenme hissetti. Terapide öğrendiği her şeyi Caro birkaç cümleyle özetlemişti. Yine de bu düşünceleri fiiliyata geçirmek ona zor geliyordu. Bazı şeyleri söylemesi dile kolaydı.

En çok zorlandığı da kendine inanmaktı. Bu yüzden Caro'nun ona kendisinden bile çok inanmasını kendi adına utandırıcı buluyordu. Ama geçmişe sünger çekmek feci zordu.

"Sence gerçekten öyle mi?" diye sordu Simon. "Sence yürekli biri miyim?"

Caro kararlılıkla başını salladı. "Bak, demin oteldeyken mesela *çok* yürekliydin. Sen olmasan ne yapardım bilmem. Muhtemelen üst kat koridorunda oturup tir tir titremeye devam ederdim."

Simon mahcup mahcup gülümsedi. "Şey, dürüst olmam gerekirse, kendimi sadece senin sayende o kadar cesur hissettim."

Caro başını yana yatırıp bir kaşını kaldırdı. Gözlerinden muziplik okunuyordu. "Bak, nelere iyi geliyorum, görüyorsun işte."

"Evet, bana gerçekten iyi geliyorsun." Simon gözlerini ondan kaçırdı.

Ağzından baklayı çıkarmıştı artık, yüzünün renginin yine değiştiğini hissediyordu.

"Sen de bana," diye onay veren Caro karnını tuttu. "Ama sanırım bana şu an iyi gelebilecek bir şey de yemek yemek olurdu. Kantin kapanmadan geri dönsem iyi olur. Tatildeyken yemek zamanlarına çok dikkat ediyorlar, bütün o stresten sonra feci acıktım."

"Ben de," diye itiraf etti Simon ama şimdi ayrılacakları düşüncesi hiç mi hiç hoşuna gitmiyordu. "Benimle de gelebilirsin," diye teklifte bulundu. "Halam o kadar çok yemek yapıyor ki her seferinde bir sürü yemek artıyor."

Caro gülümsedi. "Kulağa cazip geliyor ama biz onu başka sefere bırakalım. Kantindeki zıkkım berbat, Ortaçağ'da olsa o aşçıyı kazığa oturturlardı ama şimdi biraz tek başıma kalsam iyi olur. Sana da uyar mı?"

"Tabii," diyen Simon, hüsrana uğradığını çok belli etmediğini umdu.

"Başka sefer yaparız, tamam mı?" diye ekledi Caro.

"Tamam."

Yeniden göz göze bakıştılar, yine aralarında kelimelerin açıklamaya yetmediği bir şey vardı. İyi bir şey. Derin bir şey.

Simon son olarak, "Yakında yine görüşür müyüz?" diye sordu.

Kız ona tipik Caro gülümsemesini yolladı. "Tabii, bana daha şu Yunanlı'nın önermesini açıklaman lazım. Ama bir dahaki sefere lütfen benim de anlayacağım bir dille anlat. Söz mü?"

Mike'ın kendisine öğrettiği gibi parmaklarını göğsünde çaprazlamasına tuttu. "Kızılderili şeref sözü!"

Caro bisikletine bindi ve Simon'a bir daha baktı. "Senden hoşlanıyorum Simon Strode. Hem de çok."

Sonra hızla yoldan aşağı indi ve sonra da gözden kayboldu.

Simon'un yüzünde güller açıyordu. *Şu an muhtemelen hıyar gibi görünüyorumdur*, diye düşündü ama umurunda bile değildi. Uzun zamandır olmadığı kadar mutluydu ve önemli olan da buydu.

Caro vedalaşırken ona nasıl da bakmıştı...

Aklına en sevdiği Coldplay şarkılarından "Always in My Head" geldi. Caro'nun bakışları ona bu şarkıyı düşündürmüştü. Sebebini açıklayamıyordu ama şarkı duruma uyuyordu.

Melodiyi mırıldanmaya başladı, bir daha otele bakmadan eski Teer Caddesi'nden aşağı pedal çevirdi.

Arkasını dönüp iyice baksaydı belki de 17 numaralı odanın kapalı panjuru gözüne çarpardı.

Belki o zaman eksik varakların arasından dışarıyı gözetleyen kişiyi de görürdü.

34.

Tilia, akşam, gününün nasıl geçtiğini sorduğunda Simon cevabı bulmakta hiç zorlanmadı.

"Güzel," dedi, o sırada çatal bıçakları sofraya yerleştiriyordu. Üç kişilik servis açıyordu çünkü Mike da akşam geleceğini söylemişti, Simon buna çok sevindi.

Derken cevabının ne kadar kısa olduğunu fark edip ekledi: "Mike'ın bisikletiyle dolaşıp civara bir göz gezdirdim."

O an kapı açıldı ve iyi insan lafının üstüne gelir misali Mike mutfağa girdi. Saçları hâlâ duştan dolayı nemliydi, asla kurtulamadığı motor yağı kokusunu bastırmak için tıraş kolonyasından bol bol sürünmüştü.

"Biri benden mi bahsediyordu?" diye sordu ve elleriyle Simon'un saçlarını sıvazladı.

"Bugün yine bisikletini ödünç aldım. Umarım senin için sorun değildir?"

"Tabii ki. İstediğin kadar sende kalabilir ufaklık. Tahminimce bisikletle senin son iki günde kat ettiğin kilometre benim son iki yılda kat ettiğimden fazladır."

"Ciddi misin?"

"Tabii ki. Bisiklet artık senindir, tamam mı? Ben zaten hiç kullanmıyorum. Sağlam beygir gücü olan motorlu bir şeyi tercih ederim."

Simon ağabeyine sırıttı. "Teşekkürler, Mike!"

"Rica ederim." Mike ona şakadan yumruk attı. "Zincire biraz gres yağı sürmen lazım, unutma. Bana bir ara hatırlat. Zulada bir tüpüm daha olacaktı."

"Baş üstüne kaptan."

Tilia kendi hazırladığı patates püresine bir parça tereyağıyla ince ayar çekerken, "Yeni memleketine merak duymana sevindim," dedi. Sonra tencereyi sofraya bıraktı ve Simon'a herhalde anne şefkati hissettireceğini düşündüğü bir gülücük gönderdi. "Nerelere gittin peki?"

"Orman yolundan yukarı çıktım."

Simon buharı tüten püreye baktı, midesi yemeğin sevinciyle guruldadı. Simon, Caro'yu düşünüyordu. Bugün ne yiyecekti acaba? İnşallah güzel bir şeyler bulurdu, kantin aşçısının kazığa oturtulmasını dileyeceği türden bir şey gelmezdi.

"Orman yolu mu?"

Tilia'nın gülümsemesinin sanki Simon ayıp veya yasak bir şeyleri itiraf etmiş gibi şaşkın bir yüz ifadesiyle yer değiştirdiğini ancak şimdi fark edebilmişti. Galiba halası Simon'un kaza mahalline gittiğini sezmişti, kadın şimdi de kendi kendine acaba bu konuyu açsa mı ve eğer açacaksa da nasıl açsa diye soruyor gibiydi.

Ama Simon bu konuda konuşmak istemiyordu. Küçük bir detayı atlayarak işin aslını biraz değiştirmek suretiyle Tilia'yı bu nahoş konudan kurtardı.

"Evet, Fahlenberg istikametine gitsem o kadar gölge bulamazdım. Ormana giden sapaktan girip eskiden dedemle mantar toplamaya gittiğimiz yerlere bir baktım."

"Otele doğru da çıktın mı?" diye soran Mike mutfak dolabından üç bardak çıkardı.

"Evet ama horoz mantarları için vakit daha erken."

"Zaten o mantarları hiç sevmezsin sen." Mike bardağına kola doldurup güldü. "Onlara hep ne derdin, hatırlıyor musun?"

"Evet, biber mantarı," dedi Simon ve kendisi de güldü.

"Ya da leş mantarı çünkü tatları leş gibiydi. Hele de annem onları çok pişirip yumuşattıysa. O zaman tabaktaki halleri pek iç açıcı olmuyordu."

Tilia mahsustan öfkelenerek, "Çocuklar, lütfen," dedi ama kendini gülmekten alıkoyamadı.

Simon, Caro'nun fil ishali hakkında söylediklerini hatırladı ve yine kahkaha nöbetine yakalanmamak için kendini zor tuttu.

Aslında Mike'a Caro'dan bahsetmeyi çok isterdi ama bunu baş başa kalacakları bir zamana kadar erteledi. Halasının her şeyi bilmesine gerek olmadığına karar verdi. Bu kardeşler arasındaki bir konuydu.

"Şaka bir yana, Simon," dedi Tilia, Simon'un içine işlercesine baktı. "Ormanda tek başına dolaşman bence iyi bir fikir değil. En azından şu sıralar. Kim bilir, belki de söylenenler doğrudur."

"Neden, ne söyleniyor ki?"

"Şey işte..." Bir çaresizlik ifadesi sergiledi. "Leonie kaybolduğundan beri bazı söylentiler dolaşıyor. Delinin biri ormanda kötü işler çeviriyor, Leonie de onun ağına düşmüş, diye iddialar var."

"Millet çok boşboğaz," dedi Mike. "Kızın şimdiye dek bulunan tek eşyası ormandaki çantasıydı. O da bir şey ifade etmez. Çocuk belki de evden kaçmıştır, bunu da unutmamak lazım."

"Denildiğine göre çantasında kan varmış," dedi Tilia. "Belki de haklısındır, belki de bunlar saçma sapan söylentilerdir ama bilemiyorsun işte."

Etrafına bakındı, sanki o deli herifin tam bu sırada pencereden onu gözetlediğinden veya mutfak dolabından fırlayıp çıkabileceğinden korkuyordu. Sonra yine Simon'a döndü.

"Simon, lütfen dikkatli olacağına bana söz ver, tamam mı? Sana da bir şey olmasına yüreğim dayanmaz. Bunun üstesinden gelemem."

"Merak etme, ben kendime dikkat ederim. Küçük çocuk değilim ben."

Simon otelde yaşadıklarını düşündü. Caro ile kendisinden saklanan adamı hatırladı. Tezgâhın arkasındaki nefes sesini.

Şayet dedikodularda doğruluk payı varsa ve ormanda bu kadar tehlikeli bir delinin yoluna çıktılarsa gerçekten de şansları yaver gitmişti. Hele de Tilia, Simon'un bu adamdan kıl payı kaçtığını bilse, adam yakalanana kadar onu kesin eve hapsederdi. Bu da en kötü ihtimal tatil bitene dek ev hapsi anlamına gelirdi – tabii ki kendi güvenliği için.

"Hayır, çocuk falan değilsin," diyen halası ona ciddiyetle baktı. "Ama Leonie de değildi. Hatta o senden birkaç yaş da büyüktü, unutma."

Halasının Leonie'den geçmiş zamanda bahsetmesi Simon'un dikkatini çekti, bunun üzerine tüyleri ürperdi. Şurası kesindi ki artık herkes Leonie'nin hayatta olmadığını düşünüyordu.

Bu durum pek de şaşırtıcı değildi çünkü ne fidye talebi gelmişti ne de kıza dair bir iz bulunmuştu. Kızın kaçıp gitmiş olacağı yönünde Mike'ın ortaya attığı fikri Simon paylaşmıyordu. Çünkü öyle olsa kesin birilerinin dikkatini çekerdi. Otostop çekiyorsa araç sürücüleri veya bir otobüs şoförü veya trendeki biri onu illa görürdü. Ama – muhtemelen onu öldüren kişi hariç– kızı bir daha gören olmamıştı.

"Konuyu değiştirelim," diye teklifte bulundu Mike. "Bugün eşek gibi çalıştım ve çok acıktım. Simon da acıkmıştır herhalde. Kaç tabak istersin ufaklık?"

Onun yerine halası, "Bir tabak!" diye cevap verdi ve halasının yüzündeki ciddi ifade gülümsemeye dönüştü. "Çünkü sana bir sürprizim var Simon. Bak bakalım."

Halası erzak dolabını açtı, derken ortaya beyaz bir tabak çıktı. Tabak üç göze ayrılmıştı: büyük olan göz ana yemek ve diğer iki küçük göz de garnitürler içindi.

"Umarım doğru olanıdır bu," dedi halası ve tabağı Simon'a uzattı.

"Evet, harika," dedi Simon. "Çok teşekkürler."

"Rica ederim tatlım. Kaç tane züccaciye gezdim. Maalesef sadece ince plastikten mamul bölmeli tabaklar var, onlar da yüzlü paketlerde. Ama bu sana uzun zaman yeter. Şayet kantindeki tabaklar uygun değilse bunları okula giderken de yanına alabilirsin."

Simon elindeki plastik tabağa dikti gözlerini. İyi niyetli bir jestti bu, orası kesin. Ama yatılı okul hakkındaki yorumla düşünüldüğünde bu dandik plastik tabaklar aslında, üstesinden gelemediğin delinin teki için bir sürgün hediyesinden başka bir şey değildi.

Simon yorum yapmaktan kaçındı, sofraya geçti ve yerine oturdu. Misafir *yerine*, diye düşündü. Bölmeli tabağı olan kaçık yeğen için ayrılmış yere.

Tilia muhakkak onu kastederek söylememişti bunları ama Simon'un birkaç dakika öncesine kadar neredeyse unutmuş olduğu *o karanlık hissi tekrar uyandırmıştı.*

Tilia, Simon'un tepkisini fark etmemiş gibi, "Hadi, saldırın bakalım çocuklar," dedi. "Bugün Simon'un siparişlerinden birini yaptım. Patates püresi ve soslu balık kroket."

Simon yemeğe iştahsız bir şekilde bakıp yine eski komşularının kedisini hatırladı.

Mike ona baktı, sanki Simon'un aklından geçenleri okumuştu. Simon'un yanına oturdu ve püreyi servis etti. Sonra herkesin tabağına üçer tane balık kroket koydu çünkü Tanrı'nın hakkı üçtü. Simon'un balıkları tam istediği gibi yan yana hizada duruyordu.

"Madem sürprizlerden bahsediyoruz," dedi, "benim de sana bir sürprizim var. Yemekten sonra vaktin var mı? Sana bir şey göstereceğim."

"Tamam," diyen Simon püresiyle oynamaya başladı. "Ne sürprizi?"

"Şimdi söylersem sürpriz mi olur hiç?"

Mike ona göz kırptı, ağabeyinin üstündeki motor yağı kokusu Simon'un burnuna geldi yine. Hep beraber yaşadıkları günlerde bile üzerinde olan tipik kokuydu bu.

O zamanlar bile Mike'ın motosikletlerinden birinin motorunu tamir etmek için odasına çıkardığına sık sık şahit oluyorlardı. Bazen de motoru gizlice biraz "modifiye etmek" için yapıyordu bunu. Bu yüzden Mike'ın odasındaki bir köşe sürekli kalın tabaka kartonla kaplıydı. Karton velur halının yağ lekesi olmaması içindi ama pek işe yaradığı söylenemezdi.

Anneleri bu yüzden sık sık öfkeye kapılıyordu ama Mike bildiğinden şaşmıyordu. O zamanlar garajları bile yoktu, kaldı ki tamirhaneleri olsun. Mike ile annesinin kavgaları iyice şiddetlenince Lars Strode bir tomar para harcayıp bir garaj kiralamıştı.

O günden sonra Mike bütün motorlu taşıtlarını orada kurcalamış, hatta gerektiğinde babasının arabasını da tamir etmişti.

Mike teknik işlerde çok becerikliydi, Simon ağabeyinin hemen her aleti sıfırdan yapabileceğine veya onarabileceğine emindi.

Ama benim için zaman makinesi yapamıyor olman ne yazık, diye düşündü Simon. *Beni geçmişe götürecek bir şey. Çok eskiye değil, o güne gitsem yeter... O zaman yola çıkmamızı engellerdim. Bunun için bir şeyler düşünürdüm. Böylece başımıza bir şey gelmezdi. Hem de hiçbir şey. Her şey olduğu gibi kalırdı.*

.

Mike'ın aslında onun için bir tür zaman makinesi getirdiğini tabii ki tahmin etmemişti. Gerçi hırpani kılıklı Morlock'un olduğu ve on yaşındayken izlediğinde korkuya kapıldığı o eski filmdeki gibi bir makine değildi ama onu gerçekten de geçmişe götürebilecek bir şeydi bu.

Ama önce yemeklerini yediler, yemek yerken Simon'un aklı fikri Caro'daydı.

35.

Yemekten sonra ayaklarının altında gıcırdayan çakıl taşlı yoldan arka avluya yürüdükleri sırada güneş batmak üzereydi ve göğü kan kırmızı bir renge boyamıştı. Hafif bir esinti bunaltıcı havayı dağıtıyordu, görünürde kara bulutlar olmasa da yağmur kokusu vardı.

Evin arka avluya bakan tarafında Mike birden durdu. Arkasına doğru hızla baktı, Tilia'nın peşlerinden gelmediğine emin olmak istemişti.

Tilia tabii ki de gelmemişti, şu an kesin televizyonun karşısında oturuyordu ama Mike hangi sebeptendir bilinmez işi sağlama almak istemişti.

Kısık sesle, "Dikkat et, ufaklık," dedi. "Sana şimdi göstereceğim şey aramızda kalmalı. Tilia'nm haberi olursa beni mahveder. Hele galeridekiler öğrenirlerse işimi kaybederim. O yüzden dilini tutacağına dair yemin etmelisin. Eder misin?"

"Tabii, beni bilirsin."

"Söz ver o zaman."

Simon başını salladı, tıpkı bugün Caro'ya da yaptığı gibi parmaklarını göğsünün üstünde çapraz şekilde tuttu.

"Kızılderili şeref sözü!"

Mike sırıttı. "Aferin, hâlâ unutmamışsın."

"Tabii unutmadım," dedi Simon. "Bunu bana sen öğretmiştin. Attığın izmaritle çöp konteynerini yanlışlıkla ateşe verdiğin zaman."

Mike başını iki yana salladı. "Neler de hatırlıyorsun öyle."

"Böyle bir şey unutulur mu hiç. Olay ortaya çıkacak diye ömrümüzden ömür gitmişti."

"Ama birbirimizi kolladığımız için ortaya çıkmamıştı," dedi Mike, birden gözleri dalmıştı.

Sanki Mike, zihninde kendisinin on dört, Simon'unsa sekiz yaşında olduğu o öğleden sonrasına geri dönmüştü. Oturdukları bloğun çöp konteynerlerinin arkasına saklanmışlardı, Mike orada ömründeki ilk ve muhtemelen son sigarayı içmişti.

Mike müdavimi oldukları sinemanın girişindeki kocaman tabloda yer alan James Dean gibi havalı durmaya çalışmıştı. Ama bunun yerine korkunç bir öksürük nöbetine yakalanmış, sanki her an dumandan boğulacak gibi olmuştu.

Komşuları onlara bakmaya geldiğinde öyle şaşırmışlardı ki Mike işin sonunu düşünmeden yanan izmariti konteynere atmıştı.

Üzerinden yarım saat bile geçmeden bir itfaiye ekibi gelmişti. Polis de olay yerinde bitmişti.

Ama kimse bunu onların yaptığını anlamamıştı.

Mike, "Bizim aramızdan su sızmaz," demişti, şimdi de, ondan sekiz yıl sonra Simon bu cümleyi tekrar ediyordu.

"Değişen hiçbir şey olmadı," diye de ekledi.

"Doğru. Bugün de eskisi gibi sayılır."

"Evet, eskisi gibi. O zamanları çok özlüyorum, Mike."

"Ben de ufaklık. Ben de."

Mike, Simon'un elini tuttu, sanki bir anlığına dünya durmuştu. Zamanların arasında, geçmiş ile bugün arasında bir yerlerdeydiler şu an.

Sonra Mike kardeşinin elini bıraktı.

"Ama hayat dediğin tek yön biliyor, o da ileri doğru gidiyor. Bu yüzden sana bir şey aldım. Gel benimle."

Mike arka avluya geçti, Simon da onu takip etti. Mike'ın ne aldığını görünce âdeta olduğu yere mıhlandı.

Mike, "Aynı model," deyip kendi dairesinin girişine park ettiği mavi steyşın Ford'u gösterdi. "Yılı da aynı, donanımı da. Bugün müşterinin biri getirmiş, frenleri değişecek. Aklıma hemen sen geldin."

Simon bir şeyler demek için ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Kafası birden boşalmış gibiydi. Tek yapabildiği arabaya dik dik bakmak oldu.

Babasının arabası da aynı bundandı! Her zaman tertemiz ve cillop gibi dururdu, ta ki kazada haşat olup alev alev yanana dek. Bu steyşın Ford'u babasınınkinden ayıran tek şey üzerinde Fahlenberg'deki Wolff acentesinin reklamı bulunan plakalıktı.

Mike, Simon'un yanına geldi, elini omzuna koydu. "Tilia kazadan bu yana arabaya binemediğini anlattı. Panik atağa kapılıyormuşsun. Durum gerçekten o kadar kötü mü?"

Simon sadece başını salladı. Hâlâ konuşacak halde değildi. Sanki bir şeyler boğazını düğümlüyordu.

Mike teselli edercesine omuzlarını sıktı. "Utanacak bir şey yok. Ben kaza mahalline bakmaya bile cesaret edemedim daha. Sense kazayı yaşadın. Aynı durumda ben olsam farklı olmazdı."

Simon başını kaldırıp ona baktı. Çöp konteyneri olayından bu yana gerçi boyu epey uzamıştı ama Mike'ın boyuna hâlâ yetişememişti.

"Panik ataklar kendiliğinden geliyor," dedi paslı bir sesle. "Nasıl kurtulacağım, ben de bilmiyorum. Arabaya biner binmez o korkunç manzara gözümde canlanıyor. Bu arabayaysa bakmam bile yetiyor."

"Anlayabiliyorum," dedi Mike. "Küçükken sudan çok korktuğumu anlatmış mıydım sana?"

Simon hayretle başını iki yana salladı. Mike'ın korktuğu bir şeyler olabileceğini hayal bile edemiyordu.

"Öyle bakarsın işte." Mike hafif bir kahkaha koyuverdi. "Galiba sen daha piyasada yoktun o zamanlar. Belki altı, belki yedi yaşındaydım ben. Her neyse, *sudan korkan* tabirini kim için uydurdularsa, o ben olmalıyım. O zamanlar küvete girecek olsam neredeyse aklımı kaçırıyordum. Oysa annem küveti, atık su masrafları, çevrecilik

gibi meselelerinden ötürü ağzına kadar da doldurmazdı. Buna rağmen banyo yapmak her defasında benim için kâbusa dönüşüyordu. Galiba bunun sebebi birilerinden bazı kimselerin su birikintisinde bile boğulmuş olduğunu duymamdı. Ondan sonra ne kadar küçük olursa olsun her su birikintisinin etrafından dolanmaya başlamıştım. Boğulabilirim diye korkuyordum." Mike omuzlarını silkti. "Tabii ki bunu senin korkunla kıyaslayamayız ama benim için bir bakıma travmaydı bu."

Mike'm anlattıklarına Simon hâlâ tam olarak inanamıyordu. "Ama yazın göle yüzmeye gidiyorduk, hatta sen okulda yüzme nişanı almıştın?.."

"Doğru," dedi Mike. "Ama o çok sonralarıydı. Babam su korkumu yenmemi sağladıktan sonra."

"Yenmeni mi sağladı... Nasıl?"

Mike güldü. "İster inan ister inanma, kapalı yüzme havuzundayken beni suya itti. Sonra arkamdan atladı, ben yüzeye çıkıp da nefes nefese kalıp çırpınmaya başlayınca bana yüzmeyi gösterdi. Deliceydi ama bu olay olduktan sonra birden korku falan kalmamıştı bende. Aksine acayip eğleniyordum ve sudan çıkmak istemiyordum." Yine kahkaha attı. "Şey, babamız böyle delilikler yapıyordu işte."

Simon duyduklarına inanamıyordu. "Seni suya mı attı? Yok artık!"

"Hem de nasıl! Ama su çok derin değildi, bunu da söylemiş olayım. Yani bana bir şey olmazdı. Bir de çok hafif itmişti. Gerçi yapılacak en hoş terapi değildi ama sonrasında korkumdan kurtulmuştum. Melina duysa bizim pederin pedagojik bakımdan hiç doğru davranmadığını söylerdi kesin. Tanrı bilir babama neler derdi. Melina psikoloji okumak niyetinde, ona göre insanın, problemlerini çözmek için onlar hakkında yeterince çok konuşması gerekliymiş. Ama ben durumu farklı görüyorum. Bana göre her şey konuşmakla çözülemez. İnsan problemleriyle yüzleşmeli. Yüzleşince çoğunlukla

anlıyorsun ki korkmak için sebep yokmuş. Gerçi ben babamla hiç iyi anlaşamazdım ama bunu ondan öğrendim."

Simon yine arabaya doğru baktı. Mike'ın hikâyesine rağmen Simon için arabanın tehditkârlığından eksilen bir şey olmamıştı. Simon bunun sebebini açıklayamıyordu ama ona kalsa tıpkı Mike'ın su birikintilerinin etrafından dolaşması gibi o da arabadan kaçardı.

Onun düşüncelerini sezmişe benzeyen Mike, "Denemek ister misin?" diye sordu. "Teklif var, ısrar yok. Ama belki işe yarar."

Simon arabaya dik dik baktı. Akşamın bunaltıcı havasına rağmen tüyleri diken diken oldu. Sanki arabanın kaportasından soğuk hava esiyordu.

Rüyalarındaki ses, *binersen ölürsün*, diye fısıldıyordu. *Unutma, aslında senin de ölmen lazımdı!*

Sonra Caro'nun yumuşak sesini duydu. *Seni bu durumdan kurtaracak tek yol önüne bakmak*, demişti Caro. *Bunun için çok yürekli olmak lazım biliyorum ama o yürek sende var.*

Mike nasıl Simon'a inanıyorsa Caro da inanıyordu, bu yüzden artık Simon'un da kendine inanmasının vakti gelmişti.

"Pekâlâ." Boğazındaki baskıdan kurtulmak için Simon'un hafifçe öksürmesi gerekti. "Deneyelim!"

"İşte benim kardeşim!"

Mike kardeşine gururla baktı ve omzuna vurdu. Sonra da cebinden arabanın anahtarlarını çıkardı.

36.

Simon önce sanki tabanları çakıl taşlarına yapışmış gibi bir hisse kapıldı. Sanki gitmesine izin vermeyen uzun kökler salmıştı toprağa.

"Merak etme, halledersin," Mike'm sesi çok uzaklardan geliyormuş gibi yankılanıyordu. "Sana bir şey yapamaz. Bu sadece bir araba."

Simon alnından ter damlacıklarının süzüldüğünü hissediyordu. Koltukaltları da soğuk soğuk terlemişti, teri kokuyordu.

Stresli hallerde vücut yüksek miktarda adrenalin salgılar, korku kokusu da bundan kaynaklanır. Simon bunu kitaplardan ama ondan da öte kendi tecrübelerinden biliyordu. İçinden Mike'm haklı çıkmasını ve bunun son panik atağı olmasını umuyordu.

Kendi kendini, *sadece oraya gidip arabaya binmem gerekiyor,* diye ikna etmeye çabalıyordu. *O zaman bunun sadece bir araba olduğunu göreceğim. Sadece bir araba. Aynı Mike'ın dediği gibi: Bana bir şey yapamaz.*

Bir kez daha derin nefes aldı, o zaman kımıldamayı başarabildi.

Yavaşça. Temkinli. Önce bir adım, sonra öteki adım.

Bacaklarında eti ile kemiği lastiğe dönüşmüş gibi bir his vardı ama Simon yürüyebiliyordu.

Adım adım.

Önce bir ayağı sonra öbürü.

Arabaya doğru.

Ford onu sabırla bekliyor gibiydi. Ağına düşmesini bekleyen bir örümcek misali.

Arabanın koyu mavi boyası akşam kızıllığında garip bir renge bürünmüştü.

Sanki araba yanıyor, diye düşündü Simon.

Güneş ışığının ısıttığı kaportanın üstünde hava biraz titreşiyordu. İyi cilalanmış tavanda ölü bir sinek sırtüstü yatıyordu. Sinek minnacık bacaklarını yukarı uzatmıştı, sanki sıcak cila onu yakmıştı.

Aklından birden, *yakmıştı*, diye geçti. *Tabii!*

Şimdi bütün vücudu titriyor, sırtından aşağı terler boşalıyordu. Sanki üstüne soğuk ve pis kokulu bir kova su dökmüşlerdi.

Ama Simon yürümeye devam etti. Şu an durursa pes edip kaçacağını biliyordu. O zaman korkusu asla son bulmayacaktı.

Hadisene! Devam et, devam!

Uzun steyşın arabanın geniş bagaj kapağına yaklaşık altı adım kalmıştı.

Simon plakayı okudu. Babasının arabasındaki gibi Stuttgart'ın S'si yoktu, bunun yerine Fahlenberg plakası vardı.

FAH UD 603

UD, UZAK DUR! anlamına geliyor, diye fısıldadı rüyasındaki ses ama Simon sese kulak vermedi.

Beş adım daha.

Altı yüz üç sayısının rakamlarının toplamı dokuzdu. Simon dikkatini korkusundan uzaklaştırmak için buna odaklanmaya çalıştı.

"Dokuz, dokuz rakamı ne demek?" diye mırıldandı ama öyle sessiz söyledi ki bunu Mike duyamamıştı. "Dokuz doğal sayıdır. Karekökü de kendisi gibi doğal sayı olan bir rakamdır. Onluk sistemin tek haneli son sayısıdır. Futbolda santrforlar dokuz numaralı formayı giyer. Dokuz ay yılın dörtte üçüdür. Bebekler dokuz ay bitince doğarlar. Kedilerin dokuz canı vardır, denir. Bowlingde dokuz lobut vardır ve sudokuda dokuz çarpı dokuz kutucuk bulunur."

Dört adım daha.

Artık Simon'a arabanın kokusu geliyordu. Araba ısınmış metal, vernik ve lastik kokuyordu.

"Sayı sembollerinde dokuz... dokuz rakamının temsil ettiği... Lanet olsun!"

Aklına bir türlü bir şey gelmiyor, korkusu tüm düşüncelerini engelliyordu. Elinin tersiyle alnını sildi ve var gücüyle odaklanmaya çalıştı.

Üç adım daha.

"Bu bir Ford Mondeo," diye devam etti. "Mondeolar 1993'ten beri üretiliyor. Bu model önce Belçika'da üretildi, 2014'ten beridir de İspanya'da üretiliyor. Babam hep Ford kullanırdı. Piyasa araştırmalarında dendiği gibi o, markasına sadıktı. Steyşın vagonlar pratik oluyor, derdi çünkü içine çok yük konabiliyor. Tatile giderken annemin devasa bavulu bile bagaja rahatlıkla sığmıştı. Salò'ya, Garda Gölü'ne gitmiştik. Sıcak bir yazdı, şimdiki kadar sıcak."

İki adım daha.

Simon Mike'a dönme dürtüsüne, karşı koyuyordu. Kalkıştığı işi tek başına halletmeliydi. Kimse yardımına gelmemeliydi.

Bunun için çok yürekli olmak lazım. Yine Caro'nun sesi, ta derinlerinde. *Ama o yürek sende var.*

Bir adım daha.

En zor olanı bu adımdı.

Sonra varmış olacaktı.

"Sadece bir araba," diye fısıldadı Simon. "Bana bir şey yapamaz. Tek yapmam gereken içine binmek."

Kapının koluna uzandığında kol kurşun gibi ağır geldi, eli titredi.

Hâlbuki kolay bir hareketti bu. Sadece elini uzatacak, kolu çekip kapıyı açacaktı. Herkes yapabilirdi bunu. Her gün milyonlarca insan yapıyordu, şu an da muhtemelen binlercesi. Arabaya biniyorlar, hedeflerine ulaşınca tekrar iniyorlardı. Üstüne kafa yormadan. Çok normal bir durumdu bu.

Ama Simon için öyle değildi. Ona sanki cehenneme girecekmiş gibi geliyordu.

Cehennem!

O sıra tekrar aklına geldi. Sayı sembollerinde dokuz şeytanı temsil ediyordu. Gizliyi, karanlığı, saklı olanı.

Hayır, hayır, hayır! Şimdi bunu düşünemem! Arabaya bineceğim, o kadar. Her şeyin yolunda olduğu eski günlerdeki gibi.

Annesi ile babasının arabada oturup onu beklediklerini hayal etti. Çabucak bir alışverişe çıkmak istediklerini, kendisinin de buna sevindiğini.

Belki de harçlığıyla yeni bir bilgisayar oyunu veya matematik sözlüğü alırdı. Bunlardan almaya doyamıyordu. Belki de Pisagor önermesini Caro'nun daha rahat anlayabileceği şekilde açıklayan bir sözlük bulurdu.

Evet, bu düşünce hoşuna gitti. Caro haklıydı, hayal gücü sınır tanımıyordu.

Birden kolu hafifleşti. Kapının kolunu tuttu ve kapıyı rahatlıkla açtı.

Al işte! Hiç sorun yok.

Arabaya binip arka koltuğa oturdu. Her zamanki gibi sağ tarafa.

Şimdi sanki gerçekten de babasının arabasında oturuyor gibi olmuştu. İçerisi tıpkı o zamanki gibi kokuyordu, arabalara has kumaş ve plastik kokusu, koltuk döşemeleri de aynı seri üretim modeliydi.

Öndeki iki boş koltuğa, "Bana kalırsa yola koyulabiliriz," dedi ve kıkırdadı.

Gerçi kıkırdaması kulağa hâlâ tedirgin geliyordu ama en önemlisi hafiflemiş gibiydi. Hatta Simon'un bu durumu şu an biraz komik bulduğu bile söylenebilirdi. Tam olarak neyden korkmuştu sahi?

"Ne kadar rahat davranıyorum, görüyor musunuz? Gayet serinkanlıyım. E, benimle gurur duydunuz mu şimdi?"

Elbette cevap gelmedi. Buna rağmen biliyordu ki annesi ile babası onu görse onunla gurur duyarlardı.

"Ben yürekli biriyim, görüyor musunuz? Artık korkmuyorum. Bakın, kapıyı bile kapatacağım. Bir şey olmuyor. Bu sadece bir araba."

Böyle iki koltuk arkalığıyla konuştuğunu duysa Mike'm veya başka birinin kendisi hakkında ne düşüneceği umurunda bile değildi.

Mike ve diğerlerinin şu an için önemi yoktu. Önemli olan Simon'un artık korkmamasıydı. Şu an değeri olan tek şey buydu.

"İşe yarıyor!"

Simon heyecan dolu bir çığlık attı ve kapıyı çekti. Sonra emniyet kemerini taktı.

"Hazırım, kemerimi de bağladım," dedi koltuk arkalıklarına. "Yolculuk nereye?"

Kafasını arkalığa değene kadar geri yasladı. Arabanın içi sessizdi. Güzel bir sessizlikti bu. Tehditkâr bir şey kalmamıştı artık.

Simon arabanın beyaz tavanına bakıp iç geçirdi. Sonra üzerindeki son gerginlik kırıntısı da gidene kadar gülmeye başladı.

Nihayet!

Geçmişti.

Korkusunu yenmişti.

Sırıta sırıta arkasına dönüp arka camdan Mike'a el salladı.

Mike arabanın birkaç metre arkasında bekliyordu. Mesafeli duruyordu çünkü Simon'un büyük ânıydı bu. Sonra Mike da sırıttı, el sallayıp başparmağını kaldırdı.

Yüz ifadesi, *görüyor musun, hiç dert değilmiş*, diyordu. *Sana söylememiş miydim?*

O sırada Simon ön koltuklardan hafif bir hışırtı işitti.

"Merhaba Simon."

Simon önüne döndü. Ses şoför koltuğundan geliyordu.

Ama orada oturan biri yok ki!

Koltuk arkalığına dehşetle dikti gözlerini. Bulunduğu yerden ön tarafta görebildiği tek şey buydu. Dikiz aynasında da kimse görünmüyordu.

Şoför koltuğu aslında boş olmalıydı ama buna rağmen...

"Seninle hiç gurur duymuyoruz," dedi ses, Simon sesi tanıdı.

"Baba?"

"Hem de hiç," dedi başka bir ses. İkinci ses yan koltuk tarafından geliyordu ve tıpkı annesinin kızdığı zamanlardaki sesine benziyordu.

Sonra arkalıklar hareket etmeye başladı ve hafifçe inlediler. Hemen sonrasında korkunç iki kişi orta kısma eğilip arkada oturan Simon'a doğru baktılar.

Simon fal taşı gibi açılmış gözler ve ardına kadar açık bir ağızla sağlıklarında annesi ile babası olmuş bu iki varlığa baktı. Vücutları kazadaki yangında kömüre dönmüştü. Hatta bazı kısımlar hâlâ kor halindeydi. Üzerlerinden ince bir duman çıkıyordu, araba aniden için için yanan etin bıraktığı kesif kokuyla dolmuştu.

O iki şahıs, içlerinde artık insani hiçbir şey kalmamış kor gibi gözlerle ona bakıyorlardı. Bunlar dizginlenemez bir öfkenin dört döndüğü nefret ve kötülük dolu gözlerdi.

Bir zamanlar annesi olan, şekli şemali tüyler ürperten şey, "Senin de ölmen lazımdı," diye cıyakladı. Söylediği her sözde kapkara ağzından ufak duman bulutları çıkıyordu.

İkinci şahıs da dişlerini gösterdi ve yanık suratını iğrenç bir sırıtma kapladı. Bu yaratığın hiçbir tarafı artık babasını andırmıyordu.

Babası, "Artık kaçacak yerin kalmadı!" diye ateş püskürdü.

Simon aklını kaçırmış gibi bağırdı. Vücudu istemeden dikeldi, şiddetli bir sıtmaya tutulmuş gibi titriyordu.

Emniyet kemerini tuttu, deli gibi çekiştiriyor ama bir türlü kemerden kurtulamıyordu.

Bu korkunç iki varlık kollarını ona uzattı. Bunlar ateşin, kemiklerine kadar yakıp kavurduğu kollardı. Sadece kemikleri kalmış kömür halindeki parmaklar öne doğru uzanıyor, onu tutmaya çalışıyordu.

"Bizimle gel, Simon. Ait olduğun yere!"

Sesleri artık yabancı ve bozuk bir hal almıştı, sanki gırtlakları birbirleriyle kaynaşıyordu. İğrenç, gırtlaktan gelen bir kahkaha attılar, durmadan öne doğru uzanıyorlardı.

Birazdan onu yakalayıp yanlarında götüreceklerdi... *Cehenneme doğru!*

Simon panikten ne yaptığını bilmeyerek kemerin tokasım kurcalıyordu. Ama bir türlü denk getiremiyordu. Soğuk ecel terlerinden ıslanan elleri tokadan kayıp duruyordu.

Kemik halinde kalmış eller onu tam yakalayacaklardı ki Simon bir tıkırtı duydu. Yapmak istediği şeyi becerdiğini anlaması göz açıp kapayacak kadar kısa bir zaman aldı.

Serbestti!

Simon bağırmaya devam ederek kapıyı açtı. Dışarı sıçrayıp çakıl zemine sert bir şekilde çarptı. Kısa ve yakıcı bir acı çıplak dizlerini sardı, sonra da dünya, etrafında dönmeye başladı.

Takla atıyoruz, diye geçti aklından, yakınlarda bir yerden Mike'ın, ismini haykırdığım duyuyordu.

"Simon! Kahretsin ufaklık, ne oldu?"

Sonra Simon'un etrafındaki her şey ışık ve seslerden oluşan karman çorman bir kaos içinde kayboldu, Simon artık hiçbir şeyi düşünemez olmuştu.

Vücudu kramplarla sarsılıyor, midesi öyle şiddetli bulanıyordu ki sanki çelik bir pres tarafından sıkıştırılıyordu.

Simon kustu. Artık çıkaracak bir şeyi kalmayana kadar durmadan öğürdü. Ama sonrasında bile öğürme hissi son bulmadı. Ancak artık nefes alamayıp boğulduğunu sanınca geçti kramplar.

Nefes nefese ve bitkin bir halde doğruldu. Başı hâlâ biraz dönüyordu. Elinin tersiyle ağzında biriken tükürükleri sildi. Sonra baş dönmesi hissi tamamen geçti ve Simon, önünde yayılan birikintiyi gördü.

Çakıl taşlarının arasında dağılan patates püresi, sos ve sindirilmiş balık kroketleri içeren kusmuğa tiksinerek baktı.

Birkaç santimetre önünde kırmızı bale pabuçları giymiş bir çift ayak gözüne ilişti. Sol ayak bileğinde, küçük ve kırmızı bir kalbin sallandığı ince bir halhal vardı.

Ayakkabıların renginde, aynı kırmızı tonunda, neredeyse üstüne kusacaktım, diye düşündü alakasız biçimde.

Bu ayaklar birden korkudan kapıldıkları donukluktan kurtulmuş gibi olmuşlardı, kırmızı pabuçlar telaşlı bir adımla geriye sıçradılar. Simon tepesinde tiksinti duymuş bir çığlık işitti.

Şaşkınlıkla başını kaldırdı ve Melina'nın ürkmüş yüzüne baktı.

"Şey, merhaba Simon..."

Daha fazlasını söyleyemedi.

37.

Cehenneme!

Ait olduğun yere!

Anne ve babasının hayaletlerinden çıkan nefret dolu bu sözler Mike'ın küçük banyosunun fayans döşeli duvarlarında yankılanıyordu sanki.

Simon kafasının içinde yankılanan seslere aldırış etmemeye çalıştı. Küvetin içindeki çamaşırlığa tutuna tutuna lavaboya gitti, musluğu açtı ve başım suya tuttu.

Biraz vakit alsa da buz gibi su şoka karşı işe yaramaya başlamıştı. Kafa derisi soğuktan hissizleşene ve seğirmeye başlayana kadar Simon suyu kapatmadı. Sonra çeşmeyi kapadı, lavabonun kenarına dayandı ve gözlerini aynaya dikti.

Gözleri kızarmış, gözlerinin altı morarmış, ceset gibi bir yüz bakıyordu ona aynadan. Kapıldığı dehşet ve üzüntü, uçurum derinliğindeki üzüntüsü hâlâ yüzünden okunuyordu.

Ters giden şey neydi?

Tanrı aşkına ne olmuştu da hayal gücü ona böyle fena şakalar yapmıştı?

Bunlar ne zaman son bulacaktı?

Sanki annesi ile babasını böyle feci bir şekilde kaybettiği yetmezmiş gibi, üstüne bir de neden böylesine çok daha dehşet verici kuruntulara kapılıyordu?

Dr. Forstner zihninde, *bu senin suçluluk duygun*, diyordu. *Çünkü sen hayatta kaldın ama annenler öldü.*

Simon aynaya, "Bu hiç son bulmayacak mı?" diye fısıldıyordu.

Fakat suratı solgun ve gözleri hüzünlü bu sıska oğlanın ona verecek bir cevabı yoktu.

Simon aynanın altındaki, Mike'ın tıraş takımlarının durduğu rafa baktı. Kapaktaki lambanın ışığı tıraş bıçağına yansıyordu, bir anlığına Simon'un bileklerindeki yaralar tekrar kaşınmaya başladı.

Arkasından Caro'nun sesinin, *aklından bile geçirme*, dediğini duyar gibi oldu. Sanki kız Simon'un omuzlarının üzerinden kendisine bakıyordu, Simon onun şu anda gerçekten burada olmasını ne kadar da çok isterdi.

"Acaba Dr. Forstner'i mi arasam?" diye fısıldadı kendine. "Ondan bir randevu istesem?"

Aslında fena bir fikir değildi ama yapamazdı. Çünkü psikiyatrının hâlâ tatilde olduğu geldi aklına. Dr. Forstner vedalaşırken söylemişti bunu ona. Bununla birlikte Simon istediği zaman onun meslektaşına başvurabilirdi.

Ama Simon Dr. Grünberg'i asla aramak istemiyordu. Çünkü o Simon'u tekrardan kliniğe çağırıp ilaç yazardı. Aklını kaçırmışların saygıdeğer kulübü üyelerine Grünberg'in tavsiye ettiği tek şey buydu.

Simon kalın gözlüklü peltek psikiyatrın şunları söylediğini duyar gibiydi: "Haplarını al, sakinleş, her şey düzelir." Bu sırada *her şey* derken bu kelime sanki *her fey* gibi geliyordu kulağa.

Bir müddet Simon onun her dediğini yapmış ve küçük beyaz kaplarda tepsisine günde üç kez konan *her feyi* yutmuştu.

Ama bunlar işe yaramış mıydı?

Hayır.

Yarasaydı şimdiye iyileşmiş olurdu ve onu yanlarında götürmek isteyen anne ve babasının cesetlerini karşısında görmeden arabaya binebilirdi.

Annesi ve babası onu cehenneme çağırıyordu!

Vücudunu bir titreme aldı, Simon klozet kapağının üstüne bıraktı kendini. Sonra dirseklerini dizlerine dayadı ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

Keşke ağlayabilseydim, diye düşündü yine. İçini sıkan şu baskıdan kurtulabilmek için biraz da olsa ağlayabilseydi.

Birisi dışarıdan banyonun kapısına vuruyordu.

"İçeride her şey yolunda mı?" Mike'tı bu. "Bir şey lazım mı?"

"Her şey yolunda," diye cevap verdi Simon. Sesi kesik kesik ve hırıltılı çıkıyordu. "Birazdan çıkarım."

"Peki," dedi Mike. "Melina sana çay yaptı. Oturma odasındayız."

Sonra Mike'ın ayak sesleri uzaklaştı, banyo yine sessizliğe bürünmüştü. Sadece yarım açılmış pencerenin önünde bir yerlerde çatıda dolaşan bir güvercinin çıkardığı sesler duyuluyordu.

Sanki güvercin kendisiyle alay ediyordu. Kuşun çıkardığı sesler kendisine, "Ezik! Ezik! Ezik!" dermiş gibi geliyordu kulaklarına, bu ona Ronny'yi hatırlattı.

Ronny'nin, *şu süt kuzusuna bakın hele*, diye alay ettiğini duyuyordu. *Arabaya bile binemiyor, deliye bak. Gel buraya, seni adamakıllı bir döveyim de şu delice fikirlerinden kurtul!*

Simon elleriyle yüzünü ovuşturdu ve kendine hafif birkaç tokat attı. Canını yakmıştı ama bir şekilde rahatlamasını da sağlamıştı. Bu gerekliydi çünkü Mike şu an kesin kendine kızıp duruyordu. Ne de olsa Simon'un arabaya binmesi onun fikriydi. Şimdi Simon'un bu solgun halini görürse bu fikri yüzünden kendisini asla affetmezdi.

Mike'm niyeti iyiydi, ne de olsa vaktiyle böylesi sıradışı bir tedavi onda işe yaramıştı. Bu tedavi su korkusunu yenmesini sağlamıştı.

Ama Simon'un durumu anlaşılan farklıydı. Korkularıyla yüzleşmek ona yardımcı olmamış, aksine iyice çileden çıkmasına yol açmış ve o korkunç şeyleri görmesine sebep olmuştu. Zaten delinin teki değil miydi?

Simon yanaklarının yeterince kızardığına kanaat getirince ayağa kalktı. Bu sırada küvetin kenarından destek almak zorunda kalmıştı ve neredeyse çamaşırlığı devirecekti. Son anda çamaşırlığı tutmuş ve küvetin kenarına dikkatle koymuştu. Sonra Mike'ın küvete düşen çoraplarından iki tanesini ve Melina'nın külotlarından birini yerden kaldırmış, bunları yine ipe asmıştı.

Birden durdu ve külota tekrar baktı.

Tuhaf, diye düşündü, *benzer bir tanesini daha önce de görmüştüm.*

Şokun etkisinden olacak düşünmesi biraz sürmüştü ama sonra Simon'un aklma Caro'nun oteldeki yatağın altından çıkardığı külot gelmişti. Sıradan siyah bir külottu o da ve tıpkı buna benziyordu.

Simon çamaşırı evirdi çevirdi, sonra üzerinde H&M logosu olan etiketi keşfetti.

Özel bir şey değildi bu, nihayetinde bu şeylerden bir sürü vardı. Sadece Melina'nın değil, herkesin gardırobunda böyle ucuz çamaşırlardan bulunurdu. Simon'un külotlarından bazıları da H&M markasındandı. Annesi sık sık oradan alışveriş ederdi. *İç çamaşırlarda tasarruf etmek lazımdır, hele de oğlan çocuklarında,* derdi annesi hep. Önemli olan, onun üstüne ne giydiğindi.

Yani Melina'nın Caro'nun keşfettiği cinsten külotları olmasının bir anlamı yoktu.

Varsa bile şu an Simon'un umurunda değildi.

Şu an onun bambaşka dertleri vardı.

38.

Yedi yıl önce, çöp konteyneri yangını günü, ikindi üzeri Strodelerin zili çalmıştı, kapıda üç polis memuru dikiliyordu. İkisi üniformalıydı, askerlerinki gibi kısa saçlı ve güçlü biri olan üçüncüsünün üstündeyse kot pantolon ve deri ceket vardı.

Adam kendini cinayet masası komiseri Weber olarak tanıtmış, rozetini Mike'ın yüzüne tutmuştu.

"Sizin paltonuz nerede?" diye sormuştu Simon. "Komiserler hep palto giyer."

Weber ona sırıtarak bakmıştı. "*Tatort* dizisinde gördüğün her şeye inanmamalısın, evlat." Sonra yüzü yine ciddileşmiş, adam Mike'a dönmüştü. "Annenler evde mi?"

"Hayır ve ne zaman döneceklerini de bilmiyorum," demişti Mike, hâlbuki annesinin alışverişten birazdan döneceğini, babasının da bir saat kadar sonra işten geleceğini çok iyi biliyordu. "Mesele nedir?"

"Aşağı taraftaki çöp konteynerlerinin orada ne işiniz vardı, onu soracaktık. Sizi orada gören biri var."

Komiserin ikisini süzerken takındığı ciddi bakışı Simon hâlâ çok iyi hatırlayabiliyordu. Komiser herhalde çocukların yüzlerinden kabahatlerini okuyabileceğini sanmıştı ve Simon'da neredeyse başarılı olacaktı. Ama o sırada Mike öne çıktı.

"Onu buldunuz mu ki?" diye sormuştu Mike, bunun üzerine Weber ona hayretle bakmıştı.

"Bulduk mu? Kimi bulacakmışız?"

"Porsche'mi. 911 Carrera, Typ 997 arabam var. Kendi başıma yaptım."

"Benimle dalga mı geçiyorsun evlat?"

Mike'ın niyetinin ne olduğunu anında anlayan Simon hemen ağabeyinin yardımına koşmuştu. "Hayır, bu doğru. Kastettiği şey maket araba. Araba birden kayboldu, onu arıyorduk biz de. İsterseniz size uzaktan kumandasını gösterebilirim."

"Yok, istemez," diye cevap veren Weber onlara yine deminki insanın içine işleyen bakışlarıyla bakmıştı. "Siz ikiniz çöplerin orada sigara içtiniz mi?"

Mike hızlı hızlı başını sallamıştı. "Biz ve sigara mı? Asla!"

Simon da, "Babam diyor ki sigara insanı akciğer kanseri edermiş, sonra da sefalet içinde ölürmüşsün," diye eklemişti ve bu kez, söylediği, yalan değildi. Babasının sigaraya hiç tahammülü yoktu.

"Yani biz şimdi evi arasak bir tane bile sigara bulamayız, öyle mi?" diye sormuştu Weber, bu kez başını hayır anlamında sallayan Simon olmuştu.

"Birincisi, bizde kimse sigara içmez," demişti. Gerçi bu tam olarak doğru değildi çünkü annesi, özellikle de öfkeli olduğu zamanlar, ara sıra balkonda sigara içerdi. "İkincisi, evimizi öyle kafanıza göre arayamazsınız. Bunun için mahkeme kararına ihtiyacınız var, yanınızda öyle bir karar da yoktur sanırım, haksız mıyım?"

Weber birden kahkaha atmıştı. "Senin hukuk okuman lazım," demişti Simon'a. "Senden iyi avukat olur."

Simon ciddiyetle, "Yok, hukuk istemiyorum," diye karşılık vermişti. "Matematik istiyorum. Matematik çok daha heyecanlı."

"Öyle olsun bakalım. Siz ikinizden iyi birer poker oyuncusu olurmuş. Bir dahakine ateş yakınca daha dikkatli olun, tamam mı? Yoksa başınıza iş açabilirsiniz."

Komisere bunun için söz vermişler ve ona masum masum bakmaya devam etmişlerdi.

Sonra Weber onlara Mike'ın maket arabasını ararken bol şans dileyip gitmişti. Öbür iki polis de onu takip etmişti. İkisi de tek kelime etmemişti ama içlerinden biri Mike ile Simon'a dönüp onları gözleriyle ikaz etmişti.

Yine tek başlarına kalınca Mike küçük kardeşine bakıp ondan özür dilemişti.

"Seni böyle şeylere bulaştırmak istemezdim, ufaklık. Kusura bakma, benim yüzümden yalan söylemen gerekti. Bunun sana ne kadar zor geldiğini biliyorum."

"Önemli değil," demişti Simon. "Birbirimizi kollamamız lazım."

"Kollayacağız tabii. Hem de her zaman." Mike ona avucunu uzatmıştı.

Simon da ciddiyetle, "Hem de her zaman," demiş, sonra da iki kardeş yeminlerini mühürlemek için ellerini birbirine vurmuşlardı.

39.

Simon banyodan çıktığında Mike eski püskü kanepesinde oturmuş, ona aynı o günkü gibi kabahatinin farkında olarak bakıyordu.

O günden bu yana sekiz yıl geçmişti. Mike yetişkin olmuştu, kirli sakalı vardı. Buna rağmen o sırada, Simon'un alev alan bir çöp konteyneri yüzünden kendisi için yalan söylediği on dördündeki o çocuk gibi duruyordu.

"Toparladın mı biraz?"

Simon koltuğa, ağabeyinin yanına oturup hafifçe başını salladı. "Evet, sayılır."

"Kusura bakma," dedi Mike. "Gerçekten kusuruma bakma. Çok berbat bir fikirdi."

"Önemli değil." Simon hâlâ biraz titreyen ellerine baktı. "Elinden bir şey gelmez. En azından denemiş olduk."

"Yine de davranışım aptalcaydı, çok üzgün olduğumu bilmeni isterim." Mike onun elini tutup sıktı. "Problemini hafife almışım. O kadar kolay hallolacağını sanmak budalalıkmış."

Melina küçük mutfaktan çıktı ve Simon'un önüne üzerinde buharı tüten bir fincan koydu. Sarı fincanın şekli patlak gözleri yukarı dönmüş bir minyona benziyordu. Minyon kulp şeklindeki koluyla fincanın kenarını gösteriyordu, fincanın iç kısmında büyük harflerle BEN USLANMAZIN TEKİYİM yazıyordu.

Ne kadar yerinde, diye düşündü Simon. *Benim durumum da uslanacak gibi değil. Her şey aynı kötü haliyle devam ediyor.*

"Al bakalım," diyen Melina, Mike'ın yanına oturdu. "Ağabeyinin evinde sadece papatya çayı var gerçi ama mideyi yatıştırmak için papatya çayı iyidir."

"Teşekkürler." Simon sağa sola dökmemek için minyonlu fincanı iki eliyle birden tuttu. Papatya çayı tıpkı annesinin çay yaptığı zamanlara ait o aşina olduğu kokuya sahipti. Simon hastalandığında yapardı annesi bu çayı. Sonra da oğluyla ilgilenir, onun yanında kalırdı.

Simon kendini şimdi de hasta ve zayıf hissediyordu ama artık her şey değişmişti.

"Bu arada, benim adım Melina ama sen bunu zaten biliyorsundur."

Dün gece pencereden de gördüğü gibi kız gerçekten tam Mike'm tipiydi. Masmavi dikkatli gözleri olan güzel bir sarışındı.

Simon sıcak çaya üfledi ve başını salladı. "Evet, Mike senden çok bahsetti. Demin neredeyse ayakkabılarına kusacaktım, kusura bakma."

Kız eliyle boş ver anlamına gelen bir işaret yapıp gülümsedi. "Bir şey olmadı zaten. İstersen sana soğuk kola ve tuzlu kraker getirebilirim. Bu sıcakta hiç de fena olmazdı hani. Ayrıca şeker ve tuz şu an sana çok iyi gelir."

"Yok, sağ ol," diyen Simon çayını yudumladı. Çay sıcak ve çok yoğundu. Melina çayı annesinin yaptığından çok daha fazla demlemişti.

"Yoksa tuzlu fıstığı mı tercih edersin?" diye sordu ve tekrardan kalkmaya yeltendi. "İstersen getirebilirim. Ya da patates cipsi? Galiba dünden hâlâ cipsimiz var."

Simon başını iki yana salladı. "Sağ ol. Çay yeter."

Mike, Simon'a endişeyle baktı. "Gerçekten iyi misin ufaklık? Pek iyi görünmüyorsun."

Birden Simon'un gözleri yanmaya başladı. Yine ağlayası geldi. Mike ile Melina'nın, ağladığını görmesini umursamazdı.

Ama olmadı. Ağlayamıyordu. Tek damla yaş gelmedi gözlerinden.

Fincanı dikkatle bırakıp ağabeyine baktı.

"Mike, tek başıma yapamayacağım." Sesi paslı ve ağlamaklı çıkıyordu. "Denedim ama ne olduğunu sen de gördün. Sana ihtiyacım var. Beni yarı yolda bırakmayacağına söz ver. Eskiden olduğu gibi birlikte kalacağız, değil mi?"

Mike'ın yüzünde garip bir ifade belirdi. Şimdi Mike da solgunlaşıyor gibiydi.

Melina kanepede bir parça öne kaydı ve Mike'a döndü. Bir şeylere şaşırmış gibiydi.

"Ona hâlâ söylemedin mi?"

Mike yumruklarını sıkıp uyluklarına vurdu. "Lanet olsun, ne zaman söyleyecektim?" diye çıkıştı. "Fırsatım olmadı!"

Melina hoşnutsuz şekilde başını sallayıp Simon'u işaret etti. "Buyur, şimdi fırsatın var. Söyle artık!"

Simon bir ağabeyine bir kıza bakıyordu. Neler olup bittiğini anlamamıştı. Aslında bir parçası bir şeyler *seziyordu* – bilmek istemeyeceği bir şeyler.

Ama başka bir parçası, daha doğrusu aklı bunu duymak istiyordu. Çünkü konu *onunla* alakalıydı. Bu kadarı kesindi, Simon bunu Mike'm bakışlarından okuyabiliyordu.

"Ne demek istiyor, Mike? Bana hâlâ söylemediğin şey nedir?"

Mike elini saçında gezdirdi, iç geçirdi, sonra o da kanepenin ta ucuna kadar kaydı.

"Şey, durum şu ki..." Dudaklarını yaladı, doğru kelimeleri arıyormuş gibiydi. "Yani, biz... yani Melina ile ben... Bizim planımız... şey..."

"Mike benimle Heidelberg'e gelecek," diye lafa giren Melina gözlerini kırpmadan Simon'a bakıyordu. "Orada bir daire bulduk."

Melina'nm söyledikleri Simon'u tarifsiz bir acıya boğdu. Melina sıcak çayı yüzüne çarpsa veya Ronny'nin hep yaptığı gibi midesini yumruklasa bundan kötüsü olamazdı.

Simon, "Ne?" diye bağırıp kanepeden fırladı. "Gidiyor musunuz?.."

Kız, "Heidelberg'e gidiyoruz," diye sakin bir şekilde tekrarlayıp başını salladı. "Artık biliyorsun."

"Simon, lütfen yerine otur," diyen Mike sakinleştirici bir hareket yaptı. Sonra Melina'ya öfkeyle baktı. "Harika, vallahi harika! Gerçekten çok usturuplu söyledin. Bir de psikoloji okuyacaksın! Niyetin buysa daha öğreneceğin çok şey var."

"Neden bu kadar sinirlendin, anlamıyorum," dedi Melina. "Bunu bilmek Simon'un hakkı. Lafı gevelemen işi kolaylaştırmıyor. Tam aksine her şeyi onun için daha kötü bir hale getiriyor. Onu nasıl etkilediğine bak. Zaten günün birinde öğrenecekti. Nakliye kamyonu kapıya gelene kadar beklemek mi istiyordun?"

Simon ikisine de baktı, aklı almıyordu. Hep durumunun çok kötü olduğunu, daha kötüsünün olamayacağını sanmıştı. Ama şimdi *çok* daha kötüsü olmuştu.

Tekdüze bir sesle, "Mike," dedi. "Lütfen, Mike. Bunu yapamazsın. Yapamazsın... Beni gerçekten böyle zorda mı bırakacaksın? Senden başka kimsem yok benim!"

"Dinle, ufaklık," diyen Mike ayağa kalktı. "Tilia var. O..."

"Bu aynı şey değil!" diye bağırdı ona Simon. "Bana bir daha da ufaklık deme, tamam mı? Ben senin ufaklığın falan değilim artık çünkü sen de eskisi gibi değilsin. Zerre kadar bile değilsin! Aramızdan su sızmazmış, yalana bak! Bunlar hep boş laftan ibaretmiş meğer. Senin bana ihtiyacın varken ben senin için yalan söyledim. Senin yanında durdum. Belki senin kadar değil ama her zaman elimden geleni yaptım. Sense kalkmış beni burada yalnız bırakıyorsun, seni... seni... seni şerefsiz herif!"

Mike irkildi, sanki Simon yüzüne bir şamar indirmişti. Şamarı buna her türlü tercih ederdi.

"Simon! Beni bir dinle! Ben..."

"Hayır!" diye çıkıştı Simon.

Birden dünyası kıpkırmızı olmuştu. Mavi Ford'un üzerine düşen akşam kızıllığındaki kadar kırmızı. Uyarıcı, kötü bir kırmızıydı bu.

"Beni rahat bırak Mike! Seni bir daha görmek istemiyorum. Asla! İkiniz de eksik olun!"

Sonra koşa koşa odadan çıktı.

Mike arkasından seslendi ama Simon elleriyle kulaklarını tıkadı.

40.

Bazen bir şey içimizi parça parça eder. Bunu kimse duyamaz, biz bile. Buna rağmen o şey korkunç acı verir. Acısı öyle şiddetlidir ki açtığı yaranın bir daha iyileşmeyeceğini sanırız. Bin yıl geçse bile.

Tilia'nın evinin bodrumunda dikilmiş, eski hayatından kalan eşyaların bulunduğu kutuları amaçsızca karıştırırken Simon'un içinde bulunduğu durum da tam olarak buydu. Kutuda Simon'un bazen gizlice gece geç saatlere kadar oynadığı oyunlar vardı. Tutkuyla okuduğu ve gece uykuya dalarken raftaki hallerine baktığı kitaplar. Sayısız defa dinlediği sesli kitap ve müzik CD'leri.

Kutularda ona mutlu ve keyifli bir dönemi hatırlatan o kadar çok şey vardı ki. Büyük, karmaşık ve çoğu zaman da tehditkâr bir dünyadan kaçıp sığındığı bir yuvayı hatırlatan şeylerdi bunlar. Ait olduğu ve kendini güvende hissettiği bir yeri hatırlatan.

Bu eşyalar artık, çürük meyve kokan serin ve rutubetli bir bodrum köşesinde duruyorlardı.

Simon daha çok küçükken annesinin ona sık sık masallar okuduğu resimli bir masal kitabı buldu. Simon o sıralar kendisi okuma bilmeyecek kadar küçüktü.

Simon sayfaları karıştırıp resimlere baktı. Her bir resmin sıcak hatıraları vardı.

Mesela *Bremen Mızıkacıları*. Simon'un sevdiği bu masal yüzünden annesi ile babası ona belediye binasının önünde eşek, köpek, kedi ve horoz heykelini göstermek için Bremen'e gitmişlerdi.

Veya annesi, havuçları sayan dağ kralının sesini taklit ettiğinde kahkahalar attıkları *Rübezahl* masalı.

Tabii bir de *Frau Holle* masalı. Simon bu masalı dinlediğinde hep masaldaki kadının yorganları karla doluysa yatakları ne kadar soğuktur acaba, diye sorardı.

Simon kitabı kapatıp sıkıca göğsüne bastırdı. Sonra kutunun karşısına geçip tozlu zemine oturdu ve uzun bir rafta büyükannesi ile babasının geride bıraktıkları eşyaların istiflendiği karşıki duvara dikti gözlerini. Eski bir lambader, çok sayıda vazo, fi tarihinden kalma bir televizyon, Noel süsleri, kitaplar ve plaklarla dolu bir sürü kutu vardı orada. Üstüne bir de dedesinin aletleri.

Her şeyin üstüne bir toz tabakası serilmişti, Simon kendini burada, ikindi üzeri o terk edilmiş otelde nasıl hissettiyse öyle hissetmişti. Burası da eski zamanlara dair hatıraların solup nihayet tamamen ortadan kaybolacakları bir yerdi.

Simon, Caro'ya en çok neyden korktuğunu sormuştu.

O da, *tıpkı senin gibi yalnızlıktan*, diye cevap vermişti. *Bir de unutulmaktan.*

Simon bodrumun sessizliğinde, "Beni de unutacaklar," diye fısıldadı. "Çünkü hayatlarında bana yer yok."

Sonra görüşü buğulandı, yanaklarından aşağı sıcak gözyaşları iniyordu.

Sonunda, diye düşündü, *sonunda ağlayabiliyorum!*

Uzun uzun ağladı. İçinde ne varsa döküldü, böylesi iyi olmuştu.

Masal kitabını sıkı sıkıya göğsüne bastırıyordu.

41.

"Demek buradasın."

Simon korkarak Mike'a baktı. Onun merdivenleri indiğini duymamıştı.

Mike dedesinin eski tezgâhının altından şişkin bir vazoyu çekti, ters çevirip üstüne oturdu.

"Konuşabilir miyiz?"

Simon elindeki kitabı bırakmadan omuz silkti. Kitap ona biraz destek, biraz da güvence veriyordu.

"Dinle, Simon," dedi Mike, hafifçe öksürdü. "Deminki mesele için kusura bakma. Her şey bir şekilde ters gitti. Sana taşınmadan bahsedecektim. Gerçekten. Niyetim buydu. Ama bir şekilde doğru ânı yakalayamadım, seni şaşkına çevirmek de istemiyordum, anlıyor musun? O kadar şey yaşadık ki – sen tabii ki benden fazlasını yaşadın. Önce buradaki hayata biraz alış, istedim. Çünkü senin için kolay olmayacağını biliyordum."

"Tamamdır." Simon açık kapının yaptığı cereyanda bir toz yumağının oynaştığı zemine bakıyordu. "Sen kendi hayatını yaşıyorsun, anladım artık. Senden sürekli yanımda olmanı bekleyemem. Durumlar değişiyor işte."

"Hayır, Simon. İkimizin ilişkisi değişmedi. Ben her zaman yanındayım, biliyorsun. Heidelberg de dünyanın öbür ucunda değil, istediğin zaman ziyarete gelebilirsin. Tabii ki ben de her fırsatta buraya uğrayacağım."

Simon ona bakmadan, "Tabii, tabii," dedi. Mike'ın bakışlarına dayanamıyordu. Taksit taksit vedalaşmak şu an üstesinden gelebileceği son şeydi. "Birbirimizi ziyaret edeceğiz, telefonlaşacağız. Kulağa iyi geliyor."

Mike iç geçirip şakaklarını ovaladı. "Bir gün sen de senin için her şeyden önemli olan birini tanıyacaksın," dedi. "Benim için bu kişi Melina ve bu mesele gerçekten ciddi. Tam anlamıyla aynı kafadayız, mükemmel anlaşıyoruz. Hatta daha fazlası, onu seviyorum. Buradan ayrılmak inan hiç kolay gelmiyor bana ama o neredeyse ben de orada olmak istiyorum."

Simon, Caro'yu düşünüp başını salladı. Mike'a ondan bahsetmek için doğru zaman mı, diye kısa bir düşündü ama sonra olmadığına karar verdi. Mike'la arasında yaşananlarla hiç alakası yoktu Caro'nun.

"Anlıyorum, hatta sandığından daha iyi anlıyorum," dedi. "Ama tutup da Heidelberg'e taşınmanın ne âlemi var? Burada da kalabilirsiniz."

"Hayır, kalamayız."

"Nedenmiş?"

"Çünkü burada Melina'nm okuyacağı bölüm yok," diyen Mike tozlu zemine ayakkabısının ucuyla zikzak deseni çizdi. "Üniversite onun için önemli, ben de ona elimden geldiğince destek olmak istiyorum. Burs kazanmak için çok çalıştı ve kazandı da, bunun için onunla gurur duyuyorum. Sonra hemen uygun bir daire aradık. Ne uğraştık, inanamazsın. Hele de iş bulduğuma ne kadar sevindim, tahmin bile edemezsin. Hatta orada Fahlenberg'e göre daha çok para veriyorlar, ayrıca işin yanında ustalık okuluna da gitme imkânım olacak."

"Sizin adınıza sevindim," dedi Simon. "Gerçekten, sizin için çok iyi olmuş."

"Kulağa pek öyle gelmiyor ama," diye cevap verdi Mike.

Simon omuzlarını kaldırdı. "Benden ne bekliyorsun ki? Mutluluktan havaya mı sıçrayayım?"

"Hayır ama belki biraz daha anlayış gösterebilirsin."

Simon kitabı daha da sıkı bastırdı göğsüne. "Ya beni kim anlayacak? Neler yaşadığımı bildiğini söylüyorsun ama bence en ufak bir fikrin bile yok. Yoksa beni burada yalnız bırakmazdın."

"Ama Tilia..."

"Evet, Tilia yanımda durur," diye sözünü kesti Simon. "Beni yatılı okula sürgün göndermediği müddetçe. O zamana kadar benimle ilgilenir, açlıktan ölmem herhalde. Ama o, ailenin ihtiyaç duyduğum parçası değil. O parça sensin, Mike. Beni gerçekten tanıyan bir sen varsın. O yüzden de bunun benim için ne kadar kötü olduğunu anlaman gerekir. Sen gidersen hepten yalnız kalacağım. Birkaç ziyaret ve telefon görüşmesi bu durumu değiştirmez."

Mike gözlerini indirdi ve toza çizdiği motife baktı. "Henüz anlayamıyorsun, ufa..." Lafını yarıda kesti, elleriyle yüzünü ovuşturup dedi ki: "Simon, bana ihtiyacı olan tek kişi sen değilsin. Melina da bana ihtiyaç duyuyor. Onun hayatı da kolay olmamış. Bizden farklı olarak o, annesini hiç tanımamış. Annesi Melina doğduktan hemen sonra ölmüş. Babası da bütün şehrin tanıdığı ayyaşın tekiymiş, beladan başka bir şey değil yani. Üstüne bir de eski erkek arkadaşı, herif tam bir şerefsiz. Heidelberg, Melina için yeni bir başlangıç. Onun da benim de buna acilen ihtiyacımız var. Kaza bende de bazı şeyleri mahvetti. Düzeltmem gereken o kadar şey var ki. Annemlerle aramın hiç iyi olmadığını biliyorsun. Beni evden attılar ve Tilia olmasa hayatım hepten allak bullak olacaktı."

"Sen de ne diye hep böyle asi bir oldun ki?" dedi Simon. "Annemle babam seni gerçekten severdi. Gittiğin zaman seni hepimiz özledik."

"Sanırım beni tek özleyen *sendin*," dedi Mike, sesi hüzünlü geliyordu. "Ben de seni çok özledim. Beraberken harika vakit geçiriyorduk."

Simon ona baktı, gözleri yine yaşardı. Sanki son aylarda ağlayamadıkları ne kadar şey varsa bu akşam telafi etmek istiyorlardı.

"O vakitleri yine geçirebiliriz," dedi Simon.

"Ah benim kardeşim," diye iç geçirdi Mike. "Öğreneceğin daha çok şey var. Geçmişin telafisi olmuyor. Aynı şey olmuyor, anlıyor musun?"

"Ama deneyebilirdik, Mike. Sen ve ben, yenilmez ikili. Hep böyle derdin, hatırlıyor musun?"

Mike gülümsedi. "Evet, öyleydik. Yenilmez ikili. Hâlâ da öyle sayılırız ama eskisi gibi değil, artık daha yetişkin tarzda bir ikiliyiz. Artık çocuk değiliz Simon. Sen de artık eski ufaklık değilsin, bunu bugün anladım. Bu yüzden eski zamanları artık canlandıramayız. Yoksa bu bir kahve filtresini ikinci kez kullanmak gibi bir şey olurdu. Hani Anneler Günü'nde kahvaltı hazırlamak istemiştik de kahve bitmişti, tıpkı işte o zamanki gibi. Hatırlıyor musun?"

Simon sadece başını salladı. Elbette hatırlıyordu.

"Annem ilk yudumunu aldığında ne demişti, hatırlıyor musun? Kahvemizin tadı konusunda?"

Şimdi Simon'un da gülesi geldi. "Eski çorap gibi, demişti."

"Doğru," diyen Mike başını salladı. "Eski çorap gibi. Her şey eskisi gibiymiş şeklinde davranırsak da aynen öyle olur. Çünkü artık eskisi gibi değil. Hayat devam ediyor kardeşim. Sürekli ileri doğru devam ediyor. Öyleyse gel, yeni bir şeyler yapalım. Sen, ben ve Melina. Yeni bir geleceğimiz olsun."

Simon elindeki kitaba bakıp Mike'm söyledikleri hakkında düşündü.

Sonra, "Seni kaybetmek istemiyorum," dedi. "Gün gelip öbür hayatın daha önemli oldu diye beni unutmam da istemiyorum."

"Asla unutmam," diyen Mike kardeşinin elini tuttu. "Sana söz veriyorum."

Tek kelime etmeden uzun uzun bakıştılar. Bir şey demeleri de gerekmiyordu zaten çünkü Simon, Mike'm sözünün bu sefer de çok uzun sürmeyeceğini – hatta hiç dayanmayacağını anlıyordu. Bu tarz sözler ancak hayat şartları değişene kadar dayanırdı. Bunu şimdi anlıyordu.

Her zaman dayanışma halinde olacaklarına yemin ettiklerinde henüz çocuklardı. Artık yetişkin birer genç olmuşlardı, günün birinde de gerçek birer yetişkin olacaklardı. Ve hayat, hayatla birlikte önemsedikleri şeyler ve insanlar da durmadan değişecekti.

Mike ona söz veremezdi, ona garanti veremezdi. Simon'u sadece o anlığına teselli edebilirdi. Aldanan kimseler sadece güvence bekleyenler olurdu. Acı veriyordu ama gerçek buydu.

Kısa bir süre sessizce oturduktan sonra Mike, Simon'un elini bırakıp ayağa kalktı.

"Şey, sanırım kimse fark etmeden arabayı tamirhaneye götürsem iyi olacak," dedi ve vazoyu tezgâhın altındaki yerine ittirdi. "Sonra da Melina'ya bir bakarım. Demin biraz birbirimize girdik de. Bazen haşinleşiyor, ona bu yüzden kızma, olur mu? Bazen öyle davranıyor işte. Melina lafı eveleyip gevelemeden söylemeyi seviyor. Bence her zaman en nazik usûl bu olmuyor ama en azından Melina'nın içi dışı bir."

Simon başını salladı. "Biraz anneme benziyor, ne dersin?"

"Umarım benzemiyordur," diye cevap veren Mike, Simon'a göz kırptı. "Yoksa çok geçmeden ev cezaları ve televizyon yasakları başlar."

"Evini de toplaman gerekir," diye ekledi Simon.

Mike ödü patlamış gibi davrandı ve istemez dercesine abartılı bir hareket yaptı.

"Aman uzak dursun! Temizlik! Etrafı toparlamak! Kâbus gibi!"

Başka zaman olsa Simon, Mike'ın bu komedi performansına gülerdi. Ama bugün ancak zayıf bir gülümseme oluşuyordu yüzünde.

Kâbus gibiymiş, diye düşündü. *Sen kâbuslardan ne anlarsın ağabey?*

Mike tekrar yukarı çıktığında, "Buna rağmen burada kalmanı dilerdim," dedi.

Bu dileği onunla bodrumda yalnız kaldı.

42.

Gece, gündüz olduğundan bile daha boğucu ve bunaltıcı oldu hava. Simon'a öyle geliyordu ki misafir odasındaki hava sanki yoğun ve yapışkan bir sıvıya dönüşmüştü. Üç saatten fazladır iç çamaşırıyla yatakta yatıyor, terliyor ve yine uyuyamıyordu.

Geçen gün yaşananlar kafasında bir düşünce spirali gibi dönüyordu. Caro, otel, mavi Ford, annesi ile babasının hayaleti (daha doğrusu arabada gördüğü halüsinasyon), Mike, Melina, Heidelberg... Sanki kudurmuş bir nehrin akıntısına kapılmıştı da tutunmaya çalıştığı her dal kırılıyordu.

Vakit çoktan gece yarısına varmış olmalıydı. Birazdan yine Kössingen Kilisesi'nin saat kulesinin çanını duyacaktı. Bu kez karanlıktan gelen on iki uyuşuk vuruş.

Sıcaklık göğsünde kurşundan bir ağırlık gibi duruyordu. Uyku düşünülecek gibi değildi.

Bu arada dört kez banyoya gidip yüzüne soğuk su çarpmış, kolları ile bacaklarını buz gibi suyla yıkamıştı. Ama serinlik uzun sürmüyor, biraz sonra yine tere bulanıyordu.

Üstüne bir de açık pencereden Mike ile Melina'yı duyuyordu. İkisi yan tarafta tartışıyordu, Mike'm dairesinde de bir pencere açıktı.

Mike mavi Ford'u tamirhaneye götürdükten hemen sonra başlamıştı tartışma ve Simon durmadan isminin geçtiğini duyuyordu. Ne söylediklerini anlamıyordu ama şu kadarı kesindi ki konunun bir kısmı onunla ilgiliydi.

Korkunçtu. Simon kavgadan nefret ederdi, insanların bağrışmasına da katlanamazdı. Bugün kendisi de bağırmıştı ve bu onu üzüyordu. Hem de çok. Normalde böyle davranmazdı.

Bitirseler bari artık, diye düşündü. Kavga etmekle problem çözülmezdi. Aksine kavga daha fazla probleme yol açardı.

Artık bunu duymak istemiyordu. Hayır, asla!

Yatağa yattığından beri elleriyle kulaklarını tıkıyordu. Bunun pek yararı dokunmuyordu. Ama ne zaman uykuya dalacak olsa ve elleri yastığa düşse yine gürültülerine uyanıyordu.

Gözlerinde yaşlarla tavana bakıyordu. Penceresinin önündeki kiraz ağacının dallarının ay ışığında uzun gölgeleri oluyordu. Gölgeler Simon'un üstünde boğucu ve bunaltıcı gece esintisinin hareketiyle hayaletvari siluetler oluşturuyordu.

Simon'un aklına klinikteki geceleri geldi. Orada da uyanık vaziyette yatıp gölgelerin oyununu izlerdi. Her gece.

Ama klinikte en azından yalnız kalmamıştı. Lennard odanın bir köşesinde horlar veya ölülerle sohbet ederdi. Bazen, Simon'un da uyanık olduğunu fark edince onunla sohbet ederdi.

Hafifçe kapıya tıklatıldı, Simon yerinden doğruldu.

"Ne var Tilia?"

Kapının öbür tarafından isminin hafifçe fısıldandığını duydu. "Simon."

"İçeri girebilirsin."

Bir an sessizlik oldu. Sonra kapının kolu yavaşça indi ve kapı aynı yavaşlıkla açıldı.

Koridor karanlıktı, Simon yalnızca odasına doğru süzülen bir gölge seçebildi. Bu gölgenin şekli halasına hiç benzemiyordu. Başkasıydı bu.

"Kim o?"

Gölge kapıyı arkasından yavaşça kapayıp odanın ortasında durdu. Bu kişi her kimse hiçbir şey söylemiyordu.

Simon bu kişiyi tanımaya çalıştı ama içerisi çok karanlıktı.

"Ne oluyor? Kimsin sen?"

Cevap yoktu.

"Hey, hiç komik değil! Bir şeyler söyle!"

Hararetle bunun kim olabileceğini düşünüyordu. Tilia her akşam yatmadan önce evin kapısını kilitlerdi. Ormandaki deli söylentisi çıktığından beri anahtarı iki kez çevirip çevirmediğini defalarca kontrol ediyordu. Kimse içeri anahtarı olmadan giremezdi. Ama bu kadın –ki Simon bunun kadın olduğuna emindi- içerdeydi işte.

"Melina, sen misin?"

Halasının haricinde aklına gelen tek kişi Melina'ydı. Herhalde Mike'm yedek anahtarını kullanmıştı. Yan taraf sakinleşmişti, artık Mike'ın sesini duymuyordu. Demek ki bu Melina olabilirdi.

Ama Melina'nın burada ne işi vardı? Ve kız neden hiçbir şey söylemiyordu?

Bu kişi susmaya devam edince gerçekten korkmaya başladı.

Simon onu gözden kaçırmadan el yordamıyla gece lambasını buldu. Eski moda lambanın anahtarı kablodaydı ve Simon anahtarı parmaklarının arasında hissedene kadar epey zaman geçti.

Simon anahtara bastı ama lamba yanmıyordu. Bir daha denedi, yine bir şey olmadı.

Gölge ona, "Hayır, yakma," diye fısıldadı.

Ses tanıdık geliyordu ama ne Tilia'nm ne de Melina'nın sesine benziyordu. En sonunda *kimin* sesi olduğunu anladığında neredeyse kalbi duracaktı.

Birden odadaki sıcaklık düşmüştü sanki, Simon korku ve soğuktan titremeye başladı.

"Işığı yakma Simon. Beni bir daha böyle görmeni istemiyorum."

Gerçek olamaz, diye geçti aklından. *Bu mümkün olamaz! Yine hayal görüyorum.*

Ama gölgenin içindeki sönen bir köz gibi titreşen kıvılcımları fark edince ve burnuna yanık kokusu gelince son şüphesi de dağıldı.

"Anne? Sen misin?"

Kadın zor duyulan bir sesle, "Sana bir şey göstermem lazım," diye fısıldadı. "Anlaman önemli. Ancak o zaman hepimiz huzura kavuşabiliriz."

Simon ter içinde kalmış bir halde, bütün vücudu titreyerek yatağının arkasındaki duvara bastırdı kendini. Mümkün olsa duvarın içinde geçecekti.

"Bu bir rüya, değil mi? Ne oluyor bana böyle? Bu gerçek olamaz. Deli değilim ben!"

"Hayır," diye fısıldadı gölge, "sen deli değilsin."

Simon gözlerini ovuşturdu. Gelen kişinin böylelikle gözden kaybolacağını umuyordu.

Ama ellerini indirdiğinde o hâlâ oradaydı.

"Ama nasıl oluyor da o zaman seninle konuşuyorum?"

"Çünkü baban ve ben, ikimiz senin içinde yaşamaya devam ediyoruz. Ve artık anlaman lazım."

"O zaman deliyim ben. Lennard gibi. O da ölülerle konuşabiliyor."

Gölge yavaş, çok yavaş biçimde başını sağa sola oynattı.

"Hayır, tatlım. Gerçekte konuşan biz değiliz. Konuşan bir tek sensin."

"Benden ne istiyorsun? Neden sürekli bu korkunç resimleri görüyorum?"

Bu siluet tekrardan kımıldadı ve Simon'a eliyle bir işaret yaptı. Bunu öyle yavaş yapmıştı ki Simon sanki gölgesinin yavaşlatılmış çekimini görüyordu.

"Benimle gel. O zaman anlayacaksın."

Böylelikle kadın döndü ve kapıya doğru yürüdü. Kapıyı tıpkı açtığı şekilde sessizce kapattı ve karanlık koridora çıktı.

Bir anlığına Simon'a dönüp baktı, gözleri parlıyordu. Sonra kapıyı arkasından kapattı, Simon onun yürürken yollukta çıkardığı ayak seslerini duyuyordu.

"Anne, dur! Beni bekle!"

Yataktan fırladı, kapıya koştu, kapının kolunu tutmuştu ki çığlığı basarak kolu yeniden bıraktı.

Kol alev alev yanıyordu.

Koridordan annesinin sesini duyuyordu. Ses sanki çoktan merdivenlerin sonuna ulaşmış gibi uzaktan geliyordu.

"Gel, Simon. Siiimon!"

Kadın birazdan evden çıkacaktı, o zaman da artık çok geç olacaktı. Onun ve onunla birlikte sorularının cevaplarının gözden kaybolacağını biliyor gibiydi. Yine biliyordu ki o zaman her şey daha berbat olacaktı. Çok daha berbat.

"Dur! Anne, lütfen bekle!"

Yine kolu kavradı. Kapının kolu elini yaktı, verdiği acı neredeyse dayanılmazdı ama bu kez Simon kolu bırakmadı.

Acıyı umursamayarak kolu var gücüyle bastırdı. Sanki öbür taraftan biri engel olmak istiyor, kolu yukarı ittiriyordu. Ama sonunda başardı ve kapı açıldı.

Simon elinin ayasını ovaladı, yanmış olacağını, elinin üst derisinin su toplayacağını sanıyordu. Ama hiçbir şey olmamıştı.

Artık acı bile vermiyordu.

Serin bir hava cereyanı hissetti, kapının öte yanma baktı ve bir şaşkınlık çığlığı attı.

İşte en azından burada yeni bir rüyada bulunduğunu fark etmişti. Gerçekle fazlasıyla bağlantılı olan çok gerçekçi bir rüyaydı bu ama en nihayetinde yine de sadece rüyaydı.

Bu düşünce içini ferahlatır gibi oldu. Uykuya dalmış olmalıydı. Evet, kesin öyleydi. Bu, bilinçaltının başka bir mesajıydı. Rüyada bile bunun farkına vardığı için Dr. Forstner onunla gurur duyardı.

Koridor gözden kaybolmuştu. Bunun yerine kapının öbür tarafında orman yolu vardı.

Öbür taraf! Bu kez öbür taraftan geliyorum.

Simon öne doğru bir adım attı. Başka türlüsü elinden gelmiyordu, bir dürtüydü bu. Kapıdan geçti ve annesinin hayaletini takip etti.

"Anne? Hâlâ orada mısın? Anne?"

İleride, yanan araba enkazının dumanını görüyordu. Duman bulutları ağaçların arasından yükselip gökyüzünü siyaha boyuyordu.

Simon etrafa aranarak bakındı. Annesi artık orada değildi.

Sonra aklına çılgınca bir fikir geldi. Galiba birazdan asfaltta süründüğünü kendisi de görecekti. Ellerinin ve dizlerinin üstünde, yanan enkazdan kaçarken patlayan camdan ötürü yaralanmış ve çizikler içinde görecekti kendisini. Kurtarıcı kapıya doğru sürünüyor olacaktı. Çünkü rüyalarında hep böyle olmuştu.

Ama orman yolu terk edilmiş vaziyette önünde uzanıyordu. Sadece çalılıkta hafif çıtırtılar vardı, sanki birisi orada gizlice dolanıyordu.

"Anne? Seni takip etmemi söylemiştin. Geldim işte, buradayım. Bana ne gösterecektin?"

Önünden gelen bir çatırtı Simon'u ürküttü. Sanki metal bir şey muazzam bir şiddetle çarpılarak kapatılmıştı. Belki de araba kapısıydı bu.

Sonra alevlerin ışığının yansımasında bir şey gördü. Büyük bir şey. Bu şey yanan enkazdan sürünerek çıkmış, ona doğru geliyordu.

Hayır, bu tam olarak doğru değildi. O şey sürünmüyor, *sinsice yaklaşıyordu*. Eğilmişti, her an atlamaya hazırdı.

Dumanlardan başta pek bir şey belli olmuyordu çünkü o şey de tıpkı yanan lastiklerin dumanı gibi karaydı. Ama Simon'a epey yaklaşınca o şey dumanların arasından sıyrıldı.

Bir kurttu bu.

Tam bir kâbus gibi devasa bir kurttu ve doğrudan cehennemden geliyor gibiydi.

Kötücül gözleri kömür közü gibiydi, dudaklarından lava benzer sıcak bir sıvı damlıyordu. Karman çorman postu siyah isle kaplıydı. İsin altındaki kocaman bedeni tıpkı Simon'un ebeveyninin yanmış hayaletleri gibi kor halindeydi.

Canavar dayanılmaz bir sıcaklık yayıyor, cüsseli vücudunun üstünde hava titreşiyordu.

Simon kaçmak istedi ama arkasındaki kapı yine kapanmıştı. Kolu ne kadar tutup çekse de kapı açılmıyordu artık.

Panik halinde etrafına baktı ve kurdun alev gibi parlayan gözlerini gördü, kurt tam Simon'un önüne dikilmişti. Kükürt kokulu bu cehennem ucubesi jilet gibi keskin uzun dişlerini gösteriyor, derin derin hırlıyordu. Hırıltıları gök gürültüsü gibi geliyordu.

Simon gittikçe kendisine yaklaşan devasa ağza baktı.

"Dur! Git buradan! GİT BURADAN!"

Canavar ağzını kocaman açtı ve öyle bir kükredi ki yer sarsıldı. Sonra kurt üstüne atılıp onu ısırdı.

43.

Tilia Strode yatak odasının karanlığında gözlerini kırpıştırıyordu.

Biri mi bağırmıştı?

Uyku mahmurluğuyla önündeki perdenin esen rüzgârla birlikte yelken gibi şiştiği yarım açık pencereye baktı. Pencerenin arkasında çakan şimşeğin titrek ışığını fark etti.

Fırtına çıkacaktı.

Sonunda serinlik geliyor, diye düşündü. *Bilseydim uyku hapı almazdım.*

Uykuda tekmelediği battaniyeyi el yordamıyla buldu ve çenesine kadar çekti.

Sonra öbür tarafına döndü ve hemen uykuya daldı.

44.

Kâbusundan çığlıklar içinde uyanmasının üzerinden iki dakika geçmemişti ki Simon kendini Tilia'nın evinin önünde buldu. Titriyordu, panik halinde ve perişandı.

Kafası karmakarışık olmuştu. Buraya nasıl geldiğini hatırlayamıyordu. Her şey çok hızlı olup bitmişti.

Yatağından fırlamış, kot pantolonunu, tişörtünü ve spor ayakkabılarını kaparak telaş içinde giyinmişti. O birkaç saniyede misafir odası sanki büzülüp küçülüyormuş gibi gelmişti ona. Sanki duvarlar ve tavan üstüne üstüne geliyordu ve kaçmasa onu ezeceklerdi. Aklında tek düşünce vardı: *Oradan kaçmak!*

Şu an açık havada duruyor, gece havasını hırsla içine çekiyor, nefes alıp veriyor, alıp veriyordu...

Bir müddet sonra göğsündeki baskı kayboldu, deli gibi çarpan kalbi sakinleşti ve panik atak geçti. Kafasında bir kar küresinin içindeki kar taneleri gibi dönüp duran düşünceler yavaş yavaş yerine oturdu, düzene girdi ve tekrar berraklaştı.

Çenesinin ne kadar acı verdiğini ancak şimdi hissediyordu. Uykusunda dişlerini sıkı sıkıya birbirine bastırmıştı, ne zaman kötü rüyalar görse böyle yapardı.

Böyle devam ederse bir gece dişlerini dökecekti.

Lennard olsa kesin, *çok psikopatça*, derdi. Öyleydi de zaten. Muhakkak ki dişsizlik aklını kaçırmışların saygıdeğer kulübü üyeliğinin son safhasıydı. En azından Simon için.

Simon kara bulutların yıldızları perdelediği gökyüzüne kaldırdı başını. Yumruklarını o kadar sıktı ki tırnakları canını acıta acıta avuçlarına batarken içinde de acayip bir öfke kabarıyordu. Üstündeki gökyüzünden çok daha kara olan bir öfkeydi bu.

Neden?

Lanet olsun, neden?

Neden artık bitmiyor?

Elinden gelse bu soruyu bağıra bağıra sorar, gecenin yalnızlığında *haykırırdı*. Ama çok zor olsa da son anda kendine hâkim oldu.

Tilia'ya da Mike'a da gecenin bir vakti neden evin önünde durup çileden çıktığını açıklamak istemiyordu.

İçinden yine bir şeyleri kırmak geçti. Bir şeylerden öfkesini çıkarmak. Kızgınlığını, korkusunu ve çaresizliğini boşaltmak. Bunu yaparken de bağırmak, haykırmak, çığlığı basmak. Her şeyi *çıkarmak...*

Kum torbasının olduğu terapi odasını özlüyordu. Gerçi ağzını açamayan ama en azından rahatlama sağlayan, birikmiş hayal kırıklıkları için ona yoldaş oluyordu o torba.

İçindeki kargaşaya artık tahammül edemez bir hale gelince odunluğa gidip Mike'ın dağ bisikletini aldı, bu artık *kendi* bisikletiydi.

Öfke içinde, *çünkü ağabeyim hediye verince vicdan azabını dindirebileceğini sanıyor*, diye düşünerek pedala asıldı.

Deli gibi, bir hedefi olmadan, hiçbir şeye dikkat etmeden sürüyordu bisikleti.

Terapide olsa buna "akıldışı davranış" denirdi, çılgın bir öfkeye kapıldığı an düşündü bunu. *Eylemin kendisinden başka bir anlam taşımayan ve beraberinde rahatlık getiren bir eylem.*

Bisiklet sürmek bir kere işine yaramıştı, şimdi de yarardı. En azından öyle umuyordu.

Gece geç vakit olmuştu. Bu saatte kimse onu görmezdi. Kimse neden on altı yaşında bir delikanlının bu saatte ortalıkta deli gibi bisiklet sürdüğünü kendine sormazdı.

Ama biri görse bile Simon'un umurunda değildi.

Şu an ona her şey vız gelirdi.

Bunaltıcı sıcaklıktaki rüzgârın arttığını ve simsiyah bulutların şiddetli bir yaz fırtınası halinde boşalmak üzere olduklarını fark etmedi bile.

45.

Her geçen dakika rüzgâr şiddetleniyordu. Simon'un tişörtünü uçuruyor, saçlarını yüzüne düşürüyor ve onu geriye ittiriyordu. Bu da zaten Simon'un şu an işine geliyordu.

Simon öne yaslandı, pedallara daha çok abandı. Tabiatla giriştiği bir mücadeleydi bu. Biriken bütün duygularını boşaltmak için ideal bir rakipti o. Rüzgârla ne kadar mücadele ederse bunun ona o kadar yardımı dokunuyordu.

Kössingen semti tabelasını arkasında bıraktığında ve Fahlenberg'e giden dümdüz bisiklet yolu karanlığın içinden önüne açıldığında Simon içindekileri haykırdı.

"Neden? NEDEN?"

Annesi rüyasında, *çünkü baban ve ben senin içinde yaşamaya devam ediyoruz*, demişti.

Ama cevap bu olamazdı. En nihayetinde henüz hayatta oldukları sırada annesi ile babası ürkütücü birer hayalet değildi. Onu korkutup canına kasteden canavarlar değildi onlar. Ebeveyni onu sevmişti!

Senin de ölmen lazımdı!

Hayır, böyle bir şeyi ona asla söylemezlerdi. Onlar her zaman Simon'un yanında durmuşlar, her zaman onun için en iyisini istemişlerdi.

Peki o zaman neden bu kadar korkunç bir şekilde durmadan başına çörekleniyorlardı?

Neden büyükannesi ile babasını hatırladığı gibi hatırlayamıyordu onları Simon? Büyükannesi ile babası da ölmüşlerdi ama ikisi de Simon'a ürkütücü hayaletler halinde görünmemiş, rüyasında onu tehdit etmemişlerdi.

Simon onları hatırladığında veya bazen onları rüyasında gördüğünde bunlar hep güzel, düzgün kareler olmuştu.

Dedesiyle yaptığı orman gezileri. Babaannesinin Noel çarşısından aldığı kestane kebaplar. Fahlenberg Göleti'nde yaptıkları piknikte babaannesinin efsanevi patates salatası ve çikolatalı dondurması. Simon'un Noel'de dilediği oyuncak robot ve dedesinin verdiği pakette o robotu görünce yaşadığı şaşkınlık. Ve daha neler neler.

Hepsi güzel hatıralardı.

Peki neden annesi ile babasını da rüyasında böyle göremiyordu?

Elbette onları uyanıkken düşününce onlarla ilgili güzel hatıraları vardı.

Ama rüyalarında... O kahrolası rüyalarında...

Parlak ve göz alıcı, muazzam bir şimşek geceyi aydınlattı. Bir anlığına etraf güpegündüz olmuştu.

Simon bisiklet yolunu ekspres yoldan ayıran kayınları görüyordu. Ağaçlar yol boyunca oradaki tepelikten yukarı doğru yan yana dizilmişlerdi, esen rüzgârda uçları hafif hafif eğiliyordu. O tepenin arkasında bir yerlerde, çok uzakta, uyku halindeki Fahlenberg gizleniyordu.

Derken pat diye etraf yine kararda ve şiddetli bir gök gürültüsü geldi.

O arada karşısından esen rüzgâr öyle şiddetlenmiş ki Simon yokuşu zor çıkıyordu. Pedallara daha şiddetli bastı, artık bacak kasları acıyordu ve her basışta, *Neden? Neden? Neden?* diye düşünüyordu.

İlk yağmur damlaları yüzünü kamçılayıp gözyaşlarıyla karıştı.

Simon yine annesinin sözlerini duyduğunu sandı. Tekinsiz bir varlığın onun sesini kullanarak söylediği sözlerdi bunlar.

"Çünkü artık anlaman gerek."

Ama neyi?

Kahretsin, neyi?

Anlaması gereken NEYDİ?

Kara bulutlardan yine bir şimşek çaktı, peşinden deprem etkisi yapan bir gök gürültüsü geldi. Yağmur arttı, rüzgâr kulaklarında uğulduyordu.

Delice, diye düşündü Simon. *Yaptığım şey delice. Delice ve tehlikeli.*

Ama işe yarıyordu ve şu an önemli olan da buydu. Kendisini ne kadar yorarsa o kadar özgürleşmiş hissediyordu.

Kendi kendine, *bir parça daha*, diye söz verdi, sonra aklını başına devşirip geri dönecekti.

Fakat tepeyi aşınca ani bir zafer hissine yenik düştü.

Başarmıştı. Pes etmemiş ve rüzgârı yenmişti!

Geri dönmek yerine içindeki dürtüye boyun eğdi ve ayaklarını pedallardan çekti. Bacaklarını iki yana uzatıp bisikleti serbest bıraktı, yokuş aşağı gidiyordu.

Gitgide daha da hızlanıyordu.

Bir sarhoşluk ânı gibiydi.

Rüzgâr yüzünün etrafında uğulduyor ve onu öyle bir sarsıyordu ki Simon neredeyse dengesini kaybedecekti. Fakat Simon direksiyonu dosdoğru tuttu ve geceyi yararak ilerledi.

Delicesine gidiyor, hiçbir şey onu durduramıyordu.

Yağmur yüzüne çarpıyor, tepesinde şimşeklerden oluşan bir ışık denizi coşuyordu, sanki gece vakti gökyüzü devasa bir stroboskop olmuştu.

Simon bir sevinç çığlığı attı. O an kendisinden başka hiçbir şey yoktu. Özgürdü, her şeyden azadeydi.

Annesinin çok sevdiği, basmakalıp acıklı bir film olan *Titanik* geldi aklına. Kollarını açarak, "Ben dünyanın hâkimiyim!" diyen Leonardo DiCaprio da.

Simon, *ben de bu gecenin hâkimiyim*, diye düşünüp tekrar sevinç çığlığı attı.

Sonra yine şimşek çaktı, Simon yolda dallar ve budaklar görüyordu. Fırtına onları kayınlardan koparmış olmalıydı. Fırtınanın titrek ışığında asfaltta üst üste dolanmış, derileri ıslak ıslak ışıldayan bir yılan denizine benziyorlardı.

Simon birden bağırdı ve frene basmaya çalıştı. Ama çok geç olmuştu. Bisikleti kurtaramadı ve dalların üzerinden uçtu.

Ön tekerleği bir dala çarpmıştı, direksiyon bir anda yana döndü ve Simon kontrolü kaybetti. Bisiklet yana devrilip altından kaydı, Simon ise havaya savruldu.

Bir anlığına ecelinin geldiğine kanaat getirdi. Boynunu kıracak ve ölecekti.

Sonra çamur halindeki şarampole düştü, çamura bulanmış otların arasında biraz yuvarlandı ve durdu.

46.

Sersemlik.

Yüzünde yağmur vardı.

Gözlerini açmak istedi.

Açamadı.

Karanlık.

Bir hatıra.

Simon yine çocuklar ve gençler koğuşunun atölyesinde oturuyordu. Mart ayının bir çarşamba günü öğleden sonraydı.

Dışarıda yılın ilk fırtınası vardı. Uğuldayan rüzgâr yağmuru büyük pencerelerin camlarına çarpıyordu, kliniğin dışındaki dünya bir gözyaşı seline dönüşmüştü.

Bugünkü resim terapisi oturumunda Dr. Grünberg onları korkularını çizmeleri için cesaretlendirmişti; onun ifadesiyle "korkularına bir yüz kazandıracaklardı", *yüz* kelimesini o söyleyince kulağa *yüf* gibi gelmişti.

Onlar; yani Simon, suskun Yannik, sürekli sırıtan Niklas, yanına yaklaşılmayan Pia ve Jessica çizim yapacaklardı.

Jessica, Simon'un karşısında oturuyordu. kâğıdının üstüne eğilmiş, öfkeyle bir şeyler çiziktiriyor ve kolunu yaptığı çizimi kendisinden başka kimsenin göremeyeceği şekilde tutuyordu.

Simon ise beyaz bir kâğıdın karşısında dimdik ısrarla bekliyordu. Elindeki kurşunkalemin ucunu çiğniyor, kendine ne çizeceğini soruyordu.

Korku nasıl görünürdü?

Korkunun resmi çizilebilir miydi ki?

Eğer çizilebilirse, onun korkusunun *yüfü* hangisiydi?

Belki de kâğıdı boş bırakmalıyım, diye düşündü. Bu da en çok boşluk, terk edilmişlik ve yalnızlık korkularına uyardı.

Ama Dr. Grünberg bundan kesinlikle memnun olmazdı. Boş kâğıda yorum yapılamazdı. Resim terapistinin görevi ise yorum yapmaktı. Hastanın resminde bir şeyler bulmak, bu konuda konuşmak ve "ruhundaki karanlığa ışık" getirmekti – bu da Grünberg'e ait bir cümleydi, terapist son kelimeyi *ıfık* gibi telaffuz etmişti.

Jessica sessizce ağlıyordu.

"Hişt," diye seslendi Simon ona. "Her şey yolunda mı?"

Bu soru tabii ki saçmalığın daniskasıydı. Kızda yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğu açıkça belliydi, bunu herkes görebilirdi. Aklını kaçırmışların saygıdeğer kulübünde kimsenin işleri yolunda değildi. Ama Simon ona bunu başka nasıl bir şekilde soracağını bilememişti.

Kız ona yan yan ve her zamanki gibi tedirginlikle baktı, durmadan da hırkasının koluyla gözyaşlarını siliyordu. "Sana ne?"

Simon omuz silkti. "Doğru."

"O zaman niye soruyorsun?"

"Çünkü ağlıyorsun."

Kız bir an için Dr. Grünberg'e baktı. Simon, Yannik'in yanma oturup onunla sohbet etti. Pia ile sırıtkan Niklas bu ikisini seyrediyordu. Yannik suluboyada karar kılmıştı ama resmi bir türlü istediği gibi olmuyordu. Ne kadar denese de korkusunun *yüfü* durmadan dağılıyordu, Yannik de ağlamak üzereydi.

Jessica tekrar Simon'a döndü. Tekdüze bir sesle, "Fırtınadan nefret ederim," diye itiraf etti. "Beni korkutuyor."

Simon onu, "Bunun için bir sebep yok ama," diye teskin etmeye çalıştı. "İçeride güvendeyiz. İstatistiklere baktığın zaman fırtınalar zaten tehlikeli değildir. Bunu bir kitapta okudum, inan bana. Alman-

ya'da yılda sadece üç ila yedi kişiyi yıldırım çarpıyor ve bunların da sadece üçte biri ölüyor. Yani seksen iki milyon nüfusta yıldırım çarpmasıyla ölme ihtimali on sekiz milyonda birdir. Öyleyse fırtınanın ortasında bir tepeye çıkmadığın veya bir paratonere tırmanmadığın müddetçe başına bir şey gelmez."

"Kastettiğim zaten o değildi," diye fısıldayan Jessica hâlâ koluyla sakladığı resmine baktı. "Korktuğum şey yıldırım ve gök gürültüsü değil. Fırtınaların *sesi* ürkütüyor beni."

Kız tekrar bir şelalenin arka yüzüne benzeyen yağmurdan ıslanmış pencereye doğru baktı. Bakarken alt dudağını ısırıyor ve yanaklarından yaşlar akıyordu.

Simon kızın daha fazla konuşmayacağını düşünüp tekrar boş kâğıdına dönecekti ki Jessica ona kızarmış gözleriyle baktı. Gözlerinden çaresizlik okunuyordu.

"O gün eve geldiğimde ve..." diye başladı ama yutkunması gerekti, "o adam beni merdiven boşluğunda pusu kurmuş beklerken... o gün de yağmur yağıyordu. Ben... ben fırtınadan önce eve gelmeyi başardığıma seviniyordum... sonra... yağmuru duydum. Ve gök gürültüsünü. Sürekli o gök gürültüsünü."

Kız tekrar resmine baktı ve hiç ses çıkarmadan ağladı. Omuzları seğiriyordu ve koluyla kaç defa yüzünü silmesine rağmen artık gözyaşlarının önünü alamıyordu.

"Adamın nasıl göründüğünü bilmek ister misin?" Sesi neredeyse duyulmuyordu.

Simon mahcup mahcup kızın çizdiği resmi kapatan, titreyen koluna bakıyordu. Bunu gerçekten bilmek isteyip istemediğinden emin değildi ama kızın hatırına başını salladı.

"Böyle," dedi kız resimden başını kaldırmadan. "Böyle görünüyordu."

Tekrar alt dudağını ısırdı ve kısa bir an tereddüt etti. Sonra kolunu çekti ve kâğıdı çevirip Simon'un önüne itti.

Simon bir kurt kafası profili görüyordu. Kafa kâğıda siyah keçeli kalemle hızlı hızlı çiziktirilmişti.

Kafa biçimsizdi, kulaklarsa çok küçüktü, öyle ki çizim ürkütücü şekilde çocuksu bir etki bırakıyordu – sanki Jessica on altısında değil de altı veya yedi yaşında küçük bir çocuktu.

Kurdun uzun sivri dişlerinin olduğu koca bir ağzı vardı, dişlerden kırmızı keçeli kalemle yapılmış kanlar damlıyordu. Kurt sanki avını daha yeni midesine indirmiş gibi kendinden memnun bir şekilde sırıtıyordu.

Ama Simon'a göre en kötüsü Jessica'nın canavarının yan yan bakan gözleriydi. Kız sadece oval bir çizgi çizmişti, gözün kendisiyse karman çorman dairelerden ibaretti, yine de... O bakış tüyler ürpericiydi. Bu bakışlardan saf delilik okunabiliyordu sanki.

"Kurt her yerde," diye fısıldadı Jessica. "Bizi götürmek istiyor. Hepimizi. Seni de. Bir gün. Yani dikkatli ol!"

47.

Serin yağmur ve tuhaf bir his Simon'u ayıltıp gerçek hayata döndürdü.

Göğsünün üstünden bir şey kayıyordu. Çamur parçası gibi bir şeydi bu.

Simon sersem sersem elini uzattı ve o şeyi yakaladı. O şey her neyse çamurdan daha katıydı. Üst kısmı soğuk ve kaygandı.

Ve kımıldıyordu!

Simon aniden gözlerini açtı. O an çakan bir şimşek geceyi aydınlattı ve Simon elindeki karakurbağasını gördü. Yüzünden aşağı yukarı on santim ilerideydi ve hayvanın vücudu yağmur suyundan parlıyordu. Hayvan, Simon'a şaşkınlık içinde bön bön bakıyor, sanki onun elinden kurtulmak istermiş gibi tombul bacaklarıyla miskin miskin debeleniyordu.

Simon tiksinerek çığlık attı ve hayvanı havaya fırlatıp ayağa kalktı.

Başı dönüyor ve midesi bulanıyordu, ayrıca korkunç bir şekilde başı ağrıyordu. Sanki biri kafasına çekiçle vurmuştu.

İnleye inleye başını tuttu, eline kulağının arkasında bir şişlik ilişti. Önce kan geldiğini de sandı ama bir sonraki şimşeğin çakmasıyla ellerinin çamura bulandığını gördü.

Dikkatle ayağa kalktı. Bir anlığına etrafındaki her şey dönüyormuş gibi oldu – şarampol, onun ötesindeki bisiklet yolu, bardaktan boşanırcasına yağmur yağan gökyüzü.

Simon neredeyse çamurda kayıp tekrar düşecekti ama son anda şarampolün ot bürümüş kenarına tutunup destek alabildi.

Derin bir nefes alıp baş dönmesinin geçmesini bekledi. Sonra zor zahmet bisiklet yoluna doğru tırmandı.

Her yanı acıyordu ama mucize eseri hiçbir yerini kırmamıştı. Otlar ve çamurlu zemin çarpışma şiddetini emmişti.

Babasının, "Şanslı çocuksun," dediğini duyar gibiydi. "Şanslı çocuklar her şeyden yırtar."

Simon babasının bunu ne zaman söylediğini hatırlayamıyordu ama bu sözlerde doğruluk payı var gibiydi. En azından kazalar konusunda.

Tişörtündeki ve pantolonundaki çamuru temizledi ve karanlıkta bisikleti bulmaya çalıştı. Bir kez daha şimşek çakınca bisikletin birkaç metre ileride durduğunu gördü. Ön teker yamulmuştu.

"Kahretsin!"

Yine öfkesi kabardı ama bu kez kendisine karşı öfkelenmişti. Kendi ahmaklığına karşı.

Nasıl bu kadar deli olabilmişti? Gecenin bir yarısı zifiri karanlık bisiklet yolunda bu kadar sürat... Normal bir insanın aklına böyle saçma fikirler gelmezdi!

Belki normal insana gelmez, dedi içinden bir ses. *Ama deli birine gelir.*

Topallaya topallaya mahvolan bisikletin yanına gitti, bisikleti kaldırdı ve ittirerek götürebildiğini görünce içi rahatladı. En azından onu bütün yol boyu taşıması gerekmeyecekti.

İğnelercesine, *ne şanslı çocuğum*, diye düşündü.

Sağanak yağmurda geri dönüş yoluna koyulacaktı ki fırtınanın ortasında sesler işitti.

Önce yanıldığını ve başka bir halüsinasyon gördüğünü sandı – bu seferkiler bir adam ile bir kadının sesleriydi. Ama etrafa bakınıp da gökteki stroboskop yeni bir şimşek salvosu yapınca bir arabanın yanında duran birini gördü.

Hemen ardından etraf yine zifiri karanlık oldu. Karanlığı sadece arabanın farları delip geçiyordu, Simon kadının sesini duydu. Yoksa bir kız mıydı bu? Bunu tam olarak seçemediği gibi konuşmanın konusunu da anlayamamıştı çünkü şiddetli rüzgâr ve gök gürültüsü çok ses çıkarıyordu. Ayrıca Simon çok uzakta duruyordu.

Bir sonraki şimşekte gözüne bisiklet yoluna yan yatmış bir motosiklet ilişti, onun da az ötesinde yolu tıkayan ağır bir dal vardı.

Motosikletin sürücüsü kadın da fırtınanın ve aşağı düşen dalların baskınına uğramış olmalıydı. Ancak kadın Simon'dan daha şanslıydı çünkü o kesin Simon'dan daha dikkatli sürmüştü. Kadın düşmemişti, üstelik yanında da bir araba durmuştu.

Kısa bir süreliğine arabanın iç aydınlatması yandı, sonra kapı kapandı ve motor kükredi.

Simon arabaya koşup onlarla gidip gidemeyeceğini sormayı çok isterdi. Ama olmadı.

Kafasındaki Lennard'ın sesi, *çünkü aklını kaçırmışların saygıdeğer kulübünün üyeleri arabaya binince panik atak geçirirler,* diye alay ediyordu. *Yani boş ver gitsin.*

Yine bir öfke dalgasına – kendine karşı büyük bir öfkeye kapıldı.

Arkasını döndü ve evin yoluna koyuldu. Topallamasıyla, çamura batmış haliyle ve kafasındaki can yakan şişkinlikle bir zombiye benziyor olmalıydı.

Gecenin hâkimiymiş! Aptalların hâkimi desen daha yerinde olur.

Ama kendine karşı tüm kızgınlığına rağmen içi rahatlamıştı. Ne de olsa başına bir şey gelmemişti, şişlik ve yara bereler iyileşirdi. Ayrıca gece macerasına çıkarken neredeyse aklını oynatmasına sebep olacak o çaresizlik hissi sönüp gitmişti.

Yani yaptıklarının en azından bir anlamı olmuştu böylelikle.

48.

Simon'un tekrar halasının evine dönene kadar geçen zaman ona sonsuzluk gibi gelmişti. Hiç takati kalmamıştı, iliklerine kadar ıslanmıştı ve sanki mezardan çıkmış gibi her yanından çamur damlıyordu.

Bitkin bir halde dağ bisikletini odunluğa koydu ve çöp konteynerini yamulan ön tekerin önüne getirdi ki kimsenin dikkatini çekmesin. Bu gece olan bitenler sır olarak kalmalıydı. Çılgınca davranışından çok utanıyordu. Mike veya Tilia bu geceki olayı öğrenecek olurlarsa onu hiç kuşkusuz tekrar kliniğe gönderirlerdi.

Evin kapısındayken tişörtünü, kotunu ve ayakkabılarını çıkardı, evde çamur izleri bırakmak istemiyordu. Sonra üstünde bir tek iç çamaşırıyla misafir odasına çıkan merdivenlerden usulca yukarı çıktı.

Tamamen bitik bir halde kendini yatağa bıraktı ve hemen uykuya daldı.

Derin, rüyasız bir uykuydu bu. Sadece bir kez birisinin ismini seslendiğini duyar gibi oldu.

"Simon? Siiimon."

Bir kadın sesiydi bu, sanki uzaklardan geliyordu. Simon gözlerini açmak istedi ama gözkapakları kurşun gibi ağırdı.

Sonra tekrar uykunun karanlığına gömüldü.

49.

Simon ancak öğleye doğru uyandı. Parlak güneş ışığı yüzüne vuruyordu, pencereden dışarı bakınca gördüğü bulutsuz, masmavi gökyüzü başka bir sıcak yaz gününün habercisiydi.

Simon uyku mahmurluğuyla gözlerini ovaladı. Fırtınada yaptığı bisiklet turunun, düşmesinin ve uzun bir yolu yayan gelmesinin başka bir kötü rüya olduğunu sanacaktı neredeyse. Ama ayağa kalkarken çektiği acılar ve omzundaki çıkmaya yüz tutmuş dövme gibi duran kocaman morluk onu bunun doğru olmadığına ikna etti.

Sağ kolu ve kaburgaları acıyordu, sanki yine Ronny'den dayak yemişti. Bacakları da ağrıyordu ama en azından dün geceki kadar kötü değildi durumu. Bugün daha çok muazzam bir kas ağrısı varmış gibi hissediyordu kendini.

En kötüsü şişlikti. Hâlâ küt küt atıyor ve baş ağrısı yapıyordu. Herhalde annesi o meşhur migren nöbetlerini çekerken kendini böyle hissediyordu.

Mike olsa, "Böyle davranmayı bırak, geçer birazdan," der, annesi de eklerdi: "Boynunu kırabilirdin seni aptal oğlan!"

İkisi de haklı olurdu. Yaptığı şey gerçekten *çok* aptalcaydı.

Epey geniş bir tişört ile rahat bir şort giymeye karar verdi, bunlar yaralarına baskı yapmazdı, üzerine bir şeyler giyip aşağı indi.

Bu sabah da yine sessizlikle karşılaştı. Koridora sadece mutfaktan gelen buzdolabının hafif homurtusu ulaşıyordu.

Halası ona bu defa not bırakmamıştı. *Birazdan gelirim* veya *sana yiyecek güzel bir şeyler alırım* gibi bir yazı yoktu, smiley de yoktu.

Ama böylesi Simon için daha iyiydi. Halasının zoraki şefkatinde, Tilia'nın niyeti bu olmasa bile, incitici bir taraf vardı.

Kahve makinesinin yanında hâlâ halasının, üzerinde şişman Michelin maskotu ile galerinin logosunun bulunduğu fincanı duruyordu. Fincan yarıya kadar doluydu. Tilia'nın aceleyle çıkması gerekmişti herhalde.

Simon'un kahvaltı yapacak iştahı yoktu, o yüzden sadece bir bardak soğuk süt içti. Sonra da tek başına kaldığı vakti değerlendirip çamaşırlarını yıkamaya karar verdi.

Dün gece giydiği kot ve tişört fena kirlenmişti. Halasına bu kalın çamur tabakasının sebebini açıklamak zorunda kalmaktansa eşyalarını kendisinin yıkaması daha iyi olacaktı. Çamaşır makinesi kullanmasını annesi öğretmişti. Çok kirli elbiseleri önce lavaboda durulamayı da.

İşler yolunda gitti, bir saat kadar sonra temiz çamaşırlarını, sonuçtan memnun bir şekilde ipe astı.

Sonra dağ bisikletine yeni bir ön jant almak için şehre gitti. Mike tamamen haklıydı: Ayağını yerden kesecek bir şeyin yoksa bu kırsal bölgede yandın, demekti.

Simon aynı zamanda Caro başka bir gezi yapmak isterse diye de hazır olmak istiyordu. Caro'nun gelmesini heyecanla bekliyordu.

Caro yanımda olsa dün gece fırtınada bisikletle gezmeye ihtiyacım olmazdı herhalde, diye geçirdi aklından.

Muhtemelen böyle delice bir şey yapmayı *düşünmezdi* bile. Caro'nun varlığı yeterdi. Çünkü Caro onun huyuna gidiyor, onu olduğu gibi kabul ediyordu. Çünkü Caro da *farklıydı*.

Yine karnında, o huzur hissini duydu. Caro'ya rastladığından beri ona tanıdık gelen bir histi bu.

Aklına daha önce bir yerlerde okuduğu bir cümle geldi. *Aşk, karanlığı kovan bir ışıktır.*

Gardırobun aynasındaki yansımasına, "Galiba fena tutuldum bu kıza," diye mırıldandı, sonra da gülmekten kendini alamadı.

50.

Kössingen otobüs durağına çok az yürümek gerekiyordu ama Simon durağa vardığında kan ter içinde kalmıştı. Termometre kesin otuz derecenin üstüne çıkmış olmalıydı.

Otobüs şoförü klimayı son ayarda çalıştırıyordu, kapı hidrolik tıslamayla kapandığında Simon kendini sürülebilen bir buzdolabında gibi hissetti.

Hafifçe üşüyerek kayışlardan birine tutundu ve pencereden akıp giden manzaraya baktı. Fahlenberg'e giden ekspres yola eşlik eden bisiklet yolu gündüz çok daha dostane görünüyordu. Yine de geceki fırtınanın izleri hâlâ görülüyordu.

Kayın ağaçlarının olduğu caddenin yeşillik kısmına belediyenin çok sayıda turuncu renkli arabası, bir de polis aracı park etmişti. Koruyucu kasklar ve reflektörlü yelekler giymiş adamlar fırtınanın verdiği zararları bertaraf etmekle meşguldü. Küçük kamyonlarının kasasında rüzgârın ağaçlardan kopardığı dallar kule olmuştu.

Simon geceki budalalığının tam mahiyetini anca şimdi fark etmişti. Şansı gerçekten yaver gitmişti, yoksa o aptalca gecenin hâkimiyim hadisesinde *hakikaten* boynunu kırabilirdi.

Az sonra otobüs Fahlenberg'deki alışveriş merkezinde durdu. Burası şehrin girişiydi. Çatısındaki üç büyük kırmızı harften ibaret AVM yazısının tuhaf bir sanat eseri gibi durduğu devasa bir binaydı bu. Binaya bakınca Simon o meşhur Hollywood yazısını hatırladı.

Otobüsün kapısı açılınca yüzüne öğleden öncesinin hararetli havası çarptı. Hava sanki alışveriş merkezi arazisinin üstünde bulunan görünmez bir camdan çanın altında gibiydi.

Simon'a göre sıradan bir mesai günü için burası hayli işlekti. Büyük otopark neredeyse ağzına kadar doluydu, arabaların arasında insanlar panayır alanında gibi dolanıyorlardı.

Girişin yanındaki büfeden kızartma kokuları geliyordu. Yanında da bir şekerleme dükkânının tezgâhtarı, gözlerini şeker hırsı bürümüş bir arı ordusunu çaresiz el kol hareketleriyle kovmaya çalışıyordu. Bu sıska adam sanki yabancı diyarlarda oynanan bir dansı icra ediyor gibiydi. Birkaç çocuk orada durmuş, kıkırdıyor ve adamakıllı eğleniyorlardı.

Simon hemen yanı başındaki bir afişte HER ŞEY! UCUZA! vaadinin bulunduğu girişe doğru yürüdü.

Bunun doğru olmasını umuyordu. Aksi takdirde şehir merkezinde bisikletçi dükkânı bulması gerekecekti ki bu sıcakta canı bunu hiç istemiyordu.

"Hey!"

Birisi arkadan kolunu çekiştirdi. Simon arkasına döndü, kalbi sevinçten yerinden fırlayacaktı.

Caro'ydu bu.

Simon da şaşkınlıkla "Merhaba!" dedi, gözleri ışıldamıştı. "Ne yapıyorsun burada?"

"Hayatımı kurtarıyorum." Caro omzunun üzerinden arkadaki büfeyi işaret etti. "Bir tercih hakkım vardı, ya sucuk, lahana ve haşlanmış patates yüzünden açlıktan ölecektim ya da son paramı kızarmış patatesli şiş kebaba yatıracaktım. Ki şu an ikincisini yapmak üzereyim. Yanına bir de kola aldım mı açlıktan kurtuldum demektir."

"Sucuk ve lahana." Simon vücudunu silkti. "Sırf düşüncesi bile mideme ağrılar soktu."

"O zaman Serling hapishanesinde bizzat kalmaya başlayana kadar bekle. Herhalde *mercimek yemeği ve otlu börek* desem yeter."

Simon yüzünü ekşitti. Caro tam da nefret ettiği yemekleri sayıyordu.

Simon, "Ben de ormandaki klinikten daha kötü yemek yapan bir yer yok sanırdım," dedi hayal kırıklığıyla.

"Var, inan bana! Hele ki bizim aşçının yaptığı her yemek çiğnenip tükürülmüş gibi duruyor. Yaptığı et yemeğini köpek mamasından ayıramazsın." Caro burun kıvırıp Simon'a göz kırptı. "Belki de gerçekten köpek mamasıdır."

Mike'ın görse gurur duyacağı mahsustan tiksinme tavrıyla Simon ellerini kaldırdı. "Ah, yeter! Şimdiden fenalaşmaya başladım."

Yaralanan omzuna ağrı girince Simon irkildi. Caro'nun bunu görmemiş olmasını umuyordu ama kız durumu *tabii ki* fark etmişti. Gözünden bir şey kaçmıyordu.

"Şaka bir yana, gerçekten iyi görünmüyorsun," dedi. "Hasta mısın?"

"Hayır, sadece iyi bir gece geçirmedim."

Kız ona merakla baktı. "Yine mi kâbuslar?"

"Evet."

"Peki ne gördün?"

"Ah, konuşmaya değmez," diyen Simon bunun kulağa inandırıcı gelmesini umdu. "Çocukça rüyalar işte."

Ama Caro hiç de ikna olmuş gibi durmuyordu. "Şu haline bakılırsa rüyaların pek de öyle çocuksu değildi galiba. Doğru söyle, ne gördün?"

Simon aldırmadan yanlarından geçen insanların ardından baktı mahcup bir şekilde. Bu konuyu açmaktan çekiniyordu ama tanıdığı kadarıyla Caro kaçamak lafları kabul etmeyecekti. Sonuçta arkadaştılar – belki de arkadaştan biraz daha fazlasıydılar.

"Şey, yine kazayı gördüm," dedi Simon sessizce. "Ölen annemi gördüm. Bir de bana saldıran bir kurt vardı. Tam kurt değildi, daha çok canavara benziyordu. Ama bir şekilde de kurt gibi duruyordu."

"İlginç." Caro düşünceli düşünceli alnını buruşturdu.

"Nesi ilginç?"

"Şey, babam bu konuda bir atasözü söylerdi," diye açıkladı Caro. "Gece kurtlarındır, derdi. Kurtların, hayatın karanlık ve hayvani yanının sembolü olduğunu söylerdi. O yüzden kurtların saati çok tehlikelidir."

"Kurtların saati mi?"

"Evet, hiç duymamış mıydın?" Caro ona esrarengiz bir komplo teorisi bakışıyla baktı ve sesini kıstı. "Hayalet saatinden hemen sonra gelir, o zaman çok dikkatli olmak gerekir. Hayaletler bizi sadece korkutmak ister ama kurtlara yakalanırsan sonsuza dek kaybolmuşsun demektir."

Beyaz tişörtünün altında terlemesine rağmen Simon ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissediyordu. "Vay canına, çok ürpertici geliyor!"

"Öyle zaten," dedi Caro, sonra kendine has sırıtması kapladı yüzünü. "O yüzden çalar saatim en iyi dostumdur. Çalması çok sinirime dokunsa da beni kötü rüyalardan kurtarıyor. Belki sen de bir tane kullanmalısın. Erteleme düğmesi olmayan, iğrenç şekilde çalanlardan bir tane."

Simon'un gülesi geldi. "Fena fikir değil. Ama önce paramla yeni bir jant almam lazım."

"O niye? Bisikleti haşat mı ettin?"

Simon'un yüzü kızardı. Lafı ağzından kaçırmıştı. "Aptal bir rögar kapağını görmemişim," diye uydurdu. "Lastik, arasına girdi, jant telleri yamuldu."

Hemen vicdan azabına kapıldı. Caro'ya yalan söylemek istemiyordu ama geceki yolculuğundan bahsetmek de istemiyordu. Kalabalık

alışveriş merkezinin girişinde kâbusları hakkında konuşmaktan daha çok utandırırdı bu onu.

"Hadi, içeri girmeye niyetin var mı?"

Caro başını salladı. "Önce midemi doldurmam gerek, yoksa açlıktan şuracığa yığılırım. Ama daha sonra çıkışta buluşabiliriz. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Caro yine sırıttı. "Her zaman böyle bir şey istemişimdir. Alışveriş merkezinin önünde randevu."

Simon, *bu benim ilk randevum*, diye düşündü ve Caro WILLYNİN SOSİSLİSİ standına giderken kızın arkasından baktı.

Annesi olsa bu ismi görünce kesin başını sallar ve "Yine kesme işareti yok," diye sinirlenirdi. Serbest editör olduğu için dille ilgili konularda her zaman çok titiz davranırdı.

"İmla kurallarını istedikleri kadar değiştirsinler, bazı şeyler gözüme çok batıyor," derdi.

Yine bir hatıra gelmişti işte ama bu sefer annesini gerçekte olduğu gibi hatırlamıştı. O bu dünya için belki fazla doğrucuydu ama her zaman güvenilir biriydi ve asla kâbus gibi bir karakter olmamıştı.

Kilolu bir çift, bir alışveriş arabasıyla Simon'un yanından yorgun argın geçti. Geçerken adam fark etmeden Simon'a çarptı.

"Çabuk olsana," diyordu yanındaki kadına. "Kurt gibi acıktım."

Sonra ikisi birlikte cam giriş kapısından geçip gözden kayboldular ama adamın sözleri Simon'un zihninde yankılanıyordu.

Kurt gibi.

51.

Fahlenberg'in alışveriş merkezi sözünü tutmuştu. Burada gerçekten de her şey var gibiydi, Simon çok geçmeden spor aletleri reyonunu da buldu, burada bisiklet jantları için geniş bir ürün yelpazesi vardı.

Cep harçlığıyla alabileceği bir jantta karar kıldı, bir tane de iç lastik aldı ve aceleyle kasaya yöneldi. "İlk flörtü" gereğinden fazla beklememeliydi.

Bahçe aletleri koridorundan geçerek yolu kısalttı, rafların önünde itişen insanların arasından geçti. Tepesinde, ayçiçekleriyle dekore edilmiş bir afişte YAZ VAKTİ BAHÇE VAKTİ diye bir ilan vardı. Anlaşılan bütün Fahlenberg bu ilanı üstüne alınmıştı.

Simon kendini slalom yarışında gibi hissediyordu. Çim gübresi taşıyan bir palete yol verdi, bir bahçe makası alıp almamak hakkında kararsız kalan emekli bir çiftin yanından sıkışarak geçti ve fıskiye kampanyalarına bakınan bir adamla çarpıştı.

"Dikkat etsene be!" diye homurdandı adam, sonra Simon arkasından başka bir erkek sesi duydu.

"Simon?"

Simon arkasını döndü ve peşinden koşan Richard Henning'i fark etti. Simon onu neredeyse tanıyamayacaktı. Paçaları püsküllü bermudası ve kısa kollu iş gömleğiyle Henning ne diş macunu modellerine ne de okul müdürünün vekiline benziyordu. Bugün Henning tam anlamıyla GARTENPROFI marka yeni bir bel küreği almaya

karar vermiş sade bir vatandaştı. Küreğin sapındaki etikete bakılırsa ürün indirimli bir fiyata satılıyordu.

"Ha, merhaba Bay Henning."

Öğretmen ona garip bir şaşkınlıkla bakıyordu. "Merhaba Simon. Senin burada ne işin var?"

Ne acayip bir soru. Sanki Henning onu bir gece kulübünde veya hiç işi olmayacak bir yerde yakalamış gibi bir soruydu bu.

"Bisikletim için bir şeye ihtiyacım vardı," diyen Simon cevabını ispatlamak için jantı yukarı kaldırdı.

Henning yavaşça başını salladı, Simon'u baştan ayağa süzerken sergilediği tavır Simon'un hiç hoşuna gitmemişti. Bu tavır ona, hastaları saçma sapan bir şeyler anlatınca psikiyatrideki bazı bakıcıların bakışlarını hatırlatıyordu. Mesela hastanın teki duştaki su hortumundan uzaylıların gönderdiği mesajları açıkladığında takınılan tavır gibi. Veya başka birinin gizli kameralar tarafından gözlendiğini hissetmesi gibi. Veya tatlıya teröristlerin zehir kattıkları iddiası gibi.

"Nasılsın?" diye sordu Henning.

Simon şaşkınlıkla, "İyiyim," diye cevap verdi. "Neden sordunuz?"

"Şey, böylesi bir günde seni burada görmeyi ummazdım." Henning ona yine o tuhaf bakışı attı. "Doğrusunu istersen kesin evdesindir veya belki de hastanedesindir diye düşünmüştüm."

Simon artık hiçbir şey anlamıyordu. "Hastanede mi? O niye?"

Henning'in yüzündeki tuhaf ifade kayboldu ve yerini korkuya bıraktı. Sanki birden aklına bir şeyler gelmiş gibi duruyordu. Unuttuğu önemli bir şey.

"Yok artık," dedi Henning. "Bilmiyor musun? Halan sana bir şey demedi mi?"

"Onu bugün hiç görmedim."

Henning bir "Hee," koyuverdi. Bu "hee"deki bir şey Simon'u ürkütmeye yetmişti. Simon birden sanki yine otobüsün klimasından gelen buz gibi soğuk hava ensesine vuruyormuş gibi hissetti.

Aklına Tilia'nın yarım bıraktığı fincan geldi ve *acelesi vardı galiba*, diye düşündüğünü hatırladı. Bu tahmininde yanılmadığını artık biliyordu. Bir şey olmuştu!

"Neyden bahsettiğinizi söyler misiniz artık!"

Henning sarı saçlarını alnından geriye attı. İyi bir şeyin habercisi olmayan mahcup bir tavırdı bu.

"Simon, bunu benden, hem de bu şekilde duymak zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi, Simon onun gözlerindeki merhamet ifadesinden korktu. "Korkarım, bu senin için ciddi bir şok olacak."

Simon sabırsızlıkla, "Ne?" diye çıkıştı. Bir yandan da bunu gerçekten duymak istiyor muyum, diye kendine soruyordu. Kötü haberlerden artık gına gelmişti.

Ama Tilia'nın ona bu sabah söylemesi gereken bir şey olmuşsa, bu ancak Mike'ın başına bir şeyler geldiği anlamını taşıyabilirdi. Simon'un bunu öğrenmesi *gerekiyordu*, isteyip istememesinin önemi yoktu.

"Şey," diyen Henning boğazını temizledi. "Bu sabah yerel haberlerde duydum. Dün gece genç bir kadın saldırıya uğramış. Burada rastladığım bir tanıdık o kişinin Melina olduğunu söyledi."

"Melina mı?"

Henning başını salladı. "Evet, maalesef. Olayın ne olduğunu tam olarak bilmiyorum, tek bildiğim civarda konuşulanlar. Anlaşılan yine o adammış. Yani Leonie'yi kaçırdığı düşünülen adam. Söylenenler doğruysa Melina'nın bisiklet yolundan geçmesini beklemiş."

Sanki yer birdenbire Simon'un ayaklarının altından kaymaya başlamıştı. Sanki kabaran denizdeki bir geminin güvertesindeydi.

Geçen geceki görüntüler hafızasında kıpırdanmaya başladı.

Yol kenarındaki araba.

Şoförle konuşup sonra arabaya binen kadın.

Yolu kapayan dallar.

Motosiklet.

Melina'nın kırmızı motosikleti.

Sonra da demin bisiklet yolunda gördüğü devriye arabası aklına geldi. Polislerin belediye işçilerini gözetlemeyeceği neden gelmemişti ki aklına?

Melina ölmüş mü, diye soracaktı ki Henning'in *hastaneden* bahsettiği aklına geldi.

"Duyduklarıma göre çok ağır yaralıymış ve şehir hastanesinde yatıyormuş," dedi Henning, sanki Simon'un düşüncelerini okumuştu. Sonra bel küreğini sol eline aldı ve sağ eliyle Simon'un omzunu sıktı.

Simon dalgın dalgın, *en azından kan oturan tarafa bastırmadı*, diye düşündü, bu sırada zihni büyük ölçüde bu kötü haberi kavramaya çalışıyordu.

"Kusura bakma," dedi Henning. "Keşke..."

"Richy?"

Kucağında küçük bir çocuk olan bir kadın Simon'u ittirerek geçti. Asabi ve dermansız duruyor, diğer eliyle de onu aksi istikamete, çıkışa doğru çekiştiren mızmız bir oğlan çocuğunu peşinden sürüklüyordu.

"Anneee, artık eve gidelim!"

"Ah, merhaba canım," dedi Henning, sonra da hâlâ yıldırım çarpmış gibi bahçe fıskiyelerinin olduğu rafın yanında duran Simon'u gösterdi. "Şey, canım, bu Simon. Müstakbel öğrencilerimden biri. Simon, bu karım Barbara."

"Merhaba." Barbara Henning, Simon'a kısa ve zoraki olduğu belli bir gülümsemeyle baktı, sonra da kocasına döndü. "Her şeyi bulabildin mi? Çocukların karnı aç, durmuyorlar."

Dikkati dağılan Henning, "Evet, bir saniye," dedi ve tekrar Simon'a döndü. "Simon, seni götürmemizi ister misin? Seni eve bırakabiliriz."

Simon sersemlemiş gibi, "Gerek yok, teşekkürler," diye karşılık verdi. "Otobüsle giderim ben."

"Bence iyi bir fikir değil bu." Henning'in sesi cidden endişeli çıkmıştı. "Şu an yalnız kalmaman senin için daha iyi olur. Halanı

arayabilir misin? Veya seni alacak başka birini? O zamana kadar seninle kalabilirim."

"Richy, ama olmaz ki," diye itiraz etti Henning'in karısı.

"Barbara, lütfen," diye çıkıştı Henning. "Simon daha yeni..."

"Sıkıntı değil," dedi Simon. "Benim için kaygılanmanıza gerek yok. Yanımda biriyle geldim."

Henning, Simon'un doğru söylediğinden emin olmak ister gibi etrafına bakındı.

"Beni dışarıda bekliyor," diyen Simon çıkışı gösterdi.

"Halanın yanına kadar sana eşlik edebilirim," diye teklifte bulundu Henning. Anlaşılan onu bekleyenin Tilia olduğunu sanmıştı, böyle sanması iyi de olmuştu. Henning'in Caro'yla olan ilişkisini bilmesine gerek yoktu.

"Çok naziksiniz," dedi Simon. "Ama ben hallederim."

Henning onu yine o tuhaf tavırla süzdü. "Gerçekten hallede-bilecek misin?"

"Evet, merak etmeyin."

Henning'in oğlu yine, "Eve, eve" diye tutturdu, küçük kardeşi de onun mızırdanmasına eşlik ediyordu.

Henning karısına yan yan bakarak, "Öyle olsun," dedi. "Unutma Simon, ne zaman istersen beni arayabilirsin. Sana yardım etmeye her zaman hazırım, tamam mı?"

Simon sadece başını salladı ama bu, cevap olarak Henning'e yetmişti. Tekrardan Simon'un omzunu sıktı ve karısı ve ağlayan iki çocuğuyla birlikte çıkışa doğru ilerlemeye başladı.

Simon bir süreliğine koridorun kenarında dikilerek rafa tutundu. Şimdi çıkışa doğru yürürse, hâlâ sallanmakta olan zeminin kendisini yere düşüreceğinden korkuyordu.

Etrafında telaşlı bir kalabalık vardı, kendini bir insan selinin ortasında terk edilmiş vaziyette sürüklenen küreksiz bir tekne gibi hissetti. Aklına durmadan Melina'nın gece yağmurda duruşu ve

arabanın şoförüyle konuşması geliyordu. Melina'nın şimşeklerin çıkarttığı ışıktaki belli belirsiz sureti... Arabanın, rüyasındaki canavar kurdun kırmızı gözleri gibi kor kor yanan arka farları...

"Simon!"

Caro koridordan koştura koştura ona doğru geliyordu.

"Buradasın demek. Tanrım, bu ne hal? Ne oldu?"

Simon cevap verecekti ama sesi çıkmıyordu.

Gece kurtlarındır, diye düşündü. *Kurtlara yakalanırsan sonsuza dek kaybolmuşsun demektir.*

52.

Simon, Henning'le karşılaşmasından bahsedince Caro, "İnanılmaz," dedi. O da tıpkı Simon gibi şaşkına dönmüştü, yüzü her zamankinden daha solgundu. "Kahrolası psikopat! Cehennemin dibine gitsin."

Klimalı alışveriş merkezinin hengâmesinden çıktılar, az sonra güneşte kavrulmuş park yerinin sıcağı vurdu tepelerine.

"Biraz dinlenmem lazım," diyen Simon oturacak bir yer aradı.

Bacaklarında hâlâ o lastik hissi vardı. Sanki kötü rüyalarından birinden uyanıp gerçek dünyaya dönmüştü – ama artık gerçek dünyanın kendisi de bir kâbus âlemine dönüşmüştü.

WILLYNİN SOSİSLİSİ'nin önündeki beyaz plastik masalardan birine gittiler. Şemsiyenin altında da yazın boğucu havası devam ediyor, etraf sıcak kızartma yağı kokuyordu ama oturmak iyi gelmişti.

"Bir şey daha var," dedi Simon. "Sana demin bütün gerçeği söylemedim. Dün gece beni bu hale sokan sadece kâbus değildi."

"Ya neydi?"

"Bisikletle dışarı çıktım ve Melina'nın o arabaya bindiğini gördüm."

Caro ona inanmamış gibi baktı. "Orada mıydın?"

"Hemen yanı başında değil ama yakınındaydım," dedi Simon, o sıra üstüne bir gölge düştü. Gardırop iriliğinde bir adam karşılarına geçmiş, devasa ellerini beline dayamıştı. Üstünde ketçap ve yağ lekeleri olan beyaz bir önlük vardı, ter içindeki ablak suratının üstünde de SOSİSLİYSE İSTEDİĞİN: WILLY yazılı beyaz bir şapka vardı.

Adam, "Ne getireyim?" diye sordu ve kocaman göbeğini kaşıdı.

"Birazcık oturacağız, o kadar," dedi Simon.

Willy başını iki yana salladı. "Olmaz, evlat, burası söğüt gölgesi değil. Masama oturan sipariş verecek."

"Kafan mı güzel senin?" diye çıkıştı Caro. "Daha demin kola ve patatesli şiş kebap almıştım, unuttun mu? Ayrıca bütün masalar boş. Yani bırak bu işleri!"

Yemek büfesinin sahibi Caro'nun itirazına pek aldırış etmemiş gibiydi. Baston gibi önlerinde dikiliyordu, tekrar göbeğini kaşıyıp Simon'a beklentiyle baktı.

"Peki," dedi Simon. "Bir limonata alayım."

"Yiyecek?"

"Limonata alayım," diye tekrar etti Simon. "Al sana sipariş, artık burada oturabilirim."

Willy burnundan soluyordu, sonra ayaklarını vura vura büfesine döndü ve kulağa "haylaz çocuk" gibi gelen bir şeyler homurdandı.

"Para düşkünü şerefsiz," diye küfretti Caro ama bunu Willy'nin duyamayacağı kadar sessiz söylemişti.

"Sinirlenme," diyen Simon saydığı bozuklukları masaya koydu. "En azından senin bir şey daha sipariş etmen için diretmedi."

Willy içeceği getirip tekrar ızgarasının başına dönene kadar beklediler. Sonra Simon gece yaşadıklarını anlattı.

Simon gecenin bir yarısı fırtınada bisiklet sürme fikrine nereden kapıldığını açıklayana kadar Caro dikkatle dinledi.

"Bunun için kendini haklı çıkarmaya uğraşman gerekmez," diye Simon'un lafını böldü. "Ben olsam nasıl bir saçmalık yapardım, bilmem. Ağabeyin de tıpkı annemler gibi davranmış. 'Artık kendi başının çaresine bakacak kadar büyüdün' ayakları insanın canını yakıyor ama onlar fark etmiyor bile. Herhalde ben olsam o hayal kırıklığıyla bir şeyleri paramparça ederdim."

"Ben de öyle yapsam iyi olurdu." Simon iç geçirdi ve limonata şişesine baktı. "Çünkü şu an kendimi o arabaya koşmadığım için

kabahatli hissediyorum. Dikkati kendime çekebilirdim. O zaman Melina belki de arabaya binmezdi."

"Bunun gerçekten de bir şeyleri değiştireceğini kim bilebilir?" dedi Caro. "Belki de adam bir parça daha ilerleyip orada pusuya yatardı. Neyse, sen anlatmaya devam et. Sonra ne oldu? Arabayı seçebildin mi?"

Simon, "Hayır, seçemeyeceğim kadar karanlıktı, bir de çok yağmur yağıyordu," dedi ve fırtınada eve dönüşünü, bitkinliğini, ağrılarını ve sonrasında nasıl ölü gibi uyuduğunu anlattı.

Simon lafını bitirince Caro, "Benim fikrimi duymak istersen," dedi, "kendine kızacağın bir şey yok. Melina'nm tutup da o delinin arabasına bineceği kimin aklma gelirdi? Yanında duran başka biri de olabilirdi. Ayrıca onun Melina olduğunu bile bilmiyordun."

Simon limonatasından bir yudum aldı. İçeceği soğuk ve şekerliydi, Simon'a iyi geldi. Şişeyi Caro'ya uzattı.

"İster misin?"

Caro başını iki yana salladı.

"Bence polise gitmem gerek," dedi Simon. "Gerçi çok bir şey görmedim ama yine de şahit sayılırım."

Caro, Simon'a doğru eğildi ve etrafa bakındı.

Sesini kısarak, "Bence çok iyi bir fikir değil bu," dedi. "Gecelevin bisiklet yolunda ne işin olduğunu nasıl anlatacaksın? Hem de o kadar şiddetli bir fırtınada. Hiçbir dediğine inanmazlar. İnansalar bile senden şüphelenme ihtimalleri var. Ne de olsa Melina'ya kızmak için iyi bir sebebin vardı."

"Ama ya araba..."

"Onu tek gören sensin," diye lafını kesti Caro. "Arabayı tarif bile edemiyorsun, kaldı ki plakayı söyleyesin. Yani biri sana gelip böyle bir hikâye anlatsa sen ne düşünürdün?"

Hele bir de o kişi aklını kaçırmışların saygıdeğer kulübünün bir üyesiyse, diye düşündü Simon, muhtemelen Caro da aynını düşünmüş fakat densizlik etmemek için dile getirmemişti.

Simon sessizce, "Herhalde ben de inanmazdım," dedi.

"Gördün mü?" Caro başını salladı. "Ben olsam önce beklerdim, bakalım polis neler bulacak. Hem bunun zararı yok çünkü verecegin ifadeyle onlara zaten yardım edemezsin. Ne de olsa pek bir şey görmemişsin."

Simon düşünceli düşünceli limonatasını yudumladı ve o sıra iki çocuğa koca bir porsiyon patates kızartması uzatan, uzatırken de Caro ile Simon'a bakan Willy'ye doğru döndü. Willy'nin bakışları, "Defolun artık," der gibiydi.

Simon pantolonun cebinden telefonunu çıkarıp Mike'ın numarasını çevirdi. Arama sesi üç kere geldi, sonra Mike'ın sesini duydu.

"Merhaba, burası Mike'ın mesaj kutusu. Ne yapman gerektiğini biliyorsun, öyleyse yap. Belki geri arayabilirim."

Bu tam Mike'a göreydi. Ukala ve hazırcevap. Acaba ağabeyi ne durumdaydı ve neredeydi, diye sordu kendine. Kesin Melina'nın yanındaydı.

"Ben geri dönsem iyi olacak," diyen Simon ayağa kalktı. "Mike'm bana ihtiyacı var."

"Tabii."

Caro hiç konuşmadan otobüs durağına kadar onu takip etti. Simon, Caro'nun kendisini bir an olsun gözden kaçırmadığını fark etti. Sanki bir şeyler söyleyip söylememekte kararsız kalmış gibiydi.

Durağa geldiklerinde Simon, "Ne var?" diye sordu. "Bana niye öyle bakıyorsun?"

Caro hâlâ düşünüyor gibiydi, sonra omuz silkti. "Yok bir şey."

"Bir şey yok mu? İnanmam. Hadi söyle, demin ne düşünüyordun?"

Caro gözlerini kaçırdı ve kafatası desenli spor ayakkabılarına baktı.

"Düşündüm de şansın yaver gitmiş. O düşmede başına türlü türlü şeyler gelebilirdi. Bunu umursar mıydım diye sordum kendime ve..."

Lafını yarıda bırakıp ayakkabısının ucuyla bir sigara izmaritini kaldırımdan attı. Dudakları seğiriyordu, sanki kendini konuşmaya zorluyor gibiydi.

"Galiba fazlasıyla umursardım," dedi sonunda. "Gelecekte daha dikkatli olacağına söz ver bana, olur mu?"

"Söz," diyen Simon parmaklarını yine göğsünün üstüne koydu. "Kızılderili şeref sö..."

"Hayır, ciddi ciddi!" diye çıkıştı Caro, kız kendisine bakınca Simon onun gözlerindeki korkuyu gördü. "Kime güvendiğine dikkat et ve birine dün geceden bahsetmeden önce iyi düşün. O adamın civardan biri olduğuna eminim. Senin hakkında bunları öğrenirse tehlikedesin demektir!"

3. Bölüm

MASKELİ BALO

"Şunu sakın unutma: Gece olunca
bazı kurtlar uyanır."
NEIL JORDAN/ANGELA CARTER
"The Company of Wolves"

53.

Derin dondurucu kadar soğuk otobüsle geri dönerken Simon, Mike'ı iki kez daha aramayı denedi. Her seferinde Mike'ın sesli mesaj kutusu çıktı.

Ne yapman gerektiğini biliyorsun, öyleyse yap.

Simon, Tilia'nın mutfağında otururken şansım üçüncü defa denedi ama nafileydi. Bu kez yapılması gerekeni yaptı ve Mike'a mesaj bıraktı. Melina meselesini duyduğunu ve endişelendiğini söyledi.

Sonra Mike'a bir de kısa mesaj gönderdi. Onu düşündüğünü ağabeyinin bilmesi lazımdı. Simon daima onun yanındaydı.

Belki geri arayabilirim.

Tilia da henüz eve gelmemişti, dolayısıyla bu ikisinden merakla haber bekleyerek geçirdiği süre ona sonsuzluk gibi geldi.

Tek başına olmak insanı yiyip bitiriyordu. Simon kendini yalnızlıkta boğulacakmış gibi hissediyordu. Caro'nun yanında gelmesi için neler vermezdi. Ona sormuştu ama Caro reddetmişti.

"Ağabeyin ve halan eve geldiğinde baş başa kalmak istersiniz," demişti. "Halanın yerinde olsam ben evde yabancı birini istemezdim."

Bu konuda kesinlikle haklıydı ama yine de Caro yanında olsa Simon'un daha çok hoşuna giderdi.

Simon durup dinlenmeden terk edilmiş bu evde dolanıyor ve bir haber bekliyordu.

Tam olarak ne olmuştu? Melina nasıldı?

Hastaneye gidip Mike ile Tilia kızın yanında mı diye bakmayı düşündü ama bu fikirden vazgeçti. Simon'un yanlarında olmasını isteseler çoktan ararlardı. Cep telefonu numarasını biliyorlardı, belki de Mike bu arada Simon'un kendisini kaç kez aradığını da görmüştü.

Ama Mike'ın şu an bu kötü hadisenin üstesinden gelebilmek için zamana ihtiyacı vardı kesin. Caro saldırıya uğramış olsa, Simon da önce biraz kendi başına kalmak isterdi.

Demin vedalaşırlarken Caro'nun söylediklerini hatırladı.

Umursar mıydım, diye sordum kendime ve galiba fazlasıyla umursardım.

Mike da şu an kendini böyle hissediyor olmalıydı. Hatta muhtemelen daha da kötü.

Simon tekrar cep telefonuna uzandı ve ekrandaki bildirimleri kontrol etti. Bir şey gelmemişti. Mike ona ne SMS göndermiş ne WhatsApp'tan yazmıştı.

Simon, Fahlenberg gazetesinin internet sitesine girmeye çalıştı.

Evde internet hemen hiç çekmiyordu, bu yüzden avluya çıktı. Odunluğun yanındaki bir yerde şebeke sinyali nihayet yükseldi de sayfa yüklenmeye başladı.

Simon çakıl taşlarıyla kaplı zemine oturdu ve haber başlıklarını dolaştı. Güneşin ışınları yakıyordu, burada çok oturursa başına güneş geçebilirdi –yani annesi olsa böyle bir endişeye kapılırdı– ama Simon yeni bir gelişme var mı, diye çok merak ediyordu.

Koyu renk arabadaki adamı yakaladılar mı acaba?

Biraz vakit alsa da aradığı şeyi buldu.

Manşette ON DOKUZUNDAKİ KIZA SALDIRI yazıyordu.

Simon haberden pek yeni bir şey öğrenemedi. Melina'ya sert bir cisimle vurulmuştu. Sonra kimliği meçhul şahıs onu bisiklet yolunun yanındaki çimlerde bırakmıştı. Kızı koşu yapan biri bulmuştu. Habere göre saat altı sularında olmuştu bu.

Simon dehşet içinde Melina'nın çimenlikte dört beş saat kadar ağır yaralı bir halde yattığının farkına vardı – tek başınaydı, canı çok yanıyordu ve çaresizlik içinde fırtınaya teslim olmuştu.

Merhamet ve öfkeyle karışık bir his kabardı içinde. Caro demin ne demişti? *Kahrolası psikopat! Cehennemin dibine gitsin.* Simon da bunu ümit ediyordu.

Simon okumaya devam etti ve Melina'nın Fahlenberg Şehir Hastanesi'ne getirildiğini öğrendi. Fakat haberin yazarı kızın ismini vermiyor, onun yerine *genç kadının cansız bedeni* diyordu ki bu daha da korkutucuydu.

Haberin devamında nöbetçi hekimin, hastaneye kaldırıldığı sırada Melina'nın durumunun *kritik* olduğunu söylediği yazıyordu. Aldığı yaraları atlatabileceği kesin değildi.

Suçluluk hissi Simon'a, *sen bu olayı engelleyebilirdin*, diyordu. *Aptal aptal ortalıkta durup seyredeceğin yerde oraya gitsen kızın başına bir şey gelmezdi.*

Gözlerine yaşlar hücum etti, son paragrafı okumakta güçlük çekiyordu. Son kısımda soruşturmayı yürüten polis memurundan alıntı yapılıyordu:

"Cinayet masası başkomiseri Stark, 'Soruşturma başlatıldı. Olay saatindeki yağmurlu hava şartlarından ötürü delil araştırması zor ilerliyor,' dedi. 'Bölge sakinlerinden bazılarının tahminlerinin aksine şu an bu genç kadına yapılan saldırıyla on altı yaşındaki Leonie'nin ortadan kaybolması arasında bir bağlantı olup olmadığı hakkında bir şey söyleyememekteyiz.'"

Simon telefonu tutan elini indirdi ve gözlerini boşluğa dikti.

Yine Mike gelmişti aklına. Birini sonsuza dek kaybetmek üzereyken insanın çaresizce teslim olduğu acı... Belki yine de her şeyin değişip iyiye doğru gideceğine dair çaresiz bir ümit...

Melina vakasında Mike ümidini kaybetmemeliydi. Ama çok da ümitlenmemeliydi çünkü gazete haberine göre kızın durumu *kritik*'ti.

Simon yine, *olayı engelleyebilirdim*, diye düşündü. *En azından denemem gerekirdi. Ah aptal kafam, neden gitmedim ki oraya? Neden?*

İçinden Ronny'nin sesi, *çünkü ödleğin tekisin*, dedi. *Çünkü bir sorunla yüzleşeceği yerde kaçmayı yeğleyen gülünç bir muhallebi çocuğusun sen.*

Aslında konuşan Ronny değil, kendi vicdanıydı ama yine de bu sese katılıyordu. Çünkü Ronny'nin haklı olduğu tek bir konu vardı: Simon kahrolası ödleğin tekiydi.

Hüzünlü hüzünlü telefonuna baktı, Mike'tan hâlâ haber yoktu, telefonunu tam kapatacaktı ki gözüne başka bir başlık ilişti.

Melina hakkındaki haberin sonunda, "Bunlar da ilginizi çekebilir" kategorisinde, ORMANDAKİ OTELİN YIKILMASI KESİNLEŞTİ başlığını okudu.

"Villamız," diye mırıldandı.

Habere tıkladı ve otelin fotoğrafını gördü. Fotoğrafta yamuk duran 7 ÇAMLAR ORMAN OTELİ yazısı görünüyordu.

Kısa haber metninde on yıldan fazladır atıl duran otelin sonbaharda yıkılacağı yazıyordu. Fahlenberg Belediyesi sonunda arazi için uzun zamandır aradığı alıcıyı bulmuştu, satın alacak kişi oraya lüks bir yaşlı bakımevi inşa etmeyi planlıyordu.

Bir sonraki paragrafta otelin tarihi özetleniyordu. Simon otelin ilk sahibinin ismini okuduğunda gözlerine inanamadı. Önce yanlış okuduğunu sandı çünkü parlak güneş ışığında ekran yansıma yapıyordu. Ama baş ve işaretparmaklarıyla ismi büyütünce ortada şüphe kalmadı.

Aklına tekrar dedesinin otel sahibinin oğlu hakkında söyledikleri geldi. Oğlan "etrafta haytalık edip gördüğü her eksik eteğin peşine takılan haylazın tekiydi".

Bu gerçekten mümkün müydü yoksa sadece tuhaf bir tesadüf müydü? Belki de bu soyadma Fahlenberg'de pek sık rastlanıyordu?

Simon bu düşüncesini telefon rehberinde arama yaparak kontrol etmek istiyordu ki Tilia'nın Fiesta'sı avluya girdi. Halası arabadan indiğinde Simon hemen, onun ağladığını fark etti ve aklına korkunç bir düşünce geldi.

Melina başaramamıştı!

54.

"Kâbus bu," diye hüngür hüngür ağlıyordu Tilia. Dirseklerini mutfak masasına dayayıp yüzünü ellerinin içine gömmüştü.

Simon halasına bir paket kâğıt mendil ve bir bardak su getirip kadının yanına oturdu.

Halası gözyaşlarına boğulan bir sesle, "Teşekkürler," deyip bir tane mendil aldı.

"O... Melina..." diye başladıysa da Simon lafın sonunu getiremedi.

Öldü mü?

Birkaç harf ve birkaç heceden ibaret olsa da bu kelime, içinde çok fazla acı ve acz barındırıyordu.

"Hayır, yaşıyor," diyen Tilia ortamı neşelendirecek bir gülümseme için çabaladı. Buna gülümseme demeye bin şahit isterdi. "Tanrıya şükür yaşıyor. Şu an ameliyatta. Doktor durumunun pek iyi olmadığını söyledi ama ümitsizliğe düşmemek lazım."

Evet, çıkmadık candan ümit kesilmez, diye düşündü Simon ve halasının bardaktan kocaman bir yudum alışını seyretti.

Sonra Mike'ı sordu, halası tekrar bir ağlama nöbetine tutuldu.

"Zavallı ağabeyin," diye ağlıyordu halası. "Hâlâ şokta ve dibe vurmuş durumda. Bunlar yetmezmiş gibi polis bir de bu sabah onu tamirhaneden aldı. Mike o sırada daha neler olduğunu bile bilmiyordu. Polis saldırıyı Mike'ın yapmış olabileceğinden şüpheleniyor. Hâlbuki ikisi gayet iyi anlaşıyordu..."

Yine yaşlar hücum etti; mendili elinde tutmuş, içine doğru ağlıyordu.

Simon şaşkına dönmüş bir halde baktı halasına. "Mike'ın yaptığını mı sanıyorlar? Ama bu delilik! Mike böyle bir şeyi asla yapmaz!"

Tilia gözyaşlarına boğulan sesiyle, "Neredeyse üç saat karakolda kaldık," diye devam etti. "Sonra Mike'ı aleyhinde delil yok diye saldılar. Mike şu an Melina'nın yanında. Ona... ona... çok üzülüyorum."

Kadın yüzünü yine ellerinin içine gömdü ve katıla katıla ağladı.

Simon sersemlemiş vaziyette yanında oturuyordu. Yeldeğirmeni motifli masa örtüsüne bakıyor, olan biteni zihninde anlamaya çalışıyordu.

Mike'tan şüphe edilmesi canavarlıktı. O asla böyle bir şey yapmazdı, hele Melina'ya asla!

Ama tabii ki polisler Mike'ı, kendisinin tanıdığı gibi tanımıyorlardı. Mike'ın isyankâr maskesinin arkasında nasıl hassas ve şefkatli bir insanın saklandığını bilemezlerdi. İsyankârlığı, duyarlı yapısını gizlemek için bir perdeydi. Vaktiyle babası söylemişti bunları. Her ne kadar Mike'ın günün birinde "isyankâr gençlik günahlarının" kurbanı olacağını düşünse de annesi de durumu böyle görüyordu.

Demek vakti gelmişti. Cinayet masası başkomiseri veya Mike'la her kim konuşacaksa onun sabıka kaydına bir göz atacak ve onun hakkında ilk intibaını oluşturmuş olacaktı. Polisiye dizilerdeki polisler hep böyle yapardı. Simon bunu kaç defa görmüştü.

Mike yıllar önce kaba kuvvete başvurup polise ihbar edilmişti. Şimdi de Melina'yla kavga edip sonra da çileden çıktığını düşünmeleri mucize değildi.

Ama yanlıştı bu, tamamen yanlıştı. Mike yapmamıştı bunu! Asla! Simon'un gördüğü onun arabası değildi. Bunu kesinkes söyleyebilirdi. Bir Mercedes'i, hele de o kadar kendine has bir şekli olan eski bir modeli Simon her türlü tanırdı. Ayrıca Mike'ın arabası lacivert veya siyah değil, kahverengiydi.

Yanlış kişiden şüpheleniyorlardı, Simon'a göre burası kesindi – ve sadece ağabeyini tanıdığı için bu fikirde değildi.

Kendi kendine, "Bunu Mike yapmadı," dedi.

"Elbette o yapmadı," diye karşılık veren Tilia burnunu gürültülü bir şekilde temizledi. Sonra da Simon'a yüreği yanarak baktı. "Çok üzülüyorum, Simon. Bu durum seni de perişan etmiş olmalı. Sabah seni uyandıracak ve olan biteni sana alıştıra alıştıra söyleyecektim ama çok derin uyuyordun."

Simon uykusunda duyduğu kadın sesini hatırladı ve başını salladı.

"Önemli değil," dedi ve şöyle düşündü: *Kurtların yanındaydım, beni oradan çıkaramazdın.*

55.

Dr. Sikandar Mehra ellerini yıkayıp yüzüne soğuk su vurdu. Genç kadının hayatı için saatlerce çabalamıştı ve kendini bitkin hissediyordu.

Bütün tıbbi maharetlerini kullanmasını gerektiren çetin bir mücadele olmuştu bu. Sonuç ise onu bir o kadar müteessir etmişti.

Kaza cerrahı olarak faaliyette bulunduğu bunca yılda işlerin çoğunlukla beklenildiği gibi gitmemesine çoktan alışması gerekirdi. Ama nihayetinde o da bir insandı. Kendi seçtiği görevi, her gün ölümle kumar oynamak olan bir insandı. Çünkü bütün tıbbi yeteneklerin yanında kallavi miktarda şans da işinin bir parçasıydı. Eline gelen kartlar bazen iyi oluyor, bazense olmuyordu.

Tıpkı bugünkü gibi.

Doktor ellerini kuruladı ve sabahtan beri çalışma masasında duran kahve bardağından bir yudum aldı. Kahve çoktan soğumuş ve tadı da acılaşmıştı.

Doktor tam bir sonraki vakaya bakacaktı ki kapısı çaldı ve hemşire Petra içeri girdi. O da yorgun argın duruyordu.

Hepimiz için sıcak ve zor bir gün, diye düşündü Mehra.

"Affedersiniz, Doktor, Melina Palandt'ın erkek arkadaşı hâlâ dışarıda sizi bekliyor. Hastanın durumu hakkında bir şey söyleyemeyeceğimizi belirttim kendisine ama sizinle konuşmadan gitmeye niyeti yok."

"Peki," dedi Mehra. "Bir bakarım. Siz de mutlaka bir şeyler için. Bu sıcakta hepimizin bol bol sıvıya ihtiyacı var." Kahve makinesin-

deki yarıya kadar dolu kabı işaret etti. "Ama kahveden uzak durun. Çok soğumuş."

Hemşire gülümsedi, Mehra, Michael Strode'nin sabırsızlıkla volta attığı koridora çıktı. Mike'ın iki eli de iş tulumunun cebindeydi, sanki etrafındaki hiçbir şeyi algılamıyor gibiydi.

Genç adamı görünce hekimin aklına özgürlüğe kavuşacak bir yol bulmak için durmadan kafesini arşınlayan bir kaplan geldi.

Mehra kendine, *acaba Michael Strode de kendine çıkar bir yol mu arıyor*, diye sordu. Acaba bu çaresiz durumundan nasıl kaçabileceğini mi düşünüyordu.

Ama her şeyden önce doktor, kız arkadaşını neredeyse öldüresiye döven bir delikanlı acaba böyle mi görünür diye sordu kendine. İlk bakışta Mike fazla fevri biri gibi duruyordu, doğru, ama böyle bir şeyi gerçekten yapmış olabilir miydi? Duruma bakılırsa polis bundan emin gibiydi.

"Benimle mi konuşmak istediniz?"

Michael Strode birden durup hızla doktora doğru döndü.

"Nihayet!" dedi. "Şu an durumu nasıl, doktor? Lütfen, bana söylemeniz lazım!"

"Elimizden geleni yaptık," dedi Mehra. "Kız arkadaşınız çok ağır yaralanmış. Birçok kemiği kırılmış ama kalıcı hasar olmaksızın iyileşebileceğini düşünüyorum. Beni en çok düşündüren başındaki yaralanma."

Michael Strode gözlerini o kadar açtı ki gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaklardı. Mike ürkütülmüş bir oğlanı andırıyordu Mehra'ya. Belki de gerçekten öyleydi – derinlerde bir yerde.

"Ölecek mi? Lütfen Melina ölmeyecek deyin!"

"Kusura bakmayın, ama böyle bir şey diyemem," dedi Mehra.

"Beyin travması nedir, bilir misiniz?"

"Bir tür beyin sarsıntısı, değil mi?"

"Öyle de denebilir," dedi Mehra ve başını salladı. "Bakın, kız arkadaşınız başına ağır bir darbe almış. Bundan ötürü kanaması olmuş ve kanamalar beynini şişirmiş, beyni de şimdi kafatası kemiklerine baskı uyguluyor. Tıpkı bir balonu dar bir kutuda şişirmeye çalışmak gibi bir şey bu. Beyninin bazı parçalarının zedelenmiş olması muhtemel ama bunu henüz net olarak söyleyemeyiz."

Genç adam hiçbir detayı kaçırmamak için sanki Mehra'nın dudaklarından dökülen her kelimeyi yutuyordu. "Yani o..."

Mehra nazikçe, "Şimdilik bir şey söylemek mümkün değil," diye lafa girdi. "Yaşadığı hasarların kalıcı olacağı söylenemez. Ama size karşı dürüst olacağım: Önümüzdeki kırk sekiz saat son derece kritik. Bayan Palandt'ı suni komaya sokmak zorunda kaldık. Beyni zarar görmüş mü, gördüyse ne kadar görmüş, bunları ancak tekrar şuuruna kavuşunca kesinkes söyleyebiliriz. Ama bu hususta da sizi kandırmak istemem. Bu süreyi atlatamaması da kuvvetle muhtemel."

Genç adam doktora, felç geçiriyormuş gibi baktı. Sonra dudakları seğirmeye başladı ve gözlerinden yaşlar boşandı.

Mehra yumuşak bir tonla, "Size daha iyi haberler veremediğim için kusura bakmayın," dedi. "Buna rağmen ümidinizi kesmemelisiniz. Dediğim gibi, şu an her şey mümkün."

Michael Strode güç duyulur bir sesle, "Biz... Heidelberg'e gidecektik," diye geveledi.

Doktor onu, "Belki yine de gidersiniz," diye sakinleştirdi.

"Yanına girebilir miyim?"

Mehra başını hayır anlamında salladı. "Kusura bakmayın ama olmaz. Önümüzdeki saatlerde mutlak istirahate ihtiyacı var. Eve gidip siz de dinlenin. Burada onun için bir şey yapamazsınız."

"Ama ben... ben onu yarı yolda bırakamam."

Mehra, şimdi eve giderse Melina'yı asla yarı yolda bırakmış olmayacağını temin etti. Aksine, diyordu Doktor, Melina da onun biraz uzanıp olayın şokunu atlatmasını isterdi.

Fakat genç adamın bu hastane koridorunda Melina için hiçbir şey yapamayacağını anlaması için biraz daha ikna edilmesi gerekiyordu.

Michael Strode gitmeden önce Mehra ona bir gelişme olursa hemen bildireceğine dair söz vermek zorunda kaldı. Mehra söz verdi ve Mike koğuşu terk edene kadar onun arkasından baktı.

Konuşmalarını biraz uzaktan gözlemleyen hemşire Petra, "Çok ikna edici duruyordu," dedi. "Siz ne düşünüyorsunuz Doktor? Acaba yapan o muydu?"

"Bilmiyorum," dedi Mehra. "Gerçekten üzülmüş gibi. Ama bunun sebebi çok fazla suçluluk hissetmesi de olabilir. Belki de kıza cinnet halinde vurmuştur. Bilemeyiz."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsunuz?"

Mehra sadece omuz silkebildi. "Ele aldığım bu türden ilk vaka olmazdı. Bir şeyin suçunu hisseden insanlar olağanüstü şeylere muktedir olabiliyorlar. Ama belki de bu şüphelerimizle ona haksızlık ediyoruzdur, bununla birlikte eğer vuran kişi oysa, Melina Palandt adına şunu ümit ederim ki bu çocuk onun bir de katili olmasın."

56.

Herhalde Simon'un son kez bir bisiklet tamir etmesinin üzerinden bir asır falan geçmişti. Tamir işini babasından öğrenmişti.

Simon babasıyla birlikte bodrumda durup, babasının birkaç gün öncesinde bir rögar kapağının aralığına saplanan döküntü Hollanda tipi bisikletinin ön tekerleğini değiştirdiklerini çok iyi hatırlıyordu.

Dış lastiği yeni janta geçirirlerken babası ona, "Karar benimdi: Ya bisikletimi mahvedecektim veya sağma soluna dikkat etmeyen o yayayı ezecektim," diye anlatmıştı. "Ben de rögar kapağında karar kıldım. Kadına çarpsam o kazadan sağ çıkamazdım. Kadın en azından şu kadar şişmandı."

Sonra Simon'a kollarını açarak kadının cüssesini göstermiş, ayrıca yanaklarını şişirip gözlerini de şaşı yapmıştı.

Simon gülmekten jantı neredeyse yere düşürecekti. Karnına ağrılar girene ve gözünden yaşlar akana kadar gülmüştü. Babası yüzünü şekilde şekle sokabiliyordu.

Yeni jantı dağ bisikletine takarken bu hatıra ona eşlik etti. Sanki babası o an yanına gelmişti. Tabii bu kez teselli veren bir şekilde, şekli şemali kaçmış bir canavar gibi değildi.

Simon zihninde babasının, *güzel yapıyorsun*, dediğini duyuyordu. *Fren pabuçlarının janttan aynı uzaklıkta durmasına ve lastikte yeterince hava olmasına dikkat et.*

Simon sessizce, "Ederim," dedi ve gülümsedi.

Bir şeyleri onarmak iyi geliyordu. İnsan böylelikle alıştığı düzeni tekrar kuruyordu. İşine dikkatini tam verir ve vazifeni benimsersen o zaman düşüncelerin de düzene kavuşuyordu.

Böyle işler meditasyon gibi olabiliyordu. Bunu da ona babası öğretmiş, Simon meseleyi içgüdüleriyle kavramıştı.

Eserine memnuniyetle baktı. Dağ bisikleti yine eski haline dönmüştü. Keşke hayattaki her şey böyle halledilebilseydi.

Simon avluda bir deneme turu attı, frenleri yokladı; bisikleti tekrar odunluğun oraya koyacaktı ki bir arazi aracı evin önünde durdu.

Arabadan Richard Henning indi, Simon onun üstünde hâlâ sabahkiyle aynı paçaları püsküllü bermudanın ve iş gömleğinin olduğunu gördü. *Bu elbiselerle çok sefil duruyor*, diye düşündü Simon; Henning ona doğru gelirken Simon'un bu izlenimi güçlendi. Müdür vekilinin yürüyüşü şimdiye kadar ona hep kendinden emin ve hedefinin bilincinde birininki gibi gelmişti ama şu an güvensiz duruyordu.

"Merhaba Simon. Nasılsın?"

Yine Simon'un tahammül edemediği şu soru. Hele Henning sorunca buna hiç dayanamıyordu. Henning, Simon'un, nasıl olduğunu anlatacağı son kişilerden biriydi.

"Fena değil," dedi Simon.

Bu çok bir şey söylemeyen bir ifade olsa da soruyu soran çoğu kişiyi yine de memnun edebiliyordu.

Henning sanki Simon'un bu cevapla kendisine ne anlatmak istediğini anlamış gibi başını salladı.

"Şey," dedi Henning ve mahcup bir şekilde ensesini kaşıdı, "senden bu sabah için tekrar özür dileyecektim. Davranışım hiç düzgün değildi. Lütfen kusuruma bakma. Seni feci korkutmuş olmalıyım."

"Sorun değil. Haberim olmadığını bilemezdiniz tabii."

"Yine de yaptığım, densizlikti," diye cevap verdi Henning. "Melina'dan haber var mı?"

Simon başını iki yana salladı. "Sadece ameliyat edildiğini biliyorum. Mike şu an onunla."

Henning utanarak iç geçirdi. "Kötü bir olay, gerçekten çok kötü. Sanki yeterince çile çekmemişsiniz gibi. Ağabeyini ve seni kastediyorum. Kim böyle bir şey yapabilir, aklım almıyor."

İkisinin de ne söyleyeceğini bilemediği sıkıntılı bir suskunluk anı geldi.

Simon böyle anları çok iyi bilirdi. Yabancılarla konuşmak ona oldum olası zor gelirdi. Hele de o yabancının varlığı onu rahatsız ediyorsa ve bu yabancının kendisinden ne istediğini bilmiyorsa.

Henning ondan özür dilemişti, Simon özrü kabul etmişti. Öyleyse aralarındaki her şey konuşulmuştu. Ama Henning yine de oradan ayrılmıyordu.

"Gördüğüm kadarıyla bisikletini onarmışsın," dedi Henning sonunda. "Bir yere mi gidecektin?"

"Belki daha sonra."

"Bisikletle turlamaktan hoşlanıyorsun herhalde?"

Simon yalnızca başını salladı.

"Spor her zaman iyidir," dedi Henning. "Hareket kafayı boşaltır. Bu arada hazır sözü açılmışken, Kulübe yarın yeni bir kayık geliyor. Belki onu benimle test etmek istersin? İkindi üzeri yine kayıkhanede olacağım. Saat üçe doğru."

"Tamam, bir düşüneyim."

"Sürekli sorup da canını sıkmak istemem," dedi Henning. "Ama mutlaka denemen lazım. Kesin çok eğleneceksin hem de kafanı..."

Cümlesinin kalan kısmı bir dizel motorun homurtusuyla kayboldu. Sonra Mike avluda freni öyle kökledi ki çakıllar etrafa sıçradı. Mike eski Mercedes'inden indi, Simon ağabeyini görünce korktu.

Mike yeni kireç vurulmuş bir duvar kadar solgundu. Yüzü uzun ve ağır bir hastalıktan muzdarip birinin yüzü gibi çökmüştü. Dün son

defa görüştüklerinden beri Mike sanki biraz kilo kaybetmişti, gözleri de saatlerce ağlamış gibi –muhtemelen ağlamıştı da– kızarmıştı.

Simon'u en çok korkutansa Mike'ın yüzündeki ifadeydi. Bu ifade hüzün, çaresizlik ve sınırsız bir öfkenin karışımıydı.

Mike doğruca Henning'e doğru yürüdü ve tam karşısında durdu. "Burada ne işin var Richy?"

"Merhaba Mike. Simon'a bir bakayım, Melina hakkında bilgi alayım, dedim. Olan bitenden ötürü çok üzgünüm."

Mike'ın yüzünü Simon'un o güne kadar hiç kimsede görmediği kadar çirkin bir sırıtma kapladı. Simon bir anlığına, *mavi iş tulumu giymiş bu sıska adam gerçekten de ağabeyim mi yoksa onun bir taklidi mi*, diye düşünmeden edemedi.

"Hayır, Richy," dedi Mike, sesi tehditkâr bir biçimde sakin geliyordu, "üzgün falan değilsin. Zerre kadar bile."

Henning bir adım geri çekildi. "Bu da ne demek oluyor Mike? Ben..."

"Herhalde şu an, haklı çıktığını düşünüyorsundur," diyen Mike öne doğru bir adım atınca Henning bir adım daha geri çekildi. "Melina'nın benim gibi biriyle birlikte olmasını asla kabul etmedin. Doğru, değil mi? Sonu iyi olmaz diye onu uyarmışsın. Buyur bakalım, artık sevinebilirsin, Bay Çokbilmiş!"

"Meseleyi böyle görmen üzücü," diye karşılık verdi Henning, artık o da aynı tehditkâr tonla konuşuyordu. "Bana tahammülün olmadığını biliyorum ama şimdi çizgiyi biraz aştın bence. Ama önemli değil. Kafanın şu ara fazlasıyla karışık olmasını anlayabilirim."

Bunun üstüne Mike'ın yüzündeki sırıtma kayboldu, gözleri öfkeyle doluydu.

"Şunu aklında çıkarma Richy: Melina ile ben birlikteyiz. Ne olursa olsun, başkaları ne düşünürse düşünsün, bu durum değişmeyecek. Melina saldırıyı atlatıp iyileşince beraber Heidelberg'e gideceğiz. Anladın mı?"

Bir an hiç ses çıkarmadan karşı karşıya durdular. Simon sanki her an birbirlerine saldıracak iki dövüş köpeğini seyrediyordu.

Sonra Henning, Simon'a döndü. "Gitsem iyi olacak. Fikrini değiştirirsen haber verirsin. Memnun olurum."

Mike aniden kendini kaybetti. "Defol git artık!" diye bağırdı Henning'e, aynı zamanda avucunun içini Mercedes'inin ön kaputuna vurmuştu. Silah ateşlenmiş gibi bir ses çıkmış, Henning irkilmişti.

"Tamam, tamam, gidiyorum," diyen Henning iki elini birden havaya kaldırdı.

Mike arkasından, "Kardeşimi de rahat bırak!" diye bağırdı.

Henning arkasını dönüp onlara bir kez daha baktı, sonra da arabasına binip oradan ayrıldı.

Mike arkasından bakıyordu. Bütün vücudu gerilmiş gibiydi, iki elini yumruk haline getirmiş sıkıyordu.

Simon, Mike'ın yanına gidip dikkatle omzuna dokundu. "Mike?"

Ağabeyinin gerginliğini attığını seziyordu. Mike şimdi de titremeye başlamıştı, Simon'a bakınca kızaran gözlerine yeniden yaşlar hücum etti.

"Kusura bakma, ufaklık. Kendimi kaybettim."

"Henning'le aranda ne var? Ona neden bu kadar öfkelisin?"

Mike elinin tersiyle gözlerini sildi ve başını salladı. "Sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Tamam."

Sonra Mike, Simon'u bırakıp dairesine gitti. Birkaç adım sonra durup tekrardan Simon'a doğru baktı.

"Kime güvendiğine dikkat et ufaklık. Güvenini sadece hak edenlere ver."

Evin kapısı açıldı ve Tilia koşa koşa geldi. Üstünde sadece bornozu vardı, saçlarında yeşilimsi bir şampuanın köpüğü, güneşin altında, biçimsiz bir inci taç gibi parlıyordu.

"Tanrı aşkına! Burada neler oluyor? Neden böyle bağrışıyorsunuz?"

Simon ve Mike âdeta bir ağızdan, "Her şey yolunda," dediler, sanki bir saniyeliğine zamanı geriye döndürmüşlerdi. Göz açıp kapayıncaya kadar geçen kısa bir süre içerisinde yine haylazlık eden, sonra da yetişkinleri bir ağızdan her şeyin yolunda olduğuna ikna eden iki oğlan çocuğu olmuşlardı.

Sonra Mike yine bugünkü halini aldı. Izdıraba boğulmuş, yüzünü sonsuz bir üzüntü kaplamış, sıska ve genç bir adam oldu.

"Tilia, ona her zaman iyi bakacağına söz ver," dedi. "Ufaklık bu dünya için fazla saf."

Tilia anlamayarak başını salladı. Sonra ikisi de, başını eğip dairesine doğru yürüyen Mike'ın peşinden bakakaldılar.

57.

Richard Henning'e katlanamasa da –ve Mike o güzellik budalası heriften adamakıllı nefret ediyormuş gibi görünse de– Simon bir noktada Henning'e katılıyordu: Hareket etmek kafayı boşaltmaya yarıyordu.

Mike dairesine çekilmişti, onu bir süreliğine rahat bırakmak en iyisi olacaktı.

Henning'le yaşanan sürtüşmeden kısa bir sonra Tilia, yarıda bıraktığı duşunu bitirmiş, bir bardak buzlu çay ve üzerlerine bir şeyler koyduğu birkaç dilim ekmekle televizyonun karşısına geçmişti. Sakinleşmek için buna ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Çok çetin bir sabah yaşamışlardı.

O zamandan beri dalgın bakışlarla televizyona bakıyor, ara sıra salamlı ekmeğinden ısırıyor ve vantilatörün serin havasıyla rahatlıyordu.

Simon ikisini de anlıyordu, herkesin kendince bir stresle başa çıkma tarzı vardı. Fakat Simon evde boş boş oturmaya dayanamazdı. Bir şeyler yapması lazımdı. Melina ile Mike'a yardımı dokunacak bir şeyler. Özellikle de Mike'a, çünkü ondan haksız yere şüpheleniyorlardı.

Tamir ettiği dağ bisikletini kaptığı gibi geçen geceki yoldan tekrar gitti. Belki de işine yarayacak bir şeyler hatırlayabilirdi.

Güneş yakıyordu, asfalt bisiklet yolu, sıcaklığı alev alev yansıtıyordu. Simon'un yüzünden terler boşalıyordu. Zor zahmet ilerliyordu, yokuşa vardığında bisikletten inip bisikleti ittirmek zorunda kaldı.

Bu kısım geçen gece epey enerjisini tüketmişti ama aynı yer ikindi güneşinin altında hepten işkenceye dönüyordu. Nabzı, her attığında başında gümlüyordu, nefes almakta güçlük çekiyordu, sanki ayakkabıları ve tekerlekler yumuşak bir katran zemine girip çıkıyordu.

Nihayet tepeye ulaştığında nefes nefese kaldı ve tekrar nefes alana kadar bekledi. Nefesi ıslık çalıyor, akan terler gözlerini yakıyordu.

Aslında hava biraz serinledikten sonra, akşam vakti yola çıkması lazımdı. Ozon değerleri bugün kesin çok yüksekti, radyoda da muhtemelen açık havada fiziki aktiviteden kaçınılması ikazı yapılıyordu. Ama öte yandan, beklemek, bu zorlu gezintiden çok daha dayanılmaz gelecekti.

Nabzı yavaşlayınca tekrardan bisiklete binip yokuş aşağı bıraktı kendini – bu kez daha dikkatliydi, ayakları pedallardaydı ve frenlere hafif hafif basıyordu.

Artık riske girmeyecekti, Caro'ya söz vermişti.

Simon yönünü bulmaya çalışıyordu. Dün ne kadar uzağa gitmişti acaba? Bisiklet yolu gündüz bambaşka görünüyordu, Simon da dün geceye göre çok daha yavaş sürüyordu.

Ama sonra bisiklet yolu ile araba yolu arasındaki yeşilliği çevreleyen kayınlardan birini hatırladığını zannetti. Ağacın ikiye bölünmüş bir gövdesi vardı ve biraz hayal gücünü kullanınca bunu kollarını yakınarak göğe uzatan lüle lüle, uzun saçları olan beyaz elbiseli bir kadına benzetti.

Simon durup bisikletten indi. Düştüğü yer burası olmalıydı.

Yolun sağ kenarında uzanan şarampole gitti, bir kez daha ne kadar şanslı olduğunu fark etti.

Şarampol genişti ve iki yanını otlar bürümüştü. Yaklaşık yarım metre derinliğindeydi. Güneş, zemininde bulunan kalın bir çamur tabakasını kurutuyor ve çamurun yüzeyinde garip bir çatlak deseni

oluşturuyordu. Bu çamur ve otlar olmasa düşmesinin sonuçları feci olurdu.

Simon içgüdüyle, bir yere vurduğu için kan oturan omzunu tuttu ve babasını hatırladı.

Çok şanslı bir çocuksun.

Melina'yı gördüğü yere doğru baktı ve o sahneyi tekrar gözünde canlandırdı. Kız koyu renk arabanın yanında durmuş ve şoförle sohbet etmişti. Motosikletini sağ tarafta, şarampolün yakınına bırakmıştı.

Başında kask var mıydı? Simon emin değildi. Muhtemelen vardı. Ama belki de şoförle daha iyi anlaşabilmek için kaskı çıkarmıştı.

Peki, tam olarak ne görmüştü? Kızın sarı saçlarını mı yoksa kaskı mı?

Saçları. Yok, kaskı... Yoksa saçları mıydı? Yağmur yağmıştı, saçları başına yapışmış olmalıydı. Ama belki de bu yüzden kaskı çıkarmamıştı... Kahretsin!

Daha net bir şeyler hatırlayabilmek için neler vermezdi. Zihnindeki resim bulanıktı, pek anlaşılmıyordu. Sanki rüyasındaki bir sahneyi hatırlamaya çalışıyordu. Düşüşü onu sandığından daha çok etkilemiş olmalıydı. Baş ağrısı ve yağmur görüşünü bulandırmıştı, zaten etraf da kapkaranlıktı.

Üstüne bir de yakıcı sıcaklık eklenince düşünmesi iyice güçleşiyordu. Şakaklarında atan nabzı acı veriyor, bisiklet yolu, önünde, serap gibi titreşiyordu.

Yüzündeki teri sildi. Cildi gerilmişti, tuzluymuş gibi bir his veriyordu. Yanındaki sokakta ikindi vakti trafiği miskin miskin ilerliyor, havaya feci bir egzoz kokusu yayılıyordu.

Araba, diye düşündü. *Lanet araba neye benziyordu?*

Var gücüyle zihnindeki resme odaklandı. Arabayı önünde görüyordu. Belli belirsiz bir görüntü... Yağmurdan ötürü bulanıktı, sadece bazen çakan şimşekler aydınlatıyordu arabayı.

Siyahtı, diye düşündü, *belki de lacivert. Ama büyüktü. Eski bir Mercedes olmadığı da kesindi.*

En azından bu noktada kendinden emindi.

Hatırladığına göre araba sinyalini yakmıştı. Ama bunun gerçek olduğuna yemin et deseler Simon yemin edemezdi.

Başka ne biliyordu?

Arka farlar. Farlar karanlıkta korkunç bir çift göz gibi görünmüştü. Dar ve kötü niyetli.

Yine de yeterli değildi. Daha fazlasını hatırlamalıydı. Çok daha fazlasını!

Yoldaki arabaları gözlemledi ve aralarında çok sayıda koyu renkli araba olduğunu tespit etti. Failin arabası yanından şu an geçse bile Simon bunun o araba olduğunu kesin şekilde söyleyemezdi.

Sohbet. Melina şoföre ne demişti?

Simon beynini o derece yoruyordu ki kafası patlayacak gibi olmuştu ama aklına bir şey gelmiyordu. Melina'nın dediklerini seçememişti. Çok uzakta kalmıştı ve sadece kızın konuştuğunu duymuş, içeriğini anlamamıştı.

Acaba şoförü tanıyor muydu?

Mümkündü. Gecenin bir yarısı ancak tanıdığın birinin arabasına binerdin. Peki ama bu acil bir durumdu. Fırtına vardı ve Melina motosikletle daha fazla ilerleyemezdi. Ama şurası kesindi ki kız ancak güvendiği birinin arabasına binerdi.

Kim olabilirdi bu?

Melina yolcu kapısını açtığında kısa bir anlığına iç ışıkların yandığını anımsıyordu. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın bu esnada şoförün yüzünü görüp görmediğini hatırlayamıyordu. Kabaca bile hatırlamıyordu.

İnsanı çıldırtan bir şeydi bu.

Oraya gitmem gerekirdi, diye düşündü öfkeyle. *Ne ödleğim, kızın yanına gitmem gerekirdi. O zaman başına bir şey gelmezdi! Benim...*

Birden bisiklet yolu önünde kıpırdanmaya başladı. Sanki asfaltı halı gibi silkelemişlerdi de yol doğrudan Simon'un üstüne gelen bir dalga meydana getirmişti.

Şakaklarını delip geçen bir ağrı hissetti ve midesi bulandı.

Bir yerlerden, "Başına güneş geçecek," diyen annesinin sesi geliyordu. Evet, annesi haklıydı. Sıcaktan neredeyse fenalık geçirecekti.

Sabahtan beri hiçbir şey içmediği geldi aklına ve dilinin kalın ve kupkuru bir topağa döndüğünü hissetti. Bir şeyler içmesi, özellikle de güneşten kurtulması lazımdı.

Hem de olabildiğince çabuk!

Dengesini koruyabilmek için sersemlemiş bir halde bisikletinin gidonuna dayandı. Şu an Kössingen'e kadar onca yolu gitmesinin imkânı yoktu. Fahlenberg daha yakındı.

Güneşten kaç, evlat!

Bu seferki babasının endişeli sesiydi.

Sonunda nereye gidebileceği aklına geldi. Son gücüyle yola koyuldu.

58.

Şehir parkı boyunca tüm bisiklet parkları ağzına kadar doluydu. Arabalar ve motosikletler uzun bir trafik sıkışıklığındaki gibi yan yana dizilmişlerdi. Elinden gelen herkes bu sıcak ikindi vakti Fahlenberg Göleti'nde gölge ve ferahlık arıyordu. Suyun yüzeyi güneşin altında parkın ortasındaki iri bir ayna gibi ışıldıyordu.

Simon bisikletini bir ağaca dayadı. Aceleyle bisikletini zincirleyip oradaki büfeye doğru koşturdu. Çöldeki uzun bir yolu az evvel aşmayı başaran ve kurtarıcı su birikintisini önünde bulan susuz kalmış biri gibi hissediyordu kendini.

Dedesinin seneler önce dondurma, meşrubat, ara sıra da kızarmış patates aldığı eski ahşap büfe artık yoktu. Onun yerinde şimdi üstünde renkli yazılarla *Mr. Softee – Dondurma ve Soğuk İçecek* yazan beyaz bir dondurma arabası duruyordu.

Annesi olsa bununla alakalı da uygun bir yorum yapardı, diye düşündü Simon. Gitgide daha popüler bir hal alan İngilizce kelimelere çok sinir olurdu annesi.

Simon iki şişe soda sipariş edip elinde saydığı bozuklukları tezgâhın üstündeki kâseye bıraktıktan hemen sonra iki şişeden birini tek seferde içince dondurma arabasındaki adam biraz şaşırdı.

Simon boş şişeyi iade ederken adam sırıtarak, "Çok susamışız anlaşılan," dedi.

Simon ancak başını sallayabildi. Soğuk suyu gırtlağından içeri öylesine aceleyle boşaltmıştı ki karbondioksitin birazdan midesini

patlatacağını sandı. Mahcup mahcup gülümsedi, sonrasında korkunç bir sesle geğirdi. Dondurmacı bir kahkaha attı, Simon'un arkasında sıraya girmiş iki mayolu oğlan da bu kahkahaya katıldı.

Simon çok utandı ama kendine hâkim olamamıştı. Özür dilercesine omuzlarını silkti ve etrafındakilerin eğlenen bakışlarından kaçmak için gölete doğru aceleyle yola koyuldu.

Dondurmacı, arkasından, "Helal olsun," diye bağırdı. "En az on şiddetinde bir deprem gibiydi."

Sonra onun kahkahası da çocuklarınkiyle birlikte kalabalıktaki ses karmaşasının içinde kayboldu.

Göletin kıyısı tamamen doluydu. Plaj havluları ve şişme yataklar dip dibe duruyordu. Güneş kremi kokusu havayı sarmıştı, her yer insan kaynıyordu.

Simon göletin etrafının yarısını dolandı ve ancak karşı yakada boş bir yer bulabildi. Burası biraz sapa bir yerdi ve küçük bir tepeydi ama harika bir manzara sunuyordu. İstediği tam da buydu.

Simon çimenlere uzandı ve ikinci şişeyi açtı. Sodasını içerken –bu kez o kadar hırslı değildi, küçük küçük yudumluyordu– ortalıktaki rengârenk kalabalığı seyrediyordu.

Burası eskiden anne babası ve dedesiyle geldiğinde nasılsa neredeyse öyleydi. Plajdakilerin çoğu genç çiftler ve ailelerdi. Ergenlere pek rastlanmıyordu. Ergenler büyük ihtimal semtin biraz daha uzaklarında, "dar kafalıların" olmadığı yerlerde takılıyorlardı.

Simon kendini giderek daha iyi hissetmeye başladı. Baş dönmesi ve ağrıları geçti. İkinci şişenin de dibini getirdi, bu sırada sudaki çocukları izliyordu. Çocuklar neşe içinde coşuyor, top oynuyor, birbirlerine su atıyor ve birbirlerini suya daldırıyorlardı. Tıpkı Mike ile Simon'un eskiden yaptıkları gibi.

O sıralar Mike demek ki su korkusunu yenmişti, diye düşündü Simon. Kısa zaman öncesine kadar hiç haberinin olmadığı korkusunu yenmişti. Mike ona korkusundan bahsetmek yerine yıllar önce

gölette boğulan bir kızı anlatmıştı. Kış ortasında. Kız buz yarılınca içine düşmüş, çıkardıklarındaysa bütün vücudu donmuştu.

O zamanlar Mike, Simon'u ara sıra korkutmaktan zevk alırdı. "Bu seni hayata hazırlar ufaklık," derdi.

Fakat bugün bildiklerine bakılırsa Simon durumu başka türlü görüyordu. Belki de o zamanlar Mike dikkati kendi korkularından uzaklaştırmaya çalışmıştı. Her şey bir yana yaşıtları çocuklardan farklı olan küçük kardeşi de mükemmel bir kurban olmuştu onun için. İnsan kendinden zayıflarla uğraşınca kendini daha büyük görürdü. Ronny sayesinde Simon bunu yeterince tecrübe etmişti.

Mike'ın anlattığı boğulan kız hikâyesi Simon'un Fahlenberg Göleti'nde yüzmek için duyduğu bütün hevesi kaçırmasına neden olmuştu. O zamandan sonra Simon hep kıyıda kalıp kitap okumuş, diğer çocukların yüzmesini seyretmişti.

Caro'nun da dediği gibi kendi kendisine engel olmuştu, hem de ağabeyinin anlattığı çocuksu bir korku hikâyesinden dolayı. Hâlbuki Mike'a yaptığı şeyden ötürü sitem edemezdi, Simon'un "bu dünya için çok saf" olmaktan kurtulması için Mike'ın yardım etme tarzı da buydu.

Şu an oradaki ailelere bakarken çocukluk korkularını hatırlamasına rağmen geçmişe, dünyasının henüz dertsiz tasasız olduğu o günlere dönmeyi arzuluyordu. Henüz ona ciddi sıkıntılar çıkaracak bir şeylerin olmadığı, ailesinin birlikte olduğu günlere. Anne, baba ve iki kardeş.

Çocukları hüzünle seyretti. Çocuklardan birine babası bir tekne maketinin uzaktan kumandasının nasıl çalıştığını anlatıyordu. Küçük bir kıza annesi güneş kremi sürüyordu. Başka bir kız ile onun kardeşi babalarının beceriksizce uğraşıp durduğu bir buzdolabının önünde istekli istekli bekliyorlardı. Bu çocuklar gelecekte bir gün ellerinden nelerin alınacağını henüz bilmiyorlardı.

Ölüm sırnaşık ve hilekâr, diye düşündü Simon. *Bir kez hayatına girince ondan kurtulamıyorsun.*

Birden karşı kıyıdan tanıdık bir yüz dikkatini çekti. Richard Henning kalabalığı yararak kendine yol açıyordu. Bir koltuğunda katlanmış bir şemsiye, diğerinde de piknik örtüsü taşıyor, boş bir yer bakınıyordu.

Karısı Barbara da arkasından geliyordu. Küçük kızlarını yine o taşıyordu, sol omzuna çiçek desenli bir çanta asılıydı. Çetenin son elemanı olarak Henning'in küçük oğlu geliyordu. Onun da koltuğunun altında bir kilim vardı. Muhtemelen tıpkı Mike'm da eskiden yaptığı gibi annesi ile babasından ayrı bir yerde oturacaktı.

Biraz arandıktan sonra Henning ailesi yerlerini bulmuş gibiydi. Başka iki ailenin arasına yerleştiler.

Henning gökyüzüne baktı, sonra şemsiyeyi açtı ve yere sapladı, o sırada karısı yan komşuyla sohbet ediyordu.

Simon'a göre Barbara Henning çekici bir kadındı. Uzun boylu, zayıf, uzun bacaklı ve sarışındı. Uzaktan biraz Melina'yı andırıyordu. Ama saçı o kadar uzun değildi, tabii bir de Barbara daha yaşlıydı. Kırk yaşında falan olmalıydı.

"Mükemmel bir ideal aile değil mi bu?"

Simon şaşkınlıkla etrafına baktı. Caro ona göz kırpıp yanına, çimlere oturdu.

Alaycı bir tonla, "Anne, baba ve sevgili çocukları," deyip dondurma külahıyla Henninglerin olduğu yeri işaret etti. "Aynı reklamlardaki gibi. Eksik olan tek şey kamera ekibi."

"Senin burada ne işin var? Güneşi, hele de kalabalığı sevmiyorsun, sanıyordum."

"Sen de öyle," diye karşılık verdi kız ve dondurmasını yaladı. "Sana söylemiştim, tatil zamanı burada yapılacak pek bir şey yoktur. Otele de gitmek istemedim. Yaşadığımız şeyden sonra. Ayrıca civardaki en iyi dondurma burada. Hem de ucuz. Yalamak ister misin?"

Dondurmasını ona uzattı.

"Yok, sağ ol. Demin bir şeyler içtim, karnımı ağrıtmak istemem."

"Bu da mı annenin bilgeliklerinden?"

"Hayır, kötü tecrübelerden," diyen Simon tekrardan, oğlunu elinden tutup dondurmacıya götüren Henning'e doğru baktı. "Otel demişken, oranın eskiden Henning'in babasına ait olduğunu biliyor muydun?"

Külahından kocaman bir ısırık alan Caro sadece hayır anlamında başını salladı. Gözlerine bakılırsa şaşırmıştı.

"Gazeteye bakarken tesadüfen öğrendim," diye açıkladı Simon. "Henning bana anne ve babasının peş peşe öldüklerini söylemişti. Sonrasında otel belediyeye satılmış. Şimdi de başkasına satılmış ve yakında yıkılacakmış."

Caro konuşmadan sadece başını salladı ve elinde tuttuğu kenarı ısırılmış külaha sanki iştahı birden kaçmış gibi baktı. Sonra Simon'a baktı, gözlerinde yine o tuhaf ifade vardı.

"Galiba bir şey hakkında konuşmamız lazım," dedi kız ciddiyetle. "Ama burada olmaz."

"Konu ne?"

"Yalnız başımıza kalınca söylerim."

Simon'un cep telefonu çaldı. Şaşırmış bir halde telefonu cebinden çıkardı ve ekranda Tilia'nın adını okudu. Kötü bir önseziyle telefonu açtı.

"Simon, neredesin?" dedi Tilia. Sanki yine ağlıyor gibiydi. Simon daha cevap veremeden devam etti: "Hemen eve gelebilir misin?"

Simon bir şeyler olduğunu hemen anladı. Kelimelere dökemiyordu ama kötü bir şeyler olduğundan emindi.

"Mike'a mı bir şey oldu?" diye sordu ve sorarken sesinin titrediğini hissetti.

"Hemen gelebilir misin lütfen?"

Simon elinden geldiğince çabuk yanında olacağına söz verdi, sonra ayağa fırladı.

Caro ona korkuyla baktı. "Ne oldu?"

"Kusura bakma, hemen gitmem lazım. Mike'a bir şey olmuş. Sonra konuşuruz, olur mu?"

"Olur," dedi Caro, Simon olabildiğince çabuk bisikletinin oraya geri döndü.

Geç kalmamayı umuyordu. Her ne olursa olsun.

59.

Simon peşinden atlı koşturuyormuş gibi pedal çeviriyordu. Elinden geldiğince hızlı sürüyordu. Teri yüzünden şelale gibi akmasına rağmen Simon bu kez sıcağın farkına varmıyordu. Mike için duyduğu endişe ayakta tutuyordu onu.

Tilia, Simon'u evin önünde bekliyordu. Sanki kendi kendine dayanak olmak ister gibi kollarıyla vücudunu sarmıştı. Sağ elinden sigara dumanı yükseliyordu. Simon, halasının çok eskiden sigara içtiğini hatırlıyordu ama bu kötü alışkanlığı çoktan bıraktığını sanmıştı. Halasının yüzü öyle solgundu ki parlak güneş ışığında beyaz bir maske gibi duruyordu.

"Nihayet!" diye bağırdı halası ve Simon daha bisikletini avluda durdurmadan ona doğru koşmaya başladı.

Simon nefes nefese, "Ne... oldu?" dedi ve tişörtünün eteğiyle gözlerindeki teri sildi.

"Ağabeyin delirdi." Tilia, Mike'ın dairesini gösterdi. "Bağırıp çağırdığını gördüm ama bana kapıyı açmıyor. Onu rahat bırakmamı söyleyip duruyor. Ama ben de..."

Sigarayı çakılların üstüne atıp izmariti o kadar şiddetle ezdi ki sanki bütün kabahat izmaritteydi. Tilia yeniden Simon'a baktığında çaresizliği yüzünden okunuyordu.

"Lütfen Simon, git bir bak ona. Michael belki seni dinler. Çok endişeleniyorum ve asla polis çağırmak istemiyorum."

Simon sadece başını salladı, bisikletten indi ve Mike'm giriş kapısına doğru ilerledi. Daireden çıt çıkmıyordu.

Zili çaldı. Bir kez, sonra bir kez daha, sonra üçüncü bir kez daha.

Tık yoktu.

Simon zile tekrar bastı ve kapının arkasından gelen ayak seslerini duyana kadar da bırakmadı.

Mike'm, "Lanet olsun Tilia!" diye bağırdığını duydu. "Beni rahat bırakmanı söylemiştim!"

Mike'ın sesi tuhaf geliyordu ve o kadar asabiydi ki Simon'un tüyleri ürperdi. Simon tüm cesaretini toplayıp sert sert kapıya vurdu.

"Mike! Benim. Kapıyı aç da içeri gireyim!"

"Sen kendi işine bak ufaklık! Kimseyi görmek istemiyorum."

Ağabeyinin sesinde o kadar çaresizce bir öfke vardı ki Simon'un yüreği burkuldu. Mike'ın şu an kendini nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu. İnsanın elinden her şeyinin alınması ve buna karşı hiçbir şey yapamayacağını bilmesi... Bu acıyı Simon birçok defa tatmıştı.

"Mike, konuş benimle! Mike! Lütfen!"

"Kaybol!"

"Hayır, bir yere gitmiyorum!" Simon kapıya yine vurdu ama bu kez yumruğuyla. "İkimiz. Sonsuza dek. Unuttun mu?"

Cevap gelmedi ama Mike'ın uzaklaştığını da duymamıştı. Bu iyiye işaretti.

"Sen her zaman benim yanımda olacağını söylemiştin," diye devam etti Simon. "Şimdi bırak da ben de senin yanında olayım. Hadi, konuş benimle. Benimle konuşana kadar buradan adımımı atmayacağım."

Bir müddet sessizlik oldu, sonra anahtar kilitte döndü ve kapı bir parça aralandı.

Simon kalbi küt küt atarak kapıyı biraz daha bastırdı ve Mike'ın ayaklarını sürüye sürüye oturma odasına gittiğini gördü. Mike sendeliyordu, koridordan yüzüne çarpan içki kokusu olmasa da Simon ağabeyinin sarhoş olduğunu anlardı.

Simon derin bir nefes aldı, sonra içeri girdi ve kapıyı arkasından kapadı.

60.

Oturma odasına giderken Simon koridorda darmadağınık duran ayakkabıların üstünden atlamak zorunda kaldı. Ayakkabı dolabının tahtaları da ayakkabıların yanında yere saçılmıştı. Mike hepsini tekmelemişti.

Simon, Mike'm duvara atarak tuzla buz ettiği votka şişesinin kırık parçalarından da kurtulduktan sonra oturma odasına girdi.

Burası da biri cinnet geçirmiş gibi duruyordu. Kitaplar ve dergiler raflardan alınıp atılmıştı, televizyon da onların arasında halının üstündeydi. Tim Curry'nin bizzat imzaladığı ROCKY HORROR PICTURE SHOW posteri bir zamanlar Mike için kutsaldı. Onu alması internetten çok paraya mal olmuştu. Fakat şimdi o cam çerçeve yemek masasının üstünde eğik duruyordu, camın üstünde bir çatlak vardı. Alt tarafta ise Melina'nın Simon için patates cipsi koyduğu kâsenin parçaları duruyordu.

Bu karmaşanın ortasında Mike kanepeye çökmüştü. Kucağında Melina'ya ait olan bir ceket vardı. Mike bir eliyle bira şişesini onu yavaş yavaş masaya vidalamak ister gibi masada döndürürken öbür eliyle de ceketi dalgın dalgın okşuyordu.

Mike dilini sürüyerek, "Canım konuşmak istemiyor ufaklık," dedi. "Sen de bira ister misin? Dolapta var."

Simon geçen akşam da oturduğu yumuşak koltuğa geçti. "Hayır, alkol sevmiyorum."

"Ben de," diye geveledi Mike. "Ama bugün içmek lazım."

Simon, ağabeyine acıyarak baktı. Mike sefil bir haldeydi. Üstünde hâlâ polisin bugün onu tamirhaneden alırken giydiği mavi iş tulumu vardı. Koyu renk saçları dağılmıştı, kirli sakalı vardı, üstünden fena bir ter, motor yağı ve alkol kokusu yayılıyordu.

Simon onun önceden de sarhoş hallerini görmüştü. Mike henüz annesi ile babasının yanında kalırken de sık sık "demlenirdi". Kaçamakları için Mike bu kelimeyi kullanırdı.

Annesi bu yüzden çok endişelenmişti. Mike'ın çevresi bozuktu, babası onu, "Artık yola girmezsen kendini mahvedeceksin," gibi laflarla uyarıp durmuştu.

İki yıl önce ocak ayında annesi ile babasının korkuları gerçekleşmişti. Mike meslektaşlarından birinin kız arkadaşını ayartmıştı. Sonra kavga çıkmış, dövüşürlerken Mike adamın burnunu somun anahtarıyla kırmıştı.

Mike adam yaralamadan polise ihbar edilmişti. Üstüne bir de uyuşturucu madde kanununu ihlalden ikinci bir sorun çıkmıştı çünkü polis Mike'ın ceketinde birden fazla esrarlı sigara bulmuştu. Hemen aynı gün Mike işten kovuldu.

Sonrasında Strodelerin evinde kıyametler koptu. Mike ile babası bağırışmış, anneleri de bir süre sonra ağlaya ağlaya çalışma odasına kapatmıştı kendini.

Sonrasında da Mike evden kovuldu. Babası Mike'ın reşit olduğunu söylemişti, artık kendi başının çaresine bakma zamanı gelmişti.

Babası, "Kendini böyle heba edişine daha fazla seyirci kalmak istemiyorum," diye bağırmış ve Mike'a kapının yolunu göstermişti.

Simon için çok zor bir dönemdi bu. Annesi ile babasını Mike'ı göndermemeleri için boş yere ikna etmeye çalıştı. İşin kötüsü Mike da kalmak istememişti.

"Eksik olsunlar!" demiş, öfke içinde evi terk etmişti.

Simon onun kapıyı ne kadar hızlı çarptığını asla unutmayacaktı.

Daha sonra Mike bir arkadaşının yanına taşındı. Eşyalarını almak için birkaç kez daha eve uğradı.

Her seferinde daha pejmürde görünüyordu, ağabeyinin hali Simon'un yüreğini dağlıyordu.

Bir gün Tilia durumdan haberdar olmuş, Mike'ı yanına almıştı. Sonrasında Mike işleri epey düzeltmişti. Hatta babası bile Simon'a işleri yoluna koyduğu için Mike'la gurur duyduğunu söylemişti.

Ama Mike şimdi perişan haldeydi. Kaçamaklarının hiçbirinde görünmediği kadar kötü görünüyordu. Mike şimdi de Simon'un üzerinde işi bitmiş, yaşlı bir adam intibaı uyandırıyordu, onu böyle görmek çok can sıkıcıydı.

Mike bira şişesinden başını kaldırmadan, "Bendim, ufaklık," diye mırıldandı. "Melina'ya onları yapan bendim."

"Ne?" Simon irkildi, sanki koltukta felç geçirmişti. "Neler saçmalıyorsun öyle?"

"Herkes benim hakkımda böyle düşünüyor," dedi Mike. "Haksız da sayılmazlar. Tek başına gitmesine ben izin verdim. Hem de o feci fırtınada. O şerefsizin kollarına ittim Melina'yı. Neredeyse ölümüne sebep oldum." Mike zor nefes alıyor, başparmağıyla şişenin etiketini kazıyordu. "Neredeyse demek de fazla," diye ekledi mırıldanarak. Sonra gözlerinden yaşlar boşandı.

Birden Simon'un aklına yine yaraları geldi. Onları tamamen unutmuştu ama şimdi canı yine kaşınmak istiyordu. Parmakları seğiriyor, çok zor gelse de kendine ancak hâkim oluyordu.

"Peki neden peşinden gitmedin?" diye sordu.

"Keşke gitseydim," diyen Mike burnunu çekti. "Ama tartışmıştık. Ara sıra böyle şeyler oluyordu çünkü o fazlaca fe... fev... fevri bir mizaca sahipti. Sonra Melina her kavganın akabinde olduğu gibi eve gitti. Çoğunlukla sonradan telefon edip yine barışırdık. Ama Melina dün telefona çıkmadı. Ne cep telefonuna ne de ev telefonuna."

Mike yüzünü ovuşturdu ve yarı iç geçirme yarı ağlama denebilecek bir ses çıkardı. Omuzları biraz seğiriyordu, elini tekrar indirdiğinde yüzünde gözyaşları vardı.

Kısık bir sesle, "Ah aptal kafam, başına bir şeyler geldiğini düşünmem gerekirdi," dedi. "Bense sadece kızgın herhalde, diye düşündüm. Çünkü benim yüzümden fırtınanın ortasında eve gitmesi gerekti."

Simon yutkundu. Biliyordu ki kavgaya kendisi sebep olmuştu. Tartışmalarında kendi adını açık ve net işitmişti. Bu bile Melina'nın şu an hastanede hayat mücadelesi vermesinin kabahatinin Mike'a ait olmadığını gösteriyordu.

"Benim yüzümden oldu," diye fısıldadı Simon, sonra ellerine baktı.

İçinden kime ait olduğunu belirleyemediği kötü bir ses, *doğru*, dedi. *Senin yüzünden oldu. Çünkü küçük bir velet gibi davrandın. Hep kendini düşüneceğine bıraksaydın da onlar da yoluna baksaydılar.*

Sonra da kâbuslarındaki sesi duydu.

Senin de ölmen lazımdı!

"Saçmalama," diye çıkıştı Mike. "Melina'yla tartışan sen değildin, ayrıca kavganın tek nedeni de sen değildin. Taşınma falan meseleleri yüzünden oldukça gergindik. Ama bunun artık önemi yok. Olan oldu, herkes suçlunun ben olduğumu düşünüyor. Canımı en çok yakan da bu. Ben Melina'yı seviyorum. O benim geleceğim. Ona asla... Ah, kahretsin!"

Yumruğuyla orta sehpaya vurdu, Simon korkarak sıçradı. Şişe yere düştü ve içindeki bira halıya döküldü ama Mike bunu fark etmişe benzemiyordu.

"Sana bir şeyin sözünü vereyim ufaklık," diyen Mike, insanların önemli bir şeyi vurgulayacakları zaman yaptıkları gibi işaretparmağım kaldırdı. "Melina'ya bunu yapan o piç kurusunu yakalarsam, onun canına okuyacağım!"

Simon, gözlerine bakınca Mike'ın bunda ciddi olduğunu anladı. Mike bunu belki de ayılır ayılmaz sözünü unutmuş olacak bir sarhoşun ciddiyetiyle söylüyordu ama Simon şu an birini öldürmesini ondan kesinlikle beklerdi.

61.

Mike'ın yanından döndüğünde Tilia karanlık oturma odasında oturuyordu. Önündeki masada vantilatör hafifçe vızıldıyor ve soğuk sigara dumanını odaya dağıtıyordu. Yanındaki kül tablasında yarısına kadar içilmiş üç tane izmarit vardı.

"Durumu nasıl?" diye sordu Tilia, sesi bitkin ve çatallı çıkıyordu.

Simon kanepeye, halasının yanma oturdu ve Mike'la yaptığı sohbetten bahsetti. Tilia bakışlarını masanın üstündeki vantilatöre dikmiş, tek kelime etmeden Simon'u dinliyordu. Dalgın dalgın başını sallamaktan başka tepki vermiyordu.

Simon bir anda, halasının dayanamayacak kadar yükün altında olduğunu anladı. Muhtemelen yeğenlerini desteklemiş olduğuna pişmanlık duymaya başlamıştı. İki yeğeni için de elinden geleni yapmaya çalışmıştı ama artık canına tak etmişti.

"Yanına gittiğin için sağ ol," dedi halası ve iç geçirerek ayağa kalktı. "Galiba artık yatmalıyız. Biraz uyku hepimize iyi gelecek."

Simon'a iyi geceler dileyip odasına geçti. Beli bükük vaziyette yürümesi Simon'a yaşlı kadınları hatırlattı.

Simon oturma odasında kaldı. O da kendini bitkin hissediyordu ama uyuyamayacak kadar karışmıştı aklı. Ayrıca burası, küflü ve daraltıcı misafir odasına göre çok daha serindi.

Televizyon kumandasına uzandı ve pis kokulu kül tablasını kenara itti. Sonra televizyonu açtı, Tilia'yı rahatsız etmemek için sesi kıstı ve zaping yapmaya başladı.

Bir müddet hiçbir şey algılamadan öylece ekrana baktı. Kafasında iflah olmaz bir kargaşa hüküm sürüyordu. Sanki bir dönmedolapta etrafa savrulmuş da ancak şimdi sabit bir zemine basıyor gibiydi. Etrafı yeniden sakinleşse de dönmedolap, kafasının içinde dönmeye hâlâ devam ediyordu sanki. Ortada o kadar çok kafa karıştıran izlenim, düşünce ve endişe vardı ki...

Aniden ekranda tanıdık bir fotoğraf belirdi ve Simon başparmağını kumandadan çekti. Yerel bir kanalda Leonie hakkında bir haber veriliyordu.

Havadisler vardı. Kötü havadisler.

Kamera otobandaki bir mola yerinin park alanını gösterirken bir spiker arka planda, "...on altı yaşındaki kayıp kız vakasında yeni bir iz bulundu," diyordu. Sonra ekrana bir çöp konteyneri geldi, Simon konteynerde Leonie'nin kırmızı deri ceketinin bulunduğunu öğrendi. Ceket lime lime edilmişti, polise göre Leonie'yi kaçıran kişi ceketten orada kurtulmuştu.

Demek artık kesindi. Leonie bir cinayete kurban gitmişti ve ne failden ne de cesetten bir iz vardı.

Ekrana çıkan muhabir kadın da bunu teyit etti. Muhabir ciddi bakışları ve mükemmel yapılmış saçları olan genç bir kadındı.

"Soruşturmayı yürüten makamlara göre otoparkın güvenlik kameraları şu an kontrol ediliyor," dedi kadın resmî bir tonla. "Fakat güvenilir bir kaynaktan öğrendiğimize göre fail bu konteyneri bilerek seçmiş çünkü konteyner park halindeki bir TIR'm arkasında bulunuyor. Bu da kamera kayıtlarından bir şey elde edilmesini bir hayli zorlaştıracak."

Olaya şahit olması muhtemel kişilerin otoparktaki gözlemlerini bildirebilecekleri bir telefon numarası yansıtıldı ekrana, sonra da yeni habere geçildi.

Simon başka bir kanalı açacaktı ki Fahlenberg bisiklet yolunun görüntüsü çıkınca irkildi.

Kayıt Simon bugün otobüsle şehre gitmeden önce alınmış olmalıydı. Fırtınanın dar yola verdiği hasar henüz görülebiliyordu, Simon daha sonra da aynı yerde duran devriye arabasını fark etti.

Melina'nın adı zikredilmedi, fotoğrafı da gösterilmedi. Aynı gazetedeki gibi Melina bu kısacık haberde de "alçak bir saldırıya kurban giden on dokuz yaşındaki kız" diye geçiyordu; bu nitelemeyi okuyunca Simon'u yine bir ürperme aldı.

Yaptığı kısa yorumda Stark isimli bir cinayet masası başkomiseri, soruşturmayla ilgili ilk adımların atıldığını belirtti. Şüpheli bir kişiyle çoktan görüşülmüştü. Halihazırda konuyla alakalı başka bir şey söyleyemezdi.

Bir muhabir Stark'ın, Leonie'nin kaçırılması ile "genç kadına" yapılan saldırı arasında bir bağ görüp görmediğini sordu.

Komiser bununla alakalı yorum yapmak istemedi. Kamera karşısında, "Elbette her ihtimali değerlendiriyoruz," dedi sadece.

Sonra yayın tekrar stüdyoya döndü, neşeyle gülümseyen sunucu havanın önümüzdeki günlerde de yüksek sıcaklıklarda seyredeceğini bildirdi.

Simon'a göre korkutucu haberler ve sunucunun neşeli gülümsemesi arasındaki zıtlıkta insanları tiye alan bir taraf vardı.

Bu kişilerin başına gelenler çok kötü ama gelin neşelenelim ve müthiş yaz havasının tadını çıkaralım.

En azından Simon'a göre durum böyleydi. Seyirciler için "genç kurban" Leonie ile "şüpheli" kişi –bununla Mike'tan başkası kastedilmiyordu– bir kitaptaki figürler gibiydi. İnsan biraz etkileniyor, hatta ürküyor ama sonra günlük hayatına geri dönüyordu. Göl kenarına çağıran veya bahçe işi için cesaret veren *müthiş yaz havası.* Bir dahaki kötü habere kadar her şey unutuluyordu – tabii Simon'da olduğu gibi olayın, kişinin kendisiyle alakası varsa o başka.

Simon başka şeyler düşünmeye çalıştı. En azından birkaç dakikalığına. Onun için de tekrar kanalları dolaşmaya başladı.

Bir korku filmine takıldı, filmde delikanlının biri ormandaki tenha bir köprüde bir canavarın saldırısına uğruyordu. Delikanlı tekerlekli sandalyedeydi ama sandalyesi daha ziyade kıpkırmızı kirpikleri olan üç tekerli bir motosiklete benziyordu. Sandalye, adama saldıran canavara ateş topları atıyordu, sonra ekrana canavar çıktı. Maskesi çok adiydi, maskenin arkasında bir insan olduğu hemen anlaşılıyordu. Buna rağmen Simon'un âdeta kanı dondu çünkü kurt adam kostümlü kişi rüyalarındaki kurda acayip benziyordu.

Simon, telaş içinde kapatma düğmesine bastı ve sanki elini yakmış gibi kumandayı masaya fırlattı.

Kurt... O kahrolası kurt...

Elleri titreye titreye yanındaki lambaderi açtı. Sonra kanepenin bir köşesine çekilip kirpi gibi büzüştü.

Etrafında sessizlik vardı, sadece vantilatör kendi halinde uğulduyordu. Hafif, tek başına bir ses.

Simon kollarıyla bacaklarını sarmalayıp yüzünü dizlerinin arasına aldı. Sonra boğazındaki düğüm çözüldü ve ağlamaya başladı.

62.

Bir ara uykuya daldı. Huzursuz bir uykuydu. Hâlâ bacaklarını karnına çekmiş, kanepede oturuyordu. Fark etmese de dişlerini gıcırdatıyordu, gözkapakları seğiriyordu. Bazen inliyor, ara sıra da hafifçe sızlanıyordu.

Tepesindeki lambader sıcak bir ışık yayıyordu, sanki onu böylelikle kötü rüyalarından korumak istiyordu. Başarmış da sayılırdı çünkü Simon kendini bu sefer orman yolunda bulmadı.

Bu sefer eve geldi. Ama evdeki bir şey her zamankinden farklıydı...

63.

Bahar mevsimindeki o cuma günü daha iyi başlayamazdı.

Sabahın erken saatlerinde Simon, günlerce yağan yağmurdan sonra güneşin ışıklarıyla uyandı. Kahvaltı ederken ilk kez kalemi bir defa bile bırakmadan babasının gazetesindeki sudokuyu çözmeyi başardı. Okula giderken Ronny'nin, üşüttüğü için evde kaldığını da öğrendi. Ronnysiz bir gün! En iyi haber buydu.

Son ders saatinde pazartesi günkü matematik sınavının sonuçlarını öğrendi. Simon beş almıştı, öğretmeni notunun altına kırmızı kalemle, *Sınıf birincisi! Tebrikler!* yazmıştı.

Simon kâğıdını buruşmasın diye gururla defterinin arasına koydu. Annesi ile babası çok sevinecekti. Simon sürekli böyle harika notlarla eve gelse de onlar her defasında yeniden sevinç ve şaşkınlık gösteriyorlardı. Sonuçta annesinin de hep dediği gibi hayatta hiçbir şey kendiliğinden olmazdı.

Simon eve geldiğinde midesi gurulduyordu. Çabucak mutfağa koştu. Cumaları ravioli günüydü, kocaman bir porsiyon yiyecekti, tabii her zamanki gibi etli sos ve salatayla birlikte.

Ama annesi mutfakta değildi. Ocakta boş bir tencere duruyordu, yanında da açılmamış ravioli kutusu vardı.

Lavabodaki salata süzgecini gördü. Göbek salatanın yaprakları ayrılıp yıkanmış ama annesi bundan ötesini yapmamıştı.

Simon şaşkınlıkla mutfak saatine baktı. Saat biri çeyrek geçiyordu. Normalde annesi yemeği hep bu vakitte hazırlar ve onu beklerdi.

Garipti.

Sonra annesinin sesini duyup koridora döndü. Annesi çalışma odasındaydı. Telefonla konuşuyordu ve kapıyı kapatmıştı.

Kapı, diye düşündü. *Bu o kapı!*

Daha rüyanın ortasındayken bunun orman yolunda görüp durduğu o kapıyla aynı olduğunu anladı. Ve uyumasına rağmen bilinçaltında bir yerlerde mutlaka kapının ardına bakması gerektiğini biliyordu. Kapının arkasında önemli bir şeyler gizliydi.

O cuma bu kapıyı çaldığını biliyordu. Odaya dalmak kabalık olur, diye düşünmüştü.

Annesi kapıyı duymadığından olacak konuşmaya devam etmişti. Simon da kapının kolunu tuttu ve...

64.

...uykudan uyandı.

Simon birkaç saniyeliğine yön duygusunu kaybetti. Evde değildi, klinikte değildi, misafir odasında da değildi.

Tam paniğe kapılacaktı ki Tilia'nın nakışlı minderini önünde görünce aklı gerçekliğe tam anlamıyla adapte oldu.

Sersem sersem gözlerini ovaladı, uyuşan kollarını uzattı. Kanepeye büzüşmekten sırtı ağrımıştı, çenesi de canını yakıyordu. Kesin, yine uykudayken dişlerini gıcırdatmıştı.

Duvar saatine baktı. Vakit gece yarısına yaklaşmıştı.

Simon kendine neden uyandığını sordu. Sebebi rüya mıydı yoksa onu uyandıran bir şey mi olmuştu?

Veya herhangi biri?..

Sanki sorusunu cevaplamak ister gibi arkasındaki pencereye birinin hafifçe tıklattığını duydu.

Simon arkasını döndü ama veranda kapısındaki kendi yansımasından başka bir şey göremedi. Hemen lambaderin düğmesini yakaladı. Sonrasında oda karanlığa gömüldü, Simon şimdi kapının önünde duran birinin siluetini gördü.

Ay ışığında silueti hemen tanıdı ve hayretle kapıya koştu.

"Nihayet," dedi Caro. "Hiç uyanmayacaksın sandım. Neredeyse on beş dakikadır deniyorum ama sen..."

"Pişşşt!" dedi Simon ve koridora baktı.

Tilia gecenin bir yarısı bir kızın onu ziyarete geldiğini duyarsa başına kesin iş açılırdı.

"Burada ne işin var?" diye fısıldadı.

"Seninle konuşmam lazım. Gerçekten önemli."

Simon yine arkasına baktı. Bir şeyler duyduğunu sanmıştı. Belki de Tilia uyanmıştı.

Ama bu sadece kenara kayan minderin hışırtısıydı.

"Yarına kadar bekleyemez mi?"

Caro hayır anlamında başını salladı. "Daha fazla bekleyemem. Rahatsız edilmeden konuşabileceğimiz bir yer var mı? Muhakkak bilmen gereken bir şey var."

65.

Gecenin hoş serinliğinde semtin aşağı taraflarına doğru pedal çevirdiler. Fahle Nehri kıyısında Simon vaktiyle babasının göstermiş olduğu tenha bir yer biliyordu.

Üstlerindeki berrak gökyüzü mücevherlerle döşeli devasa bir çadır tavanı gibi uzanıyordu, son sokak lambalarını da arkalarında bıraktıktan sonra yollarını dolunay aydınlattı.

Oraya varmaları çok sürmedi. Yol boyunca konuşmadılar, sonra da inip bisikletlerini kıyıya giden dar yolda ittirdiler.

Simon orasının geçen yıllar içinde pek değişmediğini görünce rahatladı. Parktaki bank hâlâ duruyordu; tek fark, Mike'ın yıllar yıllar önce en sevdiği grubun ismini çakısıyla kazıdığı ahşap oturak geri dönüştürülmüş suni malzemeyle değiştirilmişti.

Hemen arka tarafta çok yaşlı bir salkımsöğüt nehrin kıyısına uzanıyordu. Eskiden olduğu gibi ağaç, Simon'a yine uzun saçlarını nehirde yıkayan bir kadını hatırlatmıştı. Ağacın aşağı sarkan dalları neredeyse suyun yüzüne değiyor, yapraklarında gece esintisi ıslık çalıyordu. Hışırtılar hafif bir yağmur sesi çıkarıyordu.

Bisikletlerini çok sayıdaki mürver ağacından birine dayayıp banka oturdular. Önlerinde hafif çağıltısıyla Fahle akıp gidiyordu. Ay ışığında su sıvı gümüş gibi ışıldıyordu.

"Vay canına," diye fısıldadı Caro saygıyla. "Harikaymış burası. Burayı nereden öğrendin?"

"Babam bize burada balık tutmayı öğretmişti," dedi Simon. "O da balık tutmayı burada dedemden öğrenmiş. Yani burasının bir tür aile geleneği olduğunu söyleyebiliriz."

"İyiymiş," dedi Caro. "Sen bir şeyler yakaladın mı bari?"

"Bir kez. Alabalık. Ama büyüklüğü aşağı yukarı şu kadardı." Eliyle balığın gerçekten de küçük olduğunu gösterdi. "Sonra onu suya bıraktık. Balık tutma konusunda pek kabiliyetli değilim, Mike da değildi."

"Sonradan sık sık balığa çıktın mı?"

"Dedemler öldükten sonra buraya pek uğramaz olduk. Ayrıca babamın da pek vakti olmuyordu, sürekli çalışması gerekiyordu. Buna rağmen bu bankı hiç unutmadım. Çok huzurlu bir yer burası."

Bir anlığına gecenin atmosferinin tadını çıkardılar ve uzaklardaki bir kukumavın sesini dinlediler. Nehirden soğuk su ve yosun kokusu geliyor, mürverin çiçekleri ağır ve tatlı bir koku yayıyordu.

"Artık," dedi Simon sonunda, "baş başa kaldık. Bu kadar acil bilmem gereken şey neymiş?"

Caro burnunu ovaladı, lafa nasıl başlayacağını düşünüyor gibiydi.

"Bu sabah Melina'nın başına gelenleri öğrendiğimizden beri o konu hakkında çok düşündüm," dedi. "Bugün birkaç kez seninle konuşmaya çalıştım ama araya hep bir şeyler girdi. Yine de..." Derin derin iç çekti. "Galiba ona saldıranın kim olduğunu biliyorum."

"Ne?" Simon ona hayretler içinde baktı. "Kimmiş?"

"İçimde bir şüphe var," dedi Caro ve ayakkabısının ucuyla kumlu zemini karıştırdı. "Ama öncesinde sana Melina hakkında bir şeyler anlatmam lazım. Ağabeyin onun hakkında her şeyi biliyor mu, emin değilim. Yine de bence senin öğrenmen lazım."

"Sen onu tanıyor muydun ki?"

Caro başını ayakkabısından kaldırmadan hafifçe salladı.

"Pek tanıyordum denemez. Serling Okulu'ndayken onu hemen her gün teneffüslerde görürdüm, o kadar. Zaten bizim gibi kendinden

küçüklerle uğraşmazdı. Hakkında kötü konuşmak istemem ama... dürüst olmak gerekirse pek katlanabildiğim birisi değildi. Kendini beğenmiş Barbie bebekler gibiydi, demek istediğimi anlıyor musun?"

Simon başını salladı. Melina'yı çok az zamandır tanıyordu ama Melina, onun üzerinde öyle bir intiba bırakmıştı ki şayet kendisi Mike'ın kardeşi olmasa kız onu asla kale almazdı.

"Hep bulunmaz Hint kumaşıymış gibi davranırdı," diye devam etti Caro. "Güzel olmasına güzel. Erkeklerin hepsi ona deli oluyordu. Kimle çıkacağına o karar veriyordu ve inan bana, sık sık sevgili değiştiriyordu. Harika biri olduğu için ona hayranlık duyan bir sürü kız tanıyorum."

Evet, diye düşündü Simon, çok özel biri olmak isteyen kızları o da tanıyordu. Onlardan herhalde her okulda oluyordu.

"Partilerde veya okul şenliklerinde Melina hep herkesin gözdesiydi," diye devam etti Caro. "Hatta bir keresinde iki erkek onun için kavgaya tutuşmuştu. Çok hoşuna gitmiştir herhalde." Küçümseyen bir kahkaha attı. "Ama herkes sevmiyordu onu. Kızlardan birkaçı ona feci öfkeliydi çünkü erkek arkadaşlarını ona kaptırmışlardı."

Simon kulaklarına inanamıyordu. "Cidden mi? Gördüğü herkese yazılmasını pek hayal edemiyorum onun."

Caro ona acı tatlı bir şekilde gülümsedi. "Yazılmıyordu zaten. Erkekler ona yazılıyor, o da bunun keyfini çıkarıyordu. Ama ağabeyin Fahlenberg'e gelince bütün bunlar bir çırpıda değişti. Mike oldukça havalı biri. Okuldaki oğlanlardan daha büyüktü, işi vardı ve hep janjanlı eski arabalar kullanıyordu. Melina'nın hoşuna gitti bu. Galiba frekansları iyi tuttu."

Simon, "Kesinlikle," dedi ve Mike'm söylediklerini düşündü. *Melina benim geleceğim*. "Mike ona abayı fena yakmış. Ona gerçekten âşıkmış, öyle diyor. Şimdiye kadar hiçbir kız arkadaşı hakkında söylememişti bunları."

Önlerine birden iki ateşböceği çıktı. Sadece birkaç metre uzakta bu böceklerin neon yeşili ışıkları kıpraşıyor, sonra gecenin karanlığında kayboluyordu. Caro konuşmaya devam etmeden önce onları seyretti.

"Evet, kardeşin gerçekten düzgün biri olmalı. Herhalde sizin aileden kaynaklanan bir şey bu."

Caro, Simon'a göz kırptı; Simon'un yüzü kızarmış, gece karanlığında Caro bunu göremediği için sevinmişti. Sonra Caro'nun yüzü tekrar ciddileşti.

"Ama Melina, Mike'la birlikte olmadan önce birisi daha vardı," dedi ve sanki birisinin onları dinlemesinden korkuyormuş gibi sesini kıstı. "Aslında bu sadece bir söylenti ama ben gerçek olduğunu düşünüyorum."

Simon Mike'ın Melina hakkında anlattıklarını hatırladı. Melina'nın eski erkek arkadaşı "şerefsizin tekiydi".

"Nasıl bir söylentiymiş o?" diye sordu Simon.

"Şey, son sınıfta onun evli biriyle aralarında bir şey olduğu konuşuluyordu. Daha doğrusu bir hocayla."

Simon birden onun kimi kastettiğini anladı ama bunu aklı almadı.

"Henning'le deme sakın? Herhalde onun... Caro, saçmalık bu!"

Caro omuz silkti. "Tek söylediğim böyle bir dedikodu vardı ve bence bunun doğru bir yanı olabilir. Sen kendin de demiştin ona güvenmiyorum diye ve bence haklıydın. Henning güvenilecek cinsten biri değil. Dışarıya doğru kibar, anlayışlı biri, şefkatli aile babası havalarında ama onun başka bir yüzü daha var."

"Pes," diye bağırdı Simon. "Bunu önce biraz sindirmem lazım. Onun zampara olduğunu mu söylüyorsun şimdi?"

Caro yine ayaklarına baktı. Ayakkabısının ucuyla yassı bir çakıl taşını kaldırmıştı, şimdi de taşı dengede tutmaya çalışıyordu.

"Hatırlasana, yanına gittiğinizde halan nasıl davranmıştı," dedi. "Henning'in kadınlar üzerinde bir etkisi var, o da bunun gayet iyi farkında. O noktada Melina da Henning de birbirine benziyor. Melina

da cazibesini çok iyi kullanabiliyor. Aralarındaki fark şu, Henning kendini her zaman kontrol edemiyor. Beden dersindeyken kızlara nasıl baktığını bir görmen lazım. Fark etmediğimizi düşünüyor ama yanılıyor. Hatta birkaç kız, hocanın kendilerine asıldığını bile anlatmıştı. Elbette hiç çaktırmadan ki arkasından konuşan olmasın."

Simon ona hâlâ aval aval bakıyordu. "Sana da... şey yaptı mı..."

"Asıldı mı diye mi soruyorsun?" Güldü. "Tabii ki denedi. Kano turuna çıkalım diye tutturdu, sonra da sağımı solumu mıncıkladı. Ama can yeleği tam otursun diye yardım etmek istiyormuş gibi yapıyordu. Ama kadınlar, karşısındaki tip sınırları aşıyor mu, hemen fark eder."

"Peki sen ne yaptın?"

"Ne yapacağım? Bir daha kano turuna çıkmadım. Başka ne yapabilirdim ki? Tek başımızaydık, şahitlerim yoktu."

Simon şaşırmış bir halde başını salladı. "Ben de kendime ona niye tahammül edemiyorum diye soruyordum."

"Bazıları ona bayılıyor, onun için böyle şeyleri umursamıyorlar," diye itiraz etti Caro. "Mesela Leonie."

Simon'un şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

"Leonie mi?"

Caro başını salladı. "Henning'e bayılıyordu, ona o kadar sırnaşıyordu ki insan yanlarında utanıyordu." Caro gözlerini devirdi. "Öğretmenin gözdesi hesapları. İğrençti gerçekten."

"Yani sence onun ortadan kaybolmasıyla Henning'in bir alakası mı var?"

"Bilmiyorum," diyen Caro çakıl taşı kayıp yere düşene kadar ayakkabısının ucunu salladı. "Olur mu olur. Sana sadece kulağıma gelenleri söylüyorum. Leonie'nin hiç erkek arkadaşı yoktu, hâlbuki ona ilgi duyan birkaç kişi vardı. Hepsi de aptal çocuklar değildi. Ama Leonie onların hepsini ekti."

Simon televizyondaki haberleri hatırladı. Otobandaki mola yerinin çöp konteynerinde bulunan lime lime kırmızı deri ceketi... Güvenlik kameraları kaydedemesin diye bir TIR'ın arkasında kalan çöp konteynerine atılmıştı ceket. Belki de bu yanlış bir iz, bir dikkat dağıtma manevrasıydı?

Ama böyle şeyler yapmak için insanda büyük miktarda suç işleme enerjisi ve soğukkanlılığı olması lazımdı. Simon, Henning'e katlanamasa ve Henning tam bir zampara olsa da Simon yine de kendine, *acaba o gerçekten bunları yapabilir mi*, diye soruyordu.

Bu sorunun cevabını bilmiyordu.

"Bütün bunlara inanamıyorum," dedi yavaşça. "Peki neden Leonie'yi öldürmesi gerekti?"

"Doğrusunu istersen Leonie tipik bir kurbandı," dedi Caro. "Ormana giden ve kendisini yiyene dek kurda güvenen saf Kırmızı Başlıklı Kız. Henning ise sadece bir erkek. Üstüne alınma ama erkekler çoğu zaman vücutlarının yanlış organıyla düşünüyorlar. Baltayı taşa vurduklarını anlayınca da olayı telafi etmeye çalışıyorlar. Ama olmuyor. Çünkü iş işten geçmiş oluyor."

Hava bu kadar karanlık olmasa Caro, Simon'un yüzünün yine kıpkırmızı kesildiğini görecekti.

Tıpkı Caro'nun dediği gibi Simon'un da *vücudunun yanlış organıyla düşündüğü* olmuştu. Ama Simon bunu gizlice yapmıştı ve her defasında bundan utanmıştı.

Babasının bir defasında dediği gibi bu durum *aslında çok doğal* olsa da Simon yine de bu konuyu çok itici buluyordu.

Klinikteki Jessica, *bunlar kuzu postuna bürünmüş kurtlar,* diyordu. Jessica galiba haklıydı.

Yüzü hâlâ kıpkırmızı olduğu için Caro'ya bakmaya cesaret edemeden, "Sence Leonie ona şantaj yapmış olabilir mi?" diye sordu.

"Yok, sanmam. Yani kelimenin tam anlamıyla yapmamıştır, ondan beklenmez. Ama belki de Leonie ona âşık olmuştur?.. Veya daha

kötüsü: Belki de kız artık bıkmıştır! Unutma ki Henning kamuda çalışıyor ve bir aile babası. Kaybedeceği çok şey var."

"Tamam," diyen Simon yutkundu. "Farz edelim Henning, Leonie'yi gerçekten... Anlarsın işte. Peki neden bir de Melina'ya saldırsın ki? Bunu aklım almıyor. Ayrıca ikisinin alakaları olduğuna dair bir delil de yok. Sen de dedin, hepsi dedikodudan ibaret."

Caro yüzünü ona çevirip kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Bir düşün bakalım. Melina da sütten çıkmış ak kaşık değil. Ama çok zeki olduğu da söylenemez, sen de fark etmişsindir. Buna rağmen Heidelberg'den burs kazanıyor. Birisinin yardımı dokunsa hiç fena olmazdı, değil mi?"

Simon hiçbir şey demeden boş boş önüne bakıyordu. Mike'ı ve onun Henning'e verdiği tepkiyi düşünüyordu. Mike öfkeden kudurmuştu, anlaşılan Melina'nın tutup da Mike'la Heidelberg'e gitmek istemesi ona dokunmuştu.

"Melina'ya yok yere yardım etmemiştir herhalde," diye ekledi Caro. "Belki de Heidelberg'e kendisiyle gider, diye düşünmüştür? Karısıyla arasının uzun zamandır limoni olduğunu duymuştum. Kocasının ne mal olduğunu kesin biliyordur, sırf çocuklardan ötürü kocasıyla kalıyordur. Hep duyarız ya böyle şeyleri. Belki de Henning bu yüzden gitmek istiyordu. Leonie'de baltayı taşa vurmuştu ve yeni bir başlangıç yapmak istiyordu. Melina'yla. Tanıdığım kadarıyla Melina da istediğini elde edene kadar Henning'i kullanmıştır."

Simon, Caro'nun düşüncelerini, "Ama sonra Henning, Melina'nın kendisini kullandığını ve Mike'la gitmek istediğini anladı ve çileden çıktı," diyerek tamamladı.

Korkunç bir şekilde mantıklı geliyordu bunlar – ama bir yandan da inanmak istemiyorlardı. Henning sırf kendini korumak için gerçekten de birini öldürür müydü?

Simon kendi kendine, "Bunlar kulağa çok saçma geliyor," diye mırıldandı.

"Biliyorum," diyen Caro ayakkabısının ucuyla kumlu zemine bir daire çizdi. Ortada duran çakıl taşı ikisine birden dik dik bakan bir göze benziyordu. "Ben de bundan endişelenmedim sanma sakın. Kulağa çılgınca geliyor ama başka ihtimali yok. Daha önce Sigmund Freud okumuş muydun?"

Simon şöyle böyle anlamında bir hareket yaptı. "Pek sayılmaz. Derste bir kez lafı geçmişti. Ama uzun zaman oluyor."

"Ben belki psikoloji okuyacağım," dedi Caro. Yerdeki çakıl taşını alıp başparmağıyla üstündeki toprağı temizledi. "Bana göre çoğu insan bir muamma. Sık sık etrafımdaki herkesin maske taktığını düşünüyorum. İnsan ruhu hakkında daha çok şey bilirsem o zaman belki bu maskelerin arkasında nelerin gizlendiğini de anlarım."

Simon'a elinde parlattığı taşı gösterdi, taş ay ışığında parlıyordu.

"Üstündeki tabakayı kaldırınca altında gizlenen gerçek şekli ortaya çıkıyor," dedi. "O zaman anlaması daha kolay oluyor. Hepimizin birçok yönü vardır. Bunlardan biri de dürtüler. Şu Freud denen adam buna 'id' diyor. Bunun illa ki kötü olması gerekmiyor ama bunun üzerinde hâkimiyet kurmak önemli. Tıpkı masaldaki kötü kurt gibi. Aklını ve duygularını dinleyip kurdun tehlikeli olabileceğini bilirsen sana bir şey yapamaz. Ama onu serbest bırakırsan yanarsın. Sonra seni yer. Bazen kısacık bir an yeter. Hatanı anlamazsan durum daha da fena olur."

"Ama birilerini öldürmek için bundan daha fazlası lazım," diye itiraz etti Simon. "Filmlerde veya kitaplarda böyle şeyler belki kolaydır ama gerçek hayatta durum bambaşka. Birini öldürdüğüm zaman yalnızca onun hayatını değil, kendi hayatımı da mahvederim."

"Ne yaptığını tam olarak biliyorsan, öyle olabilir," dedi Caro. "Ama bazen insan, üzerinde pek düşünmeden de bir şeyler yapıyor. Bodoslama, cinnet halinde. İnsan düşünebileceğinden daha hızlı tepki veriyor, sonra da pişman olacağı şeyler yapıyor. Henning'de de

böyle olmuştur belki? Belki de Melina'yı sadece tesadüfen görmüştür. Tartışmışlardır, sonra da..."

Caro düşündüğünü dile getirmedi. Onun yerine Simon'u ürperten çok bariz bir hareket yaptı.

"Bir şey daha var," dedi Caro, sonra gözlerini iri iri açarak Simon'a baktı. "Saldırıya uğrayan kişinin Melina olduğunu Henning alışveriş merkezindeyken nasıl biliyordu, hiç merak etmedin mi? Adı ne gazetede yazıyordu ne radyoda söylendi."

Simon şakaklarını ovaladı. Birden baş ağrısı tutmuştu. Bunlar ona fazla gelmişti.

İçindeki her şey karşı koysa da, "Doğru," dedi Simon sessizce. "Ama Fahlenberg milyonluk şehir değil ki. Henning bunu birisinden duyduğunu söylemişti bana."

"Sen de inandın?"

Simon birden ayağa kalkıp oradan gitmek için bir dürtü hissetti içinde.

Uzağa, uzağa, çok uzağa!

Ama bu çözüm olmazdı. Gerçeklerden gizlenemezdi – tabii gerçek bu olduğu müddetçe.

"Aslını istersen artık neye inanacağımı da bilmiyorum," dedi donuk bir sesle ve üzerinde Caro'nun ısrarlı bakışlarını hissetti.

"Bugün sence neden seni ziyarete geldi?" diye sordu.

"Benden özür dilemek istediğini söyledi."

"Hayır, Simon." Caro pis pis sırıttı. "Sabah dili dolaşmıştı, bir şeyler fark ettin mi onu öğrenmek istedi."

Kafasında Henning'in resmi canlandı. Henning özür diledikten sonra ikisi de nasıl suspus kalmışlardı. Henning neden gitmiyor, diye sormuştu kendi kendine. Belki de Simon'un tepkilerini ölçmek için kalmıştı.

"Seni ikna etmek için bunlar da yetmezse Henning'in arabasını düşün," dedi Caro. "Büyük, siyah bir arazi aracı. Tıpkı Melina'nın bindiğini söylediğin araba gibi."

"Peki, peki," dedi Simon. "Söylediğin gibi olabilir. Ama belki de bunlar sadece tesadüftür. Dün baktığımda bir sürü büyük, siyah araba gördüm."

"Tesadüf müdür? Buna kendin de inanmıyorsun herhalde, değil mi?"

Caro başını hayır anlamında sallayarak ayağa kalktı ve kıyıya yürüdü. İyice gerildi ve yassı bir çakıl taşını suyun üstünde sektirdi. Taş dört kez sekti ve batmadan önce suyun üzerinde gümüşi daireler bıraktı.

Simon onun yanma gitti. "Bunu bulmanın bir yolu var," dedi. "Henning beni yarın öğleden sonra kano turuna davet etti. Davetini kabul edeceğim."

Caro yüzünü ona çevirdi. "Ya sonra ne yapacaksın?"

Simon omuzlarını silkip ona baktı. "Henüz bilmiyorum. Aklıma bir şeyler gelir."

Caro uzun uzun ona baktı, sonra başını salladı. "Tamam ama yalnız gitmeyeceksin. Ben de gelip sizi gözetleyeceğim."

İçi rahatlayan Simon gülümsedi. Caro'nun yardım teklifinde bulunmasını beklemişti. Tek başına bunun üstesinden gelemezdi.

"Peki," dedi. "Onunla yarın saat üçte kayıkhanede buluşurum."

Caro yeniden hafif hışırtılarla yanlarından akan nehre baktı. Alnını kırıştırmıştı ve yoğun bir şekilde bir şeyler hakkında düşünüyor gibiydi. Ama daha Simon ne düşündüğünü soramadan arkasını dönüp bisikletine doğru yürüdü.

"Veda öpücüğü mü bekliyorsun?" diye soran Caro gökyüzünü gösterdi. "Hani dolunay filan da var ya."

Simon bir şey diyemeyecek kadar sersemlemişti. Ağzını açtı ama sesi çıkmadı.

"Ben de beklemiyorum," diyen Caro, Simon'a göz kırpıp yola koyuldu.

66.

Saat yedi sularında Simon karnı zil çalarak uyandı. Üstünü giyinirken aklına dün hiçbir şey yemediği geldi. Şu an kendini zayıf ve bitkin hissediyordu, vücudu şeker istiyordu.

Biraz sonra mutfağa gitti ve koca bir porsiyon mısır gevreğini mideye indirdi. Durmadan süt ve kakao ilave ediyordu, neredeyse bütün gevrek paketini bitirdi.

Sonra arkasına yaslandı ve şişkin karnını sıvazladı. Kendini bir top yutmuş gibi hissediyordu, şeker fazla gelmiş, midesini bulandırmıştı. Buna rağmen kendini çok daha iyi hissediyordu.

Mutfak penceresinin önünde yükselen sigara dumanlarını ancak o an fark etti. Tilia'nın uyuduğunu sanmıştı. Oysa halası evin önündeydi.

Halası girişin yanındaki küçük bahçe bankında oturmuş, neşeli bakışlı Michelin maskotunun olduğu fincanından kahve içiyor, sigarasını tellendiriyordu. Simon onun yanında duran kül tablasına bakınca bunun sabahki ilk sigarası olmadığını gördü.

Halası Simon'un yanına oturduğunu önce hiç anlamadı. Aklı bir karış havada gibiydi. Sonra Simon'a döndü. Yüzü solmuştu ve çökük duruyordu.

Çatallı bir sesle, "Günaydın," dedi. "Bir şeyler yedin mi?"

Simon başını salladı.

"Zayıf biri olduğumu sanma," diyen halası sigarayı gösterdi. "Bu pisliği bir kez bıraktım ve yıllarca da içmedim. İşler bir yoluna girsin, yine bırakırım."

Simon odunluğa doğru baktı, Mike'ın Mercedes'inin yerinde olmadığını gördü.

"Mike nerede?"

"Ağabeyin sabah erkenden hastaneye gitti. Melina'nın yanında olmak istiyor."

"Onunla konuştun mu?"

Kadın dumanı üfürdü ve sigarasını söndürdü.

"Çok kısa," dedi. "Dün için benden özür diledi. Hâlbuki hiç gereği yoktu. Zavallı çocuk..."

Yüzünden bir damla yaş sildi ve titreyen elleriyle bir sigara daha yaktı.

"Birazdan şehre ineceğim," dedi ve öksürdü. "Patronumla konuşup Michael'e kefil olmam lazım. Sırf polis yanıldı diye onu işten atamazlar. Ağabeyin bunu hak etmedi. O günden beri olumlu anlamda büyük değişimler geçirdi ve hatalarını telafi etmek için varını yoğunu ortaya koydu. Şimdi işini kaybederse hayatı kayabilir."

Simon dudağını ısırdı. Tilia haklıydı. Hayatını düzene sokmak için Mike her şeyi yapmıştı. Caro ona geçen gece Melina hakkında ne anlatmış olursa olsun, Melina, Mike için önemliydi. Mike onunla bir gelecek planlıyordu ve Simon ikisinin bu şansı yakalamasını canı gönülden istiyordu – her ne kadar bu, Mike'ı kaybedeceği anlamına gelse de.

Geçen gün bu yüzden tartıştıklarında Simon durumu bambaşka görmüştü. Ama artık anlıyordu ki yalnızca kendini düşünemezdi.

Birini seviyorsan onu rahat bırakacaksın. Yanına dönerse bil ki zaten sana aittir.

Bir zamanlar babaannesi söylemişti bunu. Simon o zamanlar bu sözlerin anlamını kavrayamamıştı ama şu an anlıyordu. Mike'ı

sırf kendisi için istemeye hakkı yoktu. Yoksa Mike mutlu olamayacaktı. Ama mesele onun mutlu olması değil miydi zaten? Hepsinin mutlu olması.

Bunu geç anlamıştı. İki gün önce böyle düşünmüş olsa Mike ile Melina arasında belki de kavga çıkmayacaktı. O zaman durum da muhtemelen başka türlü olacaktı.

İşin bu raddeye varmasının kabahati Simon Strode'ye aitti. Şimdi de Tilia'nın dediği gibi her şeyi yoluna koyması gereken yine oydu.

Dün akşam söyledikleri geldi aklına. *Sen daima yanımda olacağını söylemiştin. Bırak da ben de senin yanında olayım.*

Sonra da dedesinin sık sık söylediği bir şey geldi aklına. *Verilen söz ancak o sözü tutan kişi kadar büyüktür.*

"Hazırlanıp çıkacağım," dedi Tilia.

Yerinden kalktı ve sanki onu teselli etmek ister gibi ellerini Simon'un omuzlarına koydu, sonra da eve girdi.

Halası biraz sonra dışarı çıktığında –duş almış, fazlaca makyaj yapmıştı– Simon ne yapacağını biliyordu.

Halasının evden gidişini seyretti. Sonra bahçede internet çeken bir köşeye gitti ve Google'dan Fahlenberg Karakolu'nun adresine baktı.

67.

Cinayet masası başkomiseri Rutger Stark gerçek hayatta televizyondakinden çok daha yaşlı duruyordu. Bunun sebebi belki de şu an karşılıklı oturdukları penceresiz ve gri beton duvarlı küçük odadaki neon ışıktı.

Oda Simon'a televizyondaki polisiye filmlerde gördüğü sorgu odalarını andırıyor, bu da huzursuzluğunu artırıyordu. İçerisi serindi, sandalyeler rahatsızdı ve havada ter ve bayatlamış kahve kokusu vardı.

Demin komiseri beklerken etraftaki güvenlik kamerasını aramıştı. Filmlerde her zaman böyle kameralar olur, yapılan konuşmaları kayda alırdı. Ama Simon kamera falan bulamamıştı. Arka tarafından, içeridekilerin gözetlendiği ayna da yoktu.

Buna rağmen Simon oturduğu yerde kendini hiç rahat hissetmiyordu.

Stark elli yaşlarında olmalıydı. Sıska biriydi, saçları kısa ve kafa derisinin görüleceği kadar seyrekti. Yüzü keskin hatlıydı ve enerjik duruyordu. Sağ kaşındaki yara izi çok belirgindi. Simon anlattıklarını bitirdiğinde bu kaş şaşırmış bir yüz ifadesiyle havaya kalktı.

"Doğru mu anladım?" diye sordu komiser. "Öylesine, elle tutulur bir sebebi olmaksızın, fırtınalı gecenin ortasında bisikletle yola çıktın demek, öyle mi?"

Simon başını salladı.

"Sık sık yapar mısın böyle şeyler? Geceleyin yapılan bisiklet turları demek istedim."

"Ara sıra," diye yalan söyledi Simon. "Kafamı boşaltmamı sağlıyor."

"Hım."

Komiser düşünceli düşünceli başını salladı, dirseklerini masaya dayadı ve ellerini çenesinin altında kavuşturdu. Yorgun duruyordu, gözlerinin altında mor halkalar vardı. Muhtemelen dün gece onun payına da pek uyku düşmemişti.

"Melina'nın arabaya bindiğini gördün yani?" diye tekrardan sordu. "Bundan kesinlikle emin misin?"

Simon'un sabrı taştı. Stark onunla küçük bir çocukmuş gibi konuşuyordu. Sinirine dokunuyordu bu.

"Öyle söyledim ya! Çok yağmur yağıyordu, kopan dallar yolu tıkamıştı. Melina motosikletiyle daha fazla ilerleyemiyordu. Onu gördüğümde arabaya biniyordu. Size yemin ederim, araba Mercedes değildi. En azından Mike'm Mercedes'i değildi."

"Arabayı çıkaramadığını sanıyordum?.."

"Çıkaramadım zaten. En azından markasını. Ama büyük bir arabaydı ve rengi koyuydu. Mike'ın arabasından şekil olarak çok farklıydı."

Simon aslında komiseri Richard Henning'in arabasına yönlendirmek isterdi ama bunun için vakit çok erkendi. Hiçbir şey ispat edemezdi. En azından şimdilik. Çünkü Caro ile Simon'un şüpheleri yanlış çıkarsa bu durum Mike'ın hiç işine gelmezdi.

"Şey," diyen Stark dirseklerini masadan çekti. "Bunlar kulağa çok ilginç geliyor."

Simon komiserin bakışını gördü ve Stark'ın ona inanmadığını derhal anladı. İnsan aklını kaçırmışların saygıdeğer kulübünün üyesi olunca başkalarında bu güvensiz bakışları gördüğünde hemen tanırdı.

"Lütfen, inanın bana," dedi, sesinin yalvarırcasına çıkmış olmasından nefret etmişti. "Arabayı *gerçekten* gördüm."

"Ne düşünüyorum, bilmek ister misin?" diye sordu Stark, sonra da konuşmaya devam etti çünkü bu soruyu laf olsun diye sormuştu.

"Bence sen ağabeyini korumak istiyorsun. İkinizin başından çok şeyler geçmiş. Anne ve babanızın geçirdiği kazadan haberim var. Böyle şeyler insanları kaynaştırır, yakınlaştırır. Bu senin özelliğin, Simon. Samimi söylüyorum, keşke küçükken benim de senin kadar sadık bir kardeşim olsaydı. Her zaman ve her ne olursa olsun yanımda olan bir kardeş."

Komiser sözlerini güçlendirmek ister gibi başını salladı, sonra da Simon'un gözlerine derin derin baktı.

"Buna rağmen yalancı şahitlik suçtur. Umarım bunun farkındasındır."

"Ben doğruyu söyledim," diye çıkıştı Simon. "Hakkımda ne düşündüğünüz umurumda bile değil ama bunu yapan Mike değildi. Büyük, koyu renk arabada oturan biriydi."

"Meçhul bir şahıs demek," diyen Stark masaya yaslandı.

Simon'a hâlâ o delici bakışlarla bakıyordu, sanki bu bakışlarla Simon'un beynine kadar girip düşüncelerini okuyacaktı.

Simon içinden öfkeden kudursa da bu bakışlara direndi. Şayet Stark yalan söyleyip söylemediğini bilmek istiyorsa o zaman Simon'un yüzünde hakikati görmeliydi. Başka yöne bakmak yalan söylemek demekti.

"Peki o zaman," dedi Stark sonunda ve sandalyesine yaslandı. "Söylediklerinle ilgileneceğiz."

"Söz verir misiniz?"

"Tabii ki."

Simon, komisere inanmak üzereydi ki Stark'ın gözleri yana kaydı.

68.

Biraz daha insanların arasına karışman lazım. Sürekli odanda oturup, kitap okuyup veya bilgisayar oynayıp duramazsın. Dışarı çık ve gerçek insanlarla konuş. Yoksa bir gün yalnız kalacaksın.

Simon'un annesi bir keresinde böyle demişti. Aslında sadece bir kere değil, sık sık söylerdi bunları.

İşte Simon'un geldiği nokta buydu. İnsanların arasına karışınca olan buydu.

Fahlenberg Karakolu'nun önünde, şehir merkezinin ortasında duruyordu.

Önündeki caddede trafik akıyor, bir sürü yaya yanından geçiyordu. Bunlar alışverişe, randevularına veya ana caddede sağlı sollu bulunan çok sayıdaki kafe ve restoranlardan birine gitmek için yola koyulmuş insanlardı.

Hava mükemmeldi, gerçekten harika bir pazar günüydü. Açık havada serin bir içeceğin tadını çıkarıp insanlarla kaynaşmak için idealdi. Ama sokaklar insan kaynasa ve etrafında hareketli bir hayat yaşansa da Simon yalnızdı.

Bir başınaydı.

Kimse onu dikkate almıyordu. Kimse onunla konuşmuyordu. Kimse ona yardım etmezdi. Çünkü kimse ona inanmıyordu.

Tek sahip olduğu kendisi ve Caro'ydu.

Bir çaresizlik dalgası çarptı yüzüne. Mike'ı kurtarmak istiyorsa iş başa düşüyordu. Simon da işte bundan korkuyordu.

Simon çok sevdiği filmlerdeki ve kitaplardaki kahramanlardan biri olmak isterdi. James Bond, Batman, Monte Cristo Kontu veya Silahşör Roland. Onlar ne yapmaları gerektiğini her zaman bilirlerdi. Cesur ve kararlıydılar, hiçbir şeyden korkmazlardı.

Ama gerçekle yüzleşmek zorunda da değillerdi. Hâlbuki Simon buna mecburdu.

Esas macera gerçek hayattı. Gerçek hayatta ne tabiatüstü güçlerin ne de ikinci bir şansın olurdu. Hile şifreleri yoktu, ilk seferinde çuvallarsan ikinci bir canın olması için puan da toplayamazdın. Gerçek hayatta işler ters giderse ters giderdi.

Bu bakımdan Simon'un, bütün kahramanlarından daha çok cesarete ihtiyacı var, dense yeriydi.

Bunları düşünürken bisikletine doğru yürüyordu ki sadece birkaç metre ötede ışıklarda durmuş bir kamyon dikkatini çekti. Kamyonun yan tarafında Hannes Waschhauser firmasının reklam logosu vardı, logonun altında da büyük harflerle PROFESYONEL KAPI ÇÖZÜMLERİ yazıyordu. Yazının yanında çok sayıda kapı resmi vardı, resimler Simon'a bir anda rüyasını hatırlatmıştı. Annesinin telefonda konuştuğu çalışma odasının kapısı. Annesinin sesi telaşlı gelmişti.

Birden aklına tek bir kelime geldi. O cuma günü annesi söylemişti bunu. Şu an o kelimeyi çok net hatırlayabiliyordu. Gerçi nedenini bilmiyordu ama bu kelime canını çok acıtmıştı.

...mahvoldu!

Bunla neyi kastetmişti annesi? Mahvolan neydi?

Daha çok konsantre olmaya çalıştı ama başaramadı. Hatırası ne kadar hızlı belirmişse o kadar hızlı kaybolmuştu. Sanki altındaki kelimeyi görmesi için birisi bir perdeyi bir an için kaldırıp sonra yeniden bırakmıştı.

...mahvoldu!

Neydi? Tanrı aşkına, mahvolan neydi?

Yanından bir kadın sesi, "Dikkat et!" diye bağırdı, Simon sesin geldiği tarafa döndü.

Nefesi kesildi. Yanında duran annesiydi. Geçen gece Simon'un kendisini bir kez daha görmesini istemeyen annesinin hayaleti. Ama annesi şimdi ona geri dönmüştü ve hali her zamankinden daha dehşet vericiydi. Alev alev yanan kötücül gözler, korkunç bir sıcaklık yayan ve önünde, güneşin altındaki katran gibi titreşen kömüre dönmüş bir beden.

Ateş annesinin yüzünü tanınmaz hale getirmişti. Yanakları ve dudakları yoktu, kapkara etinin ortasında parlak beyaz dişleri korkunç bir sırıtmayla ışıldıyordu.

Gün aydınlığında Simon annesinin bedeninden duman çıktığını gördü ve onun kokusunu aldığını sandı. Midesini allak bullak eden iğrenç kesif bir koku.

Annesi kömüre dönmüş ellerinde, Simon'un ne olduğunu hemen anlayamadığı biçimsiz bir şey tutuyordu. Simon ancak o şeyin üstündeki, ise bulanmış Ford amblemini keşfedince durumu anladı. Bu şey direksiyondu. Üstündeki plastiği erimiş direksiyon, garip bir oval form almıştı.

Eskiden annesi olan bu korkunç şey, "Sana ne oldu?" diye sordu.

Simon'un içinden bağırmak geliyordu ama sesi çıkmıyordu. Sonra önündeki sahne değişti ve yabancı bir kadın halini aldı. Bu kadın direksiyon yerine bir bebek arabasının sapını tutuyor ve Simon'a sinirli sinirli bakıyordu. Arabadaki çocuk ağlıyordu.

"Ne oluyor yahu?" dedi kadın sabırsızca. "Artık geçmeme izin verecek misin yoksa kaldırımın ortasına kök mü saldın?"

"A-affedersiniz," diye kekeleyen Simon bir adım atarak geriye çekildi.

Kadın başını sallaya sallaya bebek arabasını Simon'un yanından geçirdi ve kalabalığa karıştı.

Simon titreyen elleriyle yüzünü ovaladı ve nabzı düzelene kadar defalarca derin derin nefes aldı.

Mike'a konsantre olmalıyım, diye düşündü. *Şu an önemli olan Mike. Kapı ve rüyalar bekleyebilir.*

Bütün cesaretini toplayıp cebinden telefonunu çıkardı. Sonra Richard Henning'in verdiği numarayı çevirdi.

Defalarca çevir sesi geldi, Simon artık Henning'in sesli mesaj kutusu çıkacağını sanıyordu ki adam telefonu açtı.

"Simon," dedi, sesi neşeli geliyordu. "Ne güzel bir sürpriz bu. Bugün öğleden sonra gelmek istediğini söyleme sakın."

"İstiyorum," diye cevap veren Simon, sesini Henning'inki kadar neşeli çıkarmaya çalıştı. "Şu kano gezisini denemeyi çok isterim."

"Harika, çok sevindim," dedi Henning. "O zaman sana da uyarsa saat üçte kayıkhanede buluşabiliriz."

Simon, Caro'nun sesini tekrardan duyar gibi oldu. *Aklını ve duygularını dinlersen sana bir şey yapamaz. Ama onu serbest bırakırsan seni yer.*

"Tabii, çok sevinirim," dedi Simon. "Saat üç uyar. Buluşmayı iple çekiyorum."

"Ben de Simon. İnan bana, fazlasıyla eğleneceksin. Görüşmek üzere."

"Tamam, görüşürüz."

Henning telefonu kapadı, Simon telefonuna baktı.

Bugün ikinci defa yalan söylemişti. Gerçi bunlar zaruri yalanlardı ama öyle bile olsa bu, yalan söylediği gerçeğini değiştirmiyordu.

Babaannesi hep, *yalanlar dönüp dolaşıp sahibini bulur*, derdi.

Simon içinden bunun doğru olmamasını diledi.

69.

Simon bisikletini Kössingen kayıkhanesinin yanına bıraktı ve telefonunun saatine baktı.

14.15.

Kırk beş dakika erken gelmişti. Etrafı kolaçan etmek için yeterdi bu vakit. Gerçi eski kayıkhaneyi çocukluk zamanlarından hatırlıyordu ama aradan yıllar geçmişti, bir de kayıkhaneyi hep yanından arabayla geçerken görmüştü.

Etrafına bakındı ve kendini savaş planı yapan bir kumandan gibi hissetti. Her şeye hazırlıklı olması ve olabildiğince az şeyle gafil avlanması daha iyi olurdu.

Kanoların suya bırakıldığı, kıyıya uzanan dar iskeleden geçti.

Fahle Nehri, önünde, yavaş yavaş akıyordu. Bugün pek akıntı yoktu, su da çok berraktı. Suyun dibindeki yosunları görüyordu, açık yeşil renkleri neredeyse suni duruyordu. Üstlerinde üç tane alabalık yüzüyordu, balıklar sanki bir şey bekliyor gibiydiler.

Simon kayıkhaneye doğru baktı. Sivri çatılı, eski ve penceresiz ahşap bir yapıydı burası. Iki kanatlı kapısının üstünde çaprazlama asılmış kürekler vardı. Bunlar kocaman bir "X" oluşturuyordu. Küreklerin arasında ikindi rüzgârının sağa sola savurduğu tozlu bir örümcek ağı görülüyordu.

Eski kayıkhanenin en güzel günlerini geride bıraktığı aşikârdı. Kahverengiye çalan kırmızı boyası ve çatı ile kapı çerçevelerindeki beyaz renk, zamanında buraya İskandinav tarzı havası veriyor olma-

lıydı ama yıllar geçtikçe boya soluk bir kırmızı halini alıp çatlamıştı. Katranlı kâğıtla kaplanmış çatı birçok yerinden teneke parçalarla yamanmış, ön cephenin sağ yanını yabani sarmaşıklar sarmıştı.

Simon, yeni kano almak yerine tadilata para yatırılmalı aslında, diye düşünüp kıyıya geri döndü.

Küçük bir koru halini alan ağaçların gölgesine geçti, kayıkhanenin arkasındaki hafif bir yükseltide durup ilerleyen caddeye doğru baktı.

Herhangi bir sebepten ötürü hemen kaçması gerekirse bisikletiyle birkaç dakika içinde Kössingen sınırlarına girmiş olacaktı. Buraya gelirken yolda yeni yerleşim yerindeki bahçelerde insanların olduğunu görmüştü. Güneş banyosu ve mangal yapan genç ailelerdi bunlar.

Gerekirse bir kere yüksek sesle imdat diye bağırır ve yine emniyette olurdu.

Bu düşünce Simon'u sakinleştirdi. Çünkü şüpheleri doğruysa birazdan, kimliğinin gizli kalması için her şeyi göze alan bir katil ve caniyle buluşmuş olacaktı.

Arkasında kuru bir dal çatırdadı, Simon hemen arkasına döndü.

Ağaçların arasından Caro geliyordu.

"Merhaba," diyen Caro dikkatle etrafına bakındı. "Yalnız mısın?"

"Evet, Henning'in gelmesi..." Tekrardan cep telefonuna baktı, zamanın ne kadar çabuk geçtiğine hayret etmişti. "On beş dakikayı bulur."

Caro bir ağaç gölgesine geçip iri bir taşa oturdu. Bir çift Mandarin ördeğinin geçtiği nehre doğru baktı. Simon, Caro'nun da en az kendisi kadar heyecanlı olduğunu görebiliyordu.

"Bisikletin nerede?" diye sordu Simon, Caro işaretparmağıyla bir ağaç öbeğini gösterdi, gösterdiği yerde, sıcak güneşten korunmak ister gibi iç içe geçmiş çalılıklar vardı.

"Arka tarafta. Caddeden bakınca görünmüyor, buradan bakınca da."

"İyi," dedi Simon başını sallayarak. "Acil bir durumda buradan çabucak kaçmak için yeterince yakın bir yerde. Unutma, kaçmamız

gerekirse sol tarafı hiç bırakmayacaksın. Kössingen çok uzakta değil. Öbür istikametlerden gidersek en yakın yerleşim yeri birkaç kilometre sürer."

"Biliyorum," dedi Caro, Simon'a sabırsızlıkla baktı. "Anlat bakalım, planın nedir."

"Oldukça basit," diye cevap verdi Simon, o sırada oradan geçen bir tankerin olduğu caddeye doğru baktı. "Henning'le sohbet edeceğim ve saldırıyı yapan o muydu, diye ağzını arayacağım."

"Nasıl yapacakmışsın bunu? Doğrudan sormayacaksın ya?"

"Sohbetin planı yapılmaz," diye açıkladı Simon. "Sohbetin seyri her zaman muhatabına bağlıdır. Ama inan bana, karşımdaki insan doğru mu söylüyor yalan mı, anlarım. Bunu klinikteyken öğrendim. Spontane davranmam gerekecek ama hallederim. Daha riskli kısmı sen devralacaksın."

Caro ona şaşkın gözlerle baktı, bu sırada asabi bir şekilde ayaklarını sallıyordu. "Neymiş o kısım?"

"Geçen gece gördüğüm gerçekten de Henning'in arabasıysa içinde belki de hâlâ Melina'dan izler vardır."

"Siz sudayken Henning'in arabasını inceleyeceğim yani, öyle mi?" Tekrardan nehre baktı. Sonra başını salladı. "Tamam ama içine nasıl gireceğim? Arabasını kilitleyecektir."

"Onu bana bırak," diyen Simon karnının oralarda garip bir kıpırtı hissetti. "Sen yakınlarda dur, yeter."

Caro hiç ona bakmadan, "Henning anlarsa ikimizi de öldürür," dedi.

"Ben de bundan korkuyorum. Ama durumu çok riskli görüyorsan yapmak zorunda değilsin."

"Tabii ki de yapacağım, budala şey." Caro ayağa kalktı. "Gerçeği öğrenmek istiyorsak başka şansımız yok. Umarım kellemi boş yere riske atmıyorumdur. Henning arabasını temizlemişse ki bence kesin temizlemiştir, içeride hiçbir şey bulamayabilirim."

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

Caro başını hayır anlamında salladı. "Ben de aynı teklifi yapardım. Bir yerlerden aramaya başlamak gerek. Yine de kendimi çok iyi hissettiğim söylenemez."

"Kendine dikkat edeceğine söz ver," diyen Simon kıza doğru yürüdü.

Ona sarılmak gelmişti içinden ama kız Simon'un önünden çekilip yola baktı.

Yaklaşan bir arabanın sesi geliyordu. Hemen sonra portbagajında kıpkırmızı bir kanonun olduğu, yolu süratle tırmanan, siyah bir arazi aracı gördüler.

Simon heyecandan terleyen ellerini pantolonuna sildi. İş artık ciddiye biniyordu.

"Hadi," diye fısıldadı Caro'ya. "Saklan!"

Caro'nun arkasından baktı, kız bir fundalığa doğru koşup arkasına saklandı. Ortalıktan kaybolmuştu.

Simon iskeleye gitti, tırabzana yaslandı. Rahat davranmaya çabalıyor, Mike olsa neler yapardı, diye düşünüyordu. Kayıkhanenin yanındaki çimleri biçilmiş yeşil alana park eden Henning'e el salladı.

Başlıyor, diye düşündü Simon, heyecandan midesine yine kramplar girdi.

70.

Hemşire küçük odanın sürgülü kapısını çektiğinden beri Mike kıpırdamadan Melina'nın başucunda oturuyordu.

Solunum cihazının bir inip bir şişerken çıkardığı sesi ve EKG monitörünün hafif biplemesini dinliyordu. Monitördeki zikzak çizgiler Melina'nın nabzının düzenli attığını gösteriyordu.

Melina sırtüstü yatıyordu, gözleri kapalıydı. Başının etrafındaki sargılar ve boynundan ve kollarından çıkan şu hortum karmaşası olmasa uyuduğu sanılabilirdi.

Bir bakıma da öyleydi zaten. Dr. Mehra'nın açıklamasına göre suni koma muhtelif ilaçlarla gerçekleştirilen uyku halinden hiç farklı değildi. Derin ve rahat bir uyku.

Yatağın iki yanındaki duvarlarda duran çok sayıda cihaz Mike'ın izlemekten hoşlandığı bilimkurgu filmlerini andırıyordu biraz. Bu tür filmlerde burası başroldeki kadının uzaktaki bir gezegene gitmek üzere bindiği bir uzay gemisindeki dondurulmuş uyku odası olabilirdi.

Bununla birlikte Mike, Melina'nın bu dünyayı terk etmemesini ümit ediyordu. Onun olabildiğince çabuk uyanıp yanına dönmesini istiyordu.

Kaza cerrahı ilk kırk sekiz saatin kritik olduğunu söylemişti. Bu kritik sürenin şu an neredeyse yarısı geçmişti ve Melina'nın durumu stabildi.

Mike sabah erken vakitte sadece birkaç saatlik uyku ve felaket bir sırt ağrısıyla kendine geldiğinde önce telesekreterine bakmıştı.

Hastaneden gelecek haberi kaçırdığından korkmuştu. Melina'nın öldüğü haberini... Çünkü rüyasında bunu görmüştü.

Fakat kimse aramamıştı ve Mike yoğun bakımdaki küçük odaya girdiğinde artık bir nebze de olsa ümitlenebileceğinin farkına varmıştı.

Melina başarabilirdi. Kritik yolun yarısını zaten kat etmişti.

Melina'nın oldukça huzurlu bir ifadeye sahip olan yüzüne baktı. Bir anlığına kızın göz kapaklarından birinin seğirdiğini sandı. Ama belki de yanılmıştı.

İnsan rüya görünce göz kapakları seğirir, diye düşündü ve kendine acaba Melina şu an rüya mı görüyor, diye sordu.

Bildiği kadarıyla komadaki hastalarda böyle bir şey mümkün değildi. Öte yandan Melina'nın zihninde olup bitenler hakkında kim kesin bir şey söyleyebilirdi ki?

Şayet Melina rüya görüyorsa Mike bunun iyi bir rüya olmasını diledi.

Mike'ın arkasındaki sürgülü kapı neredeyse ses çıkarmadan açıldı.

Mike arkasını döndüğünde hemşire ona gülümsüyordu. Neşeli ve neşelendirici bir gülümsemeydi bu.

Hemşireyle birlikte gelen ve yıkana yıkana solmuş bir tişört ile yıpranmış bir kot giymiş koca göbekli adamsa gülümsemiyordu. Jens Palandt, Mike'a taşlaşmış bir ifadeyle dik dik bakıyordu, sonra odaya girdi.

Melina'nın yatağına yürüdü, kızarmış gözleriyle kızına baktı. "Zavallı kızım," diye mırıldandı.

Kelimeleri kulağa soluk geliyordu, Mike adamı kötü bir tıraş kolonyası gibi çevreleyen alkol dalgasının kokusunu alıyordu. Bu duruma şaşırmamıştı. Jens Palandt'ı tanıdığından beri adamı ayık görmemişti.

Palandt, Mike'a döndü, kan oturmuş gözlerinden apaçık nefret püskürtüyordu.

"Sen," dedi ve işaretparmağıyla Mike'ı gösterdi. "Sen! Kaybol buradan!"

"Hayır," dedi Mike sakince. "Bir yere gitmiyorum."

"Zavallı kızım," diye lafını tekrarladı Palandt, "senin gibi biriyle takılmasından eline geçen bu işte."

Mike adamın bakışlarına karşı koydu. Onun Palandt'a duyduğu öfke de en azından Jens Palandt'ın ona duyduğu öfke kadar büyüktü.

"Onun birileriyle takıldığı falan yoktu," dedi. "Tek istediği gitmekti. Senin yanından gitmek. Çünkü ayyaşlığına tahammülü kalmamıştı artık."

Jens Palandt ona gözlerini dikti, sanki Mike'ı bakışlarıyla öldürmek istiyordu. Sonra gri kirli sakalının kapladığı yüzünü nefret dolu bir ifadeyle astı.

"Kızım için endişeleniyormuş gibi takındığın tavırları başka bir aptala yutturursun," dedi tehditkâr bir tonla. "Beni kandıramazsın."

"Sen gitsen daha iyi olacak," dedi Mike. "Yine körkütük sarhoşsun."

Palandt küçümsercesine püfledi ve Melina'yı gösterdi.

"Bunu yapan sendin, şerefsiz herif," diye homurdandı. "Sen olduğunu biliyorum. Cehennemin dibine gitmen için de elimden geleni yapacağım. Her şeyi!"

71.

O ikindi vakti Richard Henning'in keyfi bir hayli yerindeydi. Son görüşmelerindekinin aksine yine diş macunu reklamı gülümsemesini takınmıştı, gülümsemesi de tişörtü kadar kusursuz bir beyazlıktaydı, üstünde şort vardı ve parmak arası terlik giymişti.

Golf maçına çıkmış gibi, diye düşündü Simon.

Portbagajın kemerini birlikte çözüp kanoyu aşağı indirdiler. Simon'un düşündüğünden daha kolay olmuştu.

Göz ucuyla Henning'in arabasını uzaktan kumandayla nasıl kilitlediğine ve anahtarı cebine koyuşuna baktı.

Bir şekilde bu anahtara ulaşması lazımdı. Ama nasıl?

Kanoyu kıyıya taşıyıp iskelenin yanındaki çimenliğe koydular. Simon kaçamak bir bakışla Caro'nun saklandığı çalılığa baktı. Yaprakların arasından Caro'nun siyah saç topuzunu gördüğünü sandı ve gözlerini hemen oradan kaçırdı.

Henning durumu fark etmemiş gibiydi.

"Şimdi de küreklere ihtiyacımız var," dedi ve cebini karıştırıp ikinci bir anahtar demeti çıkardı.

Anahtarlar değişik renklerde plastik halkalarla birbirinden ayrılmıştı, kayıkhanenin asma kilidine kırmızı olanı uydu. Her iki kapı kanadı da paslı bir gıcırtıyla aralandı.

"Tanrım, bu eski kulübeye acilen tadilat lazım," dedi Henning. "Üç yıldır dilekçe üstüne dilekçe veriyorum ama Müdür Grass sıkı bir tasarruf politikası uyguluyor. Kössingen kayıkhanesi için para

çıkmaya yanaşmıyor. Daha iki yıl önce okul kulübü için yeni kayıkhane yapıldı ya, ona göre bu yeterli geliyor. Günün birinde buradan vazgeçmemiz gerekecek."

"Buraya hâlâ gelen öğrenciler var mı?" diye sordu Simon.

"Artık eskisi kadar yok," diye cevap verdi Henning. "Burada sadece amatörlerle idman yapıyorum. Fahne'nin suları sakin, çoğu kimseye yavaş geliyor. Millet Tuna'ya çıkmayı tercih ediyor, orada daha fazla akıntı var."

Simon, Henning'in dikkatini nasıl dağıtacağını düşünüyordu. Havadan sudan konuşmalara kapılıp gitmek istemiyordu. Bunun için direkt bir soru sordu. "Hiç başka bir okula geçmeyi veya buradan taşınmayı düşündünüz mü?"

Soru istenen etkiyi yarattı. Henning ona şaşkınlıkla baktı. "Hayır, o da nereden çıktı?"

"Şu tasarruf tedbirlerinden bahsediyordunuz ya, ondan. Başka bir yer daha iyi olabilirdi belki?"

"Biliyor musun, komşunun tavuğu komşuya kaz görünürmüş," diye cevap verdi Henning. "Ama meseleye daha yakından bakınca anlıyorsun ki oradaki durum da hiç farklı değil. Her yerin kendine göre artı ve eksileri var."

"Başka yerlere baktınız mı hiç?"

"Tabii," dedi Henning. "Ama buradaki düzeni bırakmak için beni ikna edecek bir şey çıkmadı henüz. Serling Okulu'nda çalışmaktan hoşlanıyorum, buraları da seviyorum. Neticede burası büyüdüğüm yer." Ellerini ovaladı ve ışıldayan gözlerle Simon'a baktı. "Hadi artık işe koyulalım! Neticede kano için geldik buraya, bu muhteşem havada çok eğleneceğimiz kesin."

Kayıkhaneye girdiler, tahta zemin ayaklarının altında huysuzca gıcırdadı.

İçeride bezir yağı, yosun ve güneş ışığının ısıttığı tahta duvarların çürük kokusu vardı. Tavanda her biri bir tarafa bakan dört kano daha

vardı, ortada da bir iskelenin üzerinde eski bir kayık bulunuyordu. Kayığın çok sayıda tahtası eksikti, üstünde de kalın bir toz tabakası vardı. Herhalde burada yıllardır onarılmayı bekliyordu.

Kayıkhanenin sağ duvarına sayısız fotoğraf yapıştırılmıştı. Simon o yana gidip resimlere daha yakından baktı.

Gülen öğrencileri ve can yelekli hocaları gösteren hatıra fotoğraflarıydı bunlar. Geçen yıllarda Fahle'de yapılan çok sayıdaki tekne turunun hatıraları. Bazı fotoğraflar çok eski duruyordu.

Çoğu fotoğrafta Richard Henning de görülüyordu. Simon müdür vekilinin pek değişmediğini fark etti. Gerçi yıllar içinde birkaç kırışığı çıkmıştı ve saçlarını artık daha kısa kestiriyordu ama onun dışında aynı görünüyordu. Kız öğrencilerin ve onların annelerinin deli olduğu yakışıklı prensti baştan ayağa.

Tahta duvardan gülümseyen yüzlerin arasından Simon, Leonie'nin fotoğraflarını da gördü. Leonie'nin farklı saç şekillerine ve mayolarına bakılırsa kız üç farklı yıla ait üç grup resminde yer alıyordu.

Bu üç resmin bir ortak yanı vardı: Leonie'nin gözleri her fotoğrafta Henning'e bakıyordu, oysa diğer kızların çoğu kameraya gülümsemişti.

Simon, Melina'yı bulana kadar fotoğraflara göz gezdirdi.

Melina'nın olduğu fotoğraf nispeten aşağılarda duruyordu ve neredeyse Simon'un gözünden kaçacaktı. Ama Caro'nun bahsettiği dedikoduları teyit etmek için bir bakış yeterliydi.

Henning'in tek bir kız öğrenciyle göründüğü az sayıda fotoğraftan biriydi bu. Henning o zoraki gülümsemesini ışıldatıyordu ve kolunu Melina'ya dolamıştı. Melina da gülümsüyordu ve başı Henning'in omzundaydı. Çifte kumrular gibi duruyorlardı.

"İstersen biz de fotoğraf çekilebiliriz," dedi Henning. "Burada kürek çeken herkesin duvarda bir yeri oluyor. Küçük hatıra duvarımız diyebiliriz."

Simon'un yanma yaklaştı, Simon vücudunun gerildiğini hissetti. Sonra Henning onu tepeden tırnağa süzdü.

"Yüzme eşyaların nerde?" diye sordu.

"Yanımda bir şey yok," diye cevap verdi Simon. "Bu üstümdekilerle duracağım."

"İyi bir fikir değil bu," dedi Henning. "Başlarda alabora olma riski yüksek. Üstündeki pamuklu kıyafetlerin kuruması saatler alır. Ama dert değil, bende sana göre bir şeyler var."

Kapının yanında bir köşede duran büyük bir metal sandığa gitti. Sandık asker yeşiline boyanmıştı ve tabut büyüklüğündeydi. Asma kilidinde sayı şifresi vardı.

Henning kilidi açtı ve kapağı kaldırdı. Sonra iki can yeleği çıkardı ve sandığı karıştırmaya başladı.

"Zahmet etmeyin," dedi Simon. "Hava zaten sıcak, eşyalarım ıslanırsa da ziyanı yok. Alabora olmamaya da ayrıca dikkat ederim."

"İşte, bulduk bile," dedi Henning, onun dediklerine aldırmadan.

Sandıktan mavi bir mayo çıkarıp Simon'a uzattı.

"Al bakalım. Belki sana biraz büyük gelebilir ama belinde ipi var. İstersen sıkarsın biraz."

Simon mayoya baktı ama almak için herhangi bir teşebbüste bulunmadı.

"Merak etme," diyen Henning şortu Simon'un eline bastırdı. "Yeni yıkanmış. Birisi kendi eşyalarını unutursa diye burada sürekli yedek bulunduruyoruz. Evde mayon yoksa sende kalabilir."

Simon başını iki yana salladı ve gülümsemek için kendini zorladı. Henning'in önünde üstünü değiştirmeye asla niyeti yoktu. Ayrıca kaçması gerekirse eşyalarını ardında bırakmak zorunda kalacaktı. Bu düşünce hiç mi hiç hoşuna gitmedi.

"Teşekkürler ama gerçekten gerek yok. Böylesi iyi."

"Benden çekinmiyorsun ya?" Henning sırıttı. "Erkek erkeğeyiz burada. Maalesef soyunma kabini yok ama sen üstünü değiştirene kadar dışarıda beklerim."

Henning arkasını döndü, tekrar sandığa gitti ve ceplerini boşalttı. Anahtarlarını ve cüzdanı küçük bir yan göze koydu.

Sonra Simon'a bakıp sandığı gösterdi. "Kıymetli eşyalarını buraya koyabilirsin, biz dönene kadar kapağı kilitlerim. Gerçi buraya pek uğrayan olmaz ama işi sağlama almak lazım. Dışarıda seni bekliyorum."

Spor çantasını alıp dışarı çıktı. Anlaşılan dışarıdaki çalılıklarda bir yerde değiştirecekti üstünü.

Simon'un beklediği fırsat doğmuştu. Şüphe uyandırmamak için kendini zorladı, üstünü çıkarıp yüzme şortunu giydi.

Şort bariz şekilde büyüktü, ipi epey sıkması gerekti. Bu üstüyle sanki lacivert etek giymiş gibi duruyordu. Kendini çok çocuksu buldu ama amaca götüren her yol mubahtı.

Kendi şortuyla tişörtünü aceleyle sandığa koyarken Henning'e bakındı.

Onu hiçbir yerde göremedi, demek ki o da Simon'u hiçbir yerden göremezdi.

Arabanın anahtarını yan gözden dikkatle aldı ve anahtarlar şangırdamasın diye azami çaba sarf etti. Yüreği küt küt atarken anahtarı şortun cebine koyunca şort iyice aşağı sarktı. Pek fazla hoplayıp zıplamasa iyiydi.

Henning içeriye, "Hazır mısın?" diye seslendi.

"Evet, her şey tamam."

Henning kayıkhaneye girdi. Üstünü değiştirmişti ve Simon'la aynı şorttan giymişti. Muhtemelen bu şortlar da Caro'nun dediği gibi "Serling hapishanesinin üniformasındandı". Tek büyük fark şortun Henning'e cuk diye oturmasıydı. Simon kıskanarak kendisinin de

böyle atletik bir vücudu olmasını diledi. Henning'in yanında kuru bir iskelet gibi kalıyordu.

Henning tekrardan sandığa gidip spor çantasını içine koydu. Bir an tereddüt etti, Simon'un neredeyse kalbi duracaktı.

Arabanın anahtarının orada olmadığı kesin dikkatini çekmişti!

Al sana! İşleri daha başlamadan berbat ettin. Henning deliye dönecek. Üstüne yürüyüp senin de kafanı ezecek.

Sonra Henning bir kez daha sandığa eğildi, bu kez bir havlu çıkardı.

"Neredeyse unutuyordum," dedi ve havluyu Simon'a uzattı. "Daha sonra ihtiyacın olursa diye. Can yeleğini giymene yardım edeyim mi?"

Simon, Caro'nun anlattıklarını hatırladı. Henning'in kendisine dokunmasını istemiyordu.

"Yok, kendim hallederim," dedi ve ispatlamak ister gibi can yeleğini başından geçirip fermuarını çekti.

Henning bir anlığına ona şüpheyle baktı. Bir şeylerin yolunda olmadığını anlamış gibiydi. En azından ilk tereddütler baş göstermişti. Simon bunu onun bakışlarından anlamıştı, durum hiç iyi değildi.

"Babam göstermişti bana," dedi çabucak. "Balığa gittiğimiz zamanlar hep can yeleği giyerdim. Babam derdi ki zayıf olduğum müddetçe kim kimi avlıyor, dikkat etmeliymişim. Ben mi balıkları yoksa onlar mı beni."

Henning'in yüzü anmda gevşedi, gülmeye başladı. "Baban akıllı adammış. Gördüğüm kadarıyla da sana doğru öğretmiş. Yelek de gerçi biraz büyük geldi ama elimde başka yok."

Kayıkhaneden çıkıp kıyıya giderlerken Simon, Henning'in bir parça gerisinden yürüdü. Dikkat çekmeyecek kadar gerisinden.

Caro'nun olduğunu sandığı yöne bakıyordu. Kızın çalılığın arkasındaki saç topuzu kaybolmuştu. Caro'nun kendisini görmesini umuyordu.

Sonra çenesiyle arkasını işaret edip anahtarları çimlere bıraktı. Çıkan hafif şakırtı ona feci gürültülü gibi gelmişti, Simon ürperdi.

Ama Henning bir şey fark etmemişti. Kanoyu suya itti, içine atladı ve Simon'a eliyle işaret etti.

"Hadi genç adam. Gidelim!"

72.

Kano yolculuğu Simon'un gerçekten de hoşuna gitti. Çok geçmeden bunun Henning için neden bir tür tutku halini aldığını anladı.

Nehri akıntı yönünde inerlerken ve sazlıkların yanından geçerlerken kendini bir Kızılderili gibi hissetti. Birkaç dakika sonra teknenin hafif sallantısına da alışmıştı. Başlarda bunun midesini bulandırabileceğinden korkmuştu ama kürek çekerken doğru ritmi yakalayınca sallantı azalıyordu.

Henning onun hareketlerini seyredip ipucu verebilmek için Simon'a pruvada yer verdi. Kanoda tam anlamıyla oturmak mümkün değildi, Simon bunu fark etmek durumunda kalmıştı; oturmak yerine diz çökmek ve vücudu dik tutmak gerekiyordu.

Henning ona, "Unutma, kolların ile kürek dik açı oluşturmalı," diye talimat vermişti.

Simon'a, bu tür açık kanolara *Kanadalı* ismi verildiğini açıkladı. Sonra farklı türde kano, Eskimo kayağı ve kürekler hakkında bilgiler verdi. Böylelikle Simon şu anda *batırmalı kürek* kullandığını, hâlbuki kayağa binenlerin *çifte kürek* kullandığını öğrendi.

Şartlar başka olsa Simon kendini çok rahat hisseder, hatta okuldaki kano kulübüne kayıt olabilirdi. Ama şu an aklı başka yerdeydi. Ne de olsa buraya eğlenmeye gelmemişti.

Henning'in ağzını yoklamak için bir yol bulmalıydı. Ama tepkilerini gözlemlemek istediğin kişiye sırtın dönük oturunca kolay olmuyordu bu.

Henning'in yalan söyleyip söylemediğini nasıl anlayacaktı? Hem asıl meseleye nasıl geçiş yapacaktı?

Bir müddet ilerleyince Henning ona, "Cidden kabiliyetin var," diye seslendi. "Neredeyse bunun ilk turun olmadığını söyleyesim geliyor. Hoşuna gitti mi?"

Simon ona doğru döndü. "Evet, çok!"

"Daima önüne bak," dedi Henning. "Alabora olmayalım."

Simon denileni yaptı, sonra sordu: "Bunu ne zamandır yapıyorsunuz? Yani kano sürmeyi, diyorum."

"Okula giderken başlamıştım," diye cevap verdi Henning. "Kano kulübü daha o zaman bile vardı, hem iki tane nehrin olduğu bir yerde büyüyünce insanın bunu değerlendirmesi lazım."

"Babanız da kanoya biner miymiş?"

"Yok, o binmezmiş." Simon, Henning'in iç çektiğini duydu. "Babam böyle şeylerden pek anlamazdı. Ona kalırsa bu zaman kaybıydı. Onun aklı fikri işindeydi."

Simon'un aklına dedesinin bu konuda söyledikleri geldi. Richard Henning tam bir haylazın tekiydi.

"Oteli devralmayı hiç düşünmediniz mi?"

"Demek bundan haberin var?.."

"Soyadınızı bir gazete haberinde okudum," diyen Simon omuzlarının üstünden geriye doğru baktı.

Henning Kanadahnın arka ucuna diz çökmüş, kürek çekiyor ve nehre bakıyordu.

"Otel işi bana göre değildi," dedi. "Gıcık turistlerle uğraşmaktansa hayatımı daha faydalı işlerle doldurmak istedim. Onun için öğretmenlik okudum, sonra da o eski kulübeyi belediyeye sattım."

"Oraya hâlâ gidiyor musunuz?" diye soran Simon, Caro'nun dalga geçerek *romantik aşk yuvası* dediği 17 numaralı odayı düşündü.

"Birkaç kez gittim oraya. Ailemin evi sonuçta. Eskiyip bu hale gelmesi üzücü. Hepten çökmeden önce orayı artık yıkmaları gerek."

"Peki son zamanlar hiç gittiniz mi?"

Simon yine omzunun üstünden baktı, bu kez bakışları buluştu. Henning'in yeniden şüphelenmeye başladığını Simon'a göstermeye yetmişti bu.

"Neden sordun?"

"Hiç, öylesine," dedi Simon. "Geçenlerde bisikletimle oradan geçtim."

"Ama otel bisiklet yolundan epey uzak."

Artık Henning'in sesindeki şüphe bariz bir hal almıştı. Acaba Simon'un Caro'yla otelde olduğundan haberdar mıydı? Öyleyse onları orada gözetleyen Henning olmalıydı. Resepsiyon masasının arkasındaki kişi... Ama şayet durum böyleyse Henning otele neden gitmişti?

"Mike bana otelden bahsetmişti," diye yalan söyleyen Simon ateşi körüklemeye karar verdi. "Otele yakından bakmak istemiş ama bana sebebini söylemedi."

Henning kürek çekmeyi bıraktı, kano kıyıya doğru hafiften döndü. Simon, Henning'e doğru baktı, kalbi çarpmaya başlamıştı.

"Bu da ne demek oluyor Simon?" diye sordu Henning. "Gerçekten kano gezisine geldiğine emin misin?"

Simon küreği daha sıkı tuttu. Henning ona öyle feci bakıyordu ki birazdan üstüne çullanacaktı sanki.

Yakınlarda bir yerden bir deniz kuşunun sesi geldi. Sanki Simon'a şöyle bağırıyordu: "Burada ikiniz yapayalnızsınız. Çevrenizde bir tek nehir var. Etrafta sana yardım edecek kimsecikler yok!"

Sonra başka bir kuşun çığlığı geldi, onunkisi pis bir kahkahaya benziyordu.

"Sanırım geri dönsek iyi olur," dedi Henning ciddiyetle. "Galiba seni davet etmek pek de o kadar iyi bir fikir değildi."

73.

Simon kano turunun ne kadar sürdüğünü tam kestiremiyordu. Belki bir çeyrek saat, belki daha uzun. Bu sürenin Caro'ya yetmiş olacağını umuyordu.

Henning alınmış gibiydi. Ağzını neredeyse bıçak açmıyordu. Ara sıra, kıyıya çok yanaştıklarında veya Simon çok hızlı kürek çektiğinde ona talimat veriyordu. Henning bunun haricinde hiçbir şey demiyordu, bu sessizlikte tehditkâr bir şeyler vardı.

İskeleye yöneldiklerinde Simon'un gözleri Henning'in arabasını aradı. Ama henüz ağaçlar görüşünü kapıyordu.

Kayıkhaneye yaklaştıkları her metrede Simon daha da heyecanlanıyordu. Elleri ter içinde kalmıştı, kaymasını önlemek için küreği sıkı sıkıya tutuyordu.

Nihayet ağaçların gövdelerini geçtiler. Simon hissiz bir tavırla ileriye bakan ve kafası başka yerlerde olan Henning'e döndü. Adamın dudakları seğiriyordu, Simon, acaba aklından neler geçiyor, diye merak etti. Sonra kıyıya doğru bakmaya cesaret etti ama korkudan neredeyse kalbi duracaktı.

Çok erken dönmüşlerdi. Caro hâlâ arabadaydı.

Kahretsin!

Henning'in dikkatini dağıtmak için bir şeyler yapması lazımdı. Saldırmak en iyi savunma şekliydi çünkü.

"Dün ağabeyimle aranızda geçen neydi?" diye sorup Henning'e baktı.

Kano anında sakıncalı bir şekilde sallanmaya başladı.

"Dikkat et!" diye çıkıştı Henning. "Yoksa birazdan alabora olacağız!"

"Cevap istiyorum," diye üsteleyen Simon elleriyle teknenin kenarlarına sımsıkı tutundu. "Mike'la ne alıp veremediğiniz var?"

Henning sinirli bir şekilde öfledi ve kanoyu kıyıya tek başına çark etti. Sonra iskeleye bağladı ve Simon'a öfkeyle baktı.

"Demek mesele buydu," dedi öfkeyle. "Neden baştan söylemedin? Madem ağabeyin hakkında konuşmak istiyordun, kano turu hikâyesi de nereden çıktı? Bana normal bir şekilde sorabilirdin, ben de sana normal şekilde cevap verirdim."

Bunları söyleyip sallanan tekneden indi ve ayaklarını vura vura, öfke içinde kayıkhaneye yürüdü.

Simon ayağa fırladı, kano neredeyse devrilecekti. Son anda kıyıya ulaştı ve Henning'in peşinden koştu. Siyah arazi aracını da gözden kaçırmıyordu.

Caro hâlâ içeride olmalıydı. Eğilmişti herhalde çünkü bereket versin görünmüyordu.

Henning'in arkasından, "Söylesenize," diye bağırdı. Dikkatini arabadan başka bir yöne çekmeliydi. İşler zaten çığırından çıkmak üzereydi. "Kıskanıyorsunuz, değil mi Bay Henning? Mike, Melina'yla Heidelberg'e gitmek istiyor diye onu kıskanıyorsunuz."

"Kıskanmak mı?" Henning kayıkhanenin kapısını hızla açtı, sonra da Simon'a baktı. "Evlat, aklından neler geçiyor bilmiyorum ama..."

"O zaman neden karşı çıkıyorsunuz?"

"Neye?"

"Mike ile Melina'ya."

Henning yere baktı ve asabi bir şekilde iç geçirdi. "Peki, madem sordun, işte sana cevap. Karşı çıkıyorum çünkü ağabeyin Melina için doğru kişi değil. Sen durumu farklı göreceksin çünkü Mike senin ağabeyin ama ben ondan pek hazzetmem."

Simon ona öfkeyle dik dik baktı. "Mike hakkında ne biliyorsunuz ki?"

"Hakkında fikrim olacak kadarını," diye karşılık verdi Henning. "Melina gördüğüm en iyi kız öğrencilerden biriydi. Burs kazanmayı hak edecek biri varsa o da Melina'ydı. Hırslı, zeki biri; başarılı olabilir. Daha doğrusu Mike'la tanışmadan önce böyleydi. Sonra performansı düştü. Eskiden ne kadar okul kütüphanesine gidiyorsa birden o kadar partilere gitmeye başladı. Bu yüzden ona bazı tavsiyelerde bulundum. Mike onu kötü etkiliyor. İşte, artık biliyorsun."

Henning sandığın yanına çömelip şifreli kilitle uğraşmaya başladı. Simon, Henning'in ellerinin nasıl titrediğini görüyordu. Henning kapağı hızla açtı, Simon'un eşyalarını tuttuğu gibi ayaklarının önüne attı.

"Bir dahaki sefere ne istediğini doğrudan söylesen iyi edersin. Böylelikle vaktimiz de sinirlerimiz de harap olmaz."

Giyinirlerken Simon tekrardan arabaya baktı.

Caro nihayet arabadan inip yolcu kapısını hafifçe kapattı. Henning beyaz tişörtünü başından geçirirken Simon ona başıyla işaret etti. Biraz daha zamana ihtiyaçları vardı.

"Acaba bütün bu söylediklerinizi şimdi mi uydurdunuz?" dedi Henning'e. "Belki de Mike'a katlanamamanızın bambaşka bir sebebi vardır?"

Cüzdanı ile anahtarını cebine tıkmakla meşgul olan Henning aniden durdu. "Bir şeyler mi ima ediyorsun?"

Simon omuzlarını kaldırdı. "Ben sadece duyduklarımı söylüyorum."

"Demek öyle?" Henning sandığın kapağını hiddetle çarptı. "Ne duymuşsun bakalım?"

"Ne duyduğumu çok iyi biliyorsunuz," diye karşılık veren Simon duvarı gösterdi. "Şu fotoğraflara bakınca bütün o dedikodulara hiç de şaşırmıyorum."

Henning'in gözlerinde tehlikeli bir ifade belirdi. "Evlat, çok güneşte kaldın herhalde."

Caro arabanın arkasından geçip yaklaştı. Bu en zor andı. Anahtarı kayıkhanenin yakınına bırakmak için oraya bir parça yanaşması gerekiyordu. Ancak böyle olursa anahtarı sanki Henning düşürmüş gibi görünebilirdi durum.

"Melina'yla ilişkiniz ne kadar sürdü?" diye sordu Simon. "İlişkiyi o mu bitirdi?"

Henning başını geriye attı ve derin bir nefes aldı. Bu konuşmada kendine epey hâkim olması gerektiği aşikârdı.

Nihayet, "Kafanda neler kuruyorsun, bilmiyorum," deyip tekrar Simon'a baktı. "Ama böyle ithamlarda bulunurken dikkatli olsan iyi edersin. Yoksa yanlış yola sapman an meselesidir. Umarım birbirimizi anlıyoruzdur."

"Beni tehdit mi ediyorsunuz?" Simon kapıya doğru bir adım attı. "Yoksa Melina'yı da mı tehdit ettiniz? Ya Leonie, ona ne oldu? Hakkınızda çok şey mi biliyordu?"

Caro kayıkhaneden yalnızca birkaç adım ötedeydi. İşaret parmağını dudaklarına bastırıp anahtarı çimlere bıraktı.

Henning Simon'un üstüne yürüdü, Caro eğildi. Henning üç adım kadar uzağında, sırtı ona dönük vaziyette durdu. "Seni uyarıyorum Simon Strode. Fazla ileri gidiyorsun!"

Simon yutkundu. İçinden kaçmak geliyordu ama beklemesi lazımdı.

"Öyle mi?" Dik dik Henning'e baktı ki adam yanlışlıkla Caro'dan tarafa dönmesin, gözü oraya kaymasın. "Yoksa ne olur? Beni de mi hastanelik edersiniz, yoksa öldürmeyi mi yeğlersiniz?"

Henning'in dudakları yine seğirdi, dudaklarını sıkı sıkıya bastırdı. Diş macunu gülümsemesi ince bir çizgiyle mühürlenmişti.

Simon yumruklarını sıktı, karşı karşıya duruyorlardı. Birazdan ne olacağını bilmeden geçen süre ona bir asır gibi gelmişti.

Sonra Henning gözlerini eğip başını salladı.

"Kaybol buradan," deyip açık havaya çıktı.

Simon da aceleyle arkasından çıktı. Dehşet verici bir an boyunca bunun sonu olduğunu düşündü. Henning, Caro'yu keşfedecekti.

Ama Caro gitmişti. Sanki yer yarılmış, içine girmişti.

Simon rahat bir nefes aldı. Bisikletinin yanma gitti, bisikleti yola kadar itti ve oradan ayrılırken kanoyu tek başına kayıkhaneye taşıyan Henning'i gördü.

Adam onu arkasından bir kez daha bakmaya bile layık görmemişti.

74.

Simon elinden geldiğince hızlı bir şekilde yol boyu pedal çevirdi. Kayıkhane görüş alanından çıkınca durdu. Dağ bisikletini çalılığa yatırdı ve Caro'nun hâlâ saklanmakta olduğu kıyıdaki çalılıklara koşturdu.

"Nihayet!" diye fısıldadı kız. "Ödüm patladı."

"Bir de bana sor!"

Nefes nefese kızın yanına eğildi, birlikte yaprakların arasından Richard Henning'i gözetlediler.

Henning o arada kanoyu kayıkhaneye sokmuştu. Sonra dışarı çıktı, kapının iki kanadını kapattı ve kilidi astı. Sonra arazi aracına doğru yürüdü.

Birkaç adım sonra aniden durdu. Spor çantasını yere koyup ceplerini yokladı.

Arabasının anahtarının olmadığını şimdi fark etmişti.

Henning şaşkınlıkla etrafına baktı. Simon ile Caro da neredeyse aynı anda biraz daha eğildiler.

Henning başını kaşıdı, sonra spor çantasının fermuarını açıp içini karıştırdı.

Sonra bundan vazgeçip etraftan da duyulabilecek kadar yüksek sesle, "Lanet olsun!" diye bağırdı.

Bir kez daha pantolonunu elledi, sanki anahtar mucizevi bir şekilde cebinden çıkacaktı. Ama tabii ki tek bulduğu kayıkhanenin anahtarlarıydı.

Öfkeyle ayağını yere vurdu ve yine küfretti.

Henning'in asabının bozulduğunu görünce, niyeti bu değil ama komik görünüyor, diye düşündü Simon, ödeşmişlerdi.

Henning'in beynine kan sıçramıştı, öfkeden kuduruyordu, küfür üstüne küfür savuruyordu, Simon ondan böyle bir şeyi asla beklemezdi. Henning bir yandan da yukarı bakıyor, sıktığı yumruklarını yukarı savuruyordu, sanki ağaçta duran birini tehdit etmek istiyordu.

Okul müdürünün vekili ve kadınların gizli rüyası bu adamı böylesine çileden çıkarken görmek aynı zamanda son derece ürkütücü bir manzaraydı.

Kontrolünü bu denli kaybedebilen biri birçok şey yapabilirdi.

Henning küfürlerine devam ederek kayıkhaneye yürüdü, yürürken yerde ayağına ne gelirse tekmeyi savuruyordu. Önce bir taşa, sonra küçük bir dala, sonra yine taşa vurdu. Sonra birden durup eğildi.

Tekrar doğrulduğunda elinde arabanın anahtarını tutuyordu.

Sanki şu an gözetlendiğini hissedebiliyormuş gibi tekrardan etrafına baktı. Başını yana eğdi, âdeta bir şeyleri açığa çıkaracak her sese kulak kesilmişti. Simon elinde olmadan nefesini tuttu.

Saniyeler geçti, sonra Henning nihayet arabasına binip oradan ayrıldı.

Simon kendini sırtüstü çimenlere bıraktı ve derin bir oh çekti. "Neredeyse hapı yuttuk sandım!"

"Çok erken döndünüz," dedi Caro, yüzündeki terleri sildi. "Sizi görünce lanet arabanın içinde neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Üstüne bir de bu sıcaklar. İnsan siyah arabaya nasıl biner?"

Simon dikildi, heyecandan hâlâ bütün bedeninin titrediğini hissediyordu.

"Bir şey buldun mu?"

"Galiba buldum," diyen Caro ona iki yumruğunu uzattı. "Sağ mı sol mu?"

"Bırak saçmalamayı da göster bakalım."

"Tamam, ortamı biraz yumuşatayım demiştim sadece, ne kadar oyunbozansın."

Sol yumruğunu açtı, Simon o saniye şüphelenmekte haklı olduklarını anladı.

75.

Simon, Tilia Strode'nin evine vardığında Richard Henning yolun karşı kenarına park etmiş, motoru kapatıyordu. Henning torpidoyu karıştırıp sakızları buldu. Sonra ağzına bir sakız atıp düşünceli düşünceli çiğneyerek karşıdaki eve doğru baktı.

Şimdi ne yapmalıydı?

Oğlan, başına ciddi dertler açabilirdi.

Gerçi birisinin kalkıp da Simon'a inanacağından şüpheliydi –bu noktada çocuğun geçmişi belli ölçüde işine gelmişti– ama dedikodular çabuk yayılırdı. Ayrık otu gibi olurdu dedikodular. Hemencecik dört bir yanı sarar, büyür, bir daha da onlardan kurtulmak kolay olmazdı.

Henning meseleyi baştan başa iyice düşünmenin daha iyi olacağına karar verdi. Şu an düşüncelerini toplayamayacak kadar öfkeliydi.

Motoru tekrar çalıştırmak için kontağa uzandı, sonra elini çekti. Aniden kafasına bir şeyler dank ederek anahtara baktı.

"Aklından neler geçiyor senin Simon Strode?"

76.

Simon felç olmuş gibi kalakalmış, nehre bakıyordu. Suda yüzen küçük bir dal yanlarından geçti. Karşı kıyıdaki boşluğa savruldu, oradan kurtuldu, sonra da akıntıya kapılıp kayboldu.

Tek duyulan; kuşların cıvıltısı, yaz rüzgârının sazlıktaki fısıltısı ve sivrisineklerin vızıltısıydı. Sessiz sakin bir manzara.

Buna rağmen Simon kâbusuna geri dönmeyi arzuluyordu. Açılmayan kapının olduğu orman yoluna. Ona pusu kuran ve peşine düşen – ölmesini isteyen ve üzerine çullanan tüm o korkunç yaratıklara.

Çünkü kâbustan uyanabilirdiniz. Yataktan kalkıp rüyayı çocuksu bulabilir ve tekrar gerçek hayata dönerdiniz.

Ama Simon şu an zaten gerçek hayattaydı, elindeki kalpli altın halhal da aynı şekilde gerçekti.

"Gerçekten emin misin?" diye sordu Caro. "Yani belki de Henning'in karısınındır."

"Hayır, Melina'nındı. Geçen gün takıyordu."

Avluda dört ayağı üstüne düşüp istifra ettiği sırada Melina'da dikkatini çeken ilk şey bu halhal olmuştu. Tutup Henning'in karısının da aynı halhaldan takması biraz fazla büyük bir tesadüf olurdu.

"Kahretsin!" diye bağırdı Caro. Kana susamış bir halde yüzünün önünde uçuşan bir sivrisineği kovaladı. "Pek şaşırmadım ama elinde kesin bir delil olması başka bir şey tabii. Deyim yerindeyse tam on ikiden vurduk."

Simon eliyle kalp şeklindeki ucu ovaladı.

Acaba bu Mike'ın hediyesi miydi? Kesin. Melina'nın çok parası yoktu, üniversiteye gidebilmek için bursa ihtiyacı vardı. Başka birinin hediyesini de takmayacağına göre...

Mike bundan asla haberdar olmamalıydı. Yoksa temelli çıldırırdı ve her şey iyice sarpa sarardı.

"Nerede buldun bunu?"

"Koltuğun altında," diyen Caro, selefinin yardımına koşan başka bir sineğe vurdu. "Koltuğu ileri geri ittirdiğin şu kola takılmıştı. Araba tahmin ettiğim şekilde cillop gibi temizlenmişti. Ortalıkta bir toz zerresi bile yoktu. Ama halhalı fark etmemiş. Ben de neredeyse gözden kaçırıyordum. Yine de garip bir tesadüf değil mi bu?"

"Araba koltuklarının altında, görebileceğin en tuhaf şeyleri bulursun," dedi Simon. "Babam koltukların altını süpürürken bir defasında mumyalanmış kurbağa bulmuş, inanabiliyor musun? Herhalde aylarca orada kalıp kurumuştu hayvan."

Caro konuya daha fazla dikkat sarf etmeden ciddiyetle halhala baktı. "Şimdi ne yapacağız? Polise mi gideceğiz?"

Simon eliyle hayır anlamına gelen bir işaret yaptı. "Bize inanmazlar. Bugün gidip şu komiserle konuştum. Adam Mike'ı korumak için ona yalan söylediğimi sanıyor."

"Ama artık elimizde delil var."

Simon kesin bir tavırla, "Evet ama o delil bize pek yardımcı olamaz," dedi. "Tek başına halhal yeterli olmaz. Onu herhangi bir yerde bulmuş olabiliriz."

Caro başını sallayıp derin derin iç çekti. "Biliyorum. Ama çok umut kırıcı bir şey bu. Ancak bir arpa boyu yol kat ettik."

"Hayır," diye karşı çıkan Simon yumruğunu sıkıp avucunda tuttuğu halhalı yukarı kaldırdı. "Artık kesin olarak biliyoruz ki kötü kurt Henning'miş. Artık tek ihtiyacımız olan onu polise teslim edebilmek için bir fikir bulmak."

Caro yine bir sinek kovaladı. Sanki bütün sinekler kampanya varmış gibi başına üşüşmüştü.

"Başka bir yere gitsek olmaz mı? Burada daha fazla kalırsak kan nakline ihtiyacım olacak."

Simon başını sallayıp ayağa kalktı. Çömelip durmaktan bacakları uyuşmuştu. Acilen harekete ihtiyacı vardı, özellikle de *zihnini boşaltmak için* – işe bakın ki şu an tam da bunu söyleyen adam yüzünden zihnini boşaltması gerekiyordu.

"Tamam, gidelim."

Caro bisikletini çalılıktan çıkardı ve Simon'a doğru yaklaşırken gülümsedi.

"Unutmadan, demin çok cesur davrandın," dedi. "Birini bu kadar provoke etmek çok cesaret ister. Hele de o kişinin nasıl tepki vereceğini bilmiyorsan. Henning üstüne yürüyebilirdi. Ama sen çok havalıydın. Gerçekten."

Simon mahcup mahcup yere baktı, sonra da boş ver gibisinden bir hareket yaptı. "Saçmalık, hiç de o kadar cesur davranmadım. Aksine, feci korkuyordum."

"Hiç belli etmiyordun ama," diyen Caro'nun gülümsemesi endişeli bir ifadeye dönüştü. "Ama bundan böyle kendine çok dikkat etmelisin. Henning durumu bildiğinden haberdar. Ve bunu etrafta anlatmana müsaade etmeyecektir."

77.

Yarı çalışma odası yarı ardiye olarak kullanılan küçük odanın içerisi sıcak ve boğucuydu. Raflarda kitaplar, klasörler, yerde de çocuk kıyafetlerinin ve evin başka hiçbir yerine konamayacak türlü eşyaların olduğu koliler vardı.

Başka kitap kolilerinin, ütü masasının, elektrikli süpürgenin ve oğullarının iki yaşındayken bunun içindeki balıkların da yenebileceği gibi bir fikre kapıldığı için ortalıktan kaldırdıkları boş bir akvaryumun arasına sıkışan Richard Henning çalışma masasında oturuyordu.

Laptopundan bir haber okuyor ama odaklanmakta zorlanıyordu. Başı ağrıyordu, durmadan pencereye çarpan bir karasinek de kalan sabrını tüketti.

Henning şakaklarını ovaladı, önündeki metni anlamaya çabaladığı sırada karısının arabasının bahçeye girdiğini duydu.

Hemen sonrasında koridorda bir gürültü işitti. Laptopun kapağını tam kapatmıştı ki oğlu çalışma odasına daldı.

"Baba, baba! Nihayet buldum seni. Alışverişe gittik. Bu akşam yemekte spagetti var."

"Harika," diyen Henning oğlunun başını okşadı. "Yemeği kimin seçtiğini sormama gerek yok herhalde."

Oğlan gururla, "Ben tek başıma seçtim," diye onayladı.

Sonra Barbara Henning kapıda göründü. Sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı, yorgun duruyordu. "Nerelerdeydin? Yine kayıkhaneye gitmedin umarım?"

"Yoldaydım."

Karısı, "Son zamanlar çok sık yolda oluyorsun," dedi, sesinde bariz bir sitem vardı. "Birlikte tatil yapıyoruz sanıyordum ben de."

"Yapıyoruz zaten," diye cevap verdi Henning. Hiç kavga edesi yoktu, şu an bunun için fazlasıyla bitkindi. "Ama tatilde de halletmem gereken bazı şeyler oluyor."

Karısı huysuzca yüzünü astı ve laptopu gösterdi. "Sen ve şu işlerin. Hani gören de kendini her gün feda etmezsen Serling Okulu kapanmak zorunda kalır, zannedecek."

"Belki de öyledir."

"Olabilir Richy, ama senin bir de ailen var, bunu lütfen unutma. Hazır lafı açılmışken: Umarım oğluna bahçede frizbi oynama sözü verdiğini unutmazsın."

"Evet, frizbi!" diye sevinçten bağırdı küçük çocuk. "Gel, baba! Frizbi oynayalım!"

"Tamam, oynarız," dedi Henning. "Sen önden gidip frizbiyi al. Ben de birkaç dakikaya gelirim."

Ufaklık sevinç çığlıkları ata ata koşturdu.

Barbara Henning kapıda durup kocasına baktı. "Her şey yolunda mı? Pek bir gergin duruyorsun."

"Biraz frizbi oynamakla düzelmeyecek bir şey değil," dedi Henning, karısı buna memnun olmuş gibiydi.

Karısı gidince Henning laptopu tekrar açıp makalenin başlığını okudu.

ON ALTI YAŞINDAKİ KIZ MUHTEMELEN CİNAYETE KURBAN GİTTİ

Tekrar şakaklarını ovdu ve Simon Strode'yi düşündü.

Sonra laptopunu kapatıp bahçeye, oğlunun yanma gitti.

78.

Semtin içinden geçmektense nehir boyundan Fahlenberg'e giden dar, mıcırlı yoldan ilerlediler.

Simon, Caro'ya okul pansiyonuna kadar eşlik etmeye karar vermişti. Sapa yol bisiklet sürerken düşüncelerini kendi haline bırakmak için ideal bir seçimdi. Ses çıkarmadan Caro'nun arkasından gidiyor, Richard Henning'i fail olarak adalete teslim edecek elle tutulur delili nasıl bulacakları hakkında düşünüyordu.

Simon bugünkü karşılaşmasının kendisi için bazı sonuçları olacağının farkındaydı. Caro'nun Henning'in ona karşı harekete geçeceği yönündeki tahmini kesinlikle doğruydu. Simon, Henning için yürüyen bir risk teşkil etmekle kendisini onun resmen gözüne sokmuştu. Kendini ona yem olarak sunmuştu âdeta.

Planları için faydalı olabilirdi bu ama aynı zamanda büyük bir tehlike de barındırıyordu. Cinayet işlemiş ve başka bir cinayete de teşebbüs etmiş biri üçüncü bir cinayetten çekinmezdi.

Fakat Simon'un Melina ve Leonie'ye nazaran bir avantajı vardı: Henning'in, kendisine karşı planlar yaptığını biliyordu ve Simon buna hazırlıklıydı.

Ama Henning'den önce davranabilmesi tabii çok daha iyi olurdu.

Ama bunu nasıl yapacaktı?

Caro aniden tiz bir çığlık atarak frene asıldı. Simon onunla çarpışmaktan kıl payı kurtulup bisikleti son anda yana çevirdi.

"Üf, iğrenç!"

Caro tiksinen bir çehreyle neredeyse ezip geçeceği siyah şeye baktı. Sanki birisi eski püskü bir kürk mantoyu kıyıya fırlatmıştı.

Simon yanma gittiğinde bunun ölü bir kunduz olduğunu gördü. Hayvan herhalde birkaç zamandır burada yatıyordu. Ağzında ve göz yuvalarında küçük beyaz kurtçuklar vardı, şişmiş cansız bedeni karınca kaynıyordu.

Simon daha yakına gidip ölü hayvanın üstüne eğildi. Daha önce hiç gerçek bir kunduzu yakından görmemişti. Eskiden babasıyla balığa çıktıklarında bazen kunduzları ürkütürlerdi. Bunlar ürkek hayvanlardı ve aslında yalnız geceleri faal olurlardı. Onun için çabucak kaçıp inşaatlarına sığınırlardı. Kunduzları hayal meyal gördüğünden fazlasını hatırlayamıyordu Simon.

Kunduz devasa bir sıçana benziyordu. Neredeyse bir metre uzunluğundaydı. Yassı kuyruğu Simon'a annesinin eskiden balık kızarttığı uzunlamasına tavayı hatırlattı.

Simon kunduzun kim bilir kaç ağaç gövdesini hacamat etmiş olan uzun, sarı dişlerini ve bebeklerin tombul ellerini andıran ön patilerini hayranlıkla seyretti. Hayvan bir şekilde hem çirkin hem sevimliydi, Simon ona acımıştı.

"Hey," dedi Caro. "O kadar yaklaşma. İğrenç bir şey. Kokmaya da başlamış."

Simon irkilip kıza baktı, sanki tokat yemiş gibiydi.

Caro'nun da şaşkınlıktan dili tutuldu. Gözlerini öyle bir açtı ki neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oldular.

Simon paslı bir sesle, "Benimle aynı şeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Caro başını salladı.

Caro tekdüze bir sesle, "Bu pis koku," dedi. "Aman tanrım, olamaz!"

Beti benzi attı, öğürmeye başladı. Aceleyle kıyıya koşup istifra etti.

Tekrar Simon'un yanına dönmesi epey sürdü. Güneş insanı yaksa da Caro titriyor, sanki birden buz kesmiş gibi kollarını ovalıyordu.

"Artık Leonie'nin cesedinin nerede olduğunu biliyoruz," dedi Simon, bu düşünce onun da midesini bulandırdı.

Caro ancak hafifçe başını sallayabildi. Yolun kenarına baktı, gözlerini ölü kunduzdan kaçırmaya çalışıyormuş gibiydi.

Sonra, "Lanet olası şerefsiz," diye hıçkırarak ağlamaya başladı, gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

"Galiba artık onu nasıl yakalayacağımızı biliyorum," dedi Simon.

Sonra Caro'ya planını anlattı.

4. Bölüm

KAPININ ARKASINDA

"İnsan insanın kurdudur."
TITUS MACCIUS PLAUTUS

79.

Fahlenberg Korusu neredeyse yüz kilometrekarelik bir alana yayılan muazzam bir ormanlık alandır. Bu koru Tuna ve Fahle nehirlerinin vadilerini birbirine bağlar ve kuzeydoğuda en yüksek zirvesi Falkenhorst olan bir sıradağa sınır teşkil eder.

On sekizinci yüzyılda, Avrupa'da odun ticareti revaçtayken bu orman civardaki şehir ve beldelerin sakinlerine bir hayli refah sağlamıştı.

Yüz yıldan fazla bir süre sonra odun ticareti artık yapılmaz olmuş, bölge halkı turizmi keşfetmişti. Ormanın büyük büyük parçaları millî park ilan edilmiş, Fahlenberg Korusu da çok sayıda nadir bitki ve hayvan türünün vatanı olmuştu.

Elbette bu kadar büyük bir orman olunca efsaneler eksik kalmazdı. Ortaçağda geceleri ormandan çıkıp köye inen ve küçük çocukları yataklarından çalan korkunç bir yaşlı kadından bahsedilirdi. Söylenene göre bu hikâye, tarihçiler her ne kadar tartışmalı bir konu olduğunu düşünse de, daha sonraları Grimm Kardeşler'e Hansel ile Gretel masalı için ilham vermişti.

Başka bir efsaneye göre de burada geceleri ağaçların tepelerinde ortaya çıkıp yine esrarengiz bir şekilde kaybolan garip ruhani varlıklar vardı.

Elbette halk ağzına bakılırsa ormanda bazı hayaletler de kol geziyordu. Anlatılanlara göre bunlar kurtulma ümidiyle karanlık

çam ormanında yollarını şaşıran ölü orman işçilerinin huzur bulamayan ruhlarıydı.

Ama burada gerçekten yaşanmış şeyler hakkında gerçek hikâyeler de vardı. Mesela beş yıl önce ormanın ücra bir köşesinde büyük hasara sebep olan, İkinci Dünya Savaşı'nda burada unutulmuş bir cephaneliğin infilak etmesi gibi. Veya ormanda görülen, sonra esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolan kurt gibi. Şayet kurdun varlığını ispatlayan fotoğraflar olmasa bunun da başka bir efsane olduğuna inanılabilirdi.

Ama kurt gerçekten vardı. Onu bulmak için çok sayıda arama faaliyetine girişilmiş ama bir sonuç alınamamıştı.

Simon Strode de şu an kurt avına çıkmıştı. Ama bu canavar gri postu ve keskin dişleri olan bir hayvan değildi. Bu canavar bir insandı.

Bu da onu çok daha tehlikeli bir hale sokuyordu.

80.

Güneş batmıştı, Simon otele vardığında çok uzaktaki Fahlenberg Christophorus Kilisesi'nin saat sekiz çanı vadiyi aşarak otelden duyulmuştu.

Caro onu sabırsızlıkla bekliyordu. Paslı çitlerin önünde bir aşağı bir yukarı volta atıyordu, Simon'un giriş yoluna vardığını görünce ona doğru koştu.

"Nihayet geldin! Her şey yanında mı?"

Simon bisikletten indi ve yalnızca başını salladı. Nefesi kesilmiş, kan ter içinde kalmıştı. Biraz bacakları titriyordu ama bunun sebebi yalnızca rekor bir hızla tırmandığı uzun yokuş değildi.

Simon da gergindi. Caro'ya bunu itiraf etmezdi ama bu işi bir an önce halletmeyi arzu ediyordu.

Nefes nefese, "Geciktiğim için kusura bakma," dedi ve bagajı olmadığı için dağ bisikletinin kadrosuna kalem keskiyi tutturduğu ipleri çözdü.

"Bunca zamandır neredeydin?"

"Halam lafa tuttu." Bisikletini çitlere kadar itip yere bıraktı. Bisikleti bu akşam uluorta görülebilmeliydi.

"Anlaşılan Melina'dan iyi haberler var," diye ilave etti. "Mike hastaneden aradı. Melina'nın tehlikeyi atlattığını ve durumunun daha iyi olduğunu söylüyor. Yakında detayları öğrenecekmiş."

Caro rahat bir nefes aldı. "Harika! Umarım tekrar eski haline kavuşur."

"Ben de," diyen Simon cep telefonunu çıkardı. "Ama Henning kesinlikle sevinmeyecektir buna. Şayet Melina onu hatırlarsa yandı demektir."

Caro ona şaşkın gözlerle baktı. "O zaman beklememiz belki daha iyi olur? Melina polise kendisine vuranın kim olduğunu anlatırsa her şey hallolur. Henning adalete teslim edilir, biz de bu riske girmek zorunda kalmayız."

"Ya hatırlayamazsa?" diye itiraz etti Simon. "Şok geçirip hafızasını kaybetmenin herhalde en iyi örneği benim. Kafadan yaralanmalarda bu risk daha da yüksek. Ayrıca Henning'e Leonie'nin cesedinden kurtulacak vakti tanımak istemiyorum. Geçen gün aldığı bel küreğini hatırla. Herhalde onunla bahçeyi belleyecek değildir."

Akşam güneşinin altın rengi ışıklarıyla çok eski zamanlardan kalma bir fotoğrafın canlanmış hali gibi duran otele doğru baktılar.

"Şu an otel ideal bir saklanma yeri," dedi Simon. "Ama yıkım başlamadan önce Leonie'yi oradan çıkarması lazım. Kızı ormanda bir yerlere gömerse onu bir daha kimse bulamaz. O zaman da en fazla, adam yaralamadan mahkûm olup birkaç yıla serbest kalır. Ama ben onun Leonie cinayetinden de hüküm giymesini istiyorum."

Caro çitlere dayandı, sanki ayakta durmaya mecali kalmamıştı. "Doğru söylüyorsun. Ama ben çok korkuyorum. Ya planımız ters giderse?"

Kendisi de aynı şeyden kaygılansa bile Simon onu, "Ters gitmeyecek," diye temin etti. "Henning'i kıskıvrak yakalayacağız ve bunu sen sağlayacaksın. Sen bizim en güçlü kozumuzsun çünkü senin hakkında hiç bilgisi yok. Benim burada yalnız olduğumu sanacak, bundan dolayı da ihmalkâr davranacaktır."

Birkaç saniye bir şey söylemeden öylece durdular. Etraftan yalnızca ormanın sesleri işitiliyordu. Kuşlar, bir ağaçkakanın kakma sesi ve çalılıktaki hafif çatırtılar.

Tepelerinde bir yerlerde bir karga gaklıyordu. Caro'nun gözleri kuşu aradı.

"Eskiden kargalar hakkında ne derlermiş, bilir misin?" diye sordu ve cevap beklemeden konuşmaya devam etti. "Felaket tellalı derlermiş. Ölümün elçileri. Dediklerine göre bir evin tepesinde kargalar uçarsa yakın zamanda o evden birisi ölürmüş."

Simon, "Aptalca hurafeler bunlar," diye Caro'yu sakinleştirmeye çalıştı. "Tepesindeki kuşun siyah tüyleri var diye kimse ölmez."

Caro ona baktı, Simon onun bakışlarından meseleyi başka türlü gördüğünü okuyabiliyordu. Caro için bu öylesine bir hurafe değildi. Yine de kız gülümsemek için kendini zorladı.

"Biliyor musun Simon Strode? Seni tanıdığım şu kısa zaman zarfında çok değiştin."

"Öyle mi?"

Kız başını salladı. "Daha cesur oldun. Daha kendinden emin. Başlarda bu dünyanın vahşiliği seni yutabilir diye sana dikkat etmem lazım, diye düşünüyordum. Ama şu an sen bana dikkat ediyor ve beni koruyorsun. Fark etmedin mi bunu?"

Simon alnını kırıştırdı. "Hayır, doğrusunu istersen fark etmedim. Ama hakikaten öyleyse senin sayendedir. Sen bana yalnız olmadığım hissini veriyorsun. Bu da beni güçlü kılıyor. Sen olmasan ben çoktan tüm bu olanlar karşısında çaresizliğe düşerdim."

Tepelerindeki karganın gaklayan kahkahası tekrardan duyuldu. Bu kez Caro sesin geldiği yere döndü. Kolunu uzattı ve gak sesinin geldiği yere orta parmağını gösterdi.

"Defol git buradan, seni aptal hayvan! Bizden bir şey alamazsın! Biz güçlüyüz!"

Simon gülmesini tutamadı, Caro da ona eşlik etti.

Biraz sonra tekrar ciddiyetle bakıştılar. Daha fazla beklememeleri gerektiğini biliyorlardı.

"Senin bisikletin nerede?" diye sordu Simon.

"Arka tarafta." Caro son geldikleri sefer de bisikletlerini sakladıkları çalılıkları gösterdi.

"Güzel," dedi Simon. "Henning onu asla keşfetmemeli, yoksa baskın ânı hiç olur."

Belki bu akşam yüzüncü defa telefonunun batarya durumunu kontrol edip tamamen dolu olduğundan emin oldu.

Sonra kalem keskiyi sağ koltuğuna alıp Caro'ya kararlılıkla başını salladı.

"Tamamdır, başlayabiliriz."

Çitin arasından geçip otelin arka tarafına giderlerken Simon, Richard Henning'in numarasını çevirdi.

81.

Telefonunu oturma odasındaki sehpaya geri koyarken Henning'in elleri titriyordu. Hızla soluyarak pencereye gidip bahçeye baktı. Oğlunun alev kızılı frizbisi hâlâ çimenlerde duruyordu.

"Kimmiş canım?" Barbara mutfaktan başını uzattı.

"Okul," diye yalan söyledi Henning.

"Bu saatte mi? Bir şey mi olmuş?"

"Galiba pansiyondaki yeni bir öğrenciyle ilgili problem çıkmış."

En azından kısmen doğru, diye düşündü Henning ama problem kelimesi bu işi olmayacak kadar hafife almaktı.

"Peki neden kalkıp da seni aramışlar? Okulda başka öğretmenler de var."

"Bu öğrenciyle özel bir ilişkim var."

Karısının anladığı gibi olmasa da Henning'in söylediği gerçeği yansıtıyordu. Bununla birlikte doğruyu eğriden ayıran, bazen yalnızca ince bir çizgi oluyordu.

Barbara Henning, "Dondurma ister misin?" diye sordu, herhalde mesele onun için hallolmuştu. "Dondurucudan kendime bir şeyler..."

"Yok, sağ ol," diyen Henning kapıya gitti. "Galiba kısa bir uğrayıp işler yolunda mı diye bakacağım."

"Bir dakika!" diye bağıran karısı onun peşinden gitti. "Bugün öğleden sonra konuştuklarımızı yine mi unuttun? Hani tatildeydik ve vaktini ailenle geçirecektin?"

"Canım, lütfen," diye karşılık veren Henning, karısı heyecandan titrediklerini görmesin diye ellerini cebine soktu. "Birazdan dönerim, sonra da dondurma yeriz. Tamam mı?"

"Benimle öğrencilerinle konuşur gibi konuşma," diye çıkıştı karısı. "Okuldaki problemleri gidereceğim diyorsan, buyur. Git, sorunlu öğrencilerinle ilgilen. Onlar zaten çocukların ve benden daha önemli senin için."

Üst kattan küçük kızlarının ağlaması duyuldu, oğulları da merdivenin tırabzanına dayanmış, onlara doğru bakıyordu.

"Yine mi gidiyorsun baba?" diye sordu oğlan, hayal kırıklığıyla yüzünü astı.

"Çok kalmayacağım ufaklık. Bir şeyleri yoluna koymam lazım, o kadar."

Oğluna gülümsedi ama bu gülümsemenin ardında saf korku vardı.

Ailesi, evi, işi, her şey tehlikedeydi. Şimdi bir şey yapmazsa Simon Strode hayatının geri kalanını mahvedecekti.

82.

Yemek salonunu geride bırakıp resepsiyonun alacakaranlığında koşuştururlarken Caro, "Söylesene artık, nasıl tepki verdi?" dedi.

Simon merdivenin başında durdu ve ona döndü. "Hiç tepki vermedi."

Caro inanmamış gibi baktı ona. "Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey demeden telefonu kapadı."

"Ne?" Gözleri korkuyla büyüdü. "Kahretsin! Ya gelmezse?"

Simon hızla başını salladı. "Merak etme, Henning gelecek. Bundan şüphem yok. Yukarıda ne bulacağımızı biliyor. Bunu her halükârda engellemek zorunda."

Caro, Simon'un yanından merdivenden yukarı baktı.

"Ya her şeyi inkâr ederse?" diye sordu sessizce.

"Babaannem, yalanların dönüp dolaşıp sahibini bulduğunu söylerdi," dedi Simon. "İnsan ardında hep iz bırakır. Her şeyi inkâr etse bile polisi peşine düşürecek kadar delil buluruz. Polis, Leonie'yi görür görmez bana inanacaktır. Sonra da Henning'i er geç adalete teslim ederler. Önemli olan Henning'i gözden kaçırmamamız. Aynı balık tutmak gibi."

"Artık polisi arasan iyi olmaz mı?"

Simon kalem keskiyi tekrardan koltuğunun altına yerleştirip telefonunun saatine baktı. Henning'i aramasının üzerinden üç dakika geçmişti. Adamın evinden otele gelmesi on beş dakika, belki biraz daha uzun sürecekti. Henning evdeydi, Simon bunu biliyordu,

çünkü kısa ve tek taraflı görüşmelerinde arkadan gelen bulaşık seslerini duymuştu.

Okul müdürü vekilini kesin akşam yemeğindeyken rahatsız ettim, diye düşündü gaddarca.

"Biraz daha bekleyeceğiz," dedi. "Polis asla ondan önce gelmemeli."

Caro buna karşılık vermedi ama korkusunun anbean arttığı belli oluyordu. Simon karanlığın yuttuğu merdivenin üst ucuna doğru Caro'nun bakışlarını takip etti.

İçindeki Lennard'ın sesi, *hâlâ kaçabilirsin*, diyordu. *Aklını kaçırmışların saygıdeğer kulübünün üyesi olsan da gerçekten yukarı çıkmak istemiyorsun, değil mi?*

Hayır, istemiyordu. Ama mecburdu. Mike ve özellikle de Melina ve Leonie için. Ve Richard Henning'e kurban gitmesi muhtemel başkaları için de.

Bütün bunları bitirmek şu an onun elindeydi.

Kafasındaki başka bir ses, *evet, çık yukarı*, diyordu. Rüyalarındaki canavar kurdun kötü sesiydi bu. *Yukarı çık da öl. Hem öylesi daha iyi çünkü zaten çoktan ölmen gerekirdi.*

Bunların kendisiyle konuşan korkularından başka bir şey olmadığının farkına vararak bu sesleri susturdu.

"Gel," dedi Caro'ya. "Artık vakit kaybetmemeliyiz. Yukarı çıkalım."

Telefonunun el feneri uygulamasını açtı, sonra da gıcırdayan tahta basamaklardan dikkatle yukarı çıktılar.

Bu sefer Simon önden gidiyordu, Caro'nun söylediklerini düşünüyordu. Daha cesur biri olmuştu artık.

Bu belki doğruydu ama asıl mesele bu işi artık halletmek için şu an merdivenlerden çıkıyor olmasıydı.

Şu an tek istediği huzurdu. Huzur için de önce cehennemden geçmekten başka şansı yoktu.

83.

Üst kat hayal meyal bir aşinalık hissiyle karşıladı onları.

Geçen sefer açık bıraktıkları 17 numaralı odanın kapısından akşam güneşinin kızıl ışıkları uzun koridora vuruyordu. Arka uçta yine bire bir insan boyutlarındaki yağlıboya tabloda yer alan evli çift onlara bakıyordu, Simon artık onların isimlerini biliyordu. Karşılarında Eduard ve Amalie Henning vardı.

Bu adamın gözleri demek ki bu yüzden o kadar tanıdık gelmişti. Richard Henning o bakışı babasından miras almıştı – tek fark, Eduard Henning'in gözlerinde bir katılık ifadesi bulunurken oğlunun sürekli gülümseyen yakışıklı prens olarak etrafta dolanmasıydı. En azından bugünkü gibi kayıkhanede yakalandığı öfke nöbetlerini bir kenara bırakırsak. Şu an otele gelirken de kesin öfkeden kudurur vaziyetteydi.

Simon, şayet Henning'in babası oğlunun neler yaptığını öğrense acaba neler derdi, diye merak etti. Herhalde Richard'ın kızların peşine takılan haylazın tekinden de öte bir şey olduğunu söylerdi.

Yürümeye devam ettiler, Simon 17 numaranın yanından geçip içeri kısa bir göz atınca tiksinerek irkildi.

Caro onun yanına varınca, "Olamaz!" demekten kendini alamadı. Sonra aceleyle arkasını dönüp eliyle ağzım kapadı.

Panjurun eksik varaklarından sızan akşamın kızıllığında, odadaki sahne sürreel bir korku filmi izliyorlarmış gibi gerçekdışı duruyordu.

Son geldiklerinde komodinin kapağını kapatmamışlardı. Şimdi orada sıçanlar cirit atıyor, Caro'nun orada bulduğu cips paketinin keyfini sürüyorlardı.

Sıçanların gri ve yağlı gövdeleri üst üste üşüşüyor, pembe kuyrukları etli solucan orduları gibi kımıldanıyordu.

Tablet çikolatayı çoktan mideye indirmişlerdi. Yenilmeyen alüminyum folyoyu parçalar halinde halıya saçmışlardı. Çok geçmeden geriye bir tek kola şişesi kalacaktı.

Simon silkindi. Her terk edilmiş binadaki gibi burada da sıçanlar olmasına şaşırmamıştı ama onlarla karşılaşmamayı ümit etmişti.

Tiksinti uyandıran bu manzarayı geride bırakıp koridorun öbür ucuna koştular, orada kendilerini Henninglerin vurdumduymaz çehreleri bekliyordu. Sanki bu devasa portredeki evli çift her adımlarını takip ediyordu.

19 numaranın kapısına vardıklarında neredeyse aynı anda ikisi de nefeslerini tuttu.

"Olamaz, kahretsin!" diye bağıran Caro elini ağzına ve burnuna bastırdı.

Son geldiklerinden bu yana o şekerli pis koku çok daha fena bir hal almıştı. Artık kapı boşluklarından koridora taşıyordu.

Birazdan bu kapıdan geçmek zorunda olacağı düşüncesi Simon'u öğürttü. 17 numaraya geri dönüp gecenin kalanını sıçanların arasında geçirmeyi tercih ederdi.

Ama artık dönüş yoktu. Cevap bu kapının ardındaydı. Burada o delili bulacaktı...

...*mahvoldu!* diye geçti aklından birdenbire ve şiddetli bir nöbete tutuldu Simon.

"Simon?"

Caro'nun endişeli sesini duyuyor ama onu göremiyordu.

Etrafındaki her şey bulandı.

"Kahretsin, Simon! Ne oldu sana?"

Çevresi değişmeye başladı. Daha demin bir sürü kapısı olan bir koridordaydı ama önündeki sahne bozulmuş, gitgide daha tanınmaz bir hal almaya başlamıştı.

"Simon! Bir şeyler söyle!"

Etrafındaki her şey arka taraftaki kulisi saklamak için perdenin indirildiği bir tiyatro sahnesi gibiydi. Ancak bu perde diğerinden farklı olarak, kalın bir sis örtüsüne benziyordu. Ve sis nihayet ortadan kalktığında...

84.

...Simon mutfakta boş tencerenin önünde duruyor ve yıkanmış bir göbek salatanın süzgeçte kuruduğu lavaboya bakıyordu.

Elinde çok gurur duyduğu matematik sınavını tutuyordu.

Sınıf birincisi! Tebrikler! yazmıştı öğretmeni verdiği notun altına.

Bunu mutlaka annesine göstermek istiyordu. Sonra çok sevdiği ravioli konservelerinden yiyecek, bugünün muhteşem bir gün olmasından sevinç duyacaktı. Ronnysiz geçen güneşli bir sınıf birinciliği günü.

Annesinin sesini duydu. Annesi çalışma odasında telefonla konuşuyordu. Önemli bir telefon olmalıydı ki yemek pişirmeyi yarıda bırakmıştı.

"Olmaz, yapmayacağım!"

Öfkeli görünüyordu. Sesi ancak gerçekten kızdığı zamanlar bu kadar yüksek çıkardı. Küplere bindiği zamanlar. Öyle olunca bazen balkona çıkıp bir sigara yakardı. Sonra da her defasında banyoya koşturur, uzun uzun dişlerini fırçalardı.

"Babana sakın bir şey deme," derdi annesi sonra, Simon da annesinin gizlice sigara içtiğini babasına söylememenin gerçekten de daha iyi olacağını bilirdi. Çünkü babasının sigaraya tahammülü yoktu. Babası hep, sigara içmek yavaşça intihar etmektir derdi.

Fakat annesi henüz sigara içmiyordu. Çalışma odasında durmuştu ve inanılmaz hiddetliydi.

"Hayır, hayır ve yine hayır! Sen beni dinle, seni gidi Tanrı'nın belası fingirdek! Evet, öyle dedim. *Fingirdek!*"

Asla kimseye denmemesi gereken kötü bir sözdü bu. Ama annesi bu sözü iki kez peş peşe demiş, hatta ikinci defasında bir de kuvvetle vurgulamıştı.

Simon şaşkınlık içinde koridora, oradan da çalışma odasına gitti. Kapı aralıktı, annesinin çalışma masasının yanında dikildiğini görüyordu. Yüzü öyle kızarmıştı ki sanki güneşte yanmış gibiydi. Ama güneş yanığı değil, hadsiz bir öfkeydi bu.

Annesi ahizeye, "Umurumda bile değil!" diye haykırdı. "Ailem senin yüzünden mahvoldu!"

Sonra Simon'u fark etti. Yüzü aynı anda öfke, korku ve hüzün ifade ediyordu.

Simon başka ne diyeceğini bilemediğinden, "Anne?" dedi.

Annesi yerinden kalktığı gibi kapıyı onun yüzüne çarptı.

"Anne!" diye bağıran Simon telaşla kapının kolunu kavradı.

Annesi onu böyle dışlayamazdı, neler oluyordu, onun da bilmesi lazımdı! Annesine. Kendine. Ailesine. Ne oluyordu?

Fakat sonra anahtarın içeriden kilitte döndüğünü duydu. Kapının kolunu ne kadar bastırırsa bastırsın ve kapıya ne kadar vurursa vursun annesi kapıyı açmıyordu.

Kapının öbür tarafında annesinin hıçkırarak ağladığını duydu, durmadan acı verici o tek kelimeyi söylüyordu.

"Mahvoldu, mahvoldu, mahvoldu!"

85.

"Simon? Simon! Siiimon!"

Simon silkindi, sonra bütün bunların bir hatıradan ibaret olduğunu fark etti. Gerçekte otelin koridorunda, o korkunç kokunun taştığı 19 numaralı odanın kapısının hemen yanı başında duruyordu.

Caro elini yüzünün önünde sallayıp havayı dağıtıyordu. Gözleri korku ve endişeden fal taşı gibi açılmıştı.

"Tanrı aşkına Simon, ne oldu?"

"Ah... Caro," diye kekeledi Simon. "Kusura bakma."

"Neyin var?"

"Bilmiyorum, çok tuhaf bir şey oldu aniden. Sonra da..."

"Artık polisi araman lazım!" diye bağırdı Simon'a. "Vaktimiz daralıyor!"

Simon korku içinde telefonuna baktı. Telefon görüşmesinden sonra on iki dakika geçmişti. Henning her an gelebilirdi.

Kalem keskiyi yere bırakıp hızla telefon rehberinde gezindi. Nihayet otele gelmeden önce kaydettiği, polis karakolunun numarasını buldu. *İşi sağlama almak lazım*, diye düşünmüştü – buna rağmen neredeyse sağlam zamanı kaçıracaktı.

Başı dönüyordu, çevir sesini bekledi ama hiçbir şey olmadı.

Panik halinde ekrana baktı, ekrandaki iki kelimeyi okuyunca neredeyse kalbi duracaktı.

Şebeke yok!

"Lanet olsun! Burada çekmiyor!

"Ne?" diye bağırdı Caro. "Yeniden dene o zaman!"

"Denemez miyim!"

Telefonu elinde salladı, koridorda yürüdü. Ama sinyal değişmiyordu.

"Hadisene!" diye bağırdı Caro ama işe yaramıyordu.

Simon merdivene kadar gelmişti ama telefon hâlâ çekmiyordu. Tek bir çizgi bile şebeke yoktu.

Simon telaşla etrafına bakındı ve içinden küfretti. Lanet olası bina yıkılmak üzereydi ama izolasyonu hâlâ telefon sinyalini içeri sokmayacak kadar sağlamdı.

"Simon, lütfen bir şeyler yap!"

Caro ağlamak üzereydi, Simon da paniğin kendisini nasıl felç etmeye başladığını hissediyordu. Ne yapması lazımdı? Tekrardan dışarı mı çıkacaktı?

İyi olan yakındayken neden uzaklara bakasın?

Babasının sesi. Çok sevdiği atasözlerinden biriydi bu.

Babasının sesi, içinden, *bu söz işine yarayabilir*, diyordu. *Etrafına iyice bak, o zaman ihtiyar Goethe'nin bu sözünde ne kadar haklı olduğunu göreceksin.*

Simon etrafına baktı ve o an bilinçaltının babasının sesiyle ona anlatmak istediği şeyi anladı.

"Kahretsin, olamaz! Bu olmaz!" diye yakındı ama başka şansının olmadığını biliyordu.

"Ne yapıyorsun?" diyen Caro heyecandan bir o ayağına bir bu ayağına dayanıyor, sanki korkudan dans ediyordu.

Simon sıktığı dişlerinin arasından, "Telefon ediyorum," diye tısladı ve 17 numaraya geri döndü.

Kalbi küt küt atarken pencerenin altındaki izdihama baktı. Sıçanlar onu henüz keşfetmemişti. Yemeğe fazla dalmışlardı.

Gözlerini panjurun eksik varaklarına dikti ve derin bir nefes aldı. Sonra yerde hâlâ sıçanların cips kırıntıları için sağa sola koşturdukları odaya girdi.

Adım adım pencereye doğru ilerledi, bu sırada gözünü telefondan ayırmıyordu.

Terlemekten sucuk olmuştu. Zeminden sıçanların viyaklamaları ve eşinme sesleri geliyor, Simon içten içe hiçbirinin üstüne basmamayı umuyordu. Belki o zaman onu rahat bırakırlardı.

Nihayet pencerenin önüne geldiğinde şebeke sinyali yandı.

Bingo! Üç çizgi!

Simon hemen kaydettiği numaraya bastı, hemen ardından ahizeden tekdüze çevir sesini duydu. Hiçbir sese şimdiye kadar bu sese sevindiği kadar sevinmemişti.

Bir erkek çıktı, meselenin ne olduğunu sordu. Simon polis memuruna acilen Komiser Stark'la görüşmesi gerektiğini söyledi.

"Hangi konuda acaba?" diye sordu polis.

"Bunu bizzat komisere söylemem gerek," diye cevap veren Simon sıçanların, çıplak bacaklarına değdiğini hissediyordu.

Hayvanlardan birinin ayakkabısının bağcıklarını kemirdiğini gördü dehşet içinde. Sıçanı tiksinerek tekmeledi, hemen ardından öbür ayakkabısının bağcığına üç sıçan daha musallat oldu.

Sonra başka bir şey daha gördü ki bu onu çok daha fazla korkuttu. Akşamın alacakaranlığında bir çift otomobil farı orman yolundan otele doğru ilerliyordu.

Henning!

"Konunun ne olduğunu söylemezsen seni aktaramam evlat."

"Konu cinayet!"

Hattın öbür ucunda bir an suskunluk oldu. Simon yine sıçanlara tekme savurdu. Sanki sayıları gittikçe artıyordu, ayrıca gitgide küstahlaşıyorlardı.

Tanrı aşkına ısırmalarına izin verme, diye düşündü, sesi aynı annesininki gibi çıkmıştı. *Sıçanlar tehlikeli hastalıklar bulaştırabilirler!*

"Cinayet mi?" diye sordu yine polis. "Umarım şaka yapmıyorsundur evlat. Yoksa başına ciddi dertler..."

"Kahretsin, sesim şaka yapıyormuşum gibi mi geliyor?" diye ahizeye bağırdı Simon. "Bağlayın artık Komiser Stark'a! Çabuk!"

Araba neredeyse girişin oradaki yokuşa ulaşmıştı. Simon farları ve arabanın koyu renk kaportasını gördüğünde birden emin olmuştu.

Evet, fırtınalı gecede gördüğü bu arabaydı. Henning'in siyah arazi aracıydı. Şu an, karanlık bastırırken her şeyi açık ve net hatırlayabiliyordu.

"Peki, bir dakika," dedi memur. "Seni Başkomiser Stark'a bağlıyorum."

Bir klik sesi geldi ve dijital bir melodi çalmaya başladı.

Bir şey Simon'un kavalkemiğini tırmalıyordu, Simon bağırmaktan zor alıkoydu kendini. Sıçanlardan biri bacaklarından yukarı tırmanmaya çalışıyordu. Patileri teninde yumuşak lastik hissi bırakıyor, pençeleri derisini çiziyordu.

Panik halinde iki bacağını birden delirmiş bir step dansçısı gibi hareket ettirmeye başladı, sonra bir klik sesi daha duydu.

Stark'm pes sesini duyduğunda kalbi sevinçten yerinden fırlayacaktı.

"Evet, ben Stark."

"Komiser Stark, ben Simon Strode. Acilen eski orman oteline gelmeniz lazım. Lütfen, çok acil!"

"Simon, ne oldu?"

Henning'in arabası çitlerin önünde durdu. Simon farların parlak ışığında bisikletinin konturlarını görüyordu. Sonra farlar söndü ve şoför kapısı açıldı.

"Leonie'nin cesedinin nerede olduğunu biliyorum," dedi, bunu söylerken sesini kısmıştı.

Hâlâ bacaklarına tırmanmak isteyen sıçanları tekmeliyordu ve ellerini ağzına bastırmış, tamamen kendinden geçmiş bir halde titreye titreye kapının önünde duran ve gözlerini sıçanlardan alamayan Caro'ya baktı.

Simon ona telaşlı bir şekilde işaret etti ve bir saniyeliğine telefonu göğsüne bastırdı. "Caro! Hey!"

Caro ona baktı, gözlerinde dehşetin ifadesi vardı. Anlaşılan sıçanlardan korktuğu için paniğe kapılmıştı, Simon bunu yadırgamıyordu.

"Saklan," diye fısıldadı. "Çabuk, Henning geliyor!"

Sonra telefonu tekrar kulağına tuttu ve aceleyle koridorda gözden kaybolan Caro'nun arkasından baktı.

"...telefonda mısın?" diyen Stark'ın sesi geliyordu ahizeden.

"Lütfen gelin!" diye fısıldadı Simon. "Birazdan kapatmam gerekiyor."

"Bir dakika! Gerçekten emin misin? Kayıp kızın nerede olduğunu biliyor musun gerçekten?"

"Evet, diyorum ya! Leonie burada ve ölü! Lütfen, lütfen gelin artık!"

Simon sesini artık ısrarcı bir fısıltıya dönüştürmüştü çünkü biraz ötede, Henning otelin giriş kapısına doğru geliyordu.

Simon anahtarlığının şangırtısını duyabiliyordu.

Kısacık bir an, acaba hangi rengi otelin anahtarına takmıştır, diye merak etti. Yeşil, turuncu, sarı, belki de mavi... Hepsi mümkündü – ama kırmızı olamazdı çünkü kırmızı kayıkhanenin anahtarıydı.

"Şu an tam olarak neredesin evlat?" diye sordu Stark.

"Birinci katta. Acele edin! Leonie'nin katili de demin geldi."

86.

Mike, Melina'nın elini tutmuş, ağlıyordu. Bunlar rahatlama gözyaşlarıydı.

Melina ona bakıyor ve zayıf bir gülümseme gönderiyordu. Yüzü şişmiş, gözlerinden biri kızarmıştı ama buna rağmen Mike onun gülümsemesini harika buldu.

Gırtlağının altında, birkaç saat öncesine kadar solunum cihazının hortumunun bulunduğu kısımda şu an bir yara bandı vardı. Küçük bir yara izi kalacaktı ama bu önemsizdi. Önemli olan yeniden kendi başına nefes alabiliyor olmasıydı. Bütün kötü tahminlere rağmen hayatta kalabilmesiydi.

İlk kelimesini de söylemişti.

Kendine geldikten hemen sonra ağzından çıkan ilk kelime onun ismi olmuştu.

"Mike."

Melina dudaklarını yeniden kıpırdattı, Mike'ın kulağına zayıf, duyulmayacak şekilde bir "yorgunum" geldi. Sonra kızın göz kapakları kapandı.

Mike yatağın yanındaki monitöre baktı, monitörde nabzının düzgün attığını gösteren çizgiler görünüyordu. Her şey yolundaydı, artık merak etmesine gerek kalmamıştı.

"Tamam, biraz uyu," dedi yumuşakça ve Melina'nın elini okşadı.

Sonra sürgülü kapı açıldı, Dr. Mehra içeri bakıyordu. Melina'nın tekrar uyuduğunu görünce Mike'a koridora çıkması için işaret etti.

Mike ayağa kalktı. Dizleri çıtladı. Sabahtan beri kımıldamadan burada oturmuştu. Şimdiyse her yanı uyuşmuş, kaskatı kesilmişti.

Melina'nın elini dikkatle yatağa bıraktı ve odadan çıktı.

Mike sürgülü kapıyı arkasından kaparken, "Mesleğimin beni çok sevindirdiği bazı günler oluyor," dedi Dr. Mehra. "Bugün de o günlerden biri. Kız arkadaşınızın çok kuvvetli bir yaşama isteği varmış."

"Yani tehlikeyi atlattı mı?"

Mehra başını salladı. "Tabii tekrar tam anlamıyla hayata dönmesi biraz vakit alacak ama kalıcı hasar olmadan iyileşme şansı yüksek."

"Bunu size borçlu," diyen Mike, Mehra'ya elini uzattı. "Ben de size çok teşekkür ederim."

"Buna gerek yok," diye cevap verdi doktor. "Benim işim bu. Kız arkadaşınızın vakasında şans da büyük rol oynadı. Durumun baştaki seyri pek iç açıcı değildi."

Mike üstüne Melina'nın isminin yapıştırıldığı kapalı kapıya baktı. Gözleri tekrar yaşardı, Mehra'ya bakmadan önce yaşlarını aceleyle sildi. "Hatırlayabilecek mi acaba?"

"Neyi?" diye sordu Mehra. "Olanları mı?"

Mike başını salladı, Mehra da omuzlarını kaldırdı. "Kimse bir şey diyemez. Hatırlaması mümkün ama hatırlamayabilir de."

"Hatırlaması ihtimali nedir?" diye sordu Mike yine. "Yani hemen olmasa da sonradan hatırlar mı? Ona bunu yapan kişiyi hatırlayabilecek mi bir gün?"

Mehra yine özür dilercesine bir hareket yaptı. "Kusura bakmayın Bay Strode ama gerçekten bir şey diyemem. Hafızasında birkaç saatlik veya birkaç günlük bir boşluk kalması mümkün. Travma geçiren hastalarda hafif amneziler görülebilmekte."

"Amnezi mi?" Mike gergin bir şekilde çenesini sıvazladı, sakallarından çıtırtılı bir ses çıkıyordu. "Ama eskiden olanları hatırlayabilecek, değil mi?"

"Sizin kim olduğunuzu hemen hatırladı, isminizi de bildi," diyen Mehra gülümsedi. "Ben bunu olumlu bir işaret olarak yorumlayabilirim. Ama tam anlamıyla kendine gelmesi için ona biraz zaman tanısak iyi olur. Uzun bir yoldan geldi, denebilir."

Arkalarından koridorun kapısı hızla açıldı ve üstüne kot pantolon ile koyu renk bir blazer ceket giymiş olan bir adam hızla yanlarına geldi.

Mike, komiseri görünce derin bir iç çekti.

"Merhaba Bay Stark," dedi. "Bu defa ne vardı?"

Stark ifadesiz bir çehreyle karşısında durdu. "Sizi almaya geldim Bay Strode."

"Öyle mi? Bu defa hangi sebepten?"

"Demin kardeşiniz beni aradı."

Mike hayretle kaşlarını kaldırdı. "Simon mu? Ne istiyormuş ki?"

"Bugün benim yanıma geldi," diyen Stark, Mike'ı ifadesiz bir yüzle süzdü. "Anlaşıldığı kadarıyla sizi kurtarmak niyetinde. Faili tanıdığını söylüyor. Ayrıca kaybolan kıza ne olduğunu da bildiğini iddia ediyor. Söylediğine göre kızın cesedini bulmuş. Şu anda da şüphelendiği kişinin suçunu ispat etmek üzere. Ama bence ikimiz de işin aslını biliyoruz. Değil mi, Bay Strode?"

Mike donakaldı.

87.

Caro gözden uzakta bir yere saklandıktan sonra Simon koridorun sonuna koştu. Hemen sonrasında otelin giriş kapısının açıldığını duydu. Kapı resepsiyon salonunun yüksek duvarlarında yankılanan bir gıcırtı çıkarmıştı.

Henning'in adımları hızla yaklaşıyordu, az sonra ahşap merdivenin basamakları gıcırdamaya başladı.

Simon telefonuna son kez baktı ve kayıt programının gerçekten de açık olup olmadığını kontrol etti. Henning'in itirafını veya en azından suçunu ima eden bir ipucunu kaydedip polise teslim etmek istiyordu.

Telefonu aceleyle şortunun arka cebine soktu, Henning onu orada hemen bulamazdı, sonra da kalem keskiyi iki eliyle iyice kavradı.

Henning'in, "Simon?" diye seslendiğini duydu, hemen arkasından merdivenin üst tarafından gelen bir el fenerinin ışığı gözünü kamaştırdı. "Ha, demek buradasın!"

"Beni nerede aramanız gerektiğini hemen bildiniz," dedi Simon.

Henning el fenerini yere tutup Simon'a doğru yürüdü.

"Yukarıdan ayak seslerinin geldiğini duydum," dedi, sonra da korkarak durdu çünkü o sırada ayaklarının ucundan bir sıçan geçmişti.

Silkindi ve tiksinen gözlerle 17 numaralı odaya baktı.

"Tiyatron için kendine ürpertici bir yer bulmuşsun."

"Tiyatro falan değil bu," diye karşılık verdi Simon. "Bunu en iyi siz bilirsiniz."

Henning başını salladı. Sonra da ağır bir yük taşıyormuş gibi içini çekti.

"Doğru söylüyorsun. Galiba şimdiye dek yaptığım en büyük hata seni hafife almak oldu. Ama bu çocukça oyunları bırakalım da kartlarımızı masaya koyalım, kabul mü?"

"Kabul," diyen Simon o sırada Caro'nun uyarısını hatırladı.

Aklını ve duygularını dinlediğin müddetçe sana bir şey yapamaz. Ama onu serbest bırakırsan seni yer.

"Biliyor musun Simon, ikimiz de bir hata yaptık. Sen de ben de."

Henning sırtını duvara dayayıp fenerini koridorun bir ucundan öbür ucuna serilmiş yolluğa tuttu.

"Ben sana yanlış muamelede bulundum," dedi, "sen de... şey, sen de beni hemen düşman belledin. Sana neşeli tavırlarla yaklaşmak yerine hislerine ve korkularına daha çok saygı duymam gerekirdi. Anne ve babanı kaybettiğin için hâlâ çok üzgün olmalısın, buna rağmen benim gibi züppenin teki çıkıp kano gezisi yaparsan her şeyi unutacağına seni ikna etmeye çalışıyor. Bu yaptığım budalaca ve acemiceydi."

Simon kıpırdamadan 19 numaranın kapısının yanında dikiliyordu. Koridora taşan pis koku tarifsizdi. Buna rağmen yüzünü buruşturmuyor, kalem keskiyi sıkıca tutuyordu.

Keski iyi bir his veriyordu. Vaktiyle dedesine aitti ve bodrumdaki bütün o eşyaların ve aletlerin arasında duruyordu. Şimdi Simon onu elinde tutarken bir şekilde avutucu geliyordu bu ona. Keski ona güvende olduğu duygusunu veriyordu. Sanki Caro'nun haricinde ona dikkat etmek için dedesi de buradaymış gibi hissediyordu.

"Kendini sürgüne gönderilmiş gibi hissettin, değil mi?" dedi Henning. "Dünyada kimsenin seni umursamadığını düşünüyorsun. Ne ağabeyin ne halan, kimse seni yanında istemiyor. İstememene rağmen seni yatılı okula gönderiyorlar, ee, orayı da bir şekilde temsil eden benim. Bu yüzden benden nefret ediyorsun ve beni

katil olmakla itham ediyorsun. Senin için ben öfkeli olduğun her şeyin vücut bulmuş haliyim, benimle var gücünle mücadele etmek istiyorsun. Öyle değil mi?"

Simon, Henning'in kendisini avucunun içine almaya çalıştığının farkındaydı. Bu onun her şeyi inkâr etme tarzıydı. Bir tek o diş macunu gülüşü eksikti.

"Beni aldatamazsınız Bay Henning. Beni neyle kandırmak istediğiniz umurumda değil. Ne yaptığınızı biliyorum."

"Ama ispatlayamazsın evlat," dedi Henning. "Aleyhimde hiçbir şey yok elinde. Hâlâ anlamadın mı bunu?"

"Öyle mi dersiniz?"

Simon kalem keskiyi sağ eline alıp üzerine gelen olursa vurmaya hazır şekilde tuttu. Sol eliyle de cebinden Melina'nın halhalını çıkardı ve Henning'in görebilmesi için havaya kaldırdı.

"Ya buna ne dersiniz? Tanıyabildiniz mi?"

Henning fenerin ışığını halhala doğrulttu. Ucuna takılmış kırmızı kalbi gördü, gözlerine bakınca halhalı tanıdığına şüphe kalmıyordu.

"Onu nereden buldun?"

Henning'in yüzünü görünce Simon zafer sevinci yaşadı. Bir hamlede onun ayağını kaydırmıştı, artık yakışıklı prensin bütün o kendini beğenmişliği kaybolmuştu.

"Arabanızdaydı. Yolcu koltuğunun altında. Bütün izleri bertaraf ettiğinizi sanmışsınız ama Melina'nın halhalını gözden kaçırmışsınız."

Henning fal taşı gibi açılmış gözlerini Simon'a dikti.

"Benim arabamda mı? Bunu *benim* arabamda mı buldun?"

"Evet, sizin arazi aracınızda. Melina'nın saldırıya uğradığı gece gördüğüm arabanın aynısında. Melina *sizin* arabanıza binmişti. Bunu da orada düşürmüş. Belki de size karşı koymaya çalışıyordu?"

"Ne?" Henning başını olumsuz anlamda sallayarak Simon'a baktı. "Bu tam bir..."

"Yolunu mu bekliyordunuz yoksa?" diye devam etti Simon. "O yüzden mi sürekli bizim evin oradan geçiyordunuz? Madem daha geçenlerde Fahlenberg'e yenisi yapıldı, sakın bana her gün eski kayıkhaneye gittiğinizi söylemeyin. Bence Melina'yı doğru zamanda yakalamak için bizim oralarda dolanıyordunuz. O gece Melina'nm acil durumundan yararlanmaya mı çalıştınız? Onu Mike'la Heidelberg'e gitmemeye ikna etmek mi istediniz? Ya Melina ne yaptı? Karşı mı çıktı?"

Henning'in yüz hatları kaydı. Sanki kafasından aşağı bir kova su boşaltılmıştı.

"Evet, oradaydım," dedi Simon ve bunu tekrar vurgulamak ister gibi başını salladı. "Sizi ve Melina'yı kendi gözlerimle gördüm."

"Bir bok gördüğün yok!" diye öfkeyle çıkıştı Henning.

"Saçmalayıp duruyorsun! Hem sen benim arabamı ne zaman aradın? Ben seni hiç..."

Cümlenin ortasında durdu ve ağzı açık kaldı.

"Anahtar!" diye bağırdı. "Sendin o! Anahtarımı aşıran sendin. Ben de anahtarı düşürdüm sandım. Oysa sen... Ama arabama ne zaman girdin? Hiç ayrılmadık ki."

Simon yutkundu. Henning'in zihninde yapbozun parçalarını birleştirdiğini açıkça görüyordu. Ayrıca son derece basit bir yapbozdu bu, çünkü sadece iki parçadan ibaretti.

"Sana kim yardım etti?" diye soran Henning ona doğru bir adım attı.

"Olduğunuz yerde kalın!"

Simon, Melina'nm halhalını çabucak cebine koydu ve kalem keskiyi indirmek için iki eliyle birden havaya kaldırdı.

"Uzak durun yoksa size bununla vururum!"

"Söylesene kahrolası, sana kim yardım etti!" diye haykırdı Henning. "Söylesene be!"

"Polis çağırdım," diyen Simon, Henning biraz daha yaklaşınca kenara kaçtı. "Her an burada olurlar."

"Öbürü kim?" Henning onu duymamış gibiydi. "Yoksa ağabeyin de mi bu işe bulaştı? Hadi söylesene!"

Simon'un nabzı küt küt atıyordu. Henning sadece birkaç santim uzağındaydı ama Simon ona vurmaya cesaret edemiyordu. Sanki içinden bir güç onu alıkoyuyordu.

"Uzaklaşın, yoksa..."

Daha lafını bitiremeden Henning davranıp onu yakaladı. O kadar hızlı olmuştu ki bu, Simon'a tepki verecek zaman kalmamıştı.

"Hiçbir şey yapmayacaksın," diye köpürdü Henning.

Simon'un kolunu öyle bir sıkıyordu ki Simon mengeneye girdiğini sandı. Her boş zamanını idmanla geçiren bir sporcuya karşı onun gibi bir süt çocuğunun yapacağı hiçbir şey yoktu.

"O nerede?" diye bağırdı Henning. "Ağabeyin nerede?"

Simon paniğe kapıldı. Henning'in gözleri ateş saçıyordu, kolunu öyle sıkı tutuyordu ki Simon kırılacağını sandı. Adam kendini kaybetmişti. Mike olsa, sigortaları atmış, derdi. Bugün kayıkhanenin orada nasıl çileden çıktıysa şimdi de öyleydi. Ama Henning bu kez taşları tekmelemeyecekti – Simon'u öldürecekti. Tıpkı Leonie'yi öldürdüğü ve Melina'yı öldüresiye dövdüğü gibi.

Simon debeleniyor, kendini savunmaya çalışıyordu ama Henning onu var gücüyle duvara bastırıyordu.

"Kiminle işbirliği yapıyordun, söyle yoksa yemin ederim, buna pişman olursun!"

Simon sıkışınca Caro'ya seslenmekten başka bir şey gelmedi aklına.

"Yardım getir!" diye bağırdı. "Bu deli beni öldürecek!"

Henning bir veya iki saniyeliğine şaşkın şaşkın etrafa baktı. Sonra Simon'un kollarından birini bıraktı, 19 numaranın kapısını açtı ve onu içeri ittirdi.

Simon sırtüstü yere düşerken bağırdı. Kalem keski de arkasından döşemeye düşüp takırdadı. Aynı anda kapı kapandı ve etrafı kapkaranlık oldu.

Simon ayağa kalkıp kapıya koştu. Karanlıkta, kör biri gibi kapıya çarptı, sonra el yordamıyla kapının topuzunu aradı. Fakat daha topuzu bulamadan anahtar şangırtısı duydu, derken Henning kapıyı kilitledi.

Simon, "Dışarı çıkmak istiyorum!" diye haykırıp kapıyı tekmeledi. "Polis birazdan burada olacak, bırak dışarı çıkayım, lanet olsun!"

Lennard'ın kafasında yankılanan sesi, *bravo*, diye alay etti. *Harika fikir. Şimdi kesin korkar ve hemen sana kapıyı açar. Bir kez daha bağır, belki de gelip senden özür diler.*

Bu yaptığı da, çaresizce kapının topuzunu sallaması da fazlasıyla çocukça bir davranıştı. Bu şekilde ne kadar uğraşırsa uğraşsın kapıyı asla açamazdı.

Simon odaya döndü, zifiri karanlıktan başka bir şey yoktu. Kalem keski zeminde bir yerde olmalıydı. Ama neredeydi?

Arka cebine uzanıp telefonunu çıkardı. Ama daha kılıfını açamadan bir sorun olduğunu hissetti. Bir gıcırtı duydu, telefonu açmaya çalıştı ama telefon açılmıyordu. Simon düşerken kırılmış olmalıydı.

Aceleyle yere çöküp döşemeyi yokladı.

Dışarıdan aceleci ayak sesleri duyuyordu. Bir kapı, sonra başka bir kapı, daha sonra başka biri daha açıldı ve kapandı.

Henning odaları arıyordu!

"Caro!"

Simon tekrar ayağa fırlayıp kapıya koştu.

"Kaç, Caro!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. "Güvenli bir yere git!"

Birinin resepsiyona giden basamakları koştura koştura indiğini duydu, sonra bütün sesler kesildi.

Artık yalnızdı, kapkaranlık odadaki pis koku neredeyse duyularını köreltecekti. Hemen yanı başında bir yerlerde döşemenin altında bir kızın çürüyen bedeni duruyordu.

Kızın katili de Caro'nun peşindeydi.

88.

Simon elleri ve ayakları üstünde karanlıkta yerde sürünüyor, zemini yokluyordu.

Kahrolası keski neredeydi? Yer yarılmış, içine girmişti sanki.

Her yanı kaplayan karanlıkta boş otel odası Simon'a devasa geliyordu. Sanki koca bir balo salonunu karışlıyordu. Toz, örümcek ağı ve muhtemelen sıçan dışkısı olan küçük topaklar geliyordu eline.

Her seferinde öğürüyordu, gözleri yanıyordu. Bu pis koku ve parmaklarının dokunduğu iğrenç şeyler feci şekilde midesini bulandırıyordu.

Ama altında bir yerlerde, Simon'u sadece birkaç ince döşeme tahtasının ondan ayırdığı bir ceset olması düşüncesi çok daha fenaydı.

İnsanın etrafı zifiri karanlıkla çevrili olunca görme işini akıl üstlenir, diye okumuştu bir yerlerde. Bunu şimdi kendi üstünde tecrübe ediyordu. Fakat ışık altında burada göreceği gerçek şeyler yerine başka, korkunç şeyler görüyordu.

Panik halindeki aklı burada yalnız olmadığını söylüyordu. Odada bir şeyin olduğunu ve onu gözetlediğini söylüyordu. Bunun, kunduz gibi körlemesine zemindeki keskiyi aramasını seyrederken şeytani bir zevk alan bir şey olduğunu da söylüyordu.

Simon tam altında duran ve soğuk ölü gözlerini kendisine dikmiş olan Leonie'yi gördü. Bu dehşet verici sahne aklını hepten oynattırdı Simon'a.

Buradan çıkması lazımdı!

Sonra parmakları soğuk, metalden yapılma bir şeye çarptı, nihayet keskiyi bulmuştu.

Ayağa kalktı, el yordamıyla kapının bulunduğu yöne doğru yürüdü. Koridor hâlâ çok sessizdi.

Caro'yu düşünmemeye çalıştı ama başaramıyordu. Kesin başarmıştır, diye kendini inandırmaya çalışıyordu.

Caro çevikti ve buradan en çabuk nasıl çıkılacağını bilirdi. Kesin Henning'i çoktan atlatmış, şehrin yolunu tutmuştu.

Simon bunu canı gönülden umuyordu!

Kapının çerçevesini el yordamıyla bulunca keskiyi aradaki boşluğa dayadı ve kapıyı zorlamaya koyuldu.

Ama bir şeyler ters gidiyor, keski sürekli kayıyordu.

Biraz bir şeyler görebilseydi keşke!

Tekrar tekrar denedi ama başaramadı. Hiç tıkırtı, çıtırtı çıkmıyordu, sadece birazcık sürtünme sesi vardı. Düzgün boyalı kapı plakasına birkaç çizikten fazlasını yapamıyordu.

Keskiyi tutan ellerini öfkeyle gerdi ve kapıya vurdu ama bunun hepten faydasız olduğunu anlamasından başka bir işe yaramadı bu hareketi. Bunun işe yaraması için Simon'dan çok daha kuvvetli olması lazımdı insanın.

Karanlıkta nefes nefese, hayal kırıklığı içinde dikiliyordu. Etrafında bütün gözeneklerine sızıyormuş gibi görünen ölümün kokusu vardı.

Birden bir şey duydu. Merdivenden ayak sesleri geliyordu. En azından iki, belki de üç kişi olmalıydılar.

Polis! Nihayet!

Simon kalem keskiyi fırlatıp attı ve kapıyı yumruklamaya başladı.

"Bu tarafa! Buradayım!"

Ayak sesleri hemen hızlandı. Pes ve aşina bir ses dedi ki: "Arka tarafta, anahtarın olduğu yerde."

Bir saniye sonra kapı açıldı.

Gözleri kamaşan Simon ellerini yüzüne tuttu, sonra Başkomiser Stark fenerini indirdi.

"Evlat, iyi misin?"

Simon başını salladı ve gözlerini kırpıştırarak komiserin arkasında duran ve tiksinerek eliyle ağzını kapayan başka bir polis memuruna baktı.

"Leonie'nin cesedi içeride," diyen Simon arkasını gösterdi. "Döşemenin altında."

Merdivenden yine ayak sesleri geldiğini duydu, koridora çıktığında Mike'ın kendisine yaklaştığını gördü.

"Mike!"

Elinden geldiğince hızlı bir şekilde ağabeyinin yanına koşup ona sarıldı.

"Mike, seni gördüğüme çok sevindim!"

Mike taş kesilmiş gibi kalakalmıştı, ikinci polis memurunun Simon'un keskisiyle zeminin tahtalarını kırdığı, koridorun sonundaki odaya doğru baktı.

"Burada neler oluyor ufaklık?"

Sesi ciddi ve afallamış geliyordu. Bütün bunlar onu şoke etmiş olmalıydı.

"Henning'miş," dedi Simon. "Melina'yı öldüresiye döven Henning'miş. Leonie'yi de o öldürmüş."

Mike ona baktı, sanki Simon yabancı bir dilde konuşuyordu.

"Leonie'yi mi?"

Simon anlaması için, "Kayıp kız," diye yardımcı oldu. "Cesedini buraya saklamış. İçeride!"

Sonra komisere döndü. "Lütfen, Henning'i tutuklamanız lazım. Uzaklaşmış olamaz. O..."

"Biliyorum," diyen Stark merdivenin ucunu gösterdi.

Simon hızla arkasını döndü ve merdivenin son basamaklarını çıkan Richard Henning'i gördü.

"Bu... bu da ne demek oluyor?" diye kekeledi ve donakalmış bir halde bir Henning'e bir Stark'a baktı.

"Demin olanlar için kusura bakma Simon," dedi Henning. "Kendime hâkim olamadım. Sana o kadar kaba davranmayacaktım ama beni çok fena kışkırttın."

"Hayır!" Simon hızla kafasını salladı. "Hayır, bu kadar kolay kaçamazsınız!"

"Öyle bir niyetim yok zaten," diye cevap verdi Henning. "Galiba artık hakikati duymanın vakti geldi."

Bir çıtırtı hepsini irkiltti. Tahta çatırdamış ve polis memuru tiksinti dolu bir çığlık atmıştı.

"Lanet olsun!"

Memur nefes nefeseydi ve elini ağzına tutmuştu.

"İçeride ne var?" diye sordu Stark.

"Kendiniz bakın. İçerde gerçekten de bir ceset var. Hayır, aslında iki tane."

"İki mi?"

Stark alnını kırıştırarak memurun yanına, odaya girdi. Yerdeki deliğin üstüne eğilince o da eliyle ağzını ve burnunu kapadı. Sonra tekrar doğrulup Simon'a işaret etti.

"Buraya gel evlat. Şuna bir bakıver."

Simon tereddüt etti. Leonie'yi görmek istemiyordu. Bu halde olmazdı. Bir daha asla ceset görmek zorunda kalmak istemiyordu. Hele de iki tane görmeyi hiç istemezdi.

"Gelsene be," diye çağırdı Stark. "Bak şuraya!"

Simon derin bir nefes alıp bütün cesaretini topladı. Sonra yavaş yavaş ve nefesini tutarak zemindeki deliğin oraya gitti.

Şu an bütün gözlerin üzerinde olduğunu ve bir şeylerin yolunda olmadığını seziyordu. Henning'in döşemenin altına sakladığı ikinci ceset kim olabilirdi?

Nihayet oraya vardığında Simon bir anlığına gözlerini kapadı. Böyle bir manzara için asla hazırlıklı olunmayacağını bilse de manen hazırlanmak istiyordu. Nihayet gözlerini yeniden açıp aşağı baktı ve gördüklerine inanamadı.

"Ne..." diye kaçtı ağzından, sonra da sesi çıkmadı.

Bunun ne demek olduğunu sormak istemişti ama tek bir kelime daha etmekten acizdi.

Bunun yerine gözlerini zemindeki sıçan yuvasına dikti. Yuva kumaş parçaları, keçe ve eski mutfağın sıkı sıkıya bağlanmış su borularından sarkan cinsten kenevir lifleriyle doluydu.

Yuvanın ortasında işi bitmiş iki sıçan yatıyordu. Çoktan çürümüşlerdi, gri tüylerinin arasından ince ve parlak kemikleri seçilebiliyordu.

Stark, Simon'un yanına geldi.

"Hâlâ bunun Leonie olduğunda diretecek misin?"

Simon zaman sanki yavaşlatılmış gibi başını bir o yana bir bu yana oynattı, sonra ağabeyine döndü.

"Tamam, Leonie'de yanılmışız," dedi ve titreyen eliyle Henning'i gösterdi. "Ama Melina'ya saldıran oydu. Onu gördüm Mike. O adi, siyah arazi aracını. Melina onun arabasına bindi."

"Oradaydın demek?" diye sordu Mike. "Gerçekten orada mıydın?"

"Evet, oradaydım," diyen Simon'un sesi heyecan ve şaşkınlıktan titriyordu. "Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu, bisikletim kırılan bir dala takılınca düştüm. Tekrar kalktığımda Melina'yı gördüm. Bir arabanın yanında duruyordu. Araba yolun kenarında ağaçların arasında durmuştu. Sonra Melina o arabaya bindi."

"Peki nasıl oluyor da refüjün çimenlerinde lastik izine rastlamadık?" diye sordu Stark.

Simon ona öfkeyle baktı. "Ben nereden bileyim? Ben anca gördüğümü söyleyebilirim."

Stark, ikinci polis memuru, Henning ve Mike, hepsi Simon'a, nefret ettiği o itici tavırla baktılar. Bir şeyler feci ters gidiyordu. Ona inanmıyorlardı.

"Bu büyüklükte bir araba öyle bir yağmurda yeşil alanda durursa gevşek zeminde ister istemez iz bırakır," dedi Stark, sanki aklı kıt birine laf anlatıyormuş gibi her kelimeyi üstüne basa basa söylemişti.

Keyifsiz bir şekilde, "Tabii, hayalet arabaysa o başka," diye de ekledi. "Hiç var olmamış bir araba."

"Aklım almıyor," diye bağırdı Simon. "Yalan söylüyorum sanıyorsunuz, değil mi? Bütün bunların kuruntu olduğunu. Ama doğru değil. İspatlayabilirim. Alın, bakın!"

Melina'nın halhalını bir kez daha cebinden çıkarıp etrafındakilere gösterdi.

Mike halhalı görünce onu çektiği gibi Simon'un elinden aldı. "Bunu nereden buldun?"

"Henning'in arabasından aldık."

"Aldık derken?" diye sordu Stark.

Simon başını salladı. "Evet, Caro ile ben. O benim kız arkadaşım."

"Peki soyadı ne?"

Simon bir an düşündü. Sonra Caro'nun hiç tam adını söylemediği geldi aklına. Ama ikisi arasında böyle bir şeye gerek de olmamıştı. Caro demişti kız, bu kadarı Simon'a yetmişti.

"Bilmiyorum," dedi Stark'a. "Onunla Serling Okulu'nda tanıştım."

"Peki bu Caro nasıl biri?" diye sordu Henning.

"Siz daha iyi bilirsiniz," diye çıkıştı Simon. "Caro'ya bir kano turunda asılmışsınız."

"Hadisene, tarif et kızı!" diyen Mike ona katı bir tavırla baktı.

"Peki," diye cevap verdi Simon. "Benden biraz daha kısa, çoğunlukla siyah kıyafetler giyiyor, siyaha boyalı saçları var ve oldukça solgun benizli."

"Böyle bir öğrenci yok," diyen Henning bir Mike'a bir komisere baktı. "Bu eğitim öğretim yılında Caro isminde bir öğrencimiz yoktu."

Simon donakalmış bir halde ona baktı. "Şey, o zaman adı belki de Carola veya Carolin'dir..."

"Hayır, Simon," dedi Henning sakince. "Bizim öyle bir öğrencimiz yok. Olsa bilirdim."

"Ama saçmalık bu!" diye bağırdı ona Simon. "Caro tabii ki de sizin okulunuzda."

Mike, Simon'u kolundan tutup yanma çekti. "Ciddi misin ufaklık?"

"Tabii ki ciddiyim," dedi Simon. "Kız arkadaşım o benim. Son birkaç gündür beraberdik. Melina'nın halhalını arabada buldu, Henning hakkında her şeyi biliyordu, nasıl biri olduğunu falan."

"Ya?" dedi Henning. "İşte şimdi beni meraklandırdın. Arkadaşına göre nasıl biriymişim ben?"

"Haylazın, zamparanın teki. Dedem de öyle demişti. Sonuçta Caro bana yalan söylemez."

Tam lafını bitirmişti ki merdivenden birinin çıktığını duydu. Hafif, biraz tereddütlü ayak sesleriydi bunlar, kulağa çok aşina geliyorlardı.

Sonra karanlıktan Caro çıktı. Üstünde siyah şortu, kapüşonlu mavi hırkası, ayaklarında da kurukafa desenli eski spor ayakkabıları vardı, kendine has gülümsemesiyle Simon'a bakıyordu.

"Nihayet!" diye bağıran Simon muzaffer bir edayla etrafındakilere baktı. "Alın işte, bu Caro. Çok saygıdeğer Henning beyefendi Caro neden o okulda değilmiş şimdi açıklayabilir."

Dört adam merdivene baktı, Henning iç çekerek başını eğdi.

"He, ne oldu?" diyen Simon sırıtıyordu. "Dilinizi mi yuttunuz?"

Bu kez Mike onu iki omzundan kavrayıp sıkıca tuttu.

"Ufaklık," dedi ve ona endişeyle baktı. "Orada kimse yok."

"Ne?" Simon afallamış şekilde Caro'ya, sonra da tekrar Mike'a baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Orada duruyor ya!"

Mike yavaşça başını sallayıp ona üzüntüyle baktı. Gözlerinde sanki Simon'un hâlâ anlamadığı bir şeyi kendisi birden anlamış gibi bir ifade vardı.

"Hayır, ufaklık," dedi sessizce. "Orada kimse yok. Caro'nun kim olduğunu hatırlamıyor musun?"

Simon silkinip ağabeyinin ellerinden kurtulmaya çalıştı. Ama ağabeyi onu sımsıkı tutuyordu.

"Caro senin kız arkadaşındı, doğru. Ama çok eskidendi. O zaman daha küçüktün. Komşumuzun kızıydı. Bayıldığın bir kedisi olan şu yazar komşumuz. Hatırlamıyor musun?"

"Sen ne saçmalıyorsun?" diye çıkıştı ona Simon, birden gözlerinden yaşlar boşanmıştı. "Burada işte. Aramızda. Şurada dikiliyor! Onu görebiliyorum!"

"Caro öldü, ufaklık! Birkaç yıl önce. Kötü huylu cilt kanserine yakalanmıştı. Hatırlamıyor musun?"

"Hayır," diye sızlandı Simon. "Hayır, bu doğru değil!"

Yeniden ona hüzünle gülümseyen ve omuz silken Caro'ya baktı. Sonra kız karanlığa doğru çekildi ve ortadan kayboldu.

Simon, Mike'ın elinden kurtulup merdivene koştu.

Caro'nun ismini bağırıyor, birisi de arkasından Simon'a sesleniyordu ama bunun önemi yoktu. Önemli olan Caro'ydu.

Onu bulması lazımdı. Caro onsuz bir yere gidemezdi. Onlar birbirlerine aitti.

Birden zemin ayaklarının altından kaydı. Bir bağırtı daha duydu, bu seferki kendisine aitti.

Boşluğa düşüyordu, hemen sonra o da karanlıkta kayboldu.

89.

Kendini yine Ford'un arka koltuğunda buldu. Cumartesi ikindi üzeriydi, Tilia'nın doğum gününe gidiyorlardı.

Yolculuk tam bir kâbustu. Anne ve babası durmadan kavga ediyordu.

Annesi dün kendini çalışma odasına kilitleyip bir saatten fazla kilitli kapının ardında ağladığından beri her şey değişmişti.

Daha yola çıkar çıkmaz Simon kulaklıklarını takmış ve telefonunun ses seviyesini en yükseğe getirmişti.

Kulaklarında Slipknot grubu çınlıyordu, Simon, Crossy Road oynamış ve etrafında olan biteni unutmaya çalışmıştı.

Ara sıra camdan dışarı bakıyordu. Göz ucuyla da anne ve babasının hâlâ tartışmaya devam ettiklerini ve hararetle el kol hareketleri yaptıklarını görüyordu.

Birbirlerine neler söylediklerini duymak zorunda kalmamasına seviniyordu Simon. Buna dayanamıyordu!

Babasının bir meslektaşıyla ilişkisinin olmasını bilmek ona yetiyordu. Babası! Simon inanamamıştı. Babası asla böyle bir şey yapmazdı. Bir yanlış anlama olmalıydı.

Ailem senin yüzünden mahvoldu!

Otobana çıktıktan sonra on dakika geçti geçmedi, sağ kulaklık aniden bozuluverdi. Simon ne denerse denesin ucuz zımbırtı çalışmamaya kararlıydı. Herhalde adamakıllı nu-metal dinlemek için değil de Katy Perry, Rihanna veya Miley Cyrus için yapılmıştı bu

kulaklık. Ama ön koltuktaki bağırış çağırış karşısında işe yarayan da sadece nu-metaldi.

Simon başını yana eğdi ve sağ kulağını omzuna bastırdı. Sol kulağında Slipknot ölülerin hatıralarından dem vurmaya devam ediyor, önündeki telefonun ekranında ise aptal tavuk yine eziliyordu.

Ne zaman varacaklardı gidecekleri yere?

Anne ve babası Tilia'nm yanındayken kendilerine biraz çekidüzen verirlerdi. Bütün ailevi hayatları ve her şey tam tıkırındaymış gibi davranırlardı. Onlar için kol kesilse yen içinde kalırdı.

Bunlar Simon'un, annesi ile babasının dışarı karşı nasıl davranıyorlarsa gerçekte de öyle olmalarını arzu ettiği anlardı. Buna yeterince inanır, bunu yeterince arzularsa belki o zaman gerçekten de öyle olurlardı?

Keşke insan hayalindeki ebeveyni bilgisayar toplar gibi kendi toplayabilse, sonra da kendisininkilerle değiştirebilseydi. Ne güzel olurdu! Simon hayal gücünde bunu defalarca yapmıştı ama bu ideal anne babayı gerçek hayata getirmeyi şimdiye kadar hiç başaramamıştı.

Bu rahatsız duruşa bir zaman sonra dayanamaz oldu. Bir dakika daha böyle durursa boynu kopacaktı. Ama hiçbir şey duymak istemiyordu!

Bu sırada şoseye çıkmışlardı. Tilia'ya giderken her zaman kullandıkları yol değildi bu, Simon durumu fark etmişti. Normalde Fahlenberg transit yolundan giderlerdi ama o yol Simon'un az sonra arabanın radyosundaki trafik haberlerinden öğrendiği kadarıyla kaza dolayısıyla kapanmıştı.

Hâlbuki spikerin sesi arka koltuğa neredeyse hiç gelmiyordu. Annesinin sesi radyonun sesini bir hayli bastırıyordu.

"Böyle devam edemez!" diye çıkışıyordu babasına. "O kadının telefonlarından bıktım artık! Yeter, anlıyor musun? Artık canıma tak etti!"

"Kahretsin, bir kez olsun beni dinle!" diye bağırdı Lars Strode. "İlişkiyi bitirdim, bizi rahat bırakmasını bir kez daha anlamasını sağlayacağım. Büyük hata ettim, biliyorum, kusura bakma. Duyuyor musun? Özür dilerim! Daha ne yapayım? Önünde diz mi çökeyim?"

"Diz falan çökmen gerekmez," dedi annesi, sonra da sakin ama oldukça belirgin bir sesle Simon'un kanını donduran bir şey ekledi.

"Dün öğleden sonra avukatı aradım. Boşanmak istiyorum Lars."

Babası annesine korku içinde bakmıştı ama içlerinde en çok korkan Simon'du. Annesi ile babasını kaybedecekti. Onlar ayrılacak, her şey değişecekti.

Aileleri o zaman gerçekten *mahvolacaktı*.

Dünyası başına yıkılacaktı. Kırılan parçaları da kimse bir daha bir araya getiremeyecekti.

Bu olamazdı! Her şey eski halinde kalmalıydı. Yoksa güven diye bir şey olmazdı. Kara bir deliğe düşerdin ve sonun gelirdi.

Bunu Simon'dan iyi kimse bilemezdi.

Daha önce de birilerini kaybetmişti Simon. Kendisi için çok şeyler ifade eden dedesi ile babaannesini. Daha iki yaşındayken kumda birlikte oyun oynadığı arkadaşı Caro'yu. Hele de Caro onun için çok önemli biriydi.

Caro birden hasta oluvermişti ve Simon onu sadece hastanede görebilmişti. Komik kafatası desenli ayakkabıları ve kuzgun siyahına boyanmış saçları olan kibar hemşire onlara bir kızma birader oyunu hediye etmiş, bazen kendi de oyuna katılmıştı.

Caro iyileşip de yetişkin olunca aynı bu hemşire gibi olmak istediğini söylemişti.

"Gerçekten harika ve çok havalı bir kadın," demişti.

Ama birkaç gün sonra Caro ortadan kaybolmuştu.

Simon "aramızdan ayrıldı" lafının anlamını henüz kavrayamayacak kadar küçüktü. Belki de tatile, "daha iyi bir yere" gitmiştir diye düşünmüştü. Babası da öyle demişti zaten.

Sonraları anlamıştı ki o gidilen yerden hiç dönüş olmuyor. O daha iyi yere giden ebediyen orada kalıyor. Hâlbuki Caro sahip olduğu tek arkadaşıydı.

Caro'nun kız olmasını hiç umursamamıştı. Caro onu her zaman çok iyi anlamış ve olduğu gibi kabul etmişti, mesele de buydu zaten.

Birkaç yıl sonra Mike da evden taşınmıştı. Böylelikle dünyasının bir parçası daha yıkılmıştı. Artık tek sahip olduğu, ebeveyniydi. Onlar da ayrılmak istiyorlardı. Böyle bir şey olamazdı!

"Sen ciddi misin?" diye sormuştu Lars Strode, Simon'un annesi ise kötü kötü gülmüştü.

"Hem de ne kadar ciddiyim! Bu adımı çok önceleri atmam gerekirdi. İkimizin arasındaki bu kriz epey zamandır var. Senin o fingirdek sadece bardağı taşıran son damlaydı."

O an Simon hepsinin birlikte o *daha iyi yere* gitmesinin daha anlamlı olacağına karar vermişti. Orada Caro'yu ve dedesi ile baba-annesini de yeniden görebilirdi. O zaman her şey olması gerektiği gibi olurdu. Hem de sonsuza dek.

Cep telefonunu kenara koydu ve orman yolunda bir viraja girdikleri sırada öne fırladı. Babasının kafasını tutup gözlerini kapadı.

Hemen sonrasında dünyası çığlıklar, cam kırıkları ve alevlerden ibaret bir karmaşa halini aldı.

Ama Simon o daha iyi yere gidemedi. Yalnızca ebeveyni gitti oraya. Simon'un gittiği yer ise...

90.

...Melina'nm yanıydı.

Melina'nın Mike'la tartıştığını işitmiş ve meselenin kendisi olduğunu anlamıştı. Daha sonra uykusundan uyandığında Melina'nm motorunun evin önünde çalıştığını duymuştu.

Aceleyle giyindi ve Melina'nın peşinden dışarı çıktı. Onunla konuşması lazımdı.

Belki başka bir çözüm de bulunabilirdi? Belki buradan hiç taşınmaları gerekmez, burada kalabilirlerdi? Burada, Simon'un yanında.

Küçük bir aile gibi birlikte yaşayabilirlerdi. Hep beraber, mutluluk içinde.

Melina muhakkak Fahlenberg'de de tahsiline devam edebilirdi. Mike da zaten kendisini eğlendiren bir şeyler bulmuştu. Psikoloji öğrenimi olması gerekmezdi ya illa ki. Psikologlar zaten bir yığın saçmalık anlatıp bilgeliğe sırf kendilerinin sahip olduğunu sanırlardı. Bunu çok iyi biliyordu Simon.

Son aylarda çok sayıda psikolog ve psikiyatrla işi olmuştu. Ve Dr. Forstner hariç hepsi karşısındakine hayatı açıklaması gerektiğini zanneden kendini beğenmiş, çokbilmiş kimselerdi.

Sürekli gerçekliği görmezden geldiğini ve kendi hayallerine daldığını söyleyerek Simon'u sinirlendiren Dr. Grünberg gibi tıpkı. Ne saçmalık!

Simon bahçeye çıktığında Melina'yı kıl payı kaçırmıştı. Motosikletinin kırmızı stop lambalarının Fahlenberg'e giden bisiklet yolu istikametinde gözden kaybolduğunu görmüştü.

Simon alelacele dağ bisikletini kaptı ve onun peşine düştü. Onu belki yakalayamazdı ama en azından denemesi lazımdı. Geleceğini kurtarması şarttı!

Böylece Simon gece vakti deli gibi bisiklet sürdü. Büyük bir şiddetle ortalığı kasıp kavuran, ağaçların dallarını, budaklarını koparan fırtınaya bile aldırmadı.

Bir ara Melina'yı kaçırdığını sandı ama sonra onun kırmızı stoplarını gördü. Bu bir işaretti, Simon buna emindi.

Büyük bir dal yoluna devam etmesini engellediği için Melina durmak zorunda kalmıştı. Motosikleti anayola döndürmek de mümkün değildi çünkü onu arada bulunan hendeğin üzerinden geçirmesi gerekecekti.

Hal böyle olunca Melina dalı yoldan kaldırmayı denedi ama dal onun için belli ki çok ağırdı.

Simon onun yanına gelip de yardım etmeyi önerdiğinde kız afallamıştı. Kaskını çıkardı, sanki önündeki kişinin gerçekten de Simon olduğuna, bunun bir hayal olmadığına emin olmak istiyordu.

"Senin burada ne işin var? Niye evde değilsin? Fırtına çok tehlikeli!"

Simon da ona gece gece neden peşinden geldiğini açıkladı. Ona gidemeyeceğini, Mike'la burada kalması gerektiğini anlatmak istiyordu. Simon'un yanında kalmalıydılar. Çünkü onun Mike'a ihtiyacı vardı. Heidelberg, Melina için çok önemliyse o zaman oraya tek başına gitmeliydi.

Melina dayanamayıp, "Baksana, senin aklın yerinde mi?" dedi. "Başka insanların da kendi hayatlarını kurmaya hakkı olduğunu kabullenirsin belki bir gün. Ağabeyin bile olsa Mike senden mesul değil. Özel sorunlarının olması seni özel biri yapmaz. Senin gibiler

de başkalarına saygı duymak zorunda, sürekli yeni yeni isteklerde bulunamazsın."

Simon'a ağza alınmayacak daha birçok laf söyleyince Simon onunla doğru düzgün konuşmanın mümkün olmadığını anladı. Kız Heidelberg'e gitmek istiyordu. Üniversiteye gitmek, orada kendine yeni bir hayat kurmak istiyordu.

O. O. O. Hep oydu söz konusu olan!

Mike da onu dinleyecekti. Ona gönlünü fena kaptırmıştı ve ne isterse yapıyordu. Melina olduğu müddetçe Simon, sevdikleri arasından geriye kalan son insanı da kaybedecekti yani.

Melina fırtınanın uğultusunda, "Yıkıl karşımdan!" diye bağırdı. "Defol git evine!"

Evine.

Hâlbuki Simon'un evi falan yoktu artık.

O an içindeki bir şeyler öfkeye kapıldı. Sanki birisi gelip kafasının içindeki ışığı söndürmüştü. Tam bir karanlık ve boşluk vardı. Düşünce, his, hiçbir şey yoktu.

Bilincine tekrar kavuştuğunda çukurda yatıyor, iğrenmiş ve korkmuş bir halde, tişörtüne tırmanan şişko kurbağayı üstünden atıyordu. Tişörtü kanlar içindeydi. Ama bu kan onun değildi.

İnleye inleye yukarı çıkarken elinde bir şey tuttuğu dikkatini çekti. Kırmızı kalpli halhaldı bu. Mike'ın aşkından ötürü köleye dönmesinin sembolü.

Melina'nm buna artık ihtiyacı yoktu. Kız birkaç metre uzakta çimenlerde yatıyordu. Yanında da çakan şimşeklerin ışığında ona vurduğu kayın dalını görüyordu Simon.

Arabanın bir tanesi ekspres yoldan yaklaşıyordu. Yağmurdan ötürü şoför hızını bayağı düşürmüştü. Simon eğildi ve arabanın ışıkları geçene kadar bekledi.

Siyah bir arabaydı bu. Richard Henning siyah bir arabaya biniyordu. Şoförünün kabarmış egosuna harika bir şekilde uyan iri, havalı bir arazi aracına.

Simon ona katlanamıyordu. Henning ona istediği kadar bir dost, bir baba gibi davransın sürgün edildiği hapishanenin başgardiyanından başka bir şey değildi.

Simon, Henning denen bu adamın her şeyi yapabileceğine emindi.

Böylelikle Simon Strode'nin gerçekliği yepyeni bir seyir aldı.

91.

21 Ağustos tarihli *Fahlenberger Bote* gazetesinden:

ON ALTI YAŞINDAKİ KIZ ORTAYA ÇIKTI

Fahlenberg. 16 yaşındaki kayıp kızı arama çalışmaları dün mutlu sonla bitti. Polisten aldığımız bilgilere göre söz konusu kız Berlin yakınlarındaki bir otoban dinlenme tesisinde yakalandı.

Fahlenberg'de yaşayan 16 yaşındaki Leoni H.'yi bulmak için başlatılan arama çalışmaları günlerce sürdü. Babası arkadaşlarıyla buluşacak diye kızını sinemaya götürmüştü. Babası sinemanın önünde kızını indirdikten sonra (bunu ispatlayan tanık ifadeleri var) Leonie ortadan kaybolmuştu.

Düne kadar polis kaçırılma veya muhtemel bir cinayet vakasından kuşkulanıyor ve buna göre hareket ediyordu çünkü bu şüpheyi güçlendiren bazı emareler vardı.

Fakat gazetemiz Leonie'nin şüphelenilen suç olayını kandırma amaçlı kullandığını öğrendi. Güvenilir kaynaklardan edindiğimiz bilgilere göre kız, mesleki sebeplerden

ötürü başka bir eyalete taşınmayı planlayan "ebeveyninin bencilliğinden ötürü onlardan intikam almak" istemiş. Çünkü taşınırlarsa Leonie'nin bütün arkadaşlarından ve bütün sosyal çevresinden vazgeçmesi gerekecekmiş ve kız buna hazır değilmiş.

Leonie, Berlin yolunu otostopla katetmiş. Ama ondan önce gelecek yıl yıkılması planlanan (haberini yapmıştık) eski "7 Çamlar" orman otelinde saklanmış.

Ama oteli iki gün sonra terk etmiş çünkü otelde "garip davranışlı bir çocuk" dikkatini çekmiş, çocuk onu iki tahta sopayla tehdit etmiş. Bu çocuğun Fahlenberg bisiklet yolunda 19 yaşındaki bir kıza bir dal parçasıyla saldırıp onu ciddi şekilde yaraladıktan sonra (haberini yapmıştık) bir hafta önce Fahlenberg orman kliniğinin çocuk psikiyatrisi koğuşuna sevk edilen 16 yaşındaki Simon S. olup olmadığı henüz kesin değil.

Cinayet Masası Başkomiseri Rutger Stark'tan aldığımız bilgilere göre Leonie tekrar evine dönmüş. Ebeveyni taşınma işini tekrar gözden geçirecekmiş.

92.

CUMA

20 Kasım

Hemşire Marion yeni ziyaretçinin çocuk ve genç psikiyatrisi koğuşunun kapısından geçtiğini görünce neşeyle gülümseyerek ayağa kalktı.

"Bay Strode," dedi, koğuş odasından koridora çıktı. "Bize tekrar uğramanız ne güzel."

Mike pek içinden gelmese de kadının gülümsemesine karşılık vermeye zorladı kendini. "Kardeşim nasıl?"

Lüle lüle ve kır saçları olan şişman hemşire hüzünlü bir çehre takındı. "Hâlâ değişmedi maalesef. Konuşmuyor, pek yemek yemiyor, sadece boş boş oturuyor. Her zamanki gibi."

"Peki ilaçları değiştirildi mi? Dr. Forstner yeni ilaçların ona daha iyi geleceğini söylüyordu."

Hemşire tombul elleriyle üzüntü ifade eden bir jest yaptı. "İlaçları bir hafta önce değiştirdik. Şimdiye kadar fark edilir bir başarı olmadı. Ama bazı vakalar gerçekten çok sabır ister. Dr. Forstner de söylemişti size. Bastırma duygularıyla mücadele edecek gücü bulursa Simon'un bir şansı daha olur. Ama vakit gerekli işte."

Mike iç geçirdi. Sabır sahip olduğu son şeydi. Sonsuza dek böyle devam edemezdi ya. Simon neredeyse üç aydır buradaydı.

Melina'yla Heidelberg'e taşınmadan önce kardeşinin tekrar şuuruna kavuşacağını ummuştu. Onunla birlikte biraz daha zaman geçirmek isterdi.

"Bacağı ne âlemde?" diye sordu. "Yakın zamanda yürüyebilecek mi?"

"O konuda rahat olun," diyen hemşire tekrar gülümsedi. "Kırığı çok güzel kaynadı. Yakında alçısı alınabilir. Şunu söyleyebilirim ki kardeşinizin çok çalışkan bir koruyucu meleği varmış. Bu merdivenden düşmekle boynunu kırabilirdi."

O koruyucu meleğe çok daha önceleri ihtiyacı vardı, diye düşündü Mike. *Bizi birçok ızdıraptan kurtarmış olurdu.*

Fakat bu düşüncesini kendine sakladı ve hemşireye naylon bir torba uzattı.

"Alın, belki bu yemekten daha çok hoşlanır. Eskiden beri konserve ravioliye bayılır."

Hemşire torbayı burun kıvırarak aldı ve içindekilere hoşnutsuz bir bakış attı.

"Şey, pek sağlıklı beslenme denemez buna ama bir deneyelim. Kilo alması şart yoksa günün birinde yok olup gidecek. Simon'u şimdi görmek ister misiniz?"

"Lokalde mi?"

Hemşire Marion başını salladı. "Her zamanki gibi."

"O zaman tek başıma giderim," dedi Mike.

Hemşireye teşekkür etti ve koridorun sonuna yürüdü.

Lokale girmeden önce bir kez daha derin nefes alması gerekti.

93.

Lokal aydınlık ve genişti. Büyük cam duvardan kasımın soluk gri ışıkları sızıyordu.

Dışarı bakınca kliniğin park alanı sise bürünmüştü, sanki camdan başka bir âleme bakıyordunuz.

Çocuklar ve gençler büyük, açık renk masalara oturmuşlardı. El işi yapıyorlar, tahta ve kart oyunları oynuyorlar, resim çiziyorlar veya sohbet ediyorlardı.

Hemen hepsi küçük gruplar halindeydi. Sadece Simon pencerenin yanındaki bir masada tek başına oturuyordu. İfadesiz bir yüzle tekerlekli sandalyede oturmuş, masanın tablası üzerinden genç hastaların sanat eserlerinin asılı olduğu bir duvara bakıyordu. Bazı resimler soyuttu, bazılarında ise çiçekli çayırlar, deniz veya yanlarında el ele tutuşup gülümseyen, basitçe çizilmiş figürlerden oluşan ailelerin bulunduğu evler görülüyordu.

Mike kardeşine doğru gidiyordu ki aniden sarışın bir kız kolundan çekiştirdi.

"Merhaba Jessica," dedi Mike. "Yine resim mi yaptın?"

"Hayır. Simon'un yanında oturdum biraz."

"Çok kibar davranmışsın."

Kız başını sallayıp alt dudağını öne itti. Mike'a göre kız bunları yaparken yedi yaşındaki inatçı bir kız gibi görünüyordu, hâlbuki yaşı bunun en az iki misli olmalıydı.

"Şey, aslında Simon burada denemez. Onlar onun sadece bedenini buraya bırakmışlar."

"Onlar derken?" diye sordu Mike. "*Onlarla* kastettiğin kim?"

Jessica sanki çok aptalca bir soru sormuş gibi baktı Mike'a. "Kardeşinin şu an nerede olduğundan hiç haberin yok mu senin?"

Mike başını hayır anlamında salladı, kız da ondan bunu beklemişti galiba. "Sen söyle bakalım."

"Ormanda. Bunu herkes biliyor. Onu kurtlar almış."

Bunu söyledikten sonra Mike'ı bıraktı, bir kitaplığa gidip hiçbir şey olmamış gibi kitapları karıştırdı.

Mike, Simon'un yanına, masaya oturdu.

"Merhaba, ufaklık," dedi ve Simon'un elini tuttu. "Bugün vaziyet nasıl? Asayiş berkemal mi? Şişman hemşireye senin için ravioli bıraktım. Neticede bugün cuma. Cumaları sen hep ravioli istersin."

Simon tepki vermiyordu. Gerçi ara sıra göz kırpıyordu ama tabii bu bir refleksten öte bir şey değildi.

"Melina'nın sana selamı var," dedi Mike, zorlansa da havadan sudan sohbet ediyorlarmış gibi bir ses tonu yakalamaya çabalıyordu. "Durumu tamamen düzeldi. Yine beni sağa sola koşturuyor. Yeni ev için sürekli başka başka fikirleri oluyor."

Mike yutkundu ve boşta kalan eliyle gözünün ucundaki beliren yaşı sildi.

"Ufaklık, bugün de konuş konuş, çenen bir türlü durmadı. Sana halamızın selamını söylemeye fırsat bulamadım, o kadar yani. İyi beslenmeliymişsin, eve dönünce Tilia sana her gün kek yapacakmış. İnan bana, ufaklık, bu tehdidi öylesine savurmuyor. Bizi ziyarete geldiğinde ise zemini takviye etmemiz gerekecek, çünkü epey bir şişmanla..."

Ağlamaktan konuşamadı. Hüngür hüngür ağlarken ceketinin koluyla yüzündeki yaşları sildi ve küçük kardeşine tekrardan baktı.

Şu an aklından neler geçiyordu acaba? Simon şu an nerelerdeydi?

Mike onun ormanda olmamasını canı gönülden arzuluyordu. Umarım onu kurtlar almamıştır, diye ümit ediyordu.

Kardeşinin mutlu olduğu bir yerde olmasını diledi.

Sonra küçük bir mucize gerçekleşti.

Simon gülümsemeye başladı.

94.

"Mükemmel bir yaz günü," dedi Lars Strode, sonra yemek masasına oturdu. "Dışarıda hava harika, bugünlük ofisi kapattım. Hep beraber işleri bir yana bırakıp göle gidelim. He, ne dersiniz bu teklifime?"

"Şahane olur," dedi Simon. "Değil mi, anne?"

"Aslında kendime önce yeni bir mayo alsam iyi olurdu," dedi Maria Strode, buharı tüten tencereyi masaya koydu. "Ama çoğunluk bugün yüzmeye gitmek istiyorsa oyunbozanlık etmek istemem. Sen ne dersin, Caro?"

"Tabii ki gelirim," diyen Caro güldü. "Ben olmasam Simon sahili bile bulamaz."

"Haha, çok komik. Sana birazdan Pisagor'u sorayım mı yine?"

"Aman kalsın, inek seni!"

Simon'a yandan hafif bir şamar attı, Simon da karşılık verdi.

Maria Strode mahsustan kızarak işaretparmağını kaldırdı. "Çocuklar, rica ederim. Sofrada olmaz! Hadi yumulun bakalım, ravioli soğuyacak yoksa. Simon, bana salatayı uzatır mısın?"

Simon salata kâsesine uzanacaktı ki mutfağa başka bir konuk girdi.

"Tık tık!" dedi Mike. "Yemeğe yetiştim mi yoksa her şeyi silip süpürdünüz mü?"

"Burası senin evin," dedi Maria Strode. "Senin için her zaman bir tabağımız var."

"İşte buna sevindim!"

Mike, Simon'un yanındaki sandalyeye oturup kardeşinin elini tuttu.

"Merhaba ufaklık. Bugün vaziyet nasıl? Asayiş berkemal mi?"

Simon elini kaldırdı ve başparmağını yukarı uzattı.

"Evet, her şey yolunda! Ve yolunda kalacak. Sonsuza dek."

"Tabii ki öyle, ufaklık," diyen Mike güldü. "Sonsuza dek. Öyle değil mi Caro?"

Caro başını salladı ve kendine has o eşsiz gülümsemesiyle Simon'a baktı. "Ne demiştim sana: Hayal gücü için her şey mümkündür."

Simon sevinçle etrafına baktı, sonra onun da yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Hayat bir bahçe gibidir.
Harika anların olması mümkündür
ama bu anlar devam ettirilemez,
onların ancak hatıraları yaşar."
LEONARD NIMOY

SONSÖZ

Hayatımızda bazen bir şey olur, o ana kadar var olan her şeyi tepetaklak edip değiştirir. Bu kitabı yazarken bana da öyle oldu.

Dürüst olmak gerekirse, sevgili okurlarım: Şu an elinizde tuttuğunuz kitap benim aslında yazmak istediğim kitap değil. İlk müsveddeler bambaşka bir hikâye anlatacaktı ama onları bir türlü bitiremedim.

Bunun sebebi "Kurtlar"ı yazmaya başladığım sıra hayatımdaki bazı şeylerin değişmesi oldu. Beni allak bullak eden ve uğraştıran bu şeyler yüzünden başta yazmak istediğim romanın konusu bana birden küçük ve önemsiz geldi.

Ben işimi elinde feneriyle bodrumun gıcırdayan merdivenlerini inip bodrumun karanlık köşelerinde nelerin saklandığına bakan bir araştırmacının işi olarak tarif etmekten hoşlanıyorum.

Bu bodrum bizim bilinçaltımızdır ve sayısız miktarda köşe bucağı vardır. Her birinde korkularımızdan biri pusuda bekler; bense, sevgili okurlarım, bu korkulara bir çehre kazandırmaya, böylelikle de bunların korkunç yönlerini ortadan kaldırmaya çalışıyorum.

Bununla birlikte belli bir köşeye uzanmaya uzun zaman cesaret edemedim. Çoğumuzun yaptığı gibi ben de onun etrafından dolaşmış, oraya ancak güvenli bir mesafeden bakmıştım. Çünkü bu köşede pusu kurmuş o iki korku herhalde bizi en çok ürküten korkulardır. Bu korkular ölüm ve faniliktir.

Özellikle de sonuncusu hayat yolunda bize daima refakat eder ve bu yolda ne kadar kalırsak o da o kadar yakınımızdan yürür.

İnsanların ve eşyanın değiştiğini, alıştığımız şeylerin yeni şeylere yol verdiğini ve hayatın daimi bir dönüşümden ibaret olduğunu tespit ederiz. Köşedeki sinema günün birinde yıkılır ve yerine bir süpermarket açılır. Havalimanında check-in kontuarındaki kibar hanımefendiye artık rastlamayız, onun yerine bagajımızı bilgisayar kontrollü bir bant alır. Komşu eve yeni birileri taşınır. O güne dek hep beraber olduğunuz arkadaşlar okumak için başka şehre giderler.

Ölüm de bu değişikliklerin bir parçasıdır. Geçen yıllar içerisinde sevdiğim bazı arkadaşlarım ve aile fertleriyle ebediyen vedalaşmak zorunda kaldım. Son derece acı veren bir şeydi bu. Her biri hayatımda bir boşluk bıraktı.

Sık sık kendimi Simon gibi hissettim, bana kalsa zamanın çarklarını geriye çevirirdim. Ama tıpkı Mike'ın isabetli tespiti gibi, hayat sadece tek bir yön bilir, o da ileriye doğrudur.

Bu yolu dertsiz tasasız ve yeniliklere açık bir şekilde yürüyebilmek için de geçmişten kurtulmayı öğrenmemiz lazımdır. Aksi takdirde günün birinde karanlık bir ormanda, kurtlar sofrasında kalırız.

Bu kurtuluş her zaman kolay olmaz ama kendi tecrübemle söyleyebilirim ki katlanılan zahmete değiyor. Şayet geleceğe fırsat tanır ve geçmişe sımsıkı tutunmazsak geleceğin sunacağı çok şey oluyor. Güzel hatıraları da zaten kalplerimizde saklıyoruz.

Rock müziğin efsane ismi Billy Idol bir sözüyle turnayı gözünden vurmuş: "Her gün son gününmüş gibi yaşa, bir gün bu tutumunla isabet kaydedeceksin."

Bu anlamda: Yaşayalım! Yönümüz hep ileriye baksın.

TEŞEKKÜR

Bu kitabı yazarken Simon'un hikâyesinin nihayet gün yüzüne çıkabilmesi için her biri kendi çapında katkıda bulunan birçok sevdiğim insanın desteğini gördüm.

Onların hepsine içtenlikle teşekkür ederim.

Özellikle de dostum ve temsilcim olan Roman Hocke'ye ve cbt Yayınevi'nden Susanne Krebs ile Jürgen Weidenbach'a. Benim ve bu kitap için yaptıkları hiçbir şey hafife alınacak cinsten değildi. Böylesine anlayışlı ve hassas insanlarla çalışabildiği için insan kendini bir yazar olarak şanslı sayabilir.

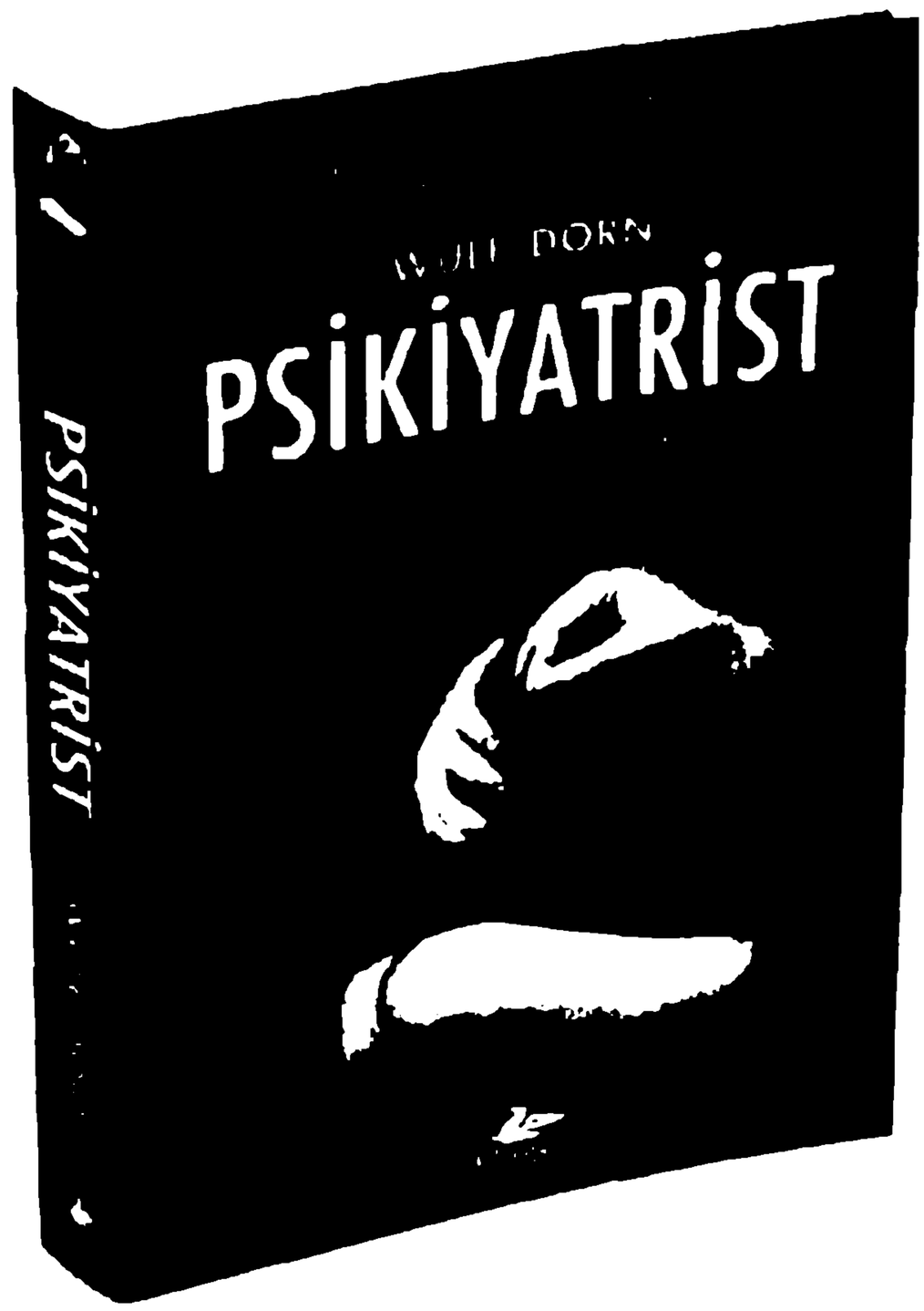
Yine bana otizm konusuyla alakalı çok sayıda önemli fikir veren Dr. Walter Bischofberger'e şükranlarımı sunarım. (Sevgili Walter, sohbetimiz çok hoşuma gitti!)

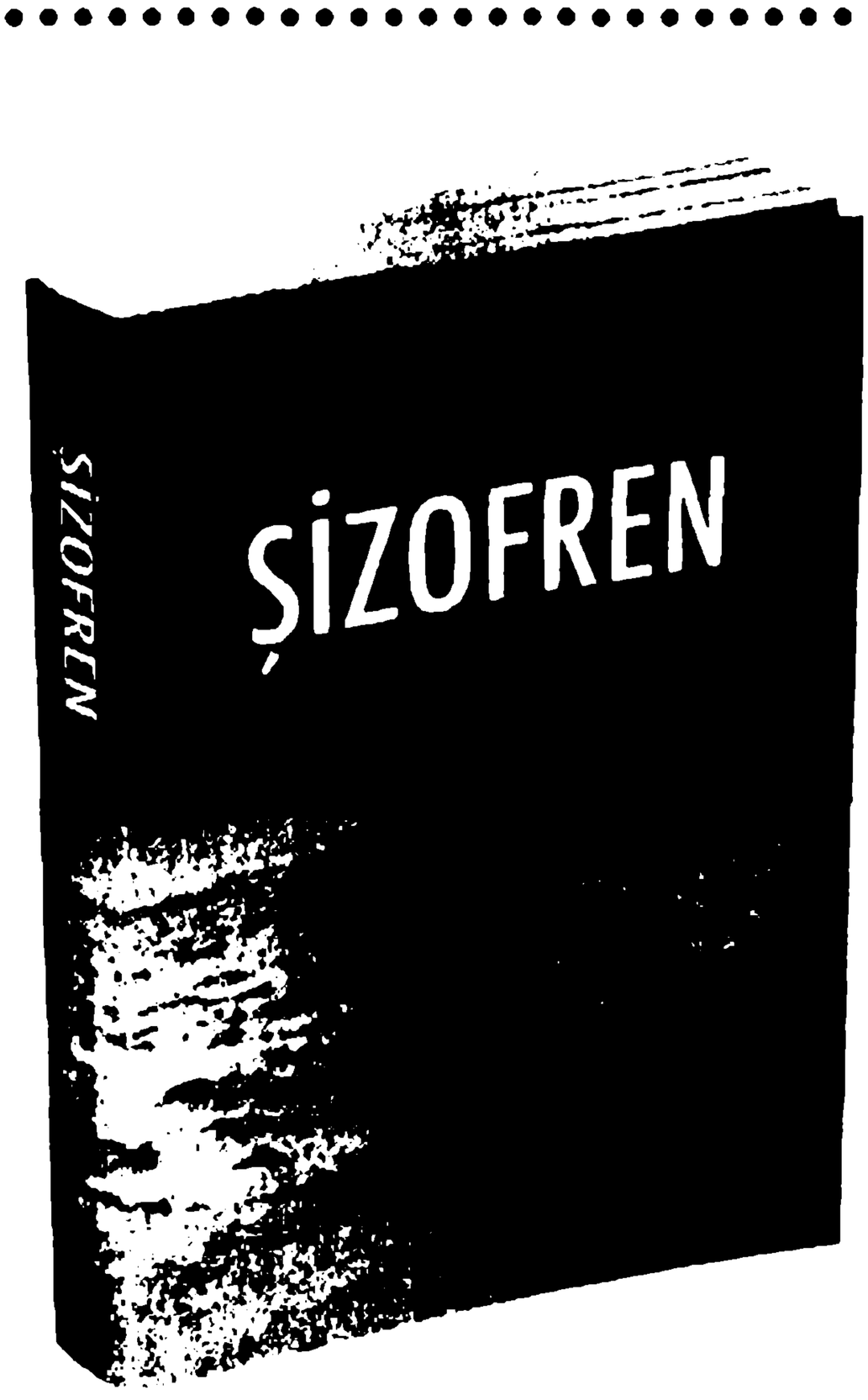
Roland Reinhard, Kerstin Jakob, Paul Cleave, Andreas ve Marianne Eschbach, Markus ve Kirsten Naegele, Rainer Zahn ve özellikle karım Anita'ya da ayrıca teşekkür ederim. Siz olmasanız bu kitap da asla olmazdı.

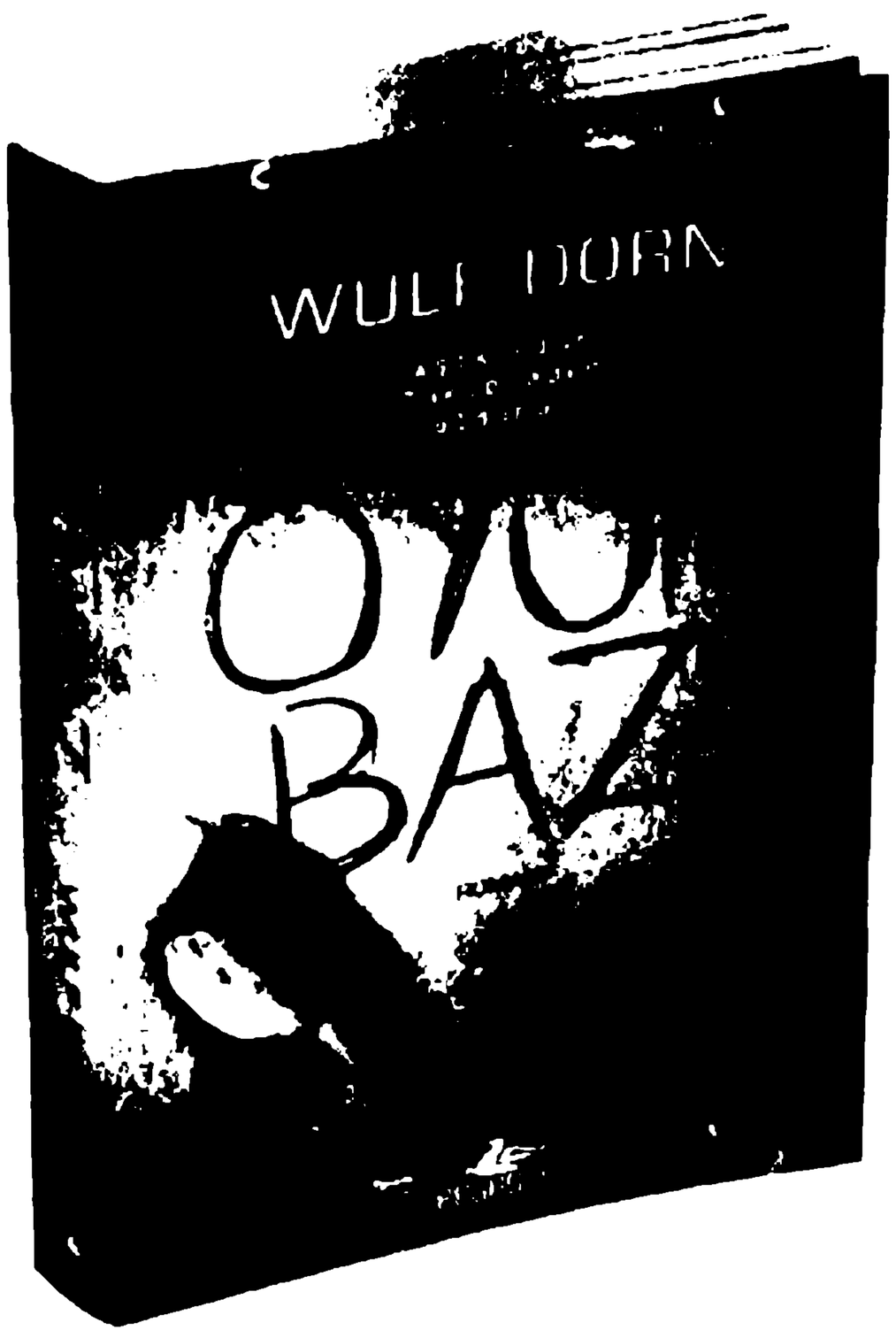
Ve elbette size teşekkür ederim, sevgili ve sadık okurlarım. Özellikle size!

Wulf Dorn,

Temmuz 2015

PSİKİYATRİST
PSİKİYATRİST

ŞİZOFREN
ŞİZOFREN

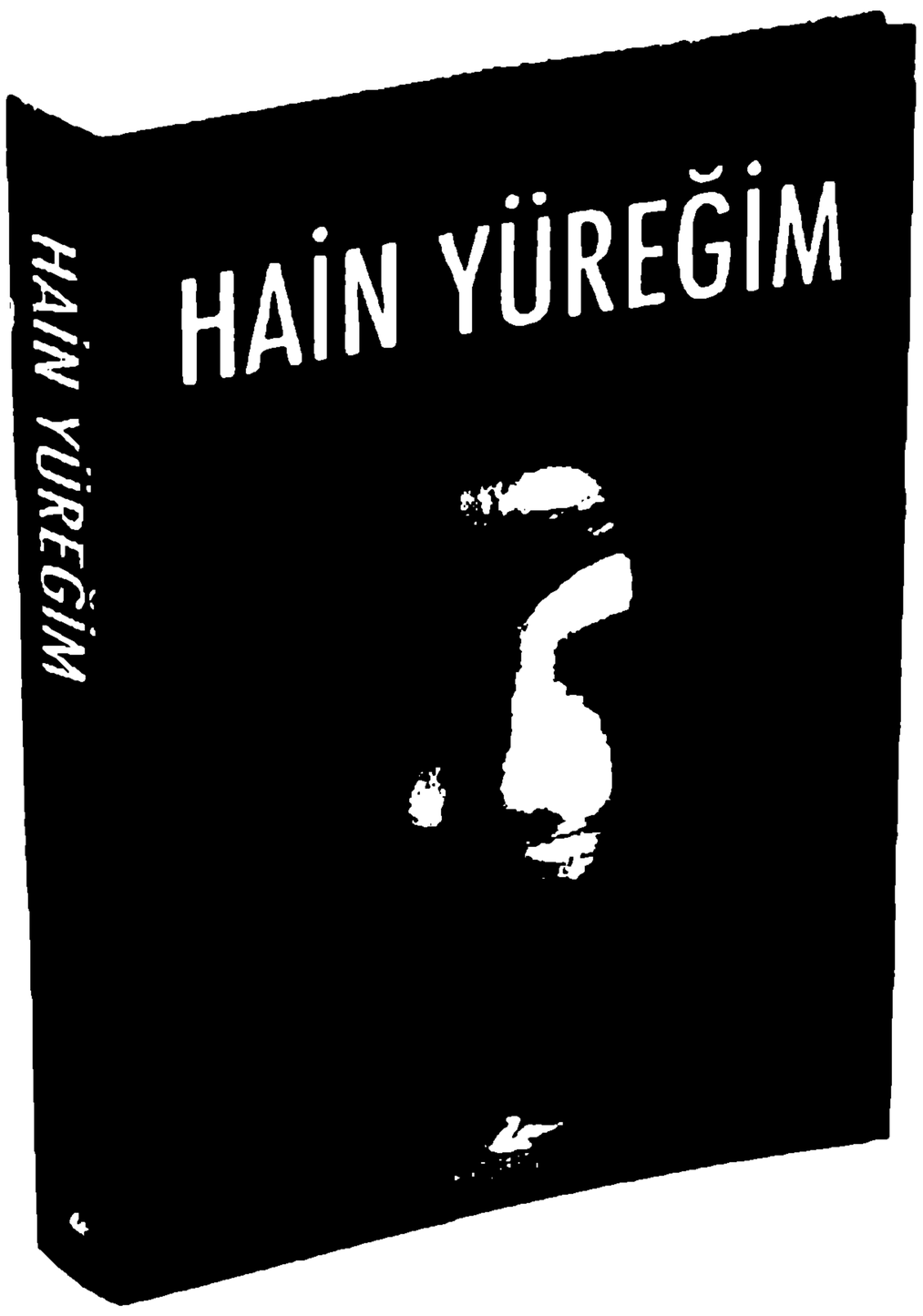

Hep seni düşünüyorum,
yakında sen de beni aklından
çıkaramayacaksın...

"Oyunbaz sizi bir katilin zihniyle buluşturuyor. Şüphe, paranoya ve gerilim tutkunları için..."
Süddeutsche Zeitung

"Evde yalnızken okumak için çok cesur olmanız gerekir..."
krimi-couch.de

"Yanıltmacalarla dolu, kapkaranlık bir roman. Böylesine korkunç bir hikâyeyi okumak hiç kolay olmayacak..."
MDR

Yüreğimin koridorlarında dolaşan
bir canavar...
Onu tanımıyorum.
Göremiyorum.
Ama hissediyorum.
Orada...

AMANSIZ

ŞEYTANİ

HAİN